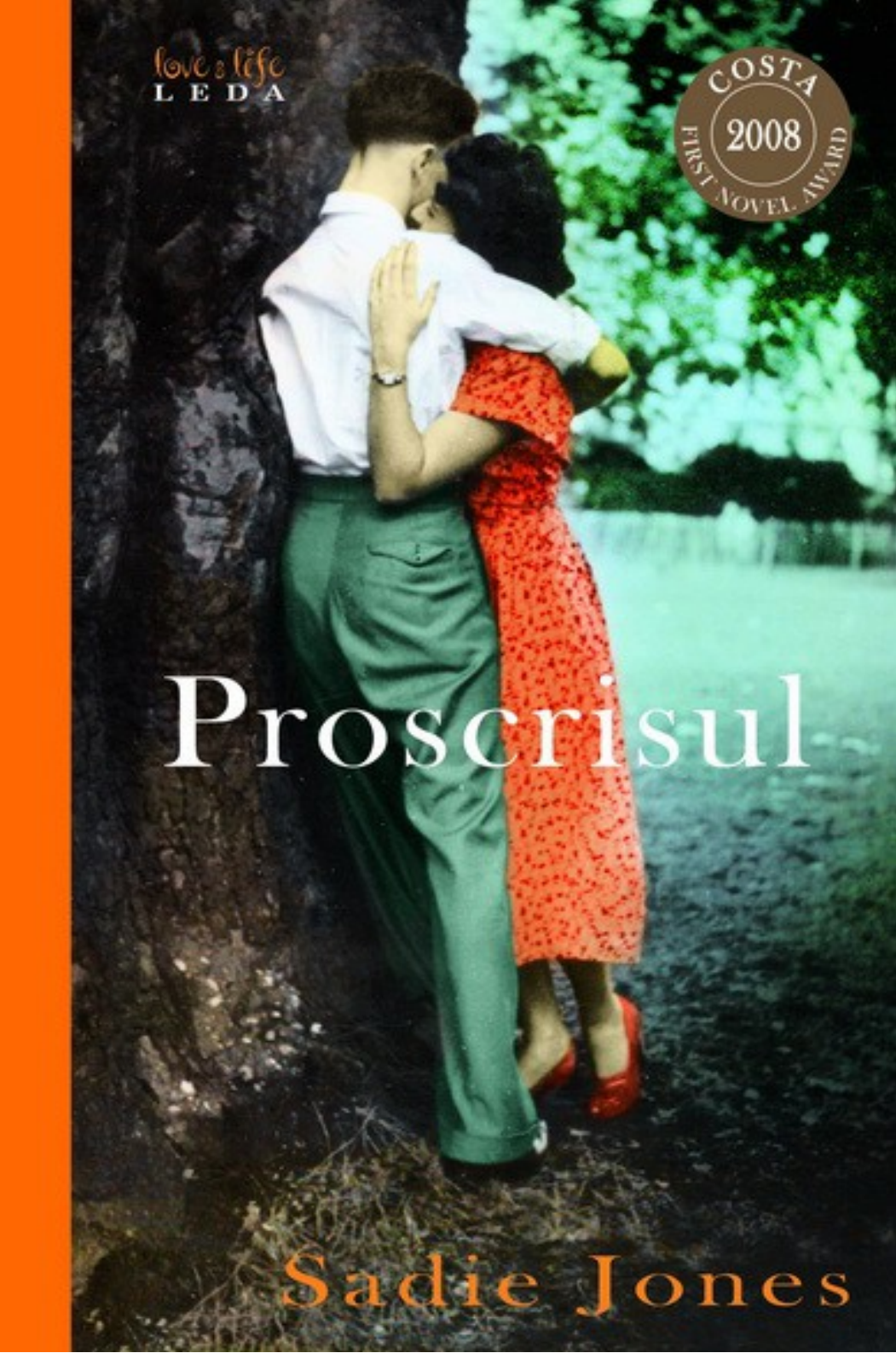
love & life
LEDA
COSTA
2008
FIRST NOVEL AWARD
Proscrisul
Sadie Jones

Sadie Jones

Proscrisul

Traducere din limba engleză de Adrian Buz

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Sadie Jones, The Outcast
Copyright © 2008 by Sadie Jones.

Prolog

August 1957

Nu venise nimeni să-l aştepte. A stat la coadă în spatele altor trei bărbaţi şi i-a urmărit cum şi-au luat lucrurile, cum au semnat hârtiile, cum au ieşit – şi toţi au făcut exact aceleaşi gesturi, de parcă n-ai fi putut să alegi cum să faci aşa ceva, după ce ai aşteptat momentul atâta timp. Toţi trei s-au comportat de parcă ar fi fost unul şi acelaşi om.

Când i-a venit rândul şi lui, nu i-au pus în faţă decât hainele cu care fusese îmbrăcat la venire, şi portofelul, şi briciul de tăiat beregata. I-au cerut să semneze pentru ele şi pentru mandatul poştal pe care i-l trimisese taică-său, apoi l-au trimis într-o cameră alăturată, să se schimbe. Hainele nu i se mai potriveau; pantalonii erau mai scurţi cu două degete şi mânecile cămăşii nu-i mai acopereau încheieturile.

Când s-a întors la ghişeu, şi-a băgat portofelul, în care avea şi mandatul poştal, în buzunarul de la spate, briciul în celălalt buzunar şi a aşteptat până când toate uşile au fost iarăşi descuiate, ca să-l lase pe el să treacă. Nu s-a uitat la gardieni, ci a traversat curtea spre uşa mică din zid, cea de lângă poarta cea mare. Şi această uşă a fost descuiată şi deschisă, şi el a ieşit în stradă.

Nu era nici urmă de bărbaţii care ieşiseră înaintea lui, şi nici de altcineva. A rămas pe loc o vreme, ca să-şi adune gândurile, dar n-a prea avut ce. Se aflase într-o stare de aşteptare, dar nu momentul eliberării îl aşteptase, ci întoarcerea acasă. Doi ani nu înseamnă mult timp, dar poate că sunt mult mai lungi de la şaptesprezece la nouăsprezece ani, decât în oricare altă etapă a vieţii.

Culorile au fost primele care l-au izbit – culorile şi lumina foarte strălucitoare a soarelui. Privirile lui băteau până departe, în lungul

străzii, unde o maşină mică, de culoare albăstrie, a dat colţul şi a dispărut.

S-a uitat în susul şi-n josul străzii şi s-a gândit c-ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, în aerul limpede, fie privind în zare, fie uitându-se la cărămizile de diverse nuanţe de galben şi maro din zidurile caselor şi la smocurile de iarbă dintre pietrele de pavaj – privind cum nu era nimeni pe-acolo. Apoi şi-a adus aminte că în spatele lui era închisoarea şi că voia să plece de lângă ea. Pe urmă, tot el s-a gândit că nu ştiuse, atâta timp, de nimic altceva şi că nu voia să plece de-acolo, dar şi-a refuzat acest gând şi a pornit în lungul străzii, cât mai departe de închisoare, spre locul unde se făcuse nevăzută maşina de culoare albăstrie.

Ca să ia trenul spre casă, Lewis trebuia să treacă fluviul spre gara Victoria. Trebuia să ajungă la un oficiu poştal, ca să-şi încaseze mandatul, şi apoi să se îndrepte spre gară, dar s-a hotărât să-şi cumpere mai întâi ceva de îmbrăcat, pentru că se simţea caraghios, şi mersul acasă era şi aşa destul de greu – nu avea nevoie să mai arate şi ca un nătărău.

Umblatul dintr-un loc într-altul şi vorbitul cu oameni pe care nu-i cunoştea l-au speriat şi l-au făcut să se simtă ca un puşcăriaş chiar mai tare decât se aşteptase. Când a ajuns în faţa gării Victoria, s-a oprit peste drum, încercând să se convingă de unul singur să intre.

Nu avea unde să se adăpostească de soare. Îşi cumpărase două cămăşi albe şi un costum gri-deschis, care se vindea cu o pereche de pantaloni în plus, nişte ţigări, şi un pachet de cărţi, şi o brichetă de metal care făcea o flacără fierbinte. Se îmbrăcase cu un rând de haine, şi vânzătorul de la magazin îi băgase pe gât şi o valiză de carton, în care să-şi pună celelalte lucruri, valiză pe care acum şi-a pus-o jos, şi-a scos ţigările din buzunarul pantalonilor cei noi, şi-a aprins una cu bricheta cea nouă şi s-a pus pe aşteptat, până-şi făcea curaj să intre în gară.

Nu-şi mai cumpărase niciodată haine singur. Era ciudat că fusese capabil să facă lucrurile pe care le făcuse, dar nu se pricepea să-şi

cumpere haine. Tatăl său îi trimisese destui bani, cât să nu mai vină acasă, dar nu-i spusese clar să nu mai vină.

Nu-i era de niciun ajutor să se gândească la ce făcuse şi la ce credea tatăl său despre el, aşa că s-a apucat să-i urmărească din priviri pe oamenii care treceau pe stradă. Culorile erau încă foarte luminoase. Cerul era foarte albastru, şi copacii de pe trotuare i se păreau minunaţi, şi femeile arătau splendid – şi a trebuit să se stăpânească, să nu se mai holbeze la toate. Simţea cum palpita flacăra vieţii în el privindu-le, şi era o flacără luminoasă, nu întunecată, şi în felul în care mergeau femeile, în uşurinţa pasului lor, el vedea o promisiune. Încerca să nu se zgâiască, dar era sedus şi hipnotizat de fiecare femeie care trecea pe lângă el. Încercând să nu se holbeze, dar uitându-se la ele totuşi cât putea de mult, pentru el totul a devenit un joc şi, în acelaşi timp, o bună metodă prin care să-şi împiedice gândurile să-i fugă aiurea şi să reuşească să se simtă iarăşi viu. S-a întrebat dacă te puteau aresta pentru c-ai stat un ceas în faţa gării Victoria zgâindu-te la femei, şi a încercat să şi-l închipuie pe judecător cum îl băga înapoi la răcoare chiar în ziua în care ieşise, pe motiv că dezbrăcase femeile din priviri, şi după o vreme a reuşit să treacă strada, să intre în gară şi să-şi cumpere bilet.

Trenul avea aceeaşi cadenţă, şi acelaşi zgomot, şi acelaşi lemn lăcuit, ca de fiecare dată când mai călătorise cu el. Banchetele erau tari, cu părţi din ele atât de tocite, încât luceau. S-a dus, fără să stea pe gânduri, la ultimul vagon de clasa a doua şi s-a aşezat la fereastră, cu faţa spre coada trenului, ca să poată vedea cum se scurgea peronul pe lângă el.

Alice îl visase mult pe Lewis, ştiind că urma să iasă, şi el era mereu foarte tânăr în visele ei, şi ori era luat pe sus, ori dispărea, şi în unele dintre ele era şi ea copil, şi nu era sigură dacă ea era el sau era ea însăşi ca fetiţă.

Avusese grijă de camera lui, să şi-o găsească pregătită. O aerisise, şi o rugase pe Mary să facă patul, şi verificase dacă fusese şters praful, după care închisese uşa la loc, dar nu ştia la ce oră i se dădea drumul, şi

el nu le scrisese, ca să le spună dacă venea. Dacă nu venea, îşi spunea în sinea ei Alice, habar n-aveau de unde să-l ia.

Era o vară fierbinte, şi-şi făcuseră un obicei din a lăsa deschise ferestrele şi uşile franţuzeşti care dădeau spre grădină, şi de multe ori înăuntru era la fel de cald ca şi afară, şi covorul se încingea de la soarele care pătrundea în cameră. Alice a urcat în camera ei, şi-a verificat faţa în oglindă, apoi a coborât la bucătărie şi a vorbit cu Mary despre cină. Pe urmă, s-a aşezat în salon, lângă şemineul gol, şi a încercat să citească, fără să ştie dacă aştepta sau nu pe cineva.

* * *

Peronul din Waterford era la fel de pustiu ca şi strada care trecea prin faţa închisorii. Lewis a coborât scările de la capătul peronului, fără să vadă pe nimeni. Drumul era străjuit de copaci care se arcuiau peste el, şi soarele se strecura printre crengi şi-l stropea cu pete de lumină. Lewis mergea cu capul în pământ şi, când a auzit motorul unei maşini care venea din spate, s-a dat la o parte fără să se uite.

Maşina a trecut pe lângă el. S-a oprit. A auzit-o cum dădea înapoi, după care a ajuns iarăşi în dreptul lui.

— Ei, tu! Te cunosc.

S-a uitat la maşina decapotabilă, apoi la fata blondă care o conducea. Era Tamsin Carmichael şi-i zâmbea.

— Bună, Tamsin.

— Habar n-aveam că te-ai întors!

— Păi, abia m-am întors.

— Haide, urcă – dar el a rămas nemişcat. Ce faci, te urci sau nu?

S-a urcat lângă ea. Maşina era un Austin şi Tamsin purta mănuşi albe, scurte, şi o rochie de vară deschisă la culoare. După această unică privire, Lewis nu s-a mai uitat la ea, ci oriunde în jur, în afara maşinii, la peisajul care trecea pe lângă ei.

— Cum ţi se pare? a întrebat ea, de parcă el tocmai ar fi marcat o lovitură decisivă într-un meci de crichet. N-ai pierdut absolut nimic,

pot să te asigur. Caroline Foster s-a măritat, dar în afară de asta, zău, nu cred că s-a mai întâmplat nimic altceva. Mergi acasă, nu?

— Dacă nu te deranjează.

— Nu e tocmai ceva ce s-ar putea numi ocol.

Tamsin l-a lăsat la capătul aleii dinspre casă şi a pornit mai departe, făcându-i semn cu o mână înmănuşată, şi zgomotul maşinii s-a stins încet. Ea nici nu ştia, s-a gândit Lewis, ce însemnase pentru el faptul că fusese atât de amabilă, dar apoi a uitat de ea, pentru că vedea în faţa ochilor casa tatălui său şi, deci, ajunsese acasă.

A mers agale până în faţa casei şi, în timp ce mergea, se simţea ca într-un vis. Când a bătut, Alice i-a deschis uşa imediat, cu un zâmbet foarte luminos.

— Lewis!

— Alice… Ştiai că vin?

— Ştiam că-ţi dădeau drumul. Iartă-mă. Bine ai venit.

El a intrat în casă, şi ea a închis uşa în urma lui, şi au rămas pentru o clipă în holul slab luminat, uitându-se unul la altul, şi apoi ea l-a sărutat pe obraz.

— Ai mai crescut, i-a spus. Nu ştiam dacă trebuie să te aşteptăm sau nu. Arăţi atât de schimbat. Ţi-am pregătit camera.

Lewis a urcat la etaj, iar Alice a rămas în hol, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l sune pe Gilbert, ca să-i spună că se întorsese Lewis, şi dacă Lewis arăta într-adevăr atât de schimbat, cât i se părea ei, sau nu cumva ea nu şi-l mai amintea corect.

Era ca şi cum ar fi avut un bărbat în casă. Un bărbat pe care nu-l cunoştea. Lewis fusese la închisoare, şi ea habar n-avea prin ce trecuse el acolo, şi el nu fusese niciodată genul de om uşor de citit. Se simţea neliniştită şi a rămas acolo, aşteptând în hol, şi Gilbert probabil că plecase deja de la birou, aşa că n-avea cum să-l mai sune.

Camera în care a intrat Lewis şi care fusese a lui era cam de aceeaşi mărime cu ultima celulă în care fusese închis la Brixton, poate puţin mai mare. Aceea fusese verde, însă, nu albă, şi o împărţise cu cineva. Şi-

a lăsat valiza pe pat şi s-a dus la fereastră, şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat afară, în grădină.

O muscă mare, albastră, se izbea de fereastră. Îi cerceta marginile, şi părea să caute o ieşire, şi apoi s-a îndreptat glonţ spre unul dintre ochiurile de geam, într-o serie de mici atacuri, şi apoi din nou spre margini, după care s-a oprit, şi iarăşi a luat cu asalt geamul, izbindu-se fără încetare, şi tot nu se oprea, ci-i dădea într-una mai departe, încercând să iasă, şi nu putea, şi apoi o lua de la început.

Ceasul de deasupra şemineului avea o melodie discretă, metalică, şi Lewis i-a auzit sunetele, în număr de şase, din camera lui.

Alice a început să adune în linişte ingredientele pentru cana obişnuită de cocteil Pimm's[1], care avea să fie gata exact la şase şi jumătate, chiar înainte ca soţul ei, Gilbert, să intre pe uşă. I-l pregătea încet, făcându-şi o porţie mai mică pentru ea, din care să guste, ca să nimerească aşa cum trebuie amestecul de Pimm's cu gin. Când s-a dus în bucătărie să-şi ia mentă, şi măr, şi gheaţă, a încercat să împace lucrurile cu Mary. Fiindcă Mary nu ştiuse că Lewis ieşea de la închisoare; aflase abia când îi auzise vocea în hol, şi se supărase, şi declarase că nu voia să stea în casă cu el. Se certaseră, şi Alice fusese nevoită să se roage de ea să nu le dea preaviz. Acum, s-a trezit practic ţinându-se după Mary prin bucătărie, încercând să-i reintre în graţii, şi după o vreme a renunţat, şi-a luat menta şi feliile de măr şi s-a dus înapoi în salon.

Când l-a auzit pe tatăl său băgând cheia în uşă, Lewis a venit în capul scărilor. Gilbert a rămas în pragul uşii, cu servieta în mână şi cu pălăria pe cap. Alice a ieşit din salon şi i-a privit pe amândoi. Gilbert şi-a scos pălăria şi a pus-o pe scaunul cu spătar drept de lângă uşă.

— Ai venit acasă.

— Da, tată.

— Vino cu mine.

---

1 Cocteil obținut din lămâie, portocală, castravete, mentă și alte ingrediente, plus gin.

Era spus calm, dar plin de mânie.

— Gilbert…

— Vino!

Lewis a luat-o pe scări în jos, înspre tatăl său, şi a ieşit din casă după el. S-au suit amândoi în maşină, fără să scoată o vorbă.

Gilbert a pornit în mare viteză către sat, iar Lewis n-avea nevoie să-l întrebe încotro mergeau. Îi venea greu să se afle iarăşi lângă tatăl său, şi să vadă că prezenţa lui umplea maşina chiar atât de mult, şi încerca să-şi aducă aminte ce avusese de gând să-i spună.

Gilbert a tras pe stânga, a oprit maşina, apoi a stins motorul. Lewis a descoperit că nu putea să-şi ridice ochii, ci se uita fix în jos la propriile lui mâini. Venise pregătit să facă o promisiune. Venise pregătit să spună ce avea de spus, şi să promită ce avea de promis, şi să-i dea tatălui său asigurări, dar uite că nu putea nici măcar să-şi ridice ochii de pe propriile mâini. Gilbert i-a spus:

— Uită-te, ce, nu poţi?

S-a uitat, ascultător.

Biserica se înălţa în faţa lor, încălzită de soarele înserării şi foarte tăcută şi paşnică.

— Este exact la fel, a zis Lewis.

— Da. Noi toţi am vrut să iasă exact la fel. O mulţime de oameni au contribuit. Dicky Carmichael ne-a ajutat enorm. A fost foarte important pentru toată lumea să iasă exact la fel.

Lewis a privit biserica şi, în timp ce-o privea, niciunul dintre ei n-a scos o vorbă.

— Deci? a zis apoi Gilbert. Ai cumva ceva de spus? — Dar Lewis a rămas tăcut.

Gilbert a pornit motorul şi a condus până acasă, fără să mai schimbe nicio vorbă cu fiul său.

Toţi membrii familiei s-au aşezat în sufragerie, în faţa ferestrei deschise, şi Mary a venit cu farfuriile cu mâncare, le-a pus pe masă,

după care a plecat acasă. Mai era încă lumină pe cer, şi lumânările au rămas neaprinse. Lewis era zăpăcit de obiectele de pe masă. Erau acolo vase şi recipiente pentru de toate; argintărie, şi sticlărie, şi dantelărie, care-ţi tulburau atenţia în aşa hal, că parcă te hipnotizau. Se străduia din greu să nu se gândească la vinul pe care Gilbert îl turna pentru Alice şi pentru el însuşi. Simţea mirosul de vin roşu chiar în timp ce era turnat, amestecat cu mirosul de legume înăbuşite. Toată conversaţia se rezuma la datul de obiecte din mână în mână şi la mulţumirile care urmau, şi lui îi venea să râdă, pentru că simţea nostalgia vacarmului cumplit al meselor în grupuri mari de la puşcărie. Nu fusese cu mult diferit faţă de şcoală, ba chiar odihnitor, şi acum era ceva crispat şi încordat, şi era exact ce nu-i plăcuse niciodată acasă. Trebuie să fii cu minţile duse rău de tot, s-a gândit el, ca să vrei să te afli mai degrabă la închisoarea de la Brixton, decât la tine acasă.

Gilbert a ţinut o cuvântare despre lucrurile pe care Lewis era de-acum aşteptat să le facă; despre cum trebuia să se poarte frumos, şi să-şi găsească o slujbă, şi să fie politicos, şi să nu bea, şi, în timp ce tatăl său vorbea, Lewis îşi ţinea privirile aţintite la obiectele de pe masă, dar nu le mai vedea clar.

Alice s-a ridicat în picioare, împingându-şi scaunul înapoi şi într-o parte. S-a scuzat şi a ieşit din cameră, iar Lewis şi tatăl său şi-au terminat cina în tăcere. Gilbert şi-a încrucişat cuţitul şi furculiţa şi s-a şters la gură cu grijă. Şi-a pus apoi şervetul lângă farfurie şi s-a ridicat.

— Bine, a zis el.

A stat să vadă ce făcea Lewis, dacă se ridica şi el, dar Lewis a rămas în continuare cu privirile aţintite asupra mesei. După ce s-a uitat la el o vreme, Gilbert s-a dus în salon, unde-l aştepta Alice.

Lewis a aşteptat până când a auzit cum tatăl său vorbea ceva cu Alice, apoi zgomotul uşii închizându-se. Sticla de vin de pe masă era goală. S-a uitat la băuturile tari de pe bufet. Nu era gin. Erau doar brandy şi whisky, în carafe, şi pahare alături de carafe. Nu mai băuse nimic din noaptea în care fusese arestat. Acum putea să bea ceva. Nu era ca şi cum ar fi luat hotărârea să nu mai bea, deci nu încălca nicio

promisiune. A tras aer în piept, a aşteptat o clipă, şi apoi s-a ridicat şi a ieşit pe fereastra deschisă, direct afară, pe iarbă, şi a pornit-o peste peluză.

Era deja întuneric în pădure. Cerul era palid şi casa luminată în spatele lui, dar în faţă era întuneric. Lewis a privit printre copaci şi i s-a părut că auzea râul – dar nu putea s-audă râul, pentru că râul nu putea să fie mai aproape acum decât fusese atunci. A simţit cum îl trecea un fior la gândul că apa s-ar fi putut apropia de casă.

— Te simţi bine?

Alice era chiar lângă el, şi el nu realizase şi n-o auzise.

S-a uitat la ea şi a încercat să-şi adune gândurile de pe unde îi fugiseră.

— Voiam să-ţi spun… a început ea. Voiam să-ţi spun să… Hai să-ncercăm să fim prieteni de data asta, nu vrei?

— Bineînţeles.

Avea un aer atât de îngrijorat, nu putea s-o dezamăgească.

— Tatăl tău… a zis ea. Să ştii că i-a fost dor de tine.

Era frumos din partea ei să spună aşa ceva, dar el nu credea să fi fost adevărat.

— Cum a fost, rău?

Lewis n-a înţeles ce voia să spună, apoi şi-a dat seama că-l întreba despre închisoare. Cu toate că nu voia să ştie cu adevărat.

— Sunt lucruri şi mai rele.

— N-am venit să te vedem.

Nu veniseră să-l vadă. La început, când fusese atât de înfricoşat, i se păruse de nesuportat faptul că nu veneau şi le scrisese de câteva ori, cerându-le să vină, dar mai târziu îi fusese din ce în ce mai uşor să nu-i vadă şi să nu primească mai deloc veşti de la ei – aproape că şi uitase de existenţa lor.

Alice a lăsat să se prelungească tăcerea cât a putut ea de mult, apoi a încercat din nou. A ridicat mâna, cu degetele uşor întinse către braţul lui.

— Nu mai faci prostii, nu? a întrebat ea.

El şi-a ferit braţul şi a băgat mâna în buzunar.

— Bine, a zis ea. Bine – şi iarăşi a zâmbit, de astă dată ca şi cum s-ar fi scuzat.

Iarba era umezită de rouă, şi ea îşi scosese pantofii ca să vină până la el, şi acum şi-i ducea în mână, îndreptându-se înapoi spre casă.

Era mereu acelaşi vis şi, când se trezea pe întuneric, năduşit şi înfrigurat de spaima lui, trebuia să se ridice în capul oaselor, şi să atingă pământul cu picioarele, şi să se străduiască să-şi ţină ochii deschişi, spunându-şi că nu era el acolo, şi că nu era adevărat, şi că, presupunând c-ar fi fost, era de fapt un adevăr vechi şi-ar fi trebuit să uite de el. Avusese visul acesta şi când fusese la închisoare, dar mult mai puţin decât înainte, şi uneori nu-l avusese şi săptămâni de-a rândul, şi sperase că până la urmă avea să scape de el.

A stat o vreme, aşteptând să i se scurgă frica din oase şi să simtă iarăşi că trăgea aer în piept, nu apă, şi şi-a ţinut ochii larg deschişi, uitându-se după luna de dincolo de fereastră, dar n-a văzut-o pe nicăieri. S-a gândit la Alice, care arătase cu mâna înspre el în felul acela, şi antebraţul i-a reamintit de el însuşi, ca şi cum era ceva de sine stătător, care-l silea să se uite – şi, după o vreme, s-a uitat. Era prea întuneric şi nu vedea cicatricele, dar le simţea cu vârfurile degetelor: şi amorţite, şi denivelate. Senzaţia unei greşeli.

S-a dus la fereastră şi a încercat să distingă obiecte reale în formele din grădină. Vedea mărul şi, dincolo de măr, vedea conturul pădurii care se profila pe cer. S-a silit să stea nemişcat, dar îi venea foarte greu să nu se mişte şi foarte greu chiar să se afle acolo, şi, dacă ar fi putut, şi-ar fi sfâşiat pielea, doar ca să scape de el însuşi. În sinea lui, şi-a spus că era un lux faptul că putea să se trezească în toiul nopţii, fără să deranjeze pe nimeni, şi o binecuvântare să poată merge până la o fereastră, dacă voia, şi încă la una care nu avea zăbrele, ci o grădină dedesubt. Şi-a spus toate astea, dar ele nu însemnau nimic.

Partea întâi

Capitolul unu

1945

Gilbert a fost demobilizat în noiembrie, şi Elizabeth l-a luat pe Lewis cu ea la Londra, ca să se întâlnească amândoi cu el la hotelul Charing Cross. Lewis avea şapte ani. El şi Elizabeth s-au suit în tren la Waterford, şi ea l-a ţinut strâns de mână, ca să nu cadă când a trebuit să urce pe treptele înalte ale vagonului. Copilul s-a aşezat la fereastră, faţă în faţă cu ea, ca să vadă cum se făcea gara din ce în ce mai mică, pe măsură ce trenul se îndepărta de ea, şi Elizabeth şi-a scos pălăria, ca să n-o incomodeze când şi-ar fi rezemat capul de speteaza banchetei. Pe Lewis bancheta îl gâdila în partea unde avea picioarele dezgolite, între pantalonii scurţi şi ciorapii până la genunchi, şi-i plăcea felul în care se simţea incomod şi felul în care trenul se clătina într-o parte şi într-alta. Avea senzaţia unui lucru deosebit; maică-sa nu vorbea despre ce ştia el şi asta schimba felul în care se vedea totul în jur. Aveau ei un secret al lor şi nu era nevoie să vorbească despre el. Lewis privea pe fereastră şi se întreba dacă tatăl său era îmbrăcat în uniformă şi, dacă era, oare avea şi pistol? Şi dacă avea pistol, se mai întreba Lewis, oare l-ar fi lăsat şi pe el să-l ţină în mână? Probabil că nu, s-a gândit el. Probabil că tatăl său nu avea pistol şi, chiar dacă ar fi avut, probabil că i s-ar fi părut prea periculos şi nu i-ar fi dat voie şi lui să se joace cu pistolul. Norii atârnau foarte jos pe deasupra câmpurilor, drept care totul părea să fie mult mai aproape şi parcă turtit. Se gândea Lewis că se putea foarte bine ca trenul să stea neclintit şi, de fapt, câmpurile, şi casele, şi cerul să alerge pe lângă el. Asta ar fi însemnat că tatăl său alerga înspre el, stând la hotelul Charing Cross, dar şi că toţi oamenii ar fi căzut din picioare. S-a gândit că şi lui i s-ar fi putut face rău, aşa că s-a uitat la maică-sa. Ea privea drept înainte, parcă s-ar fi uitat la ceva plăcut. Zâmbea, drept care el i-a atins piciorul cu piciorul lui, ca să-i zâmbească lui, şi mama i-

a zâmbit, şi el s-a uitat iarăşi pe fereastră. Nu-şi amintea dacă mâncase de prânz şi nici cât era ceasul. A încercat să-şi amintească de micul-dejun. Ţinea minte că se dusese la culcare cu o seară înainte, şi că mama lui îl sărutase şi-i spusese: „Mâine mergem să ne-ntâlnim cu tata", şi că brusc simţise ceva în stomac. Şi acum simţea la fel. Mama lui spunea că se chemau „broaşte-n burtică", dar nu asta era senzaţia – era ca şi cum ţi-ai fi dat seama dintr-odată că ai stomac, lucru pe care de obicei îl uiţi. Dacă mai stătea să se gândească la tatăl său şi la stomac, precis i s-ar fi făcut rău.

— Pot să mă duc să mă plimb? a întrebat el.

— Da, poţi să te duci să te plimbi. Nu te atinge de uşile vagonului şi nu scoate capul pe fereastră. Cum o să ştii să mă mai găseşti?

— G, a zis el, uitându-se în jur.

— Vagonul G.

N-a putut să deschidă uşa; era grea, şi s-au luptat amândoi cu ea. Mama i-a ţinut-o deschisă, şi el a pornit pe coridor, sprijinindu-se cu o mână de peretele cu ferestre, cu cealaltă de uşile compartimentelor, şi spunându-şi cu jumătate de gură: „haida-hai, haida-hai, haida-hai".

* * *

După ce vorbise cu Gilbert la telefon, cu o zi înainte, Elizabeth se aşezase pe scaunul din hol şi plânsese. Atât de mult plânsese, încât se văzuse nevoită să meargă sus, ca să n-o vadă Jane, sau Lewis, dacă intra cumva din grădină în casă. Plânsese mai mult decât în oricare altă ocazie când se despărţiseră, de când el plecase pentru prima dată de acasă, şi mai mult decât plânsese în luna mai, când aflase că războiul din Europa se sfârşise. Acum se simţea foarte calmă, de parcă ar fi fost ceva normal să mergi să te întâlneşti cu soţul tău, despre care te-ai temut c-ar fi putut muri aproape în fiecare zi din ultimii patru ani. Se uita în jos, la închizătoarea poşetei celei noi, şi se gândea la toate celelalte femei care-şi revedeau soţii şi-şi cumpărau poşete care aveau să treacă neobservate. L-a văzut pe Lewis prin geam, luptându-se cu

uşa, i-a dat drumul înăuntru şi el i-a zâmbit şi a rămas în picioare, ţinându-şi echilibrul cu braţele întinse într-o parte şi în cealaltă.

— Uite…

Făcând eforturi să stea drept, îşi ţinea gura deschisă şi limba într-o parte. Unul dintre ciorapi i se lăsase în jos. Avea degetele toate răsfirate. Elizabeth îl iubea, şi a uitat să şi respire de cât de tare-l iubea. L-a apucat pe după talie.

— Lasă-mă! Nu cădeam!

— Ştiu că nu cădeai. Am vrut numai să te iau în braţe.

— Mama!

— Iartă-mă, iubitule, stăteai în echilibru.

I-a dat drumul şi Lewis a început iar să stea în echilibru.

De la gara Victoria până la Charing Cross, au luat un taxi, din care se uitau la clădiri şi la gropile mari unde fuseseră alte clădiri. Era mai mult cer liber acum, decât fusese mai demult, şi spaţiile goale arătau parcă mai adevărate decât clădirile, care păreau nişte aduceri-aminte. O mulţime de oameni circulau pe trotuare şi străzile erau înţesate de maşini şi autobuze. Vremea făcea ca ruinele clădirilor, şi paltoanele şi pălăriile oamenilor, şi cerul plumburiu să se contopească toate sub aceeaşi culoare cenuşie, mai puţin frunzele toamnei măturate de vânt, care erau chiar luminoase.

— Am ajuns, a zis Elizabeth, şi taxiul a tras pe stânga. Lewis şi-a zgâriat gamba când s-a dat jos din taxi, dar n-a simţit nimic, pentru că se uita în sus, la hotel şi la toţi bărbaţii care intrau şi ieşeau din el, şi se gândea că unul dintre ei ar fi putut să fie tatăl lui.

— Am întâlnire cu soţul meu la bar.

— Da, doamnă. Veniţi cu mine.

Elizabeth îl ţinea pe Lewis de mână, şi amândoi au luat-o pe urma bărbatului. Hotelul era mare, şi întunecos, şi dărăpănat. Peste tot erau bărbaţi în uniforme, şi oameni care se salutau unii pe alţii, şi aerul era plin de fum. Gilbert stătea într-un colţ, lângă o fereastră înaltă şi murdară. Era îmbrăcat în uniformă, cu tot cu manta, şi fuma o ţigară, şi

cerceta din priviri mulţimea de afară, de pe trotuar. Elizabeth l-a văzut înainte ca el s-o vadă pe ea şi s-a oprit.

— V-aţi văzut soţul, doamnă?

— Da, mulţumesc.

— Unde? Unde? a tras-o de mână Lewis.

Elizabeth a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Gilbert şi s-a gândit: ar fi cazul să ţin minte momentul ăsta. O să-l ţin minte toată viaţa. Chiar atunci s-a uitat şi el înspre ea şi a văzut-o. În prima clipă, n-a schiţat niciun gest, dar apoi a zâmbit şi, de atunci înainte, ea n-a mai fost singură în mintea ei, ci a fost cu el. Gilbert şi-a stins ţigara în scrumieră, şi s-a ridicat de pe scaun, şi a venit înspre ea. Elizabeth i-a dat drumul de mână copilului. S-au sărutat, s-au îmbrăţişat stingheri, apoi foarte repede şi-au amintit de cât de apropiaţi fuseseră.

— Doamne, trebuie să te scoatem din nenorocita asta de uniformă…

— Ai venit, Lizzie…

— Îi dăm foc, facem un ritual.

— Să nu te faci vinovată de trădare.

Lewis îi privea de jos în sus pe mama şi pe tatăl său, cum stăteau îmbrăţişaţi. Avea o senzaţie ciudată în mâna de care ea îi dăduse drumul. A aşteptat. Ei s-au despărţit, şi Gilbert s-a uitat în jos, către Lewis.

— Bună, tinere!

Lewis l-a privit pe tatăl său, şi prin minte îi treceau atâtea gânduri, încât faţa lui nu mai exprima nimic.

— N-ai de gând să mă saluţi şi tu?

— Salut.

— Poftim? Nu te-am auzit!

— Salut.

— Atunci, dă mâna cu mine!

Lewis i-a întins mâna. Şi-au strâns mâinile.

— Dac-ai şti cât de nerăbdător a fost, Gilbert. Atâtea întrebări are să-ţi pună. Nu mai vorbeşte despre nimic altceva.

— Doar n-o să stăm aici toată ziua. Haideţi să mergem din locul ăsta scârbos. Ce gânduri aveţi? Ce vreţi să facem?

— Nu ştiu.

— Ai de gând să plângi?

Lewis şi-a înălţat privirile către mama lui. De ce să plângă?

— Nu, n-am de gând să plâng. Am putea să mâncăm ceva de prânz.

— Bine, dar nu aici. Hai, că mă duc să-mi iau lucrurile. Aşteptaţi-mă.

S-a întors la masa la care stătuse şi a luat de lângă ea raniţa şi încă o geantă. Lewis a rămas lipit de maică-sa. Ea l-a strâns de mână. Încă mai aveau secretul lor, şi ea era tot alături de el.

S-au dus undeva să mănânce, şi ce s-au mai entuziasmat în privinţa cotletelor, care erau mici şi înnegrite, în mijlocul unui platou mare, argintiu. Lewis avusese impresia că nu-i era foame şi a mâncat enorm de mult. Pe urmă, a stat şi s-a uitat cum vorbeau părinţii lui. Au vorbit despre Jane, menajera, şi despre felul cum gătea ea, dacă era sau nu tolerabil. Au vorbit despre trandafirii pe care Elizabeth îi plantase de curând şi despre ditamai petrecerea de Crăciun, care urma să aibă loc la familia Carmichael. Lewis avea impresia că se putea foarte bine să explodeze de plictiseală, şi-atunci maţele lui s-ar fi împrăştiat pe toţi pereţii şi pe haina imaculat de albă a ospătarului. Şi-a pus o mână pe braţul tatălui său.

— Iertaţi-mă, domnule…

Dar tatăl său nu s-a uitat la el.

— Cred c-o să iau trenul şi mă duc…

Lewis a crezut că nu-l auzise.

— Iertaţi-mă, domnule… Mă iertaţi.

— Răspunde-i, Gilbert.

— Da, Lewis?

— Era foarte cald în deşert?

— Foarte.

— Erau şerpi?

— Câţiva.

— I-aţi împuşcat?

— Nu.

— Erau şi cămile?

— Da. Multe.

— Aţi călărit vreuna?

— Nu.

— Aţi împuşcat mulţi oameni sau i-aţi bombardat?

— Lewis, lasă-l pe tata să mănânce.

— Dacă i-am împuşcat sau i-am bombardat?

— Lewis, nimeni nu vrea să vorbească despre lucruri dintr-astea.

Vedea şi el că nu voia. S-a gândit să treacă la subiecte mai paşnice.

— Vă plac cotletele?

— Sunt bune rău de tot, cotletele. Nu crezi?

— Nu-s rele. Vă dădeau cotlete în deşert?

— De obicei, nu.

— Dar jeleu?

— E vorbăreţ, nu-i aşa?

— Nu întotdeauna. E şi el emoţionat.

— Asta văd. Mănâncă-ţi porţia, Lewis, şi taci din gură, fii băiat cuminte.

Lewis îşi terminase deja porţia, dar, în legătură cu partea a doua, s-a dovedit ascultător şi a tăcut din gură.

Camera lui era întunecată. Draperiile erau trase, dar de pe palier tot venea un pic de lumină şi bătea pe pat. Auzea de jos radioul şi vocile părinţilor lui, dar nu auzea ce-şi spuneau. S-a mai zvârcolit puţin în pat şi s-a tras mai jos. Cearşafurile erau reci. A auzit paşi – era mama lui, care urca scările. A intrat în cameră şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Noapte bună, iubitule.

— Noapte bună.

Elizabeth s-a aplecat şi l-a sărutat. Îi plăcea să fie aproape de ea, şi-i plăcea cum mirosea ea, dar sărutul a fost parcă puţin prea umed. S-a

simţit mai îndepărtat de ea decât de obicei şi n-a mai ştiut ce să creadă despre toate câte se întâmplau în jurul lui.

— Vino-ncoace, i-a spus ea.

L-a luat în braţe şi l-a strâns tare de tot. I-a mângâiat părul. El simţea bluza ei, care-i aluneca pe obraz, şi-avea pielea caldă, şi-i plăcea cum îl apăsau pe frunte perlele de la gâtul ei. Respiraţia îi mirosea cunoscut, a ţigări şi a ce băuse, şi parfumul era cel cu care-şi dădea mereu. Îi auzea inima bătând şi se simţea într-o desăvârşită siguranţă.

— Toate bune? a zis ea.

El a dat din cap că da. Elizabeth i-a dat drumul din braţe şi el s-a întins la loc pe spate.

— Ce părere ai de tata? l-a întrebat ea.

— Acum, că s-a întors, putem fi şi noi o familie ca lumea.

— Da. Fii bun şi încearcă să ţii minte: nu-l mai bate la cap cu lupte şi lucruri de-astea, da? Când oamenii trec prin momente grele, mulţi dintre ei nu vor să mai vorbească despre aşa ceva. Înţelegi? Ţii minte, iubitule?

Lewis a dat din cap că da. Nu înţelegea prea bine ce voia să spună, dar îi plăcea faptul că-i făcea lui confidenţe şi că-l ruga să facă pentru ea un lucru anume.

— Tata vine să-mi spună noapte bună? Că nu mai ţin minte dacă venea sau nu.

— O să-l întreb. Tu culcă-te.

El s-a întins la loc, şi ea a plecat. A rămas aşa, culcat, pe întuneric, ascultând vocile şi muzica de jos şi aşteptându-l pe tatăl său, şi apoi a adormit destul de brusc, la fel ca lumina care dispare din cameră când se închide uşa.

* * *

— Ce, gata războiul? I-auzi, al dracului! Tot nu se găseşte nimic de-mbrăcat şi nimic de mâncare. Dracu' să-i ia!

— Lizzie, copilul…

— Las', că e-nvăţat cu drăcuitul.

— Lewis, fugi la joacă.

Lewis îi urmărise în timp ce se pregăteau să meargă la biserică. Înainte, stătuse de multe ori tolănit în patul maică-sii şi se uitase la ea cum se îmbrăca, dar tatălui său nu-i plăcea să-l ştie în dormitorul lor, aşa că, de două zile, de când se întorsese el, cadrul uşii devenise locul de popas pentru Lewis.

— Haide, Lewis! Du-te!

S-a dus. De fapt, s-a aşezat pe treapta cea mai de sus şi a început să cojească vopseaua de pe balustradă. Îşi auzea părinţii vorbind.

— Pentru Dumnezeu, Gilbert. Biserica!

— Am fost crescut cu biserica.

— Bine, eu n-am fost.

— Nu, tu şi păgâna de maică-ta mai degrabă dănţuiaţi cu druizii.

— Cum îndrăzneşti…!

A urmat o pauză, apoi un chicot din partea mamei lui. Probabil că se sărutaseră. Lewis a pornit pe scări în jos, apoi a ieşit pe aleea din faţa casei. O vreme a făcut să-i scrâşnească pietrişul sub picioare şi a aşteptat.

Biserica mică era făcută din cărămidă şi praf de cremene, şi cerul plin de nori era jos şi aproape de ea. Copiii alergau printre frunze, târşâindu-şi încălţările de duminică, şi părinţii lor se adunau şi stăteau de vorbă aşa cum făceau întotdeauna, şi totuşi nu chiar ca de obicei, pentru că în fiecare săptămână mai venea câte cineva înapoi acasă, şi mai era câte o familie care se schimba, şi se completa, şi se afişa din nou.

Gilbert, Elizabeth şi Lewis au coborât din maşină şi au intrat în curtea bisericii, şi Lewis i-a dat drumul de mână maică-sii şi s-a dus la ceilalţi copii, care se jucau printre morminte. Se jucau de-a prinselea, şi se refugiau pe după pietrele funerare, şi trebuia să încerce să ajungă la copac. Regulile se schimbau într-una şi nimeni nu le rostea vreodată cu voce tare. Lewis era unul dintre băieţii cei mai mici. Mai era un băiat,

pe nume Ed Rawlins, cu doi ani mai mare, şi cu el s-a luat la întrecere Lewis, ca să vadă cine ajungea primul la copac. Ed era „prinzătorul", numai că Lewis a scăpat neprins de el, şi s-a rezemat de copac să-şi tragă sufletul, şi a rămas acolo, cu privirile aţintite spre biserică.

Le vedea pe fete jucându-se pe lângă mamele lor. Îi vedea pe soţii Carmichael salutându-se cu părinţii lui. Ştia că trebuia să intre curând în biserică, şi numai când se gândea la frigul dinăuntru şi la stranele tari i se părea ceva de nesuportat. Părinţii lui stăteau lipiţi unul de altul. Tatăl său l-a văzut şi i-a făcut semn să vină, şi el şi-a luat mâinile de pe copac, vrând să pornească înspre ei. Chiar atunci, Ed s-a repezit la el dintr-o parte.

— Te-am prins!

— Ba nu.

— Ba da.

— Oricum, nu mă mai jucam.

— Ba te jucai!

Şi l-a îmbrâncit pe Lewis dintr-o parte, vrând să-l trântească la pământ, apoi s-a uitat în jur, aşteptându-se la neplăceri şi neştiind ce avea de gând să facă Lewis, dacă începea să plângă şi să le atragă atenţia tuturor. Dar Lewis n-a făcut decât să se ridice şi să-şi inspecteze mâna uşor zdrelită.

— Lasă-mă-n pace, a zis el şi a plecat înspre tatăl său.

— Lewis, potoleşte-te. Asta-i curtea bisericii, nu curtea şcolii.

— Da, tată – şi a luat-o de mână pe maică-sa.

— Ei, Lewis, bună!

S-a uitat la nasturii lucitori de la haina domnului Carmichael şi nu i-a plăcut de el. Nu înţelegea de ce domnul Carmichael rămăsese acasă, în timp ce tatăl său fusese plecat la război, şi nu-i plăcea că se făcuse mai-mare peste toată lumea, şi nici că urma să fie din nou şeful tatălui său. Lewis credea că, dimpotrivă, tatăl său ar fi trebuit să fie şeful tuturor.

— E bine că s-a întors acasă taică-tău?

— Da, domnule.

— Poate c-o să vă vedem pe la biserică mai des, a zis domnul Carmichael, făcându-i cu ochiul.

Era o împunsătură adresată maică-sii, şi Lewis nu i-a răspuns. Gilbert a râs zgomotos:

— Acum, dacă m-am întors, ar fi cazul să-mi pun ordine-n familie.

Lewis a ridicat ochii înspre mama lui, care afişase un zâmbet de societate.

— Cum, gata cu Liturghiile Negre? a zis ea. Ce mă fac?

Dicky şi Claire, nevasta lui, s-au îndepărtat şi au intrat în biserică, urmaţi de cele două fiice ale lor, una mai mare şi cealaltă mai mică decât Lewis, purtând aceleaşi paltoane cu două rânduri de nasturi, şi pălării, şi pantofi de lac.

— Oare chiar trebuie să faci glume de-astea de prost-gust? a zis Gilbert.

— Da, iubitule, chiar trebuie – şi Elizabeth l-a sărutat pe obraz, şi au intrat cu toţii în biserică.

La slujbă era cum nu se poate mai rău. Singurul lucru suportabil erau grimasele amuzante pe care le schimba cu mama lui. I se părea că avea să dureze o veşnicie. S-a gândit că putea foarte bine să moară, şi să alunece sub strana din faţă, şi să putrezească sub ea. A încercat să nu se foiască. A încercat să numere grinzile acoperişului şi să citească din cartea de rugăciuni. S-a gândit la masa de prânz. S-a gândit la urechile vicarului. S-a uitat insistent la cefele celor două fete Carmichael şi a încercat să le facă să se întoarcă, dar Tamsin avea nouă ani şi nici măcar n-a simţit, iar cu Kit n-avea rost să încerce, fiindcă ea n-avea decât patru ani şi era prea mică pentru orişice. S-a gândit că se terminase cu crichetul până la vară.

Cerul apăsător s-a lăsat şi mai jos peste biserică, şi a început să bată un vânt rece, şi vântul a adus cu el o ploaie fină, până când acoperişurile au început să lucească de atâta apă. Sub acoperişuri, se pregăteau mesele de prânz duminicale şi se făceau focuri care să dureze

până după slujbă. Drumul făcea o curbă la intrarea în sat, şi aleile care dădeau în el erau străjuite de rododendroni şi de tufişuri de dafin, care ascundeau casele una de alta. Casa cea mare, în stilul dinastiei Tudor, a familiei Carmichael avea chiar în spate pădurea destul de deasă şi, dacă voiai, de acolo puteai să ajungi la familia Aldridge, fără să ieşi pe şosea. Elizabeth făcuse adeseori acest drum, când era Lewis mai mic şi Claire Carmichael era însărcinată cu Kit. Satul avea un oficiu poştal, şi un magazin, şi biserica nu departe de ele, pe strada principală, dar, dacă ieşeai din el, casele deveneau din ce în ce mai răsfirate şi distanţele dintre ele tot mai mari. Unele case erau din anii douăzeci, precum a familiei Aldridge, iar altele erau chiar mai noi, sau nişte simple cabane care ţinuseră mai demult de casa familiei Carmichael.

Gara, care arăta ca o gară de jucărie, se găsea la distanţă de o milă, şi până acolo era un drum peste care se arcuiseră copacii şi care fusese lărgit pe alocuri, ca să poată să treacă maşinile unele pe lângă altele, pentru că mulţi dintre bărbaţi lucrau la Londra. Acum, dacă fusese război, gara dobândise o nouă semnificaţie. Avuseseră loc despărţiri şi revederi, care făcuseră ca zgomotul îndepărtat al trenurilor, aşa cum se auzea el dinspre casele din sat, să fie investit cu valoare emoţională, nemaifiind, ca înainte, un sunet oarecare. Deşi cei mai mulţi dintre bărbaţi se întorseseră, parcă nu mai venea odată vremea când să poţi spune: gata – s-a terminat. Se vorbea mult despre luatul lucrurilor de la capăt şi reconstrucţie, dar s-a dovedit a fi o victorie ciudată, după ce s-a stins elanul iniţial, pentru că atât de mulţi oameni erau încă departe, şi veştile care se auzeau în fiecare zi nu anunţau vremuri de pace, dimpotrivă, erau numai despre moarte şi orori nou-apărute.

Ploaia s-a oprit în timp ce lumea ieşea din biserică şi se urca în maşini sau pornea pe jos, prin sat, şi Elizabeth l-a tras pe Gilbert din ce în ce mai repede spre maşină, ca şi cum ar fi fugit de ceva, şi l-a făcut să râdă. Acasă, au mâncat de prânz fără să vorbească prea mult şi fără să pună strop de băutură pe limbă, şi toată după-amiaza, cel puţin pentru Lewis, a fost ciudată – plicticoasă, pur şi simplu dificilă. Parcă nu era în stare să facă niciunul dintre lucrurile pe care le făcea de obicei, şi

vederea tatălui său încă-l mai stânjenea şi tulbura. Se obişnuise cu o prezenţă feminină şi găsea curios de ameninţătoare masculinitatea venită odată cu tatăl său, care era incitant şi pe care ar fi trebuit să-l adore, numai că era, în acelaşi timp, şi un străin, care schimba echilibrul casei. Uniforma lui Gilbert nu fusese arsă, ci atârnată în garderobul din camera de oaspeţi, unde se ducea să se îmbrace, şi Lewis ar fi preferat să şi-o poarte în continuare şi să fie distant şi eroic, şi nu o persoană reală, care să-i influenţeze lui viaţa de zi cu zi, aşa cum se întâmpla. Îmbrăcat în costumele şi jachetele lui de tweed, arăta ca un tată şi părea mult mai abordabil, dar era ceva înşelător, pentru că tot un străin rămânea, şi-ar fi fost mult mai uşor dacă n-ar fi arătat ca o persoană pe care ai putea s-o cunoşti bine, dar de fapt n-o cunoşti.

În noaptea în care Gilbert s-a întors acasă, la început a fost de parcă el şi Elizabeth nu mai făcuseră dragoste deloc, şi apoi, brusc, totul a redevenit familiar şi la fel ca întotdeauna. Ea a plâns de mulţumire şi el a luat-o în braţe şi i-a spus, de parcă n-ar fi ştiut:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu e ciudat să fii acasă?

— Bineînţeles că e ciudat. Ce-ai vrea să spun despre asta?

— Nu ştiu. Cred că vreau să ştiu tot ce-ţi trece prin minte. Vreau să ştiu cum a fost pentru tine. Vreau să ştiu la ce te gândeşti în acest moment şi dacă eşti fericit. Nu spui niciodată nimic.

— Bun, foarte bine. Mă gândeam cât de plăcut e să stai pe nişte cearşafuri ca lumea.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Şi la ce altceva?

— A, la cât de mult mi-a plăcut cina.

— Încetează!

— Ba e perfect adevărat. Poţi să mă crezi cât de superficial vrei.

Elizabeth, chicotind:

— Păi… adică în nordul Africii nu v-au dat jeleu?

— Ba, de fapt, ne-au dat jeleu de Crăciun.

— Şi de ce naiba nu i-ai spus? Ar fi fost încântat.

— Mă rog, dar tu? Cum a fost războiul tău, iubito?

— Ha, ha!

— Ha, ha!

— Ştiu că scrisorile mele sunt groaznice, dar ţi-am povestit în ele totul.

— Numai cu Lewis?

— Cu Lewis şi cu statul aici, plus că n-am prea ieşit în oraş.

— Nu te-ai simţit prea singură?

— Bineînţeles că m-am simţit. Dar mai venea Kate din când în când – când reuşea să scape de băieţii ei. Şi Lewis este o companie perfectă.

— L-ai răsfăţat.

— Nu cred. Nu se poate spune că-i fac toate chefurile.

— Ba da, îi dai tot timpul tău.

— Eşti gelos?

— Bineînţeles că nu, dar era mai bine dacă-i angajai o bonă. Nu te înţeleg. Puteai să ai şi tu mai mult timp pentru tine.

— Dac-aş fi avut mai mult timp pentru mine, m-aş fi îmbătat criţă în primele două minute.

— Lizzie…!

— Ştii foarte bine c-aşa este. Mai mult timp ca să ce, Doamne iartă-mă? Ca să mă duc în vizită la Claire Carmichael, sau la Bridget Cargill? Să mă duc în oraş, ca să mă-mbete alţii, mai mult ca sigur, şi să mi-o tragă-n cur?

— Oribil vorbeşti.

— Nu mai fi şi tu atât de scorţos.

— În septembrie, se duce la şcoală.

— Da, mă tem că se duce. Opt ani – mi se pare prea mic să plece de-acasă.

— Toţi ceilalţi vor avea şi ei tot opt ani. O să-ţi fie dor de el.

— Şi lui o să-i fie dor de mine.

— Las', că-i prinde bine.

— Probabil.

— Acum, dacă m-am întors eu, n-o să mai fii singură şi plictisită.

— Vii acasă în fiecare seară.

— În fiecare seară.

— Nu-mi vine să cred.

— Ştiu.

— Dacă adorm, te mai găsesc aici? Mâine, adică?

— Bineînţeles. Ăăă… Lizzie, chiar vrei să ştii la ce mă gândeam? Mă gândeam… doar că…

— A, nu, nu-i nevoie să-mi spui, dacă-ţi vine să plângi. Nu-mi spune…

Capitolul doi

De Crăciun, 1947

Lui Dicky Carmichael i-ar fi plăcut să aibă un hol de două ori mai înalt, aşa cum au unele case, fiindcă atunci ar fi avut loc pentru un pom de Crăciun cu adevărat mare. A trebuit să se descurce cu holul pe care-l avea, şi lui cel puţin i s-a părut că bradul arăta splendid pe fundalul tuturor lambriurilor din lemn închise la culoare, dar ăsta era dezavantajul să ai o casă veche – nu obţineai niciodată efectul pe care ţi-l doreai. Se gândea c-ar fi putut să-şi construiască una nouă, ca să-şi facă pe plac în întregime. Casa lui în stil Tudor era lungă şi avea camere care dădeau dintr-una într-alta, şi cea mai mare parte a petrecerii urma să aibă loc în salon, care avea trei şemineuri şi ferestre înalte pe două dintre laturi. Pe mesele aşezate în două camere, se găseau boluri cu punci, şi lăzi de şampanie, şi un bufet – chiar dacă era mai degrabă cum spunea Claire: „mai mult de faţadă decât de mâncare", din cauza raţionalizărilor. Angajaseră două fete din sat, care s-o ajute pe menajeră, şi în toate camerele de jos fusese făcut focul.

Petrecerea era un eveniment anual şi un prilej de discuţii; Anul Nou n-avea niciun haz – acum se încheia cu adevărat anul. Pentru că era o

petrecere dată la ora prânzului, erau şi mulţi copii de fiecare dată, şi asta era ceva considerat acceptabil, atâta timp cât nu ieşeau din camera de zi şi dintr-o altă cameră, numită salonul roz, care de fapt era vopsită în roşu şi fusese folosită mai demult ca sufragerie, fiindcă era mai aproape de bucătărie decât cea în care se luau mesele acum. Existau şi bone angajate să-i ţină pe copii sub control, dar, pe măsură ce ziua trecea, copiii reuşeau să scape şi se duceau sus, unde jucau sardeluţe[2], sau hoţii-şi-vardiştii, şi bonele îşi abandonau responsabilităţile şi se aşezau lângă foc, unde mâncau prăjiturile rămase şi-i ţineau pe genunchi pe cei mai mici dintre copii.

Când totul a fost gata, şi argintăria lustruită, şi sticlele şi paharele perfect rânduite, creând o adevărată splendoare, Kit Carmichael s-a întins pe burtă în hol, sub pomul de Crăciun. Din când în când, trecea câte o servitoare, sau mama ei, sau Dicky, ducând câte ceva sau dându-i instrucţiuni cuiva să facă un lucru sau altul. Se simţea foarte incomod în rochia cu căptuşeală, elasticul îi dădea mâncărimi şi nu putea să sufere cum avea părul împletit strâns şi parcă înfipt în pielea capului. Încetul cu încetul, zgomotele au amuţit, fiindcă servitorii dispăruseră în bucătărie, unde-şi luau prânzul mai devreme. Părinţii erau în bibliotecă, dar Kit nu ştia unde era Tamsin; probabil în camera ei, bosumflată că trebuia să stea tot cu copiii, deşi avea unsprezece ani. Cea mai bună parte a petrecerii era seara, după ce toţi copiii ori se duceau, ori erau trimişi la culcare.

Kit s-a răsucit pe spate şi s-a uitat în sus, printre crengile pomului de Crăciun. Şi-a mijit ochii şi s-a prefăcut că era în pădure şi că simţea cum îi cădea zăpada peste faţă. Şi-a imaginat cum fiecare fulg i se aşeza uşor şi se topea şi mai uşor pe obraz şi pe pleoape. Şi-a imaginat un foc mic şi fierbinte lângă ea, şi lupii care pândeau printre copaci, cu ochii lor galbeni în care se reflecta focul. De-acum nu mai auzea nimic în afară de trosnetul focului şi de vântul care şuiera prin pădurea de pini. Apoi

2 Un fel de joc de-a pitulatul: copiii se ascund mai mulți într-un spațiu strâmt, iar cel care-i caută, când îi găsește, se înghesuie alături de ei.

s-a auzit ceva. S-a auzit un ţipăt, şi un pahar spărgându-se, şi o bufnitură.

Kit nu s-a ridicat de pe jos. Pădurea ei, şi zăpada, şi lupii – totul a dispărut. A auzit vocile părinţilor ei, şi apoi un zgomot brusc. Nu s-a mişcat propriu-zis, doar s-a vârât şi mai adânc sub pom; tata o lovea pe mama, şi ea nu voia să se ducă să vadă aşa ceva.

Dicky o bătea des pe Claire; pentru el, devenise un obicei care făcea parte din viaţa de familie şi care între ei nu isca niciun fel de întrebări. Niciunul, nici altul nu pomenea vreodată despre el, dar pe Kit o înfuria atât de tare, încât îi venea să plângă. Plânsul se datora faptului că nu avea decât şase ani şi nu putea să schimbe nimic. Îşi făcuse şi ea obiceiul să şi-l închipuie pe Dicky faţă în faţă cu Dumnezeu şi pe Dumnezeu spunându-i: „Ştiu ce i-ai făcut mămicii. Eşti un om foarte, foarte rău şi-o să te trimit în Iad!" – şi Dicky era atât de îngrozit, încât se milogea, dar era prea târziu şi nu-i mai rămânea decât să ardă în veci. Kit îşi imagina că-l prindea dormind, şi-l lega, şi pe urmă-l lua la şuturi, şi-l lovea cu un vătrai până-l făcea să ţipe, dar nu se oprea până când el nu-şi dădea seama cât de nedrept fusese şi nu-i cerea iertare maică-sii.

Kit ştia că era o prostie din partea ei, pentru că mama nici măcar n-o plăcea şi nu i-ar fi mulţumit niciodată, chiar dacă ea ar fi reuşit s-o scape, şi Kit plângea şi de asta, dar numai în camera ei, departe de toţi. Învăţase cum să se păzească şi era foarte important pentru ea să nu plângă niciodată în faţa nimănui. Tamsin se înmuia toată când plângea – ceea ce se întâmpla des –, lăsa capul în jos, şi-i curgeau lacrimi mari, şi era ceva normal să fie luată în braţe şi consolată. La Kit, plânsul era dur, şi încordat, şi însingurat; ea nu-şi dorea, nici nu voia să ştie de vreun braţ care ar fi luat-o pe după umeri când plângea.

Stătea întinsă pe spate sub pomul de Crăciun şi trăgea cu urechea la zgomotele dinspre bibliotecă, dar nu se mai auzea nimic. Îşi simţea inima bufnindu-i în piept şi avea o senzaţie de fierbinţeală. A rămas iarăşi cu privirile aţintite la bradul de deasupra şi s-a luptat din greu să-şi imagineze fulgii de zăpadă căzând peste ea, dar şi ei dispăruseră. Apoi s-a auzit uşa de la bibliotecă deschizându-se şi nişte paşi – era

mama ei. Kit şi-a ţinut respiraţia. Claire s-a oprit la baza scărilor şi s-a uitat la picioarele lui Kit care se iţeau de sub brad.

— De ce nu te ridici de-acolo? Vrei să-ţi strici rochiţa?

Kit s-a tras afară de sub pom, şi Claire s-a întors şi a luat-o pe scări în sus, până s-apuce ea să-i vadă faţa – nu i-a văzut decât spatele fustei drepte de lână şi al jachetei împletite şi tocurile cu care călca apăsat pe treptele lustruite.

— M-am săturat până peste cap de tine, Kit. Nu eşti bună decât să faci mizerie şi să strici lucrurile. Dacă ţi-ai murdărit rochia, să faci bine să te schimbi. Ai auzit?

Oamenii au început să sosească punctual, chiar la ora unu. Kit îşi murdărise rochiţa, şi a trebuit să şi-o schimbe cu alta, pentru care corpul ei venea prea subţire, şi la brâu avea o eşarfă care-i făcea fusta să se încreţească, fiindcă fusese legată strâns, ca să mascheze faptul că nu i se potrivea. Stătea în umbra scărilor şi-i urmărea pe musafiri cum soseau şi-şi scoteau hainele şi pălăriile. Masa lungă din hol gemea de paltoane şi haine de nurcă, de blănuri de vulpe, şi fulare albe, şi pălării bărbăteşti, şi Kit ar fi vrut să sară pe ele, şi să se îngroape sub ele, şi să se zvârcolească printre ele – şi a trebuit să-şi ţină mâinile la spate, ca să se poată stăpâni.

În faţa casei, Preston dirija maşinile care soseau. Câteva dintre ele aveau şoferi, care s-au dus în bucătărie, să aştepte acolo. Elizabeth ar fi vrut să facă economie de benzină şi să meargă la petrecere pe jos, prin pădure, dar Gilbert nici n-a vrut să audă:

— Să mergem pân-acolo prin noroi şi să ne-ntoarcem pe jos acasă pe întuneric? Ai înnebunit? — Aşa c-au mers cu maşina, şi Lewis a ţopăit pe bancheta din spate, şi s-a împins cu umărul în portieră, şi-a trebuit să i se spună să stea cuminte.

— Asta-i al treilea Crăciun de când a venit acasă tata, a zis el.

Aşa ţinea socoteala multor lucruri; se gândea că revenirea tatălui era, cu siguranţă, cel mai important eveniment al copilăriei lui, şi-şi împărţea cursul vieţii după cum fusese cu sau fără tatăl său.

Gilbert a oprit maşina în dreptul scărilor, şi au coborât cu toţii, şi el i-a dat cheile lui Preston şi i-a mulţumit. Nu era friguroasă iarna, încă nu fusese ger, dar era întunecat şi umed, şi înăuntru casa era toată numai strălucire.

După-amiază, în toiul petrecerii, Elizabeth a rămas de una singură şi stătea cu spatele la fereastra neacoperită. Gilbert şi-a croit drum printre vecini şi prieteni, ca să ajungă la ea.

— Măcar un lucru se poate spune despre Dicky şi Claire, că au întotdeauna suficientă băutură, a zis ea.

— Lizzie, mi-ai promis că-ncerci să te porţi cum trebuie în privinţa asta.

— Iubitule, dar ador petrecerile.

— Le urăşti. Urăşti oamenii.

— Aiurea. Oamenii sunt adorabili. Mă-ntreb ce-or face copiii. Cred că se tăvălesc prin tort.

— Dicky vrea să stea de vorbă cu mine în birou. Sau în bibliotecă.

— În birou, sau în bibliotecă, sau în camera de arme, sau în camera albastră, sau în camera de trecere roz…

— Elizabeth…

— Din ce ramură a familiei regale ziceai că provine? Ah, ce toantă sunt! Din ramura nordică, nu-i aşa? Direct de la Camden Town[3] se trage.

— Şşşt! Lizzie, crezi că te descurci singură până mă întorc?

— Sigur că mă descurc. Îl găsesc pe Tommy Mulhall şi mă dau la el.

— Aşa să faci. Şi mănâncă, te rog, ceva, ca să nu te îneci.

— Ha, ha. Ne vedem mai târziu, iubitule.

El a plecat, şi Elizabeth a rămas în picioare, aşteptându-l, cu spatele întors ferestrei întunecate.

Gilbert l-a găsit pe Dicky în bibliotecă, stând în picioare lângă foc şi fumând un trabuc gros, cu picioarele desfăcute, arătând ca şi cum ar fi

3 Cartier londonez, dimpotrivă, foarte popular, cu multe pieţe aglomerate.

repetat pentru rolul Winston Churchill. Gilbert s-a gândit la Lizzie şi a zâmbit.

— Dicky… Minunată petrecere. Ca întotdeauna.

— A mai trecut un an.

— Mă-ntreb dacă cel viitor o să fie cât de cât mai bun.

— Oamenii au un modus operandi care le-ncurcă pe toate, din păcate, şi ajung de se omoară-ntre ei. Nu văd ce s-ar putea face în privinţa asta. Brandy?

Dicky îl chemase pe Gilbert să stea de vorbă cu el, pentru că avea de gând să-l promoveze, ceea ce ştiau amândoi.

— Există, printre şefii de la firma Carmichael, obiceiul să se mai şi distreze. E foarte important. A, da – mai ai, sper, apartamentul ăla din Chelsea?

— Din Piaţa Cadogan.

— Bineînţeles, doar am fost şi eu acolo, ce, n-am fost? Elizabeth nu e prea încântată de toată povestea, din câte înţeleg. Vechile şi plicticoasele mese de afaceri, şi-aşa mai departe.

— Prostii.

— Mă rog, om vedea. Claire a fost întotdeauna minunată în astfel de chestii.

— Claire este o gazdă fermecătoare.

— Ei, da, cu familia ei, ştii şi tu… — Şi a lăsat o vreme să plutească în tăcere prin aer ceea ce ştiau amândoi despre Claire şi familia ei grozavă. Dar nici Elizabeth nu e…

— Am fost plecat multă vreme.

— În mare parte, afacerile constau în relaţiile so…

— Înţeleg.

— Claire zice că n-o prea vede pe Elizabeth. La ce se mai ridică din pat, nevestele-astea ale noastre, mă întreb? De fapt, Claire ştiu de ce se ridică din pat – ca să-mi toace mie banii, a râs el. Elizabeth nu prea e genul care să umble prin magazine, nu? N-o prea interesează lumea bună. Deşi petrecerile-i plac, din toate punctele de vedere.

— E foarte înţeleaptă.

— Sunt sigur. Sunt sigur. Cu toate că-i foarte important s-arăţi un spirit de echipă, nu-i aşa?

Gilbert era prea furios ca să mai poată vorbi. A zâmbit şi a dat din cap.

— Oricum, toate astea fiind spuse, aş vrea să preiei tu hăţurile de la bătrânul Roberts. Din aprilie. Dacă te interesează.

A mai lungit discuţia, fără să intre în amănunte legate de bani, şi lui Gilbert nu-i plăcea nici el, nici felul în care vorbea, nici poziţia în care stătea acolo, dar le-a luat pe toate aşa cum erau, şi-n sinea lui şi-a spus cât de mulţumit era, şi-n cele din urmă chiar a devenit mulţumit, chiar când conversaţia se apropia de sfârşit. Era o afacere bună şi se bucura de ea. Atâta doar, că nu mai voia să-l privească pe Dicky în ochi, şi voia s-o ducă pe Lizzie acasă, unde-i era locul, şi-acolo să facă dragoste cu ea. Lizzie era mult prea bună pentru oricare dintre ceilalţi. Avea un fel numai al ei de-a privi lucrurile. Era a lui, şi era deşteaptă şi minunată, şi nu prea ştia ce vedea la el, dar îi purta recunoştinţă.

— Hai noroc, atunci, a zis Dicky. Pentru anul care vine; cele rele să se spele, cele bune să se-adune, orice-ar spune lumea. Pentru 1948.

— Pentru 1948.

Cei doi bărbaţi au băut brandy ca să-şi consfinţească înţelegerea, şi aerul de jos era înfierbântat şi greu, în timp ce sus, într-un dulap de pânzeturi, Lewis era întins pe stinghiile de lemn încinse, cu Tom Greene care se înghesuia în spinarea lui. Un copil pe nume Norman, pe care nimeni nu-l cunoştea prea bine, se afla pe poliţa de mai jos. Pe Lewis îl durea spatele fiindcă stătea încovoiat. Şi-a schimbat poziţia.

— Au! Încetează!

— Şşşt! Vine cineva!

Şi-au ţinut respiraţia. Auzeau pe cineva care urcase la etaj, fiindcă podeaua scârţâia.

— Aruncă un ochi, a zis Tom abia şoptind.

Lewis a împins puţin uşa cu degetul. Nu era lumină, doar atâta câtă venea de la unul dintre dormitoare. A văzut luna de iarnă printr-un ochi de geam şi o siluetă micuţă strecurându-se pe vârfuri prin faţa lui.

— E Kit.

— Cine?

Tom a intrat în panică, şi Lewis şi-a spus în sinea lui că mare prost era; cel mai rău lucru care li se putea întâmpla era să fie patru sardeluţe în loc de trei.

— Hai s-o chemăm şi pe ea înăuntru, a şoptit Norman cu o voce curios de răguşită, la care Lewis a dat să izbucnească în râs.

— De ce? a zis Tom scandalizat.

— Altfel rămânem aici o veşnicie, a zis Norman, care în mod cert nu se distra prea tare şi n-a mai aşteptat, ci a împins şi mai mult uşa dulapului.

— Nu! a zis Tom, dar Lewis a sâsâit după Kit, ca s-o facă să se întoarcă.

Ea, în schimb, se întreba dacă nu era singura căutătoare care mai rămăsese, dacă nu cumva ceilalţi coborâseră să mănânce plăcintă galeză şi mai târziu ar fi râs de ea. S-a întors când a sâsâit-o Lewis şi s-a abţinut să ţipe.

— Cine mai e acolo?

— Lewis. Şi Tom. Haide, bagă-te aici.

Kit s-a băgat pe poliţa de jos a dulapului de pânzeturi, cu Norman, şi din primele două secunde s-a lipit de ţevile fierbinţi.

— Bună.

— Bună.

Chicoteli.

— Unde-s ceilalţi? a zis Tom.

— Nu ştiu. Am văzut-o pe Tamsin, dar nu cred că se joacă.

— L-ai văzut şi pe Ed?

— N-am mai văzut pe nimeni de un secol.

Kit nu le-a spus despre temerile ei că era ultima şi lipsită de orice speranţă; fusese invitată în ascunzătoarea băieţilor, alături de Lewis

Aldridge, şi n-avea de gând să strice momentul. Era cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Kit nu ţinea minte chiar totul din urmă, dar de când se ştia şi-ar fi dorit să fie Lewis. I se părea că Lewis arăta exact aşa cum trebuia. Arăta cum ar trebui să arate oamenii. Îşi amintea că-l văzuse în vacanţele de vară, cum încerca să intre şi el în grupul de băieţi care se căţărau în copaci în pădurea din spatele casei în care stătea ea. Kit avea cinci ani pe-atunci şi nu reuşea să se caţere. Lewis era şi el de faţă şi, la cei nouă ani ai lui, era atât de matur – mai întâi matur şi apoi un adevărat erou – pentru că-l oprise pe un băiat care o sâcâia pe ea, şi pe urmă o dusese până la marginea pădurii, ca să-şi găsească singură drumul spre casă. Nu vorbise cu ea sau altceva; doar atât, că fusese bun cu ea. Kit voia să fie Lewis, şi simplul fapt că ştia că venea şi el la petrecere era un lucru bun, care-i trecea uneori prin minte şi o făcea să zâmbească şi să fie neliniştită, în caz că el n-ar fi fost atât de drăguţ cum credea ea.

— Poate că sunt afară, a zis Tom, făcându-şi griji.

— Afară nu se pune, a zis Lewis.

— Dar poate că sunt.

— Ar putea fi şi în pod.

— Acolo sunt şoareci. Sunt şobolani, a zis Kit, care auzea şoarecii noaptea mergând pe deasupra camerei ei.

Încerca să nu vorbească peltic, aşa cum vorbesc bebeluşii, dar era greu fără dinţii din faţă.

— Şoareci sunt şi aici, a zis Tom, chiorându-se la ea printre stinghii şi vorbind cu o voce care să-i dea fiori.

— Ba nu, nu sunt, a zis Kit, vrând să se uite în jur şi cuprinzându-şi umerii cu mâinile.

Norman a chicotit.

— Şi păienjeni, a zis Tom, realizând că-i prinsese slăbiciunea.

Lewis l-a privit pe Tom şi i-a spus:

— Văd că tu ai un păianjen pe cap.

Tom a sărit ca ars şi s-a lovit cu capul de poliţa de sus. Toţi patru au explodat pentru o clipă într-un hohot isteric de râs. Apoi, s-au auzit

paşi. Au îngheţat cu toţii. În jurul uşii dulapului, s-a făcut lumină şi o voce de adult, una dintre bone, a zis:

— Băieţi şi fete! Haideţi! E vremea de plecare. Vreau să-i văd acum pe Lewis Aldridge, Joanna Napper şi Ed Rawlins. În clipa asta, vă rog!

Copiii au schimbat între ei priviri de resemnare.

— Voi puteţi să vă jucaţi mai departe, i-a spus Lewis lui Tom.

— Acum nu mai are haz, a zis Tom şi toţi patru s-au rostogolit afară din dulap. Kit a încercat să nu mai zâmbească înspre Lewis – nu-i vorbă, că el nici nu se uita la ea, fiindcă se întorsese deja să plece.

— Ne mai vedem, le-a spus el peste umăr tuturor celor care mai erau acolo şi a pornit-o pe scări în jos.

— Nu te bucuri c-am venit cu maşina? a zis Gilbert, în timp ce se îndepărtau de casă, iar el încerca să vadă ceva prin parbriz şi-l ştergea pe dinăuntru cu mâna înmănuşată.

— Teribil mă bucur, i-a răspuns Elizabeth, rezemându-şi capul de geamul rece şi închipuindu-şi că alerga prin pădurea întunecată.

Era de-acum întuneric beznă şi ploaia rece de iarnă mătura parbrizul.

Gilbert a simţit un fior brusc de bucurie. S-a decis că nu mai putea s-aştepte şi că trebuia s-o pună şi pe Lizzie în temă cu slujba. Îşi făcuse planuri s-ajungă mai întâi acasă, şi să-l bage pe copil în pat, şi să-i spună aşa cum trebuia, dar acum i se părea că era momentul cel mai potrivit. Pentru o clipă, a luat o mână de pe volan şi a pus-o peste mâinile ei, care şi le ţinea în poală, şi a întors şi capul.

— Lizzie, Dicky mi-a oferit slujba lui Robert. Ştii, se pensionează.

— Nu se poate! Gilbert! Ai auzit, Lewis? Gilbert, dar e minunat!

Maşina s-a răsucit şi a ieşit de pe alee pe şosea.

— Stai uşor!

— Gilbert, dar este o veste superbă şi fantastic de adorabilă!

Farurile abia dacă lăsau o impresie în bezna de afară şi în ploaia care cădea.

— O să fim atât de bogaţi!

— Ei, nu chiar, a râs el, mulţumit că Lizzie aşa credea.

Lewis a băgat şi el capul printre scaune, ca să fie mai aproape de toată însufleţirea din maşină, şi Gilbert a înscris maşina în curba cea mare din drumul spre casă.

— Al naibii, nu văd nimic!

— Poate că mai târziu îngheaţă; mâine o să fie teribil de amuzant.

Până să mai spună cineva ceva, le-a apărut în faţă aleea care ducea la casa lor şi Gilbert a intrat cu maşina pe ea. Şi-a văzut casa lucind albă la capătul celălalt.

Capitolul trei

Lewis împlinea zece ani pe 29 decembrie şi credea că era o vârstă deosebit de importantă. Întotdeauna Elizabeth împodobea locurile la masă la micul-dejun din ziua de naştere a fiecăruia; ghiocei micuţi, albi, pentru Lewis în decembrie şi narcise pentru Gilbert primăvara. În noiembrie, când era ziua ei de naştere, Gilbert îl trimitea pe Lewis devreme afară, să caute flori în grădina udă, pe care apoi le uscau împreună şi le aranjau la locul ei de la masă, bucurându-se că erau bărbaţi şi că nu se pricepeau la aşa ceva. Dacă vremea era blândă, Lewis mai găsea trandafiri în grădină pentru micul-dejun din ziua ei de naştere, şi-i tăia şi se întorcea cu ei spre casă, risipindu-le petalele prin iarbă. Orice altceva se mai întâmpla în astfel de zile, orice trataţii mai aveau loc, orice cadouri se dădeau, nimic nu se compara cu sentimentul pe care-l avea fiecare când vedea masa împodobită, cu ciudăţenia faptului că vedea grădina pătrunsă în casă.

Gilbert a ţinut o cuvântare pentru cei zece ani împliniţi de Lewis şi i-a dat o bicicletă şi un briceag de buzunar, şi bicicleta i-a plăcut pentru că era prea mare pentru el, şi briceagul era destul de ascuţit ca să taie cu el bucăţi zdravene de lemn, dacă-l folosea ca pe ferăstrău – şi Lewis a fost foarte fericit cu amândouă.

Era un an bun, şi lumea simţea de-acum că-şi făcuse anumite obiceiuri şi că nu mai trebuia să le înveţe pe toate din nou. Exista încă

un sentiment curios de sterilitate legat de faptul că războiul se sfârşise şi că nu mai avea rost să priveşti înapoi, doar să reconstruieşti, dar munca, şi şcoala, şi ritualurile zilnice începuseră să umple golurile cu normalitate şi noile fundaţii păreau solide şi valoroase, pentru că fuseseră cu greu câştigate.

Băieţii de la şcoala unde învăţa Lewis jucau rugby în trimestrul de primăvară pe terenul acoperit cu zăpadă şi amestecau zăpada cu noroiul. Vara, jucau crichet pe iarba verde tunsă scurt, care era netezită şi îngrijită. Lewis a fost pus căpitan al echipei de crichet. Profesorul de sport i-a spus că nu pentru c-ar fi fost cel mai bun, ci ca să-l înveţe spiritul de echipă; avea tendinţa de a cădea în visare şi nu prea era interesat să-i bată pe ceilalţi băieţi la diverse lucruri. Era genul de băiat bine văzut, pentru că era destul de apropiat şi nu pretenţios din cale-afară. Aveai adeseori senzaţia, când îl vedeai pe Lewis, că adevăratele preocupări ale vieţii lui erau în altă parte, şi asta îi atrăgea pe oameni – nu simţeau prea tare, în prezenţa lui, c-ar fi avut vreo responsabilitate. El, de fapt, se retrăgea în propria lui minte, şi-n această privinţă era la fel ca mama lui, Elizabeth. Compunea lungi povestiri şi poeme despre bătălii navale plasate în decoruri clasice sau despre asalturi de cavalerie deznădăjduite, nu ca să le arate oamenilor, ci doar pentru că era ceva ce-l distra şi, compunându-le, putea să călătorească în mintea lui şi să facă lumea mai bună.

Când a venit acasă, în vacanţa de vară, crescuse atât de înalt, încât Elizabeth a trebuit să-l ducă la Londra, ca să-i cumpere haine noi. S-au dus la Simpson, pe Piccadilly, şi apoi la un restaurant Corner House, ca să ia ceaiul. Lewis credea că nu poate fi ceva mai respingător, decât o zi petrecută la cumpărături, dar i-a plăcut să vadă toate autobuzele şi maşinile.

Peste tot erau şantiere de construcţii sau găuri ciudate pe străzi, care se pregăteau să devină şantiere de construcţii, şi Lewis şi-a pus întrebarea care dintre ele urmau să fie construite de firma Carmichael. Îi plăcea să se gândească la faptul că tatăl său îşi punea amprenta pe oraş.

Când să plece înapoi spre casă, Elizabeth a zis că, dacă tot mai erau douăzeci de minute până la tren, să se oprească la hotelul din preajma gării, ca să bea şi ea ceva.

Şi-a luat un martini[4], şi Lewis a primit măslina. Nu mai mâncase măsline până atunci, şi gustul ei sărat şi îmbibat de gin i-a rămas în gură. Au fost cât pe ce să piardă trenul, şi le tot scăpau pungile şi cutiile cu pantofi, şi Lewis a sărit primul în tren şi-a ajutat-o şi pe maică-sa, luându-i pachetele din mâini, să urce după el. Se simţea matur, pentru că ajutase o doamnă să se urce în tren, şi mândru de mama lui, care era atât de frumoasă.

Când au ajuns acasă, au găsit situaţia lui şcolară, care sosise la prânz, şi-n seara aceea a avut loc ritualul obişnuit, în care tatăl său îi citea notele şi le discuta cu el, şi Lewis a fost convocat în salon pentru ceea ce Gilbert numea prezentare la raport.

Gilbert era întotdeauna surprins când îl vedea pe Lewis în vacanţe şi trebuia să se obişnuiască iar cu el. Ştia că Elizabeth era mai fericită cu fiul ei acasă şi că singură se plictisea foarte tare. Ea recunoştea prima că pictatul ei nu era prea grozav şi că-i venea greu, deşi îi plăcea să lucreze, să se ţină de ceva la care era conştientă că n-ar fi depăşit niciodată o crasă mediocritate. Adeseori, în vacanţe, când venea de la serviciu, Gilbert găsea casa goală, şi intra şi vedea trei tacâmuri pregătite pentru masă, şi se întreba pe cine naiba o mai fi invitat Lizzie, şi apoi îşi dădea seama că era vacanţă şi că Lewis era acasă.

În timpul săptămânii, Gilbert se întorcea de la serviciu puţin după ora şase şi jumătate. Trenul ajungea în gară chiar înainte de şase şi douăzeci, şi până parcurgea el peronul, până se urca în maşină şi cu cât îi lua să ajungă până acasă, se făcea şi jumătate. Dacă vremea era urâtă, Elizabeth şi Lewis erau în casă; Lewis citea de obicei sus şi Elizabeth era fie în salon, cu o carte şi un pahar, fie în bucătărie, vorbind cu Jane, care pleca la ora şapte, iar ei îşi luau cina la opt. Iarna, însemna că masa

---

4 Cocteil făcut din vermut sec şi gin, la care se adaugă o măslină sau nişte coajă de lămâie răsucită. Denumirea este un eventual singular al presupusului cuvânt *martinis,* care se pronunță la fel ca și numele oraşului californian Martinez, de unde ar fi originar cocteilul.

trebuia încălzită din nou şi nu mai era prea bună, însă vara mâncau carne din conservă sau, dacă aveau noroc, şuncă, şi chiar şi pentru Jane era greu să strice aşa ceva.

Era o vară caldă şi umedă, şi spre august cerul albit şi năduşeala îi scoteau din sărite pe adulţi. Copiilor nu le păsa de aerul sufocant, atâta vreme cât nu ploua şi puteau să iasă cu bicicletele. Nu ploua. N-a plouat cu săptămânile, dar nici n-a fost caniculă. Era un fel de vreme în aşteptare: cerul mat, căldura seacă şi ierburile uscate, şi în fiecare zi se întărea senzaţia de aşteptare, aşa cum se întâmplă pe timp de secetă sau când nu bate vântul, şi Elizabeth îi ducea dorul lui Gilbert.

Când Lewis era plecat la joacă, ea se plimba deseori dintr-o cameră într-alta, sau ieşea în grădină şi apoi intra iarăşi înăuntru, pierdută în gândurile proprii. Încerca să-şi impună reguli stricte în privinţa băuturii, dar aşteptarea paharului de sherry de la douăsprezece şi jumătate făcea ca dimineaţa să i se pară foarte lungă. Nu avea voie sub nicio formă să bea după cafeaua de la prânz, ceea ce însemna să le potrivească pe toate şi să ştie că altfel trebuia să aştepte până la şase şi jumătate, ca să-şi bea cocteilul.

Ştia că n-ar fi trebuit să însemne mare lucru şi că era important să se stăpânească, dar adeseori îi venea greu să-şi amintească de ce, când i se părea o idee foarte bună să bea mai departe, şi când îl vedea pe Lewis foindu-se pe scaun la masa de prânz, nerăbdător să iasă afară, să se joace cu prietenii lui.

Îi plăcea când băteau cu toţii la uşă, toate feţele alea simpatice, cu mâinile proptite pe ghidoane: Tom Greene şi Ed Rawlins, Tamsin Carmichael, Joanna Napper, băieţii Johnson şi Kit cea mică, ţinându-se după ei.

— Bună ziua, doamnă Aldridge. Lewis e acasă?

— E-n grădină, îl strig imediat.

Se oprea în cadrul uşilor franţuzeşti de la salon şi-l striga. Lewis era ori în grădină, citind, ori pe terenul de tenis crăpat, bătând mingea de perete, şi-i răspundea:

— Vin acuma!

Cele mai multe zile erau bune, şi ea descoperea că putea să picteze, ori să citească, şi să trăiască fericită în propria ei minte, dar unele zile erau rele, şi-atunci era marele eveniment al zilei pentru ea când veneau copiii şi trebuia să-l strige pe Lewis din grădină. Îl urmărea cum pleca împreună cu ei pe bicicletă, cum se înclinau bicicletele dintr-o parte într-alta, şi cum se încrucişau pe sub cerul mai şi alb. Apoi se ducea înăuntru şi citea, sau asculta radio, sau purta conversaţii lungi cu Jane, în care se implica profund.

Ea şi Jane aveau două subiecte de discuţie. Unul era mâncarea – niciodată despre cum trebuia gătită, ci mai degrabă despre cum trebuia raţionalizată; despre ce puteau găsi de mâncare ea sau Jane, sau pe unde auziseră că s-ar fi adus ceva şi ce aranjamente puteau face ca să pună mâna pe ce se adusese. Celălalt subiect erau diverşii membri ai familiei fiecăreia dintre ele şi în ce parte a ţării locuiau. Lungeau aceste discuţii, ori pe una, ori pe alta, cât de mult puteau, şi Elizabeth o asculta pe Jane vorbind, şi între timp şi-l imagina pe Lewis cu prietenii lui, şi se întreba cât de departe se duseseră şi dacă se distrau.

Lewis era deprins cu bicicleta lui de-acum, şi pe zi ce trecea i se potrivea din ce în ce mai bine. În grupul de copii, el, şi Ed, şi Tom erau de obicei în faţă, Tamsin pe la mijloc pe undeva, cu cine mai era de faţă în ziua respectivă, şi Kit cea mică se târa ca melcul în urma lor. Cădea mereu, nu se pricepea să ia curbele, şi unul sau altul dintre ei trebuia să se oprească şi s-o ajute, ceea ce o făcea să fie mândră şi furioasă în acelaşi timp. Lewis vedea, şi-i părea rău de Kit, atât de tăcută era, şi de concentrată, şi parcă niciodată nu se bucura că era cu ei, ci doar se străduia într-una. Se gândea că era groaznic, probabil, să ai o soră ca Tamsin, care era drăguţă şi întotdeauna părea să se distreze. Băieţii o ajutau să-şi treacă bicicleta peste şanţuri, şi tivul fustei să şi-l scoată dintre spiţe de când avea zece ani, şi nu încăpea îndoială nicio clipă că ea era cea mai bună şi cea mai îndrăgită, chiar şi într-un grup mai mare de copii. Astăzi, totul era încremenit, şi erau muşte, şi copiii mergeau repede, ca să scape de ele.

— Ţineţi-vă gura închisă! a ţipat Ed. Eu am înghiţit una chiar acum!

Erau şi nişte gândăcei negri, care li se agăţau de haine, cică se numeau căpuşe. Puteai să-i striveşti între unghii, dacă voiai, dar n-aveau deloc sânge în ei.

Vântul era tot nemişcat. Mergeau până-n vârful dealului New Hill – şi trăgeau din greu până acolo –, dar odată ce ajungeai sus, puteai să-ţi dai drumul la vale fără să mai pedalezi, şi prindeai viteză, nu glumă, de cealaltă parte, şi te duceai să-ţi cumperi caramele de la Turville. Bicicletele se clătinau nesigure la deal, dintr-o parte într-alta a drumului. Icneau şi pufăiau cu toţii ca nişte mici locomotive cu aburi. Ca să aibă ce face până sus, Lewis număra în minte şi se gândea la focuri de tabără. La un moment dat, s-au auzit un pocnet metalic şi obişnuitele scrâşnituri şi forfoteli, pe care le făcea Kit ori de câte ori cădea. S-au oprit cu toţii care pe unde era şi unii s-au lăsat pe un picior, alţii s-au răsucit să se uite în urmă.

— Tipic, a zis Tamsin – era cuvântul ei preferat.

— Ce s-a întâmplat, Kit? a strigat Joanna, dar numai ca să tragă de timp.

Era clar că lui Kit i se rupsese lanţul şi că sângera la un cot dacă nu dramatic, măcar atât cât să se vadă.

— Ai păţit ceva? a ţipat Tamsin, şi Kit a scuturat din cap, cuprinsă de durere.

— Trebuie să se întoarcă, a zis Ed. Trebuie să te-ntorci!

— Nu se poate întoarce singură, a zis Joanna. Sunt câteva mile.

Cu toţii rămăseseră uitându-se la Kit, care le întorcea privirile încruntată, vinovată şi sfidătoare. S-a aplecat, ca şi cum ar fi vrut să repare lanţul, şi l-a apucat de capătul care atârna.

— Ei, nu face asta, e o prostie, o să te murdăreşti şi nu poţi să-i faci nimic, a zis Tamsin, care-şi dorea să iasă şi ea măcar o dată să se distreze, fără s-o vadă mereu pe soră-sa oriunde se întorcea.

Lui Kit i se uscase gâtul. O usturau ochii, cât de transpiraţie, cât de lacrimi. Ar fi vrut să nu se mai uite cu toţii la ea. Se muşca de limbă dintr-o parte, ca să nu izbucnească în plâns de-a binelea, dar avea gâtul uscat. Stătea într-un picior şi-şi scărpina gamba la spate cu sandaua.

— Trebuie să te întorci, a zis Tamsin.

— Du-te înapoi! zis Ed, gonind-o ca pe un câine.

Kit nu s-a clintit. A rămas pe loc, uitându-se la ei ţintă. Erau mai sus decât ea pe drum, şi, în diversele atitudini de plictiseală şi dezaprobare în care stăteau, se profilau pe cerul alb ca un tablou al judecăţii.

— Du-te înapoi! a zis Tamsin. Haide, Kit, du-te!

Kit s-a gândit că se putea încrede în vocea ei, şi a întrebat:

— Şi cu bicicleta mea ce fac?

— O să trebuiască s-o cari după tine, a zis Ed, ceea ce ştiau cu toţii că era caraghios.

— Cum ştii tu, Kit, să le strici pe toate! a zis Tamsin, ajunsă la capătul răbdării.

Lewis, care se uita la Kit, a observat cum începuse să-i tremure bărbia. N-o mai văzuse niciodată plângând şi nu voia s-o vadă nici acum.

— Foarte bine, a zis el. Pune-ţi bicicleta în tufişuri – o luăm când ne întoarcem. Poţi să mergi pe bara de la bicicleta mea.

Nimeni n-a comentat nimic; atâta timp cât nu era problema lor ce făcea Kit, nu le păsa. Unul câte unul au pornit-o iarăşi la deal. Neputând să-şi ia elan, au făcut ceva eforturi ca să se pună în mişcare. Lewis şi-a lăsat bicicleta pe-o rână şi s-a dus la Kit, i-a ridicat-o pe a ei.

— Pare destul de stricată, a zis el.

A împins-o în tufişuri. Kit s-a şters cu mâinile murdare pe faţă, şi la ochi s-a şters, şi Lewis parcă nici n-ar fi observat.

— Hai, că trebuie să mergem pe jos până în vârf.

Au luat-o la pas, şi adevărul este că nu mergeau mai încet decât bicicletele care se opinteau. Kit şi-a răsucit braţul, ca să se uite la cotul însângerat, şi pe urmă şi l-a şters de pantalonii scurţi. Când au ajuns în vârf, Lewis a încălecat pe bicicletă. Au privit amândoi în vale, după toţi ceilalţi care se îndepărtau de ei cu ţipete şi urlete. Vedeau cum se deschidea ţinutul înaintea lor şi dealul parcă nu se mai termina. Era destul de povârnit ca să te-apuce frica, dar nici chiar atât de abrupt, încât să cazi în nas, dacă erai atent. Ed şi Tamsin au luat-o la vale

imediat, urmaţi de ceilalţi, şi ţipetele lor au devenit din ce în ce mai stinse, pe măsură ce prindeau viteză.

— Sigur te descurci? a zis Lewis, şi Kit a dat din cap că da.

Dealul o îngrozea. Îngrozită fusese de el tot urcuşul, chiar şi pe bicicleta ei, şi-acum perspectiva de a sta aşa, într-o parte, pe bara bicicletei pe care o punea să stea Lewis Aldridge era cel mai oribil dintre toate lucrurile care-i treceau prin minte. Era convinsă că urma să-şi rupă cel puţin gâtul, dar altă soluţie de ieşire din toată povestea nu exista.

— Ei, atunci haide, a zis el.

Lewis părea să se gândească la altceva, aşa încât ea s-a cocoţat pe bară. Lewis îşi punea întrebarea cum i-ar fi putut explica el doamnei Carmichael că fiica ei cea mică murise coborând cu o sută de mile pe oră de pe dealul New Hill pe bicicleta lui. Şi mai trebuia să ţină şi ghidonul incomod, având-o pe ea în faţă.

— Trebuie să stai în echilibru şi să te ţii pe mijloc, altfel cădem amândoi, bine?

Ea a încuviinţat din cap. Gura i se uscase atât de tare, că n-ar fi putut să scoată o vorbă. Înaintea lor, ceilalţi aproape că ajunseseră la poalele dealului.

Al dracului, s-a gândit Lewis, or să se uite cu toţii.

S-a împins înainte şi, primii câţiva paşi, au fost cât pe ce să se prăbuşească mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, şi iarăşi în prima; cârmitul nu-i reuşea cum ar fi trebuit, şi picioarele i se tot loveau de Kit. Ea s-a lăsat pe spate, şi într-o parte, şi apoi bicicleta a luat suficientă viteză cât să poată fi ţinută în echilibru şi să pară mai uşor de manevrat. Dealul era surprinzător de abrupt şi au venit amândoi în faţă.

— Lasă-te pe spate! a zbierat Lewis.

Amândoi s-au lăsat pe spate şi acum chiar că mergeau repede. Lewis îi simţea cozile cum îl plesneau pe el peste braţe şi nu putea fi sigur că mergeau drept. Din cauza vântului, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Era şi spaimă, şi însufleţire în ce făceau, şi exact la mijloc a fost un moment de viteză şi echilibru, în care nimic altceva nu mai conta câtuşi

de puţin. Nici vorbă să cadă, şi era ceva rapid şi perfect. Apoi au ajuns prea repede la poalele dealului, şi prostul de Tom Greene le stătea în cale, şi Lewis aproape că şi-a fript picioarele încercând să încetinească, şi au terminat cursa pe bordura de iarbă din marginea drumului, şi au căzut pe spate. Kit l-a lovit pe Lewis cu capul în buză, şi el a simţit gust de sânge în gură. S-au ridicat. Kit se scutura din tot corpul, ca un animăluţ. Lewis şi-a dus la gură dosul palmei şi a văzut sângele. Joanna cerceta o înţepătură de albină, pe care o căpătase în ajun. Tamsin s-a urcat iar pe bicicletă. O vreme, nimeni n-a scos o vorbă.

— Hai să ne întoarcem pe scurtătură, peste câmp. Ne ducem bicicletele de ghidoane şi ne uităm la râu, a zis Ed şi, după ce şi-au cumpărat bomboanele, aşa au făcut.

Când a ajuns acasă, Kit i-a povestit maică-sii cum i se rupsese lanţul şi unde-şi lăsase bicicleta. Mama i-a spus că, dacă era chiar atât de nepăsătoare, încât să şi-o lase acolo, nu merita bicicletă şi că ea sigur n-avea de gând să-i ceară lui Preston să se ducă să i-o culeagă. Bicicleta fusese iniţial a lui Tamsin, dar lui Kit îi plăcuse şi, cum alta nu avea, ziua următoare şi-a petrecut-o mergând pe jos până la dealul New Hill şi împingându-şi bicicleta înapoi până acasă. Era grea şi-o tot lovea peste picioare. L-a rugat pe Preston să i-o repare, dar, până şi-a găsit el timp să se ocupe de bicicletă, aproape că venise vremea să se întoarcă la şcoală.

* * *

La fiecare câteva zile, Elizabeth îl ţinea pe Lewis acasă şi se duceau împreună la picnic în pădure şi pe râu în jos. Lui îi plăcea să stea cu ea şi împreună citeau şi înotau. Uneori, ea mai adormea după-amiaza, şi el, după ce stătea o vreme şi-o privea, se căţăra în copaci sau înota de unul singur, dar niciodată nu se ducea prea departe, în caz că ea s-ar fi trezit şi n-ar fi ştiut unde era.

Muştele şi albinele bâzâiau, şi greierii cârâiau printre ferigi şi ierburi, şi Lewis ducea pătura şi prosoapele pentru baie. Era pătura de lână din

maşină, care-ţi dădea mâncărimi şi avea firimituri agăţate în ea. Elizabeth ducea coşul cu pâine, şi o sticlă cu vin, şi câteva bucăţi de plăcintă cu carne, care nici măcar nu era cu carne propriu-zisă, ci mai mult cu jumări şi untură. La desert aveau căpşuni culese din grădină, care erau foarte dulci, aşa că nu-i deranja dacă nu aveau frişcă şi nici zahăr. Pădurea dimprejur era întunecoasă şi parcă transpira; frunzele erau sumbre şi încremenite. Se auzea în depărtare un avion, şi Elizabeth s-a gândit imediat la război şi la cât de mult ura zgomotul acela.

— Ai grijă la urzici, a zis ea.

Era în acel anotimp al anului în care urzicile cresc mari, şi sălbatice, şi întunecate, şi nu te ustură prea tare, dar acum crescuseră până în potecă, aşa că Elizabeth şi Lewis au mers unul în spatele celuilalt. El şi-a frecat piciorul de una dintre ele, dar nu l-a usturat prea tare, aşa că n-a mai zis nimic.

— Vrei să mergem şi mai departe, unde-i pădurea mai deasă? l-a întrebat maică-sa.

— Da, să mergem unde-i barca, i-a răspuns el.

Era frumos din partea ei că-l întrebase, fiindcă aveau destul de mers, şi precis că s-ar fi încălzit şi li s-ar fi făcut silă să care toate lucrurile-alea până acolo, dar era şi locul cel mai bun de pe tot râul, pentru că era larg şi adânc, şi totul semăna mai mult cu o aventură.

— Nu pot să sufăr vremea asta, a zis Elizabeth, la care Lewis a părut surprins: doar era vară, şi puteai să ieşi din casă, şi el nu pricepea cum venea asta.

Luminişul din partea mai lată a râului era nisipos, cu petece de iarbă scurtă. Pătrunjelul-vacii şi toate celelalte minunăţii se terminaseră, dar pe Lewis îl atrăgeau ierburile mai înalte, cărora abia acum le venise vremea. I se păreau ca-n pozele cu Africa, pe care le văzuse, şi se gândea că, dacă ar fi fost mai mic, s-ar fi jucat prefăcându-se că erau lei în ierburile-alea. Uneori, tot se juca prefăcându-se că erau lei, sau cel puţin îşi imagina că erau acolo şi-l pândeau pe el.

Elizabeth a întins pătura şi s-au trântit amândoi pe ea. Purta o rochie cu model alb-cu-albastru – albastrul era închis –, cu umerii pătrăţoşi,

mânecile scurte, şi fusta cu pliuri drepte. Se obişnuise s-o poarte numai când ieşea în oraş, cu pantofi eleganţi, dar acum o purta în mai toate ocaziile, pentru că era veche, dar tot mai arăta bine. Au despachetat plăcinta cu carne, care se făcuse lucioasă şi îmbibase de grăsime hârtia în care fusese învelită, şi Elizabeth a desfăcut sticla cu vin. Adusese căni din care să bea, nu pahare, ca să nu le spargă, şi au început amândoi să râdă când ea a turnat vin într-una dintre ele.

— Vrei o gură? i-a oferit ea, şi el a gustat vinul şi s-a strâmbat.

Singurul lucru bun legat de vin era faptul că era legat de mama lui. El a mâncat plăcintă cu carne, şi ea doar a băut, gândindu-se că, după ceva mai mult vin, poate că plăcinta i s-ar fi părut că arăta mai bine. Rochia i se lipea de piele, simţea cum i se prelingea năduşeala pe dedesubt, dar nu voia să înoate încă – ştia precis că i s-ar fi făcut frig după aceea, aşa c-a mai amânat.

— Mă duc să fac baie. Tu nu vii?

— Du-te înainte, eu mă uit la tine.

Lewis a mers după un copac să se schimbe, ceea ce mama lui a găsit că era foarte amuzant, şi a început să-l necăjească. El a ieşit brusc de după copac şi a sărit în apă direct din alergare, cu picioarele strânse la piept. Râul nu băgase de seamă că era vară şi că tot vară fusese parcă dintotdeauna, şi Lewis a înotat încoace şi încolo, şi a ţipat, până când s-a mai încălzit, şi apoi s-a lăsat să plutească, şi a înotat până după cotul râului şi înapoi.

A inspectat şi epava, care era o barcă de lemn scufundată cam la un stânjen sub apă, şi a încercat să-i smulgă cârma.

— Nu pot s-o scot, a zis el, când a ieşit la suprafaţă.

S-a băgat iarăşi la fund, şi a încercat din nou, şi iar a ieşit la suprafaţă, de data asta gâfâind.

— Vino să mănânci căpşuni până nu le termin eu. Vezi, c-o să îngheţi! i-a strigat Elizabeth şi s-a întors la cartea ei.

Aproape că terminase vinul, şi plăcinta cu carne tot nu arăta mai bine. El a ieşit, şi s-a şters bine cu prosopul, şi apoi s-a aşezat lângă ea.

— Ţi-e frig?

— Nu prea tare.

— Ai reuşit s-o scoţi?

— Ce?

— Cârma.

— Nu, ţi-am spus că nu. E toată înfiptă-n fundul apei.

Ea şi-a turnat restul de vin. El s-a întins pe spate, uitându-se fix la cerul alb. După ce a băut, ea s-a ridicat şi s-a dus înspre râu cu braţele desfăcute larg.

— Ah, chiar că-mi place aici – dar el nu şi-a mişcat privirile, se obişnuise cu ea căreia-i plăceau diverse lucruri. Trebuie să-l convingem şi pe tata să vină aici. N-a fost niciodată. Nu vine niciodată. De ce râzi?

— Tata să înoate!

— Tatăl tău este un excelent înotător. Aaah! … - Şi s-a împiedicat, şi s-a sprijinit cu o mână în pământ. Să ştii că pot să stau într-un picior, a zis ea.

— Mama, oricine poate să stea într-un picior.

— Dar uite că eu stau minunat Într-un picior.

El s-a uitat la ea cum stătea minunat într-un picior.

— Las', că vedem noi! a zis ea.

— Ce să vedem?

— Ce e cu blestemata de cârmă. O scot eu de-acolo.

— Nu poţi s-o scoţi. Tu eşti fată.

— Eu zic că pot s-o scot şi pun pariu pe cincizeci de lire.

— Pe două sute cincizeci că nu poţi.

— A naibii să fiu dacă nu pot, Lewis Aldridge.

Era incitată, şi râdea, şi şi-a scos rochia. Purta pe sub ea costumul de baie şi a intrat direct în apă. A ţipat puţin, dar nu fiindcă ar fi simţit frigul, ci doar i se părea minunat şi ciudat că apa i se suia încet-încet pe trup. Şi-a desfăcut braţele, şi a coborât în apa din ce în ce mai adâncă, şi a uitat să înoate până când a trebuit, şi atunci înotul i s-a părut ceva uşor şi la îndemână. Şi-a amintit de cârmă, şi s-a răsucit în apă, şi, în timp ce dădea din mâini într-o parte şi într-alta, a văzut o libelulă.

— Unde ziceai că-ţi era epava?

— Ştii unde este. Acolo. Acolo.

El s-a ridicat, şi i-a arătat cu degetul, şi ea a înotat până la locul pe care i-l arăta el, şi a încercat să privească prin apă, dar din greşeală şi-a cufundat faţa în ea.

— N-o scoţi tu, a zis el şi a râs de ea şi de părul ei ud.

— Fii atent aici, a zis ea şi s-a scufundat.

I-a văzut spatele alb şi mătăsos, şi fundul costumului de baie, şi picioarele albe ieşind brusc la aer, şi apoi încreţiturile apei. Îi vedea conturul alb sub apă, dar nu vedea ce făcea. S-a gândit cât de singur se simţea când ea era sub apă, cu toate că era atât de aproape. S-a uitat în jur, la pădure şi la cerul alburiu. Pădurea era foarte tăcută; aşa o simţea, foarte tăcută. A văzut libelula şi el. Apoi a văzut-o pe mama lui ieşind la suprafaţă şi scuturându-şi părul de pe ochi.

— Ai dreptate. E-nnămolită, a zis ea pe un ton hotărât.

S-a scufundat iar. Lewis a aşteptat, zâmbind, apoi zâmbetul i s-a dus. Îi era cald. A simţit ceva pe braţ şi s-a uitat în jos. Era o picătură de apă. Pielea maronie se vedea şi mai închisă la culoare unde era stropită. Ploua. S-a uitat în sus. Cerul era tot alburiu şi foarte gros, şi nu puteai să-ţi dai seama cât de jos coborâseră norii. S-a uitat înapoi spre apă, căutând-o pe maică-sa. Un ceas interior îi spunea c-ar fi trebuit să iasă de-acum. Nu ieşise, dar apa se vedea mişcând. S-a întrebat cât timp trecuse de când se gândise c-ar fi trebuit să iasă de-acum. S-a întrebat dacă se gândise c-ar fi trebuit să iasă chiar în momentul în care ar fi trebuit să iasă, ori imediat după. S-a întrebat dacă nu cumva fusese atent la ploaie mai mult timp decât i se păruse lui că fusese. A făcut câţiva paşi în apă. S-a gândit că poate nu trecuse atât de mult timp cât i se părea lui că trecuse. Ori poate că trecuse chiar mai mult. I-au căzut pe braţ încă două picături mari de ploaie şi s-a auzit un tunet.

— Mama… a zis el fără să-şi dea seama că vorbea.

Încă-i mai vedea silueta albă şi picioarele mişcându-se, dar vag; apa era cafenie şi lucitoare, iar la adâncime era învolburată şi nu se vedea mai nimic limpede. A intrat şi mai adânc în apă. S-a gândit: nu mai iese – şi a ştiut că trebuia să se ducă după ea. S-a îndreptat spre locul unde

era ea şi i s-a părut că înainta prea încet. A uitat să înoate până acolo, pentru că se gândea cum să ajungă la ea, şi apoi a înotat repede pe distanţa foarte mică. S-a gândit că uite-acum ieşea la suprafaţă, şi-ar fi râs de el – dar a fost ultimul gând care i-a trecut prin minte înainte să-l apuce frica.

Nu-şi mai simţea trupul, şi respira foarte repede, şi nu-şi dădea seama de asta. S-a scufundat fără să stea pe gânduri şi fără să tragă aer în piept cum ar fi trebuit, şi n-a reuşit să vadă nimic din cauza bulelor de aer, şi a trebuit să iasă înapoi la suprafaţă. Acum, în schimb, a luat o gură zdravănă de aer, dar inima îi bătea prea repede, şi n-a reuşit să-şi ţină respiraţia cât şi-o ţinea în mod normal, şi habar n-avea ce ar fi trebuit să facă, aşa că s-a scufundat pur şi simplu, şi s-a uitat prin apă, şi a văzut-o. Avea capul într-o parte şi gura deschisă, şi el a crezut că încerca să-i spună lui ceva, dar n-a înţeles de ce ar fi vrut să facă aşa ceva. Nu vedea ca lumea, pentru că fundul apei se tulburase. I-a intrat nisip în ochi. S-a uitat iar la ea şi i s-a părut că stătea aşa, pe-o parte, ca o sirenă care se odihnea, şi el nu pricepea ce se întâmpla. Apoi a rămas fără aer şi a ieşit la suprafaţă. Ar fi trebuit să aştepte, dar a luat repede o altă gură de aer şi s-a lăsat iar la fund.

Apa era şi mai murdară, şi el nu vedea nimic, şi a tras de ea fără să ştie de ce trăgea, de costumul ei de baie sau de braţ, şi n-a simţit niciun fel de rezistenţă. Apoi a văzut ce se întâmpla şi de ce zăcea mama lui pe-o parte, ca o sirenă – i se prinsese piciorul sub epava bărcii. A încercat să împingă barca, dar n-avea niciun spor şi curând a rămas iar fără aer. A ieşit la suprafaţă, şi parcă-şi simţea capul foarte uşor, ciudat de uşor. A fost un moment în care totul i s-a părut limpede şi plin de forţă şi de hotărâre. S-a gândit: trebuie să cobor până acolo, şi s-o apuc de talie, şi să mă-mping cu picioarele în barcă. S-a scufundat din nou, direct spre ea de data asta, şi fără să se uite, ci vrând numai s-ajungă la ea, şi s-a lovit cu capul de marginea bărcii. Nici n-a simţit când i s-a lovit capul de barcă şi a cuprins-o cu amândouă braţele. A tras-o, şi ea s-a mişcat, şi el a tresărit de bucurie, şi s-a împins cu picioarele în fundul apei, dar atunci s-a mişcat şi ea brusc, a început să se zbată

foarte brutal, s-a agăţat de el şi au rămas amândoi la fund. Simţeau apa cum îi apăsa, şi ea nu-şi eliberase piciorul de tot, şi-acum se luptau împreună, şi el nu ştia pentru ce se luptau, ştia doar atât: că rămăsese fără aer şi că simţea o durere acută în piept. A început să se sufoce. Degetele ei îl strângeau şi-l ţineau la fund. A început să înghită apă, şi l-a cuprins groaza, şi s-a împins iar în fundul apei, smulgându-se din mâinile ei; s-a eliberat şi, când a ieşit la suprafaţă, n-a reuşit să iasă decât cu faţa deasupra apei şi i s-a părut că nu putea să iasă cu totul din apă. S-a gândit: de ce nu iese, de ce nu iese la suprafaţă? A încercat să iasă şi mai mult din apă şi să-şi recapete suflul, şi atât de furios era pe ea, şi apoi s-a scufundat iar, cât cu intenţie, cât pentru că nu ştia ce altceva să facă. A văzut cum îi plutea părul peste faţă, şi cum i se băga între ei, şi de jur-împrejur erau numai nisip şi mâl. A încercat iar s-o tragă, dar i s-a părut mai grea decât era normal să fie şi, cu toate că nu s-a mai agăţat de el, n-a reuşit s-o urnească din loc. A prins-o de mână şi a încercat să înoate, dar era obosit şi nu mai avea putere. A încercat să înoate aşa, trăgând-o de mână – parc-ar fi tras de ea pe stradă, ca să-i arate ceva –, dar îi dădea drumul din ce în ce mai des. A ieşit iar la suprafaţă. Se simţea slăbit şi nu-i trecea prin cap nicio soluţie. Mintea nu-i mai funcţiona, şi trupul nu-l mai asculta, şi i s-a părut că ieşea din el un sunet, dar n-a simţit când l-a scos.

A încercat iar să se scufunde, dar şi-a dat seama că nu mai putea. A încercat să se uite prin apă, dar gâfâitul şi sentimentul de panică îl făceau să se agite prea tare, ca să poată vedea ceva, şi în orice caz era plin de mâl, şi nu mai ştia unde să caute cu privirile. A simţit cum îl apucau crampele; picioarele, sau respiraţia, sau ce-o fi fost ce-l făcea să înoate nu-i mai funcţiona, şi a înţeles că era pe cale să se înece. A ştiut că-n scurt timp n-ar mai fi putut ieşi din apa râului. Apoi s-a gândit, cum era normal: n-a durat foarte mult, pot să dau o fugă şi s-aduc ajutoare. Era ca şi cum toată povestea, indiferent cât de mult ar fi durat, nici nu avusese loc. Doar auzise despre atâţia oameni care aproape că se înecaseră, atâţia oameni care stătuseră fără să respire o veşnicie, şi tot fuseseră salvaţi.

Era foarte aproape de malul râului, nu de cel pe care stătuseră la picnic, ci de celălalt, şi s-a îndreptat spre el. A fost cât pe ce să nu ajungă nici până acolo şi, când a reuşit, s-a prăbuşit pe mal. După ce s-a străduit de câteva ori să se ridice, furios că trupul nu voia să-l asculte, a rupt-o la fugă spre copaci, încercând să-şi aducă aminte care casă era cea mai apropiată, dar n-a reuşit. Nu-şi amintea niciuna dintre case, şi nici vreun sat, şi nici încotro ducea poteca; în faţa lui, era doar pădurea şi nicio imagine dincolo de ea. S-a întors şi-a luat-o înapoi spre apă, dar totul părea fără speranţă, şi-atât de frică i s-a făcut, c-a rupt-o iar la fugă spre copaci. Şi-a imaginat cum îşi plimba cineva câinele prin pădure chiar acolo, în apropiere, şi s-a gândit c-ar fi sărit să-l ajute. A ţipat „Ajutor!", gândindu-se că persoana cu câinele ar fi putut să-l audă, şi apoi şi-a adus aminte că nu era nimeni cu niciun câine, şi că maică-sa era sub apă, şi că el n-avea timp să găsească pe cineva cu un câine, şi a fugit înapoi până la malul apei, şi acolo s-a oprit.

Apa se liniştise şi o vedea: îi vedea paloarea, şi o umbră neagră în dreptul capului, dar nu-i vedea faţa. Vedea că era sub apă, dar n-o vedea mişcând. Părea să se mişte, numai că apa se mişca de fapt. A dat să intre iar în apă. Şi-a imaginat foarte limpede cum intra el în apă, şi cum se scufunda ca s-o salveze, şi ce-ar fi simţit ea când el ar fi prins-o în braţe, apoi şi-a dat seama că era tot pe mal.

Mintea lui îşi imagina tot felul de lucruri, şi-l imagina pe el însuşi intrând în apă şi trăgând-o afară, îşi imagina persoana cu câinele care venea şi-l vedea, când el de fapt se prăbuşise pe malul râului. Mama lui era sub apă. Era la câteva întinsori de braţ de el şi zăcea nemişcată sub apă.

La început, stropii de ploaie au fost călduţi, apoi din ce în ce mai reci. A rămas unde era. Se gândea să intre iar în apă şi s-o scoată afară – dacă şi când ar fi putut să se mişte. Nu ştia când avea să se întâmple asta. O vreme, ploaia a căzut din greu, dar nicio clipă ca o ploaie adevărată, şi apoi s-a oprit, şi cerul s-a făcut iar alburiu, şi pădurea a rămas neschimbată.

Lewis a zăcut mai departe lângă apă. Avea ochii deschişi doar pe jumătate şi se oprise din tremurat. Vomitase şi se trăsese mai aproape de apă, ca să nu stea chiar alături. Se făcuse de-acum ceva mai întuneric, dar el îşi ţinea privirile aţintite spre malul celălalt, unde se vedeau în continuare coşul de pe pătură, şi prosoapele, şi cartea mamei lui. Vedea sticla de vin golită şi culcată pe-o parte şi pantofii lui alături, pe iarbă. Timpul trecea, şi el nu era conştient de cum trecea, şi nu-şi lua ochii de pe malul celălalt, unde erau întinse lucrurile de picnic.

În dimineaţa următoare a fost ceaţă şi, când soarele a răsărit, a făcut-o să strălucească sidefie. Gilbert şi poliţistul au ieşit dintre copaci în lumina tare, şi l-au văzut pe Lewis, şi au văzut resturile picnicului pe iarbă, de cealaltă parte a râului. N-a răspuns la nicio întrebare de-a lor, parcă nici nu-i vedea. Gilbert l-a luat în braţe, ca să-l ducă înapoi acasă, şi Lewis şi-a lipit capul de pieptul tatălui său. Gilbert vorbea despre ce s-ar fi putut întâmpla, descria toate scenariile îngrozitoare, şi poliţistul mergea pe lângă el şi-i răspundea – şi apoi Gilbert s-a oprit. L-a pus jos pe Lewis şi s-a dus către mal. S-a uitat spre fundul apei, şi a căzut în genunchi, cu privirile încremenite. Wilson, poliţistul, s-a apropiat de el în fugă, şi amândoi bărbaţii au rămas privind spre apă, şi Lewis, care a rămas întins pe jos, nu s-a mişcat.

Capitolul patru

Elizabeth avea o soră mai mare, Kate, care a venit din Dorset în lunea dinaintea înmormântării. În tren, s-a gândit ce era de făcut cu Lewis, dacă n-ar fi trebuit să vină să stea cu ea, cu soţul şi cu băieţii ei. A trebuit să schimbe trenul, şi a călătorit mult, şi avea la ea nişte sendvişuri, pe care le-a împărţit cu o fetiţă care călătorea singură şi a cărei mamă o rugase pe Kate să aibă grijă de ea. A jucat cu fetiţa macao, întinzând cărţile de joc pe scaunul dintre ele, şi se simţea calmă şi liniştită, şi n-avea nicio problemă să se ducă să-i vadă pe Gilbert, şi pe

Lewis, şi pe sora ei moartă. Aşeza cărţile cu grijă pe scaunul înclinat, şi plănuia înmormântarea, şi-şi închipuia cum avea să-l ia şi pe Lewis cu ea în tren la întoarcere.

Gilbert o aşteptase în gara de la Waterford. Casa părea ciudată şi rece, şi Kate a încercat să se facă utilă, în timp ce Lewis şi Gilbert erau aproape muţi şi se ţineau la distanţă unul de altul şi de ea.

Marţi dimineaţă, legistul, doctorul, doi poliţişti şi o stenografă au venit să stea de vorbă cu Lewis despre moartea mamei lui. Restul anchetei urma să aibă loc la Guildford a doua zi. Kate l-a condus pe Lewis în salon şi l-a pus să se aşeze pe scaunul cu spătarul drept adus din hol.

— Ei, deci, Lewis, cum te simţi? l-a întrebat doctorul Straechen.

— Bine, mulţumesc.

Gilbert s-a aşezat pe braţul fotoliului înflorat, lângă Lewis, şi-a pus mâinile pe genunchi şi a început să privească în jos către ele.

— Să ţi-i prezint pe toţi aceşti domni înfricoşători, a zis doctorul, şi Lewis a ridicat ochii şi s-a uitat la chipurile lor. Sigur că pe mine mă cunoşti, a continuat doctorul. Iar eu te ştiu de când te-ai născut, nu-i aşa? Domnul acela se numeşte Liley, şi este ceea ce se cheamă legist, adică un fel de persoană oficială care cercetează anumite lucruri de multe ori triste, cum ar fi moartea unor oameni. Îl cunoşti pe poliţistul Wilson, nu-i aşa? Şi pe detectivul-sergent White. Este şi tatăl tău aici, lângă tine, şi tu nu trebuie să faci nimic altceva, decât să răspunzi la întrebările pe care ţi le punem noi, să te gândeşti bine şi să răspunzi calm, şi să ne spui numai şi numai adevărul. Înţelegi?

Lewis a dat din cap că da.

— Mă tem că va trebui să răspunzi tare cu da sau nu, pentru că doamna de faţă e stenografă, şi este aici ca să-şi noteze tot ce spunem noi cu maşinăria ei cea isteaţă, astfel ca domnul Liley să se poată uita peste notiţele ei mai târziu – şi ea nu poate să noteze, dacă tu nu faci decât să dai din cap. Ne-am înţeles?

— Da.

— Să începem cu o întrebare uşoară. Cum te numeşti?

— Lewis Robert Aldridge.

Uitându-se la el, şi din felul cum a spus, Kate şi-a dat seama ce fel de băiat fusese.

— Câţi ani ai, Lewis?

— Zece.

— Bun. Te-ai descurcat bine. Acum: îţi mai aminteşti ce s-a întâmplat joi? Mai ţii minte ce s-a întâmplat în acea zi atât de nefericită?

— Da.

— Te-ai dus cu mama ta la picnic, nu-i aşa?

— Da.

— Unde anume aţi fost?

— La râu.

— Destul de departe, nu-i aşa? Aproape de ceea ce se numeşte Parcul Căprioarelor, lângă Overhill House[5], nu-i aşa?

Kate se simţea neimplicată şi liniştită. Se întreba dacă era cazul cu adevărat să-l ia cu ea, la întoarcerea în Dorset, dacă se cuvenea să-i propună lui Gilbert să i-l ia de pe cap. Multă lume aşa ar fi făcut. Probabil că era soluţia cea mai bună, patru băieţi în loc de trei; Gilbert i-ar fi ajutat cu bani.

— A fost plăcut picnicul? … Aţi înotat?

— Da.

— A înotat şi mama ta?

— Da.

— Aţi înotat împreună?

— Nu. Eu m-am dus primul.

— Şi ea după aceea?

— Da.

— Ştiu că-ţi vine foarte greu, Lewis, tuturor ne pare foarte rău pentru tine. Crezi că ne poţi spune aşa, cu cuvintele tale, ce s-a întâmplat cu mama ta?

---

5 Textual: „Casa de peste deal”.

Toţi cei de faţă au aşteptat.

Nimeni nu ştie, în afară de copilul ăsta, s-a gândit Kate, şi s-a uitat la Gilbert, întrebându-se la ce se putea gândi el în timp ce aştepta să audă povestea. Apoi s-a uitat din nou spre Lewis şi a descoperit că nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe chipul lui. Nicidecum nu voia să afle. Trebuia să afle.

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat cu mama ta? a repetat doctorul Straechen, iar Lewis i-a întors privirea. Deci, Lewis… Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

— Oare înţelege? a zis Gilbert şi, cum stătea cocoţat pe braţul fotoliului, s-a aplecat în faţă.

— Toată lumea trebuie să ştie, Lewis.

— Lewis? Vrei să vorbeşti cu noi, te rog?

— M-am dus să înot şi am încercat să scot cârma de la epava de-acolo.

Tatăl său rămăsese aplecat în faţă, şi parcă era flămând să afle, şi se holba la el. Lewis a început să vorbească din nou, cu ochii ţintă la chipul tatălui său.

— N-am putut s-o scot. Mam… Ma… Ea… Ma…

Era îngrozitor. Aşteptau cu toţii, şi el nu putea vorbi.

Cum să nu poţi vorbi? Avea un coleg, la şcoală, care se bâlbâia îngrozitor, şi-acum i se părea că şi el semăna leit cu băiatul acela. Parcă i se făcuse mintea mică de tot, şi nu reuşea deloc să se forţeze să vorbească.

— E-n regulă. Mai încearcă o dată, a zis doctorul.

Lewis a încercat din răsputeri să se gândească la cuvinte, apoi, după câteva clipe, şi-a lăsat capul în jos, înfrânt. Kate l-a văzut plecându-şi capul şi a găsit situaţia insuportabilă. Nu pricepea de ce Gilbert nu-l ţinea de mână, sau de ce nu-i oprea, şi a dat să se ridice şi să ţipe la el. S-a gândit la băieţii ei, la casa ei şi la căminul pe care şi-l construise de-a lungul anilor, şi i-a fost clar – şi ruşine – că nici vorbă nu putea fi să-l ia cu ea. Nu-l voia pe Lewis în casa ei. Şi-a închipuit ce balamuc ar fi fost dacă trebuia să-l iubească, şi să ţină în frâu geloziile şi certurile care ar fi

apărut inevitabil, şi s-o vadă mereu pe Elizabeth în el. Aşa ceva o depăşea; nu voia o asemenea făptură orfană de mamă în casa ei. S-a uitat la el, cum îşi ţinea creştetul capului plecat, şi s-a gândit c-ar fi putut fi unul dintre băieţii ei. Şi băieţii ei erau vulnerabili. Kate n-avea nici urmă de mândrie, ştia că n-ar fi fost în stare să-l ajute. S-a ridicat brusc şi s-a dus în grădină. Uşa s-a trântit uşor, şi totuşi a scos un zgomot puternic, şi toată lumea şi-a ridicat privirile, mai puţin Lewis. Kate s-a dus repede în grădină, cât mai departe de ceilalţi, şi nu şi-a dat seama că plângea, doar că nu mai vedea nimic. Nu plânsese până atunci. Vai, Doamne, s-a gândit ea, uite că-mi vine să plâng, uite că-mi vine…

Lumea din cameră şi-a întors din nou atenţia către Lewis.

— Lewis…? a zis doctorul. Lewis…?

Lewis a ridicat ochii spre el.

— Mai încearcă o dată, Lewis, i-a spus doctorul cu blândeţe.

— Am… am… am… — Şi s-a oprit, ca să tragă aer în piept. Am vrut să scot cârma şi s-o aduc la suprafaţă. De la barca de-acolo.

— Bravo ţie. Bun băiat. Şi-ai rugat-o să te-ajute?

— Nu, a zis c-o scoate ea.

— Şi tu ai ajutat-o?

— Nu, am stat şi m-am uitat.

Şi-a dat seama cum suna.

— Mai era cineva de faţă, Lewis, ori eraţi numai voi doi?

— Eram numai noi doi.

— Numai voi doi, eşti absolut sigur?

— Eram singuri. Nu vă supăraţi, domnule, îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău, Lewis, e foarte bine. Şi tu ai fugit după ajutor?

Dar n-avea niciun rost, mintea i se blocase.

— Când ai văzut-o c-avea probleme în apă? a zis o altă voce, din partea cealaltă a camerei.

— Ai văzut ce i se-ntâmpla?

— Ai încercat s-o ajuţi?

Lewis a simţit apa, cum îl înghiţea.

— Te-ai băgat în apă după ea?

În cap auzea bolborositul apei şi nu putea să respire. Gilbert l-a luat brusc de mână, şi el a rămas şocat…

— Spune-mi cum s-a întâmplat! Spune-mi! Spune-mi, Lewis!

— Şi-a pr… Şi-a…

— Lewis, trebuie să faci un efort şi să ne spui exact ce s-a întâmplat cu mama ta.

— N-are niciun rost. Uitaţi-vă la el.

— Nu cred că ne-nţelege.

— O să-l duc eu sus. Va trebui s-o lăsăm pe altă dată. Tu te simţi bine, Gilbert?

Doctorul Straechen l-a dus pe Lewis în camera lui şi i-a dat un sedativ. Îşi mai petrecuse alte două zile sedat, aşa că s-a întors la senzaţia de vid şi amorţeală cu un sentiment care putea trece drept recunoştinţă.

În ajunul zilei în care Lewis trebuia să plece înapoi la şcoală, Gilbert l-a luat cu el la ceai la familia Napper. Când le-a deschis uşa, Mary Napper l-a îmbrăţişat pe Lewis. De când îi murise mama, oamenii îl tot atingeau. Ori îi strângeau mâna, ori îl mângâiau pe cap, ori îl băteau pe spate, de parcă acum, dacă nu-i mai aparţinea maică-sii, le aparţinea tuturor. La înmormântare, o doamnă se aplecase şi-i legase un şiret, fără să scoată o vorbă, şi el dăduse să-şi tragă piciorul înapoi – nici măcar nu ştia cine era şi a cui mamă era.

— Gilbert, ce mă bucur c-aţi venit! Sunt afară toţi, Lewis, ce-ar fi să dai o fugă să-i cauţi?

Lewis a ieşit din casă şi a luat-o la pas înspre locul de unde se auzeau copiii jucându-se. Terenul de badminton era plasat la ceva distanţă de casă, şi iarba nu era moale şi netedă, ca la familia Carmichael, ci venea la vale în dâmburi, dinspre casa de cărămidă roşie către un padoc şi un puţ abandonat.

I-a văzut pe Tamsin şi pe Ed jucând badminton. Ceilalţi copii, Joanna, şi gemenii Robert şi Fred Johnson, şi ceilalţi ori priveau, ori se căţărau în mărul bătrân din apropiere. Avea câteva mere în el, dar cele mai multe erau acre şi la nivelul solului roiau viespi în căutarea celor putrede. Kit, care avea o bună poziţie de observator sus în măr, l-a văzut pe Lewis venind. Când a ajuns la ei, s-a oprit să se uite şi el, cu mâinile în buzunare.

Tamsin şi Ed au încetat jocul şi s-au uitat la el. Ceilalţi copii s-au oprit şi ei din ce făceau.

— Bună, Lewis! a zis Tamsin, şi Kit s-a gândit că exact la fel zicea şi mama lor. Vrei să te joci?

— Nu, stai liniştită, a zis el, rămânând unde se oprise.

Cu toţii rămaseseră pe loc şi parcă uitaseră ce făceau înainte. Lewis a mers şi s-a sprijinit de copac, şi i-a privit cum jucau, şi mai târziu, din politeţe, a jucat şi el un joc împotriva lui Ed, care l-a bătut şi după aceea şi-a tot cerut scuze.

Când a venit Gilbert să-l ia, costumul lui negru părea prea negru în lumina de septembrie, şi copiii au rămas cu privirile aţintite spre Lewis, care s-a îndreptat spre el. Faptul că mama lui murise era motiv de stinghereală şi de silă pentru ei. Le-ar fi plăcut să-i poată întoarce spatele. Dar aşa, i-au spus toţi politicos la revedere şi şi-au văzut de jocurile lor.

Kit l-a urmărit cum se îndepărta pe pajişte alături de tatăl său. Parcă nu mai era Lewis cel pe care-l ştia ea. Şi-a rezemat obrazul de scoarţa mărului şi a încercat să şi-o închipuie pe mama lui. N-a putut. S-a întrebat dacă Lewis putea.

A doua zi, Gilbert l-a dus pe Lewis la şcoală cu maşina şi a stat de vorbă cu directorul înainte să plece. Lewis a rămas afară, aşteptând pe hol. Îi auzea pe ceilalţi băieţi cum soseau în dormitoarele de jos. Gilbert a ieşit apoi din biroul directorului şi cu mare blândeţe l-a mângâiat pe Lewis pe cap, după care a plecat.

Gilbert s-a dus cu maşina direct la apartament. A lăsat draperiile salonului trase şi s-a aşezat pe un scaun, cu mâinile pe genunchi. Era ora trei după-masă.

— Lizzie a murit acum zece zile, a zis el.

Zgomotul maşinilor de-afară se auzea înăbuşit, din cauza ferestrelor închise şi-a draperiilor groase. Lumina zilei se strecura înceţoşată pe lângă marginile draperiilor.

— Lizzie a murit, a zis el. Lizzie a murit acum zece zile. Soţia mea e moartă. Mi-a murit soţia de curând.

A doua zi, s-a dus la birou şi a lucrat destul de bine.

Când s-a întors acasă, în seara aceea, s-a fâţâit prin apartament şi a găsit lucrurile pe care le avea Elizabeth acolo. În garderob, atârnau rochii de seară pe care le păstra pentru Londra, şi Gilbert le-a smuls de pe umeraşele pe care le ţinea ea şi le-a adunat grămadă pe jos în salon. Tot în grămadă a pus şi parfumurile ei, şi pantofii ei, şi cărţile ei, şi câteva dintre lucrurile lăsate acolo de Lewis – o salopetă, şi o tablă de la un joc, şi câteva suveniruri de prin muzeele pe care le vizitase, păstrate într-o cutie de tinichea de biscuiţi.

Totul a făcut cu minuţiozitate, ca să fie sigur că nu mai rămăsese nimic. Lucrurile din mormanul de pe jos nu-i aminteau deloc de ea. Arătau ca nişte lucruri la mâna a doua, nişte mizerii, un maldăr de nimicuri, iar cele rămase de la fiul său erau împrăştiate peste tot, aşa încât le-a adunat şi le-a aruncat separat, din bucătărie. A coborât apoi la portar şi l-a rugat să procedeze cum ştia ca să fie luată de acolo grămada din salon cât era el plecat la slujbă a doua zi. I-a strecurat în palmă cinci lire, uimit şi el de propria extravaganţă şi iritat la gândul că individul mai mult ca sigur c-avea să scoată bani din lucrurile rămase după Lizzie, care erau de bună calitate. S-a dus înapoi sus, şi-a turnat o băutură şi s-a aşezat cu sticla lângă el, uitându-se la mormanul de pe podea. Jos de tot era o fotografie înrămată, cu el şi cu Lewis, pe care ea şi-o ţinuse la căpătâiul patului. Numai un colţ din poză se vedea, însă ştia foarte bine fotografia, fusese făcută cu ocazia primului Crăciun de

după război, şi în ea era Gilbert, stând în picioare în grădină şi ţinându-l pe Lewis de mână. Zâmbeau amândoi, şi stăteau aplecaţi într-o parte, pentru că ea făcuse poza râzând către ei şi ţinând aparatul înclinat, şi Lewis avea nasturii de la haină încheiaţi greşit. Gilbert a rămas aşezat pe fotoliu şi s-a uitat la colţul fotografiei înrămate. A dat s-o scoată de-acolo şi s-o ţină în mână, dar n-a scos-o – a rămas în fotoliu, uitându-se la ea.

Când s-a întors de la serviciu, în seara următoare, lucrurile fuseseră luate de portar şi podeaua rămăsese goală.

A rămas în apartament în noaptea aceea, şi în fiecare noapte după ea, şi nici prin cap nu i-a trecut să se întoarcă la Waterford. După o săptămână sau două, a început să primească invitaţii în oraş. N-a refuzat niciuna. Erau invitaţii la cocteiluri şi la dineuri, şi Gilbert era foarte solicitat. Nici nu mai apuca să rămână singur. A profitat de ocazii una după alta şi a simţit că intrase într-o nouă lume.

Capitolul cinci

Într-o joi după-masă, către mijlocul lui decembrie, Jane i-a telefonat lui Gilbert la birou, ca să-i aducă aminte că Lewis intra în vacanţa de Crăciun a doua zi. Nu era nevoie să i se reamintească; băieţii erau puşi să scrie acasă în fiecare duminică seara, şi Lewis îl anunţase, în ultima lui scrisoare, că abia aştepta să ia vacanţă. Vineri, Gilbert a plecat de la birou mai devreme şi s-a dus la gara Victoria, ca să aştepte acolo trenul şcolii.

Nu mai venise niciodată până atunci să întâmpine trenul şi se simţea caraghios înghesuindu-se la barieră printre toate femeile, aşa încât s-a dus la cafeneaua gării şi a băut un ceai. A aşteptat până când toate mamele şi fiii lor au dispărut, şi fiul său a rămas ultimul copil de pe peron, şi atunci a ieşit şi el din cafenea şi s-a îndreptat spre Lewis.

Lewis rămăsese în picioare lângă cufăr, având alături un hamal şi un bărbat despre care Gilbert a crezut c-ar fi putut fi unul dintre profesori, şi, când l-a văzut pe tatăl său venind spre el, a dat fuga în braţele lui şi

s-a agăţat de el cu mâinile lui mici, dar puternice. Gilbert i-a simţit încordarea şi căldura trupului prin palton, în timp ce-l ţinea în braţe. L-a apucat ferm de mâini, i le-a desfăcut şi l-a dat la o parte.

— N-avem timp de asta, a zis el, fără să-l privească pe Lewis. Trebuie să mergem.

* * *

I-a luat o oră şi jumătate să facă drumul până la Waterford cu maşina, şi Lewis a adormit cu obrazul sprijinit de portieră, în timp ce străpungeau înserarea albastră şi rece.

S-au oprit în faţa casei, şi Gilbert a oprit motorul. L-a luat pe Lewis de mână.

— Hai, băiatule, trezeşte-te, a zis el, şi Lewis a deschis ochii.

S-a uitat la taică-său cu privirile înceţoşate, apoi la casa care se înălţa în faţa lor, şi Gilbert l-a văzut cum îşi revenea treptat în simţiri. A văzut clar momentul acela dintre starea de neştiinţă şi starea în care începi să ştii, şi l-a recunoscut, pentru că la fel se simţea şi el când se trezea. Ar fi vrut să-i şteargă orice urmă. Ar fi vrut să cuprindă capul fiului său între palme şi să stoarcă din el sentimentul acela. Ar fi vrut să-l ţină strâns în braţe, şi să-l sărute, şi s-o facă pe Lizzie să se-ntoarcă la ei doi, iubindu-l pe Lewis cu disperare. Ar fi vrut să-şi ascundă chipul şi să nu se mai gândească niciodată la asta.

— Am ajuns acasă, a zis el. Hai, dă-te jos, că ne-aşteaptă Jane cu masa.

Cât au durat sărbătorile de iarnă, Gilbert s-a dus la birou cu trenul, aşa cum avea obiceiul să facă mereu, şi cele mai multe nopţi şi le-a petrecut acasă, în aşa fel, încât lucrurile să pară mai normale. N-a pomenit niciodată de Elizabeth, şi nici Lewis, din instinct, n-a adus deloc vorba despre ea. Tăcerea păstrată în jurul amintirii ei devenise fragilă şi periculoasă, şi niciunul dintre ei nu îndrăznea s-o rupă. Faptul că nici la şcoală aproape nimeni nu-i pomenise vreodată de maică-sa

fusese în acelaşi timp un lucru bun şi un motiv pentru el ca să resimtă din plin singurătatea, învăţa, şi făcea lucruri normale, şi reuşea să le facă foarte bine, şi-şi dezvoltase o tehnică a lui pentru când mergea la culcare, şi uite că-i funcţiona chiar şi atunci când îl trezea câte un coşmar. Îşi imagina că era în garderobul din dormitorul ei, în care se jucase adeseori. Când era obosit, îi venea foarte uşor să se închipuie acolo, cocoţat pe cutiile de pantofi, în mirosul de levănţică şi de lemn, gândindu-se la materialul foarte moale al hainelor ei. Atunci, apa care-i umplea mintea uneori se scurgea, şi reuşea să adoarmă foarte repede. În prima noapte petrecută acasă după ce se întorsese de la şcoală, odată rămas singur la etaj şi pregătindu-se de culcare, a deschis uşa de la dormitorul părinţilor lui, dar nu ca să intre, ci doar ca să se uite; însă garderobul nu mai era acolo, ci doar peretele gol unde fusese.

După ce i-a murit mama, Lewis şi-a căutat din instinct pe altcineva de care să se ataşeze. Era un instinct orb, la fel cum un animal, dacă este luat de lângă părinţi, se agaţă de oricine ca să supravieţuiască. Lewis i-a găsit pe Jane şi pe tatăl său de care să se ataşeze. Şi-a petrecut sărbătorile de Crăciun ţinându-se după Jane, încercând s-o ajute la bucătărie, sau doar stând şi uitându-se la ea, după care, la ora şase şi jumătate, îl aştepta pe tatăl său la capătul aleii. Gilbert se angaja în curba largă şi-l vedea pe Lewis cum îşi făcea veacul pe lângă poartă. Oprea maşina şi-i spunea: „Hai, urcă!" – şi Lewis mergea cu el în maşină pe distanţa aceea scurtă. Lui Gilbert a început să nu-i mai placă deloc să-l tot vadă acolo, şi, când pleca de la gară, îl apucau neliniştile numai la gândul că iarăşi avea să vadă silueta măruntă care-l aştepta. Dacă ziua era umedă, sau rece, cum era de pildă în ziua aceea, spera că Lewis nu-l mai aştepta la poartă, şi totuşi iată că tot acolo era, dând cu piciorul în câte o piatră şi ridicându-şi din când în când privirile pătrunzătoare.

Gilbert a oprit maşina, dar nu s-a mai aplecat să-i deschidă portiera, ci doar i-a făcut un gest nerăbdător din mână, adică să facă bine s-o ia

pe jos. Lewis l-a privit prin fereastra maşinii, a şovăit şi a aşteptat să se deschidă portiera. Gilbert a dat geamul în jos.

— Pentru Dumnezeu, nu ţi-ai pus nici măcar o haină pe tine! Du-te imediat acasă!

În timp ce el deschidea uşa din faţă, Lewis l-a ajuns din urmă, alergând cât îl ţineau picioarele. Gilbert a rămas cu spatele la el.

— Haide, intră.

Lewis a intrat în hol, a aşteptat să vadă în ce cameră se ducea tatăl său şi l-a urmat. Gilbert nu-şi pusese în gând să se enerveze pe el în ziua respectivă, ci voia să fie blând. Cumpărase cadouri de Crăciun de la Londra, pe care le ascunsese în portbagajul maşinii.

Lewis a rămas în cadrul uşii, uitându-se la Gilbert cum îşi pregătea un whisky cu apă.

— Lewis, vrei să stai jos, te rog? Am ceva de vorbit cu tine.

Lewis l-a ascultat, şi s-a aşezat faţă în faţă cu tatăl său, ca în zilele când vorbeau despre notele de la şcoală, şi a aşteptat.

— Lewis, am nişte veşti foarte bune pentru tine. O să ai o nouă mamă – ştii cum vine asta, o mamă vitregă. Am cunoscut o tânără doamnă minunată în urmă cu câteva săptămâni, care cred că-ţi va plăcea foarte mult, şi ne gândim să ne căsătorim la primăvară.

Lewis l-a privit cu ochii lui cenuşii, fără să clipească.

— O cheamă Alice. Alice Fanshawe. M-am gândit c-ai putea s-o cunoşti de ziua ta, când o să mergem la o cină specială în oraş – n-ar fi frumos? Lewis…?

— Da, tată.

— Nu vreau să-ncepi să-mi faci greutăţi. Ai să vezi că e cel mai bun lucru. Şi-acuma şterge-o, fii băiat cuminte.

Gilbert şi-a terminat băutura şi a urcat să se schimbe, fiindcă mergeau la cină la Dicky şi Claire. Lewis intrase în camera lui şi trăsese uşa după el. Gilbert se schimba tot în camera de oaspeţi, aşa cum făcea şi când Elizabeth era de faţă, şi-şi făcuse un obicei din a nu băga în seamă tăcerea din dormitor, sau lipsa mirosului de parfum, sau faptul

că nu mai era nicio perie de păr aşezată pe tăblia de sticlă a mesei de toaletă.

Tocmai când ajunsese la pieptănat, a auzit o izbitură, şi zgomotul de sticlă care se sparge, şi apoi bufnitura unui obiect greu care căzuse şi care a făcut să tremure podeaua. Şi-a zvârlit pieptenul cât colo şi a ieşit în fugă pe palier. Jane era la baza scărilor, uitându-se în sus.

A deschis uşa de la camera unde-l ştia pe Lewis, şi în cameră bătea un vânt rece. Fereastra era spartă şi tocul ei rupt. Camera părea goală, şi Gilbert a fugit la fereastră.

Jos, pe pământul îngheţat, era sticlă spartă şi un sertar cu fundul în sus, din care se-mprăştiaseră haine. Apoi, Gilbert l-a auzit pe Lewis plângând, s-a întors şi l-a văzut ghemuit în spatele uşii.

A trebuit să facă pasul mare peste cioburile de sticlă, ca să ajungă la el. Lewis avea gura căscată şi urâtă, de parcă n-ar mai fi putut să şi-o închidă, şi se holba la taică-său în timp ce plângea. Gilbert s-a dus glonţ la el, şi l-a apucat de braţe, şi Lewis a început să se zbată, lovindu-l cu pumnii, lovindu-l cu picioarele şi încercând să-l lovească şi cu capul în piept. Era surprinzător de puternic. Faţa i se udase de lacrimi.

— Încetează! a ţipat Gilbert. Nu mai plânge! Stai liniştit! Stai liniştit! Calmează-te!

Gilbert şi-a forţat fiul să lase braţele în jos şi s-a folosit de toată greutatea lui ca să-l ţintuiască în colţ, şi-atunci el s-a oprit din plâns şi a încercat să-şi acopere capul cu braţele, dar tatăl său l-a înşfăcat de încheieturi şi i le-a tras din dreptul feţei.

Gilbert avea răsuflarea tăiată. S-a uitat prin cameră – comoda era răsturnată pe-o parte, cu celelalte sertare scoase afară; oglinda de deasupra ei fusese cea care se spărsese şi acoperise covorul de cioburi.

— Jane! a strigat el, şi Lewis a început să se scuture în mâinile lui, fără să mai facă zgomot. Jane!

Au aşteptat amândoi gâfâind, Gilbert ţintuindu-l pe Lewis de perete şi Lewis ţeapăn şi scuturându-se tot, de parcă nu se mai putea controla.

Gilbert a auzit-o pe Jane urcând scările, apoi a văzut-o apărând în cadrul uşii.

— Doam… a zis ea. Lewis…

— Scoate-l de-aici. Fac eu ordine.

— Ba nu. Dumneavoastră îl scoateţi de-aici. Fiecare-şi vede, nu-i aşa? de treaba lui.

Gilbert a rămas şocat auzind-o cum îi vorbea, dar apoi şi-a dat seama în ce situaţie extremă se găseau, şi cât de nedemnă, şi în acelaşi timp şi-a dat seama că ea nu-l plăcea. L-a ridicat pe Lewis în picioare şi l-a târât afară din cameră, până dincolo de palier, în tot acest timp Jane urmărindu-i din priviri pe amândoi, şi Lewis încercând să se smulgă din mâinile lui, şi sforţându-se cât putea de tare să-i reziste. Apoi, Gilbert a trântit uşa cu piciorul după el, fiindcă nu-i plăcea s-o vadă cum se uita.

S-a oprit în mijlocul dormitorului, ţinându-şi strâns fiul de încheieturi. Se făcuse linişte, şi Gilbert s-a gândit că Lewis ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea niciun rost să se împotrivească. Dintr-odată i s-a părut atât de mic.

A început să-şi facă griji că i-ar fi putut luxa încheieturile şi braţele şi a mai slăbit strânsoarea. Lewis era în continuare liniştit, aşa încât Gilbert l-a dus până la pat şi l-a făcut să se aşeze.

A rămas în picioare în faţa lui, neştiind sigur dacă să îndrăznească să se aşeze lângă el, şi totuşi s-a aşezat, şi a fost linişte. Lewis avea o faţă fără nicio expresie. Parcă dispăruse.

— Te simţi mai bine acum? l-a întrebat Gilbert pe un ton blând, ca şi cum ar fi vrut să se facă bine înţeles, dar Lewis nu s-a clintit. Să ştii că mulţi taţi te-ar bate zdravăn pentru aşa ceva. Eşti băieţelul meu, şi vreau să mă faci să fiu mândru de tine, nu să-mi fie ruşine. Ce eşti, copil rău, ca să faci asemenea răutăţi? Aşa înţelegi tu să te porţi? Vreau să m-asculţi foarte, dar foarte atent.

L-a văzut pe Lewis clipind, şi apoi cum a întors capul şi s-a uitat în ochii tatălui său.

— Te rog foarte mult să nu-ţi faci o scuză din moartea maică-tii. Ar fi ceva groaznic, ar fi ca şi cum i-ai face iarăşi rău.

Gilbert a aşteptat. Lewis n-a spus nimic, doar l-a privit în ochi. Apoi, tatăl s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. A deschis-o larg şi s-a întors cu faţa spre fiul său.

— Ce-ar fi s-o ajuţi tu pe Jane să cureţe mizeria pe care ai făcut-o? Eu plec în seara asta şi iau cina cu prietenii mei. Ne vedem de dimineaţă. Sper să nu mai avem parte de aşa ceva.

Copilul s-a ridicat în picioare şi a trecut pe lângă el.

— Uită-te la mine, Lewis.

Lewis a întors capul către el şi s-a oprit.

— Poate ai ceva de spus?

A aşteptat şi l-a văzut pe Lewis cum se încrunta, gândindu-se ce-ar fi putut avea de spus.

— Îmi pare rău, tată. Mulţumesc.

— Acuma, te rog să te duci.

Lewis a închis uşa în urma lui.

Jane l-a pus pe Lewis la masă în bucătărie şi, cât a mâncat el, ea a strâns restul de cioburi de pe podeaua din camera lui. Fereastra spartă a acoperit-o cu o tăblie de lemn, în jurul căreia a îndesat pleduri. I-ar fi plăcut să-l consoleze, numai că nu plângea.

Gilbert a băut prea mult la familia Carmichael, ca să mai poată conduce maşina până acasă. I se mai întâmplase. Faptul că Elizabeth murise parcă-i permitea lui să facă tot felul de lucruri care altfel i s-ar fi părut inacceptabile, şi totuşi părerile oamenilor despre el să rămână cu totul neschimbate. După alţi câţiva ani, avea să fie dat uitării faptul că adormea pe canapeaua familiei Carmichael după cină, sau că odată se ridicase de la masă înainte de felul principal şi că-l adusese Claire înapoi din grădină, mult mai târziu. Dacă nimeni nu pomenea o vorbă despre aşa ceva după ce se întâmpla, era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

Kit s-a trezit la şase, înaintea tuturor, şi s-a îmbrăcat, şi a coborât în vârfurile picioarelor până jos, ca să iasă în grădină. S-a furişat în salon, ca să ia o cutie de chibrituri, şi i-a văzut picioarele lui Gilbert, cum

ieşeau în afara canapelei. Dormea îmbrăcat, cu capul într-o parte, cu cravata încă strânsă la gât. Lângă el se găseau o sticlă de whisky şi o scrumieră. Kit s-a uitat în jur, aşteptându-se probabil să-l vadă şi pe Lewis. A stat o vreme şi l-a privit pe Gilbert dormind, şi s-a gândit cât de bătrâni şi de urâţi erau oamenii mari, şi s-a întrebat de ce spunea toată lumea că domnul Aldridge era „atât de atrăgător", şi dacă avea de gând, oare, să rămână şi la micul-dejun. Era frumos dacă venea şi Lewis, ca să-l poată duce în tabăra ei, dar nu-l mai văzuse deloc în vacanţa aceea; nu mai trecuse pe la ei şi, când ea stătea cu copiii mai mari, pe Lewis nu-l mai chemau, aşa cum îl chemaseră în vacanţa de vară. Apoi, Kit a luat chibriturile din găleata de cărbuni de lângă foc şi a ieşit pe vârfuri.

Şi-a deschis uşa din spate, cea de lângă bucătărie. Afară, iarba îngheţată îi trosnea sub picioare în timp ce alerga spre pădure; avea de gând să-şi aprindă un foc, şi să se încălzească, şi să se prefacă ţigăncuşă până când venea vremea să intre înapoi în casă.

Capitolul şase

Dinăuntrul magazinului nu se vedea lumina zilei deloc, aşa că n-aveai de unde să ştii cât era ceasul, şi aerul era uscat şi fierbinte. Kit şi Lewis o vedeau pe Tamsin, şi picioarele maică-sii, şi picioarele vânzătorului, dacă-şi lipeau feţele de linoleum şi se uitau pe sub rastelul cu balonzaide. Kit avea trei biluţe de sticlă în buzunar, şi Lewis avea şapte şi o bucată de cretă, şi, dacă stăteau aşezaţi faţă în faţă, cu picioarele desfăcute şi tălpile încălţărilor lipite una câte una, se puteau juca fără să li se împrăştie biluţele pe podeaua nesfârşită. Erau amândoi înfometaţi şi li se părea că dimineaţa durase o veşnicie. Lewis avea întâlnire cu tatăl său şi cu Alice Fanshawe în apartamentul din Knightsbridge, care fusese al mamei lui, de unde urma să se ducă toţi trei la un prânz organizat special pentru ziua lui de naştere. Nu-i stăteau lui gândurile la prânzul de la Ritz, ci doar la jocul cu bile de sticlă cu micuţa lui prietenă Flit, şi se lăsa târât la cumpărat de haine de

către doamna Carmichael, care luase cu ea teancul de cupoane pentru haine adunate de Gilbert şi-l indusese şi pe Lewis în cumpărăturile pe care le făcea pentru fetele ei.

— O s-arăţi foarte elegant, îi spunea ea într-una şi-i cumpăra haine atât de mari, încât el credea că niciodată n-ar mai fi avut nevoie să se îmbrace cu altceva, ceea ce era o perspectivă înfiorătoare dintr-un punct de vedere să porţi la nesfârşit aceleaşi haine care de la bun început nu ţi-au plăcut – şi încurajatoare dintr-altul, şi-anume că n-ar mai fi trebuit să intri niciodată într-un magazin, şi să fii măsurat, şi să-ţi respire drept în nas nişte doamne ale căror guri miroseau ca nasul pe dinăuntru.

— Cu asta fac taispe, a zis Kit, care vorbea peltic, şi Lewis a remarcat cum trebuia să vorbească ţinându-şi gura într-o parte, ca să compenseze dinţii lipsă, şi s-a întrebat dacă la fel avea să vorbească întotdeauna şi cum ar fi arătat în cazul ăsta. Nu foarte drăguţă, a conchis el.

În dimineaţa aceea, pentru ziua lui, Gilbert o rugase pe Jane să decoreze masa cu câteva rămurele şi fructe iernatice de prin grădină. Coborând şi văzând masa şi cadourile, Lewis avusese o senzaţie de greaţă în stomac, de parcă i-ar fi făcut cineva o glumă proastă. Rămăsese în cadrul uşii sufrageriei, uitându-se la masă şi la locul lui împodobit. Gilbert se aşezase deja pe scaunul lui, şi se ridicase ca să-l întâmpine pe Lewis.

— La mulţi ani, Lewis.

Lewis era încordat, şi se simţea caraghios şi oarecum ruşinat.

— Mulţumesc, tată, zisese el şi se aşezase la masă.

Era ca naiba să aibă crenguţe de dafin în faţă, pentru că-l încurcau şi nu putea să-şi vadă ca lumea de micul-dejun. Îşi desfăcuse cadourile, şi apoi mâncaseră fără să se uite unul la altul, iar Gilbert, când să plece la serviciu, se oprise pentru o clipă în cadrul uşii, ridicase o mână şi-l mângâiase pe Lewis pe păr.

— Bravo ţie, a zis el. Eşti un băiat cuminte.

Apoi, Gilbert plecase şi Lewis rămăsese aşezat pe scări, până când sosiseră Claire Carmichael, şi Kit, şi Tamsin cu maşina, ca să-l ia cu ele la cumpărături la Londra, şi acum stătea pe scările din faţa blocului de

apartamente, cu bluzonul lui cel nou supradimensionat, şi cu pantalonii scurţi, şi cu paltonul de molton, înconjurat de cutii şi de pungi. Se gândea că arăta ca un evacuat, dar în Londra, nu din Londra. A sunat, şi Claire, Tamsin şi Kit au rămas pe trotuar, uitându-se la el. Era o zi foarte rece, dar el se încălzise rău de tot sub atâtea straturi. Un portar în uniformă le-a deschis şi s-a uitat la Claire Carmichael de parcă ar fi fost o spărgătoare.

— Bună ziua, doamnă.

— Mai bine-l duc până sus. Intraţi şi aşteptaţi-mă în hol, a zis Claire pe un ton foarte plictisit, la gândul că trebuia să-l însoţească pe Lewis.

A urcat cele câteva trepte şi l-a luat de cot, şi au intrat amândoi, şi au avut loc o mulţime de discuţii cu portarul, dacă puteau lăsa pachetele şi pe fete jos, şi la ce apartament, şi la ce etaj, şi dacă să ia liftul sau nu. Lewis avea impresia că mai era puţin şi dădea în clocot în palton şi ar fi preferat să nu-l mai ţină de cot doamna Carmichael, care era mereu palidă la faţă şi avea un fel de a fi glacial, şi se îmbrăca într-o singură culoare, un fel de bej-gălbui de sus până jos. Au luat-o amândoi pe scările acoperite cu covor roşu până la etajul întâi, şi acolo au sunat la numărul doi. Lewis nu era neliniştit, n-avea de ce să fie neliniştit pentru că făcea cunoştinţă cu Alice Fanshawe, nu-i păsa dacă-i plăcea sau nu de el.

— Nu mă place.

— Nu-i treaba lui să te placă sau să nu te placă.

— Uşor de zis. Aş prefera să mă placă.

— Te plac eu.

Ospătarul a strâns farfuriile, şi Alice s-a aplecat şi mai aproape de Gilbert. Avea părul şaten şi foarte mătăsos, cum îl au copiii. El s-a întrebat cum ar fi arătat ea dacă şi l-ar fi pieptănat în sus, oare i s-ar fi părut mai în vârstă decât era, sau dacă el voia într-adevăr ca ea s-arate mai în vârstă decât era sau îi plăcea mai mult ingenuitatea ei. Probabil că la douăzeci şi şase de ani oricum nu mai era chiar atât de tânără, încât să treacă drept ingenuă, dar era cea pe care şi-o dorea, şi părea

extrem de tânără, şi mirosea mereu a violete – nu din cele de Parma, ci a violete proaspete –, şi el nu-şi dădea seama cum reuşea.

— Pot să-i dau cadoul când se întoarce?

— Bineînţeles.

— Oare o să-i placă?

— Tuturor copiilor le plac dulciurile.

— Gilbert, ce crezi, sunt aşa cum trebuie?

— Eşti minunată.

— Adic-aşa cum trebuie pentru el.

— Aşa cum trebuie pentru oricine.

Lewis a revenit în sala de mese. Era foarte mare şi tapetată cu oglinzi, şi pereţii, tavanul, draperiile erau toate roz şi aurii, şi ferestrele înalte care dădeau spre parc erau acoperite cu draperii tot roz, aşa că puteai sări în ochi în sala aceea, dacă n-aveai culoarea potrivită. I-a văzut pe tatăl său şi pe Alice care stăteau la masa lor din colţ, tocmai pe partea cealaltă a sălii. Stăteau aplecaţi unul spre celălalt şi vorbeau în şoaptă. De când se ştia îl văzuse pe tatăl său arătând la fel, cu exact aceeaşi expresie a feţei şi în exact aceeaşi postură, numai că împreună cu mama lui. Pur şi simplu arăta exact la fel, dar cu altă femeie, şi sentimentul de familiaritate şi de bucurie pe care-l căpăta văzându-şi tatăl încă o dată aşa cum şi-l amintea devenea deformat.

Lewis a privit spre dreapta şi i-a văzut pe ospătari proţăpiţi ca nişte santinele la uşa restaurantului. Dincolo de ei se întindea holul imens de la intrare, cu canapele şi scaune pe care stăteau şi-şi beau ceaiul doamne cu pălării, şi cu palmieri în ghivece, şi apoi venea strada, şi lumina de afară parcă bătea în albastru şi arăta strălucitoare în comparaţie cu lumina caldă şi rozulie dinăuntru. Lewis a făcut calentoarsă către lumina zilei şi s-a îndreptat spre ea. Tatăl său şi Alice nu-şi ridicaseră privirile, şi el nu şi-a dat seama că încerca să fugă de ei până când n-a trecut de ospătari, şi a crezut c-ar fi putut să-l oprească, şi abia apoi a realizat că evada.

A mers de-a lungul covorului nesfârşit, spre lumina albastră a zilei şi spre portarul de la capătul acelui covor, îşi simţea spatele vulnerabil şi

parcă străin, şi pantofii cei noi îl rodeau la călcâie. Când a ajuns la uşă, portarul i-a deschis-o, şi Lewis a păşit afară pe trotuar, sub colonada cenuşie. O mulţime de maşini erau, şi oameni care se grăbeau, şi el n-a ştiut chiar din prima clipă ce să facă, dar ştia că putea fi văzut din hotel, aşa c-a mers puţin spre stânga şi abia apoi s-a oprit.

Nu-şi luase paltonul. Nu ieşise niciodată singur prin Londra până atunci şi avea un sentiment ciudat, de neant, fiindcă se afla pe o stradă pe care oamenii treceau pe lângă el fără să-i vorbească.

Era foarte frig, genul de frig încremenit, pe care-l simţi de obicei înainte să ningă. Oamenii intrau şi ieşeau într-una din hotel, şi, de fiecare dată când treceau pe lângă el, se gândea că precis era tatăl său Gilbert, dar nu era. Nu-i vorbă c-ar fi avut cine ştie ce sentimente, nu era supărat şi nu voia să facă vreo scenă. S-ar fi întors înapoi la masă şi s-ar fi purtat absolut normal.

A încercat să se poarte normal şi să pară interesat de autobuze şi de alte lucruri, dar ştia că arăta ca un copil pierdut. Nu se pierduse; aştepta şi-atât. Aştepta să-i fie mai uşor să meargă mai departe.

— Lewis…?

Auzindu-şi numele, s-a întors şi a văzut-o pe Alice.

Nici ea nu-şi luase paltonul şi se cuprinsese cu amândouă braţele, ca să se încălzească. Oamenii treceau pe lângă ei cu hainele şi pălăriile lor sumbre, şi Alice era îmbrăcată numai în culori deschise, şi nu avea nimic cu care să-şi acopere fusta, sau rochia, sau ce avea pe ea care era deschisă la culoare şi groasă deloc. În spatele ei era portarul, care a aruncat o privire curioasă înspre ei, apoi s-a uitat în altă parte.

— N-ai vrea să te-ntorci acum înăuntru? i-a spus ea cu mare delicateţe şi plină de bunătate, şi i-a zâmbit.

Lewis a văzut la ea blândeţe. Asta nu mai văzuse la nimeni, la nimeni care să stea lângă el, şi încă pentru totdeauna. Era tot ce-şi dorea. I s-a părut înfrigurată, şi el voia să-i fie cald, şi nu voia s-o facă să pară atât de îngrijorată. Mai avea puţin şi plângea. Îşi făcuse un obicei din a nu mai avea niciun fel de sentimente, şi acum îi venea să plângă. S-a uitat lung la ea, îngrozit, forţându-se să nu plângă.

— Ce-ar fi să vii înapoi înăuntru? i-a zâmbit ea.

Ar fi vrut să înceteze, nu era nevoie să fie chiar atât de drăguţă.

— Haide înăuntru. Am un cadou pentru tine. N-ai vrea să primeşti un cadou?

A zis-o ispititor, cu un zâmbet abia schiţat, de parcă nu şi-ar fi dorit nimic altceva decât să-i dea lui un cadou şi să-l câştige de partea ei. După asta, i-ar fi venit uşor. N-ar mai fi fost copleşit de tristeţe, i-ar fi trecut supărarea şi s-ar fi simţit mai tare ca niciodată, ca diamantul de tare. Ea tremura toată şi se ţinea în braţe din ce în ce mai strâns, dar lui nu-i păsa, el nu simţea frigul, fiindcă el nu simţea nimic.

— Lewis, haide înăuntru. Te rog.

Ce putea să facă? A intrat.

Era o cutie de migdale caramelizate, învelită în celofan şi-n hârtie subţire, şi avea trei panglici de culori diferite legate într-o fundă. Lewis nu mai văzuse nimic asemănător în viaţa lui.

— La mulţi ani! i-a spus Alice, apoi, pe un ton conspirativ: Sunt bomboane.

Singurele bomboane pe care le văzuse el până atunci erau în pungi de hârtie şi-n borcane mânjite. Nu erau în cutii, n-aveai motiv să te dai în vânt după ele. În schimb, cutia asta era lucitoare şi te făcea să te bucuri. Era ca un obiect de pe altă planetă. Chiar şi celofanul era extraordinar.

— Mi le-a adus mama de la New York. Am rugat-o să mi le aducă special pentru tine.

— Ce zici de asta, Lewis? Tocmai din America!

— Nu e minunat? Nu mai văzusem aşa ceva de ani de zile.

— Ce faci, nu le deschizi?

— Nu crezi că e cea mai drăguţă cutie pe care ai văzut-o vreodată?

— Spune mulţumesc. Nu ştie ce-i înăuntru, a zis Gilbert.

— Păi, atunci ar trebui s-o deschidă.

— Haide.

— Sunt migdale. Cred c-or să-ţi placă. Sunt învelite în zahăr. În culori minunate. Arată prea simpatic s-o atingi, nu?

Lewis şi-a ridicat privirile către ochii ei ca de păpuşă. A aşteptat. S-a uitat fix la ea şi i-a făcut plăcere să spună ce-a spus:

— Ăsta-i cadou de fată.

Ea a clipit. N-arăta prea isteaţă. Asta era problema cu faţa ei, s-a gândit el, că n-arăta prea isteaţă, aşa că putea să se dea şi peste cap, că tot aia era. Putea să fie blândă, putea să fie şi femeie, dacă voia, pentru el n-avea nicio importanţă: nu era isteaţă şi nu era mamă.

— Lewis, eşti obraznic, a zis Gilbert. Cere-ţi iertare.

Lewis a stat şi s-a gândit. A hotărât să nu-şi ceară.

— Cere-ţi iertare de la Alice.

— Lasă, Gilbert, nu-i nimic.

Mai e şi laşă, s-a gândit Lewis.

— Vreau să spui că-ţi pare rău şi să mulţumeşti sau, dacă nu, să dai cutia înapoi. Şi nu mai primeşti niciun fel de dulciuri.

Lewis a continuat să se uite fix la ea, nici n-a clipit, şi a împins cutia peste masă până în faţa ei. Alice şi-a coborât ochii spre cutie şi i-a îndreptat funda.

— O să cer nota – şi Gilbert s-a întors către sală. Lewis a privit-o pe Alice cum îşi făcea de lucru cu panglicile de pe cutie. I s-a făcut silă de el însuşi, dar cu asta se obişnuise şi, în orice caz, acum nu mai avea ce face.

Capitolul şapte

Gilbert s-a căsătorit cu Alice în martie şi a dus-o în Scoţia pentru o lună de miere de două săptămâni. Alice era nerăbdătoare să se întoarcă la Waterford. Îşi dorea mult să se integreze, şi lumea s-o placă, şi prietenii şi vecinii lui Gilbert vorbeau pe la spatele lui despre ideea de a te recăsători şi despre cât de naivă era Alice, şi i-au invitat la dineuri şi la petreceri în virtutea inerţiei.

Alice ţinea mult să se ocupe de casă. Pe Jane a concediat-o şi a angajat o altă menajeră, Mary. Această Mary locuia în Turville, şi avea copii mari, şi n-o cunoscuse nici pe Elizabeth, nici pe altcineva legat de ea. Mary părea să fie stăpână peste casă mai degrabă decât Alice, căreia îi plăcea că Mary era mămoasă şi se pricepea la tot ce înseamnă să ţii o casă, ceea ce ea nu ştia şi era prima care să recunoască. Alice dădea impresia că se costumase cu hainele maică-sii şi intrase în rol de nevastă. Aştepta să rămână însărcinată. Mergea în vizite. Când ajungea Gilbert acasă, în fiecare seară, Alice avea gata pregătite cocteiluri. La început, a fost doar un joc să-l aştepte aşa, cu câte un pahar, spunându-i: „Şi ce-ai mai făcut azi?" – dar apoi a devenit ceva normal. Era mereu prezentă în salon la ora şase şi jumătate, proaspăt fardată şi îmbrăcată de cină, cu o cană de Pimm's, ori cu vreun martini, ori cu ceva nou despre care citise pe undeva, şi Gilbert, care la început găsise încântător şi amuzant ce făcea ea, foarte curând a început chiar să se aştepte la aşa ceva.

Alice îşi petrecea zile întregi la Londra, la cumpărat de haine sau la mese cu prietenii, dar a decis că în vacanţele şcolare trebuia să stea acasă tot timpul. Îşi ţinuse de una singură un discurs încurajator. Avea să fie pentru Lewis o mamă vitregă aşa cum trebuia, şi să nu se mai lase atât de tare intimidată de el. Avea în vedere ca el să se înmoaie treptat şi să capituleze în faţa ei. Îşi repeta în minte că Elizabeth nu murise nici de cinci luni, când ea şi Lewis făcuseră cunoştinţă, dar îi venea greu să se gândească mereu la asta, pentru că viaţa dinainte a lui Gilbert i se părea ceva obscur şi îndepărtat.

În aprilie, s-a dus pentru prima dată la gara Victoria, ca să aştepte trenul care-i aducea pe copii de la şcoală pentru vacanţa de Paşti. Când i-a văzut pe toţi băieţii îmbrăcaţi la fel, a fost cuprinsă de groază la gândul că s-ar fi putut să nu-l recunoască şi să fie demascată – iat-o, mama vitregă. S-a alăturat şi ea celorlalte femei care aşteptau la barieră şi a căutat prin mulţime. Departe de a fi semănat cu toţii între ei, mulţi dintre băieţi arătau ciudat sau caraghios, fiecare în felul lui; aveau dinţi ca de cal, erau împiedicaţi sau nedezvoltaţi. Lewis nu era aşa: îi cădeau

bine hainele pe el, şi avea trupul exact cum trebuia, şi părea să nu-i pese nici de una, nici de cealaltă. A coborât din tren în urma câtorva băieţi, trei sau patru, care se îmbrânceau şi făceau glume între ei în timp ce se uitau după cufere şi părinţi; erau, evident, un grup de ţinut minte, şi ea s-a liniştit când l-a văzut pe Lewis că făcea parte din grup, şi s-a simţit mândră de el.

Nu ştia cum se cuvenea să întâmpini un copil care cobora din tren, aşa că s-a uitat în jur, la celelalte mame, care toate păreau trecute de patruzeci de ani şi absolut înfricoşătoare cu pieptănăturile lor perfecte şi expresiile hotărâte de pe chipuri. Femeia de alături încerca să-şi determine fiul să nu mai alerge spre ea şi să se ducă înapoi la ceilalţi, dar el fugea în continuare şi râdea. Avea buzele umede şi-şi lovea genunchii unul de altul, şi Alice a hotărât că nu-i plăcea deloc cum arăta. Ar fi vrut să spună: „Iată, acela e al meu, cel înalt şi bine făcut de colo!", dar, din păcate, atitudinea corectă părea să fie aceea de a nu te arăta prea mulţumită să-ţi vezi odrasla, drept care Alice a ridicat o mână, cu un aer neglijent, şi a făcut semn cu ea, sperând că Lewis avea s-o vadă şi să vină, pur şi simplu, către ea. I s-ar fi părut extraordinar dacă se întâmpla aşa, fiindcă el abia o cunoştea, dar, la urma urmei, nu avea de ales.

Numai că Lewis nu se uita în lungul peronului, spre barieră, ca toţi ceilalţi băieţi şi n-a văzut-o făcându-i cu mâna. Şi-a recuperat cufărul din mormanul de lângă vagonul de bagaje şi s-a pus pe aşteptat. Ea s-a îndreptat spre el şi a reuşit să pună mâna şi pe un hamal. Ce-ar fi trebuit să-i spună? Ce spuneau celelalte mame? Bună, iubitule? Bună, Lewis? Bună! Ajunsese la el. Se oprise chiar lângă el, şi totuşi el n-o văzuse.

— Bună, Lewis!

— Bună.

Nu i s-a părut c-ar fi recunoscut-o. Niciun strop de surprindere, nici de căldură, nimic. A stat şi s-a uitat, în timp ce ea îi dădea hamalului instrucţiuni legate de cufăr, apoi s-au dus la peronul de unde pleca trenul spre Waterford.

Ea s-a aşezat cu faţa în direcţia de mers, iar el în faţa ei, privind pe fereastră cum se îndepărtau lucrurile de el. La coborârea din tren, împreună cu ceilalţi, păruse vioi, şi pe ea o încălzise vederea lui, dar acum arăta mai degrabă cum şi-l amintea – resemnat.

— O să fie minunat să te-avem acasă, a zis ea radioasă, şi el a dat din cap.

Odată ajunşi acasă, el s-a dus în camera lui şi, după o vreme, ea s-a gândit că se dovedea slabă şi a urcat la etaj. A bătut la uşa lui. Nu ştia dacă aşa trebuia procedat cu copiii, dar i s-a părut politicos. S-a gândit la ceva legat de jocurile de puzzle, ca să aibă ce-i spune, şi a intrat. L-a găsit aşezat pe pervaz, cu genunchii la piept, uitându-se pe fereastră. Pervazul nu era cine ştie ce lat, şi-şi cuprinsese genunchii cu braţele, ca să poată sta pe el chiar şi aşa, înghesuit, de parcă era o poziţie în care se obişnuise să stea, iar acum crescuse prea mare şi nu mai avea loc. Alice şi-ar fi dorit să se ducă să-l ia în braţe şi s-a gândit la Gilbert.

Prima dată îl văzuse pe Gilbert la o petrecere dată de nişte persoane oarecare la Londra. Stătea de vorbă, în mijlocul camerei, cu o femeie întoarsă cu spatele către Alice. El o asculta şi-i zâmbea, şi Alice rămăsese cu impresia că era cel mai trist bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avusese atunci acelaşi sentiment de acum – ar fi vrut să meargă şi să-l ia în braţe. Aflase cine era şi făcuse în aşa fel, încât să-i fie prezentată, şi începuseră de îndată, ciudat cât de brusc, să vorbească despre cum este să pierzi pe cineva, şi să-ţi moară, şi despre Elizabeth. Plecaseră de la petrecere împreună, şi se duseseră să ia cina, şi chiar se îmbătaseră criţă, şi el plânsese la masă, făcând un gest cu mâna prin care se delimita de restul sălii şi care l-a surprins chiar şi pe el. Alice adora suferinţa lui, se simţea onorată să-i fie martoră. Era ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Nu existase nicio suspiciune iniţială, nicio curiozitate, nu căutaseră subiecte şi puncte de interes comune; de la bun început simţise nevoia să-l iubească şi se simţise atrasă de durerea lui.

Copilul, în schimb, cu toate că şi el era trist, nu părea s-o dorească sau să aibă nevoie de ea. Tristeţea lui a întâmpinat-o de la celălalt capăt al camerei, şi ea a recunoscut-o şi s-a oprit, şi n-a ştiut cum să se poarte faţă de ea.

— Ce faci? l-a întrebat.

— Nimic.

A fost cuprinsă de o teribilă stinghereală în materie de socializare.

— Tata o să vină acasă în curând, a zis ea şi a ieşit, închizând uşa.

S-a dus în camera ei şi s-a aşezat pe taburetul cu pernă roşu-coral de la masa de toaletă. Scaunul era nou, pentru că i se păruse ciudat să stea unde stătuse şi Elizabeth, şi oglinda era nouă şi ea, pentru că Alice nu voia să se uite în oglinda unei femei înecate. Se obişnuise, totuşi, cu ideea că-şi punea fardurile în sertarele mesei de toaletă pe care o folosise şi Elizabeth. Şi-a dat cu nişte ruj pe buze. Gilbert avea să vină acasă în curând. Şi-a zâmbit în oglindă. N-avea de gând să se lase dată la o parte. Îl dădea ea pe brazdă pe Lewis până la urmă. Precis îi venea vreo idee. Acum, însă, trebuia să pregătească băuturile pentru Gilbert şi n-avea timp să-şi mai deguste porţia înainte de sosirea lui, dacă nu se grăbea. S-a dus jos.

— Deci, Lewis, ce ne propunem să facem astăzi?

— Nu ştiu.

Îşi trecea lingura dintr-o mână în cealaltă, nerăbdător să se ridice de la masă.

— E cam frig să te joci afară. Ştiu! Ne facem de cap: ce-ar fi să mergem la Londra şi să vedem un muzeu? Putem să prindem trenul – este unul pe la ora nouă şi jumătate, cred – şi cu el ajungem la Victoria pe la zece şi jumătate. Cum ţi se pare?

— Bine.

— Haide, Lewis, ce-aveai de gând să faci astăzi? Te-ai gândit măcar aşa, un pic?

El s-a uitat în jos şi a scuturat din cap.

— Păi, atunci, de ce să nu mergem la un muzeu? O să fie distractiv.

Alice a răsuflat uşurată că aveau ceva de făcut şi că mergeau în oraş. Dimineaţa şi-au petrecut-o la Muzeul de Istorie Naturală, de prânz au mâncat sendvişuri, apoi au făcut o plimbare prin Grădina Kensington. Alice parcă se simţea mai bine în pielea ei la Londra şi, cum erau atâtea lucruri la care să se uite, faptul că era cu Lewis părea şi el mai uşor de suportat. Era o zi de primăvară cu un frig muşcător şi în parc nu erau prea mulţi oameni. Au mers către Iazul Rotund. Lewis a luat-o la fugă spre apă şi a lăsat-o în urmă pe Alice, care şi-a strâns faţa în gulerul de blană, ca să se apere de vânt.

Pe ochiul de apă spre care fugea Lewis plutea o bărcuţă cu pânze. Era impresionantă: lungă de vreo două braţe şi lăcuită, cu o pânză de culoare albastru deschis. Băiatul care o manevra era de aceeaşi vârstă ca Lewis, şi Alice a observat cum respecta Lewis ritualurile sociale ale copilăriei; întâi a stat şi s-a uitat, cu mâinile în buzunare, apoi s-a mai apropiat puţin şi s-a uitat în continuare. Pe urmă, a început să arunce priviri spre băiatul care manevra bărcuţa cu pânze, care-l remarcase deja şi începuse să se joace cu ea mai demonstrativ, arătând cât de mândru era de bărcuţa lui. Alice şi-a găsit o bancă şi s-a aşezat, în timp ce băieţii se mutau dintr-o parte într-alta. În cele din urmă, au intrat în contact, cuvintele venind ultimele:

— Vrei să-ncerci şi tu?

— Bine.

Era o zi bună de navigat, şi încreţiturile apei mergeau egale într-o singură direcţie, aşa că atunci când îi dădeau drumul dintr-o parte a iazului, barca se ducea viguros către celălalt mal, fără să se împiedice pe la mijloc. Mama celuilalt băiat stătea pe o altă bancă şi se uita, şi nu mai era nimeni altcineva în afară de ei. Observându-şi propriile gesturi, cele două femei au schimbat câteva priviri, şi-au zâmbit de câteva ori, apoi s-au întâlnit pe banca dintre cele două pe care se aşezaseră.

— Frig, nu glumă.

— Groaznic.

— Simpatică barca.

— E mândria şi bucuria lui. Câţi ani are băieţelul dumneavoastră?

— Unsprezece.

— Înalt pentru vârsta lui, nu-i aşa? Paul are doisprezece, şi sperăm s-o ia în sus cât de curând.

Alice a avut sentimentul unei absolute imposturi. Îi tot venea să zică: „Nu sunt eu mama lui", şi era sigură că femeia de lângă ea mai avea puţin şi începea să-i pună întrebări scormonitoare despre pojar sau alte lucruri de genul ăsta, la care ea n-ar fi fost capabilă să-i răspundă. Se simţea mereu aşa, de parcă ar fi pretins că Lewis era al ei şi-ar fi încercat să-i prostească pe oameni.

Lewis i-a aruncat o privire şi i-a zâmbit absolut firesc, pentru că se distra, şi Alice i-a zâmbit şi ea lui şi s-a simţit deodată foarte fericită. El s-a întors la strânsul pânzei, sau la ce făceau ei acolo, şi Alice, cuprinsă de bucurie, a zis:

— Nu-i aşa că par fericiţi?

Cealaltă femeie a părut surprinsă.

— Doar e vacanţă. Bona s-a dus în vizită la maică-sa, care-i bolnavă, şi nu i-am găsit înlocuitoare. Sunt absolut disperată, sincer vă spun, dar am trei şi par să se înţeleagă foarte bine între ei.

— Noi n-avem bonă, a spus Alice, râzând.

Şi-a dat seama dintr-odată că s-ar fi putut înţelege că nu-şi puteau permite o bonă, sau că ea era genul de tânără neajutorată, cu părul mereu vâlvoi, care-şi petrecea tot timpul cu fiu-său în parc, aşa c-a zis dintr-o singură suflare:

— Lewis n-a avut nici înainte bonă, şi mai e şi plecat la şcoală… adică nu sunt eu mama lui, sunt mama vitregă. Mama lui nu i-a luat niciodată bonă, fiindcă era…

Nu voia să spună că Elizabeth era „excentrică", dar tot i se părea ciudat de ce nu-i luase bonă.

— De ce, a murit?

— Da, a murit anul trecut.

— A murit? Vai, groaznic. Dar cum a murit?

Alice a simţit curiozitatea şi jubilarea din glasul celeilalte, dar nu i-a păsat. Era un fel de uşurare să-i spună.

— S-a înecat.

— Ei, nu?

— Da, în râul de lângă casa lor… a noastră.

— Şi când v-aţi…? a întrebat-o femeia cu o privire plină de subînţelesuri.

— În noiembrie trecut l-am cunoscut pe tatăl lui.

— Şi ea a murit…?

— În vară.

— Ei, da, bărbaţii nu se descurcă singuri. Cum spuneaţi că-l cheamă pe băiatul dumneavoastră?

— Lewis.

Alice începuse deja să regrete că vorbise prea mult. Ea fusese cea care deschisese subiectul şi acum se întreba cum să-i pună capăt. Nu voia nici să-l ia pe Lewis de la joacă şi să plece cu el acasă.

— Şi tatăl lui? Vorbeşte mult despre soţie?

— Nu. Vorbea mai demult. Acum nu prea mai vorbim despre asta.

— Foarte bine faceţi. Asta e. Te-aştepţi să moară tatăl, bineînţeles, dar mama…!

— Da.

— Şi pe unde locuiţi?

— În Surrey. La Waterford.

— Ştiam eu. Am cunoscut pe cineva de pe-acolo.

— Serios?

Alice răsufla uşurată, ajunsese pe un teren mai sigur.

— Uneori e tare greu s-o scoţi la capăt la ţară. Chiar şi în Surrey. Credeţi că v-aţi integrat?

— Da, toată lumea e foarte drăguţă.

Alice începuse deja să n-o mai sufere.

Deodată s-a auzit un ţipăt, şi Lewis a venit în fugă spre ea. Călcase cu tot piciorul în apă, şi ciorapul de lână i se îmbibase tot, şi-acum îi

atârna. Din gheată i se revărsa apă şi el râdea. S-a oprit în faţa ei, ca un căţel gata să latre, şi şi-a întins gheata udă şi piciorul spre ea.

— Uite!

— Nu-i nimic, a zis Alice, şi a râs, şi s-a simţit foarte ataşată de el; îi plăcea că râdea şi că se gândise că şi ei avea să i se pară amuzant.

— Tu eşti Lewis, nu-i aşa? Eu sunt Majorie Dunford-Wood.

— Încântat, a zis Lewis, respirând greu şi zâmbind.

— Îmi pare rău atât de rău de ce-am auzit despre mama ta.

Pentru Alice, era ca şi cum ar fi privit un accident şi n-ar fi putut să-l împiedice sub nicio formă. L-a văzut pe Lewis forţându-se din răsputeri să afle ce-ar fi putut face cu mâinile.

— Mulţumesc, nu-i nicio problemă, a zis el.

— Vă distraţi cu barca? l-a întrebat brusc Alice. Cred car trebui s-o luăm din loc, nu, ce zici?

Femeia cealaltă a făcut o grimasă către Alice, care voia să fie o scuză exagerată şi pe care Lewis n-a putut să n-o vadă. Alice nu i-a întors privirea, ci s-a ridicat şi l-a luat pe Lewis de mână.

— Bună ziua, a zis ea şi s-a îndepărtat.

Băiatul cu barca s-a ridicat de lângă apă, şi a făcut cu mâna, şi a zâmbit larg.

— La revedere! a ţipat el, apoi, crezând că nu se făcuse auzit, a repetat: Ei, la revedere!

Au luat-o înapoi pe jos înspre strada Kensington şi, tot drumul pe care l-au făcut prin parc, Alice a încercat să-şi repare greşeala, dar el n-a vorbit cu ea. Frigul era câinos şi cu atât mai rău, cu cât era primăvară. La fiecare pas pe care-l făcea, Lewis pleoscăia cu piciorul prin apa din gheată, şi-ar fi trebuit să fie un zgomot amuzant, genul de lucru la care copii râd, şi Alice ar fi vrut să-l facă să râdă şi el de pleoscăitul pe care-l scotea, dar nu-i venea în minte ce i-ar fi putut spune. Au mers aşa, mai departe, prin parcul pustiu, singurele zgomote fiind cele scoase de tocurile ei şi de gheata lui udă.

— Uite, se vede respiraţia, a zis ea.

Au mers mai departe.

— Ajungem în curând.

Ar fi vrut să plângă, şi aproape c-a plâns, numai ca să-l facă pe el să-i pară rău de ea, apoi s-a gândit că poate nu era cinstit să-i faci aşa ceva unui copil. În taxiul care i-a dus până la gara Victoria, l-a urmărit cum privea pe fereastra maşinii trecerea unei trupe de gărzi călare, şi arăta ca un copil normal, sprijinit pe coate, cu faţa lipită de geam, care se uita la săbiile care luceau şi la penaje. Ca orice alt copil. S-a simţit îngrozitor de singură, aproape disperată, şi s-a hotărât să-l aştepte şi pe Gilbert la gara Victoria.

Se făcuse aproape cinci şi era deja întuneric, aşa c-au aşteptat în holul hotelului de acolo. Alice şi-a luat ceaiul, apoi s-a trezit comandându-şi un cocteil şi apoi, imediat după acela, încă unul. A scos măslinele şi le-a pus în scrumieră, care era plină.

— Încetează, Lewis! Nu ştii că-i necioplit să te zgâieşti?

— Nu mă zgâiam.

— Ba da! Te uitai fix la mine.

— Mă uitam la lucrurile din jur. La măsline.

— De ce, Doamne iartă-mă? N-ai mai văzut măslină pân-acum?

— Bineînţeles c-am văzut.

— Spune-mi ceva, dacă nu te superi. Vrei să faci bine şi să-mi spui un lucru? Spune-mi: cum se face că poţi să te uiţi la cai, şi la bărci, şi să te simţi foarte bine când ai tu chef? Cum faci treaba asta?

Lewis habar n-avea despre ce era vorba. Ce cai?

— Şi cum se face că pe toate astea – şi-a subliniat cuvântul, gesticulând spre el – pe toate astea le păstrezi pentru mine? Cum vine asta, Lewis?

El ar fi vrut să se gândească la altceva.

— Haide, zău! — Şi privirile ei stăteau aţintite spre el. De ce nu faci un efort? Oricine altcineva face, fir-ar al naibii!

Lewis privea măslinele verzi din scrumieră. Fuseseră lucioase şi umede, numai că, stând acolo, se acoperiseră pe-o parte cu scrum de ţigară.

Alice a cerut nota şi, când să plătească, i s-au vărsat câteva monede din portmoneu. Apoi s-au întors amândoi la peron şi au mers de-a lungul trenului, uitându-se după Gilbert.

— Hai, ţine pasul, ce Dumnezeu! Că m-am săturat.

Gilbert a fost surprins şi încântat să-i vadă, iar pentru Alice a fost o mare uşurare, aşa cum îşi imaginase c-avea să fie. Lewis a văzut-o arborând iarăşi o mină simpatică, de cum l-a zărit. S-au urcat în tren, dar nu şi-au găsit niciun loc unde să stea, aşa încât a trebuit să-şi caute un compartiment liber la clasa a treia.

— Lewis, arăţi foarte neglijent. Unde-ţi sunt mănuşile şi de ce-ţi atârnă ciorapul în halul ăsta?

— Am intrat cu piciorul în apă.

Alice nu se gândise că trebuia să-i ia mănuşi, aşa că nu observase că avea mâinile îngheţate. A simţit cum o podideau iarăşi lacrimile şi a decis că era momentul să le dea drumul.

— Ce naiba…?

După asta, lucrurile n-au mai putut fi oprite. Când au ajuns la Waterford, le-a venit greu să coboare din tren, printre atâţia cunoscuţi, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic. Lewis era cufundat în sine, imposibil să mai scoţi ceva de la el, şi Gilbert a trebuit să-i reamintească proaspetei lui soţii să se adune, şi Lewis a fost de vină pentru faptul că ea era băută şi plângea.

De ruşine şi pentru că totul fusese făcut în public, Gilbert s-a înfuriat peste măsură şi, când au ajuns acasă, l-a încuiat pe Lewis în camera lui. Alice a făcut o baie, şi s-a aranjat la loc pentru el, şi după cină toate au revenit normal: Lewis era un nesuferit, Alice făcuse tot ce-i stătuse în putinţă şi Gilbert i-a iertat pe amândoi. Pe Alice a iertat-o în pat, dar pe Lewis nu l-a informat nimeni de partea cu iertarea. Şi-a luat cina în camera lui, a dormit îmbrăcat şi la micul-dejun de a doua zi nimeni n-a suflat o vorbă despre ziua precedentă.

Alice l-a urmărit pe Lewis şi a ajuns la concluzia că era înfrânt. A încercat să nu se gândească la el în aceşti termeni şi n-a spus nimănui nimic, în orice caz nu lui Gilbert, care avea atâta nevoie să creadă că

Lewis lăsase în urmă toată povestea, dar ea aşa simţea, că Lewis era înfrânt şi că nu se mai putea face nimic pentru el. Spera s-ajungă vreodată să se îndrepte, dar la ideea că ea însăşi ar fi putut fi de vreun folos a renunţat. Lewis era ca o pasăre rănită. Şi astea mor întotdeauna, s-a gândit Alice.

Capitolul opt

Sus, pe terasă, bătea vântul şi paginile de la partiturile muzicanţilor fluturau în toate direcţiile, şi copertinele dungate de deasupra balcoanelor de la fiecare cameră plesneau şi vibrau. Hotelul arăta ca un vas de croazieră, şi încă mai abitir când cerul se mişca pe deasupra lui, făcându-l parcă să se îndrepte spre mare. Soarele strălucitor se reflecta în alama instrumentelor şi te orbea când te uitai la ele, şi, când o pereche trecea pe terasă, femeia trebuia să-şi ţină fusta cu o mână, să nu i se ridice, şi părul să şi-l ţină lipit de cap cu cealaltă.

Jos, pe plajă, lângă stânci, nu bătea vântul aşa de tare şi soarele de iulie încinsese nisipul ca într-un cuptor. Lewis inventase un joc. Sărea de pe o stâncă, şi se oprea pe nisip cu tălpile goale, şi aştepta. Nu simţea nimic la început, apoi îl frigea, dar tot mai aştepta puţin. Durerea de la început nu-i spunea nimic, era undeva departe, dar apoi, de ce-l durea mai tare, de aceea se simţea din ce în ce mai conectat la ea, şi apoi devenea o durere de nesuportat, şi el nu mai putea să nu se mişte, şi trebuia să se urce iar pe stâncă, unde o simţea mai bine, tare şi aspră, cum îi pătrundea tălpile coapte; apoi se simţea eliberat, de parcă s-ar fi întors iar în lume.

La început de tot, picioarele îl dureau numai în momentul în care făcea tot jocul ăsta şi imediat după, dar apoi a trecut la faza în care durerea persista şi el simţea şi mai târziu arsura, chiar şi la câteva ceasuri după aceea; şi-i reamintea cât de prezent se simţise, şi cât de conectat cu locul, nu doar amorţit şi absent, pierdut în propria-i minte, aşa cum era în cea mai mare parte a timpului.

Dacă nu vorbea mai mult, se simţea foarte izolat de oameni. Nu ştia prea bine franţuzeşte, dar, în afară de Alice şi de tatăl său, cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi întâlnea erau francezi, şi dacă voia ceva, sau doar să stea de vorbă cu cineva, trebuia să vorbească franţuzeşte. Îşi construia câte o propoziţie, şi o tot repeta în minte, ca să fie pregătit, şi pe urmă nu mai era în stare s-o uite. Un verre d'eau, s'il vous plaît.[6] Cuvintele i se tot învârteau şi se răsuceau prin minte şi, chiar dacă ştia că erau simple, se temea ori să le rostească, ori să-i răspundă ceva ospătarul şi el să nu înţeleagă. Se temea să nu pronunţe greşit, ori să se bâlbâie, deşi asta nu i se întâmplase niciodată. Nu ştia de ce bâlbâitul căpătase în mintea lui un chip atât de limpede şi de înfricoşător, dar adeseori îl bântuia teama de a nu-şi putea găsi cuvintele, sau că vreunul i s-ar fi împleticit în gură, şi s-ar fi trezit înţepenit şi neputincios între începutul şi sfârşitul unui cuvânt, de parcă timpul i s-ar fi oprit şi l-ar fi prins într-o capcană, iar pentru tot restul lumii s-ar fi scurs mai departe normal.

— Haide, Lewis, în franceză, te rog. Vorbeşte.

— Un verre d'eau, s'il vous plaît.

— Bine. Şi noi o să luăm o sticlă de Sancerre. Frapată bine, da? Foarte rece.

Alice îl privea de sub pălăria foarte albă, cu borurile largi, pe care şi-o ţinea cu o mână, iar Lewis îşi simţea tălpile picioarelor, cum îl frigeau în sandale şi-i creau o senzaţie de disconfort înţepător şi fascinant.

— Ţi-ai făcut vreun prieten simpatic, Lewis? a întrebat Alice. O mulţime de englezi sunt pe-aici. I-am văzut chiar şi pe familia Treherne!

— Aici, în hotel? a întrebat Gilbert – şi au început să vorbească despre familia Treherne, dacă erau cumva rude cu alţi Treherne, şi Lewis a fost lăsat să se cufunde la loc în mintea lui.

De obicei, nici nu spunea bine stupizenia de propoziţie despre paharul cu apă, sau despre ce altceva era, că-i şi zbura din minte, dar acum îi rămăsese în cap şi se învârtea pe-acolo într-una, şi-l irita, şi ar fi

6 Un pahar cu apă, vă rog (în limba franceză în original).

vrut să scuture din cap, ca s-o dea afară, deşi trebuia să se stăpânească. Un verre d'eau, un verre d'eau…

— Nu mai scrâşni cuţitul de masă. Fii băiat cuminte, şi nu te mai foi atâta.

A încercat. A încercat să stea locului, şi masa parcă a durat o veşnicie, şi Alice cu taică-său parcă erau nişte copii care vorbeau în şoaptă şi se hlizeau. Gilbert nu se purtase niciodată aşa cu Elizabeth; fuseseră apropiaţi, se priviseră în felul acesta, şi se atinseseră, şi tot restul, dar acum era altfel. Elizabeth şi Gilbert se luptaseră unul cu altul. Era minunat să-i priveşti. Lewis privise înfruntarea dintre ei ca pe un ritual, ca pe o bătălie voioasă prin care se restabilea fascinaţia fiecăruia faţă de celălalt. Alice şi Gilbert erau ceva oribil de privit – erau plicticoşi; totul în jurul lor părea să aibă de-a face cu flatarea şi aprobarea, şi rămâneai oarecum dezgustat când vedeai că totul nu era decât ţineri de mână, şi schimburi de priviri, şi niciun fel de luptă delicată. Lewis îşi dorea prezenţa lor, ca să nu fie singur tot timpul, şi apoi îşi dorea să rămână singur, numai ca să fie departe de ei.

Se uita la copiii englezi cum se jucau şi habar n-avea cum să facă să li se alăture. Nu-l învăţase nimeni cum faci ca să te apropii de cineva, i se întâmplase pur şi simplu, şi acum uite că nu i se mai întâmpla. Ceilalţi copii din piscină plonjau, şi se aruncau, şi ţipetele şi pleoscăiala lor nu erau tot ce-şi dorea. Stătea şi el pe jos lângă Alice, care se întinsese pe un şezlong la marginea apei şi frunzărea o revistă. Avea pălărie, şi ochelari de soare, şi o băutură într-un pahar înalt, şi era complet absorbită de fotografiile cu haine. Lewis şi-a spus că s-ar fi putut prăbuşi hotelul în mare, şi ea nici nu s-ar fi clintit. Taică-său pur şi simplu dormea. În toiul zilei. Şi nici măcar nu fusese la serviciu. Lewis a stat puţin în cumpănă, apoi s-a ridicat şi s-a dus la marginea apei. S-a uitat în jos către apă şi i-a privit încreţiturile şi scânteierile. A privit apoi marea enormă şi albastră, cum se ridica şi cobora ca un singur val înspumat, care venea parcă să-l întâmpine şi apoi se îndepărta de el după un ritm precis.

Simţea betonul cald sub tălpi, dar zgomotele oamenilor parcă erau din ce în ce mai departe. S-a întrebat dacă era vizibil sau invizibil. A pus o mână jos, pe muchie, şi s-a lăsat încet în apă, şi a simţit-o cum îi învăluia capul. Avea gust de sare, nu era câtuşi de puţin ca apa de râu. S-a întrebat cât de mult putea să rămână scufundat, fără să respire. A scos afară din plămâni tot aerul şi s-a dus uşor-uşor în jos, până a dat de fund. Sub apă, era mult mai linişte. Se simţea mai în elementul lui. S-a întins pe fund şi şi-a desfăcut braţele.

Neavând aer deloc, n-a durat mult până a simţit nevoia să iasă la suprafaţă, şi prima respiraţie era ceva ce trebuia să faci, nu era o decizie pe care o luai, şi asta-i crea un sentiment plăcut. O oră s-a jucat în acelaşi fel. Statul fără aer şi la mare adâncime sub apă îl făcea să se simtă mai mult decât viu când ieşea la suprafaţă, dar, dincolo de asta, era doar ceva ce-şi găsise de făcut.

Partea a doua

Capitolul unu

Iulie 1952

Soarele se revărsa peste părul lui Tamsin în timp ce ea mergea, nu tot timpul, ci doar când găsea vreo spărtură printre frunze şi, când reuşea, o făcea să strălucească. Toată pielea ei părea ca de aur, de parcă faptul că era blondă însemna că era şi poleită pe de-a-ntregul. Toate culorile de pe ea mergeau mână în mână de-acum. Avea o rochie de culoare galben-pal, şi talia foarte subţire, şi partea de fustă a rochiei se evaza până în dreptul genunchilor, unde se termina brusc, astfel că i se vedeau perfect gambele de acolo în jos. Avea braţele goale, şi gâtul părea să-i fie dezgolit într-un mod cu totul aparte, cum îi ieşea de sub rochie, şi Lewis nu ştia de ce era aşa; toţi ceilalţi în jurul ei avea braţele şi gâturile goale, dar ale lor nu păreau chiar aşa dezgolite. Obrazul ei, dacă te uitai dintr-o latură şi puţin din spate, cum se uita el, era rotund,

şi după el i se vedea gura zâmbind. Şi totuşi, părul ei, aşa deschis la culoare cum era, aşa de moale şi prins la spate cu o panglică albă – sau cordeluţă, sau cordeluţă învelită într-o panglică –, el era cel care strălucea, şi apoi se răsucea într-o buclă mare la baza gâtului – şi lui i se părea că putea să i-l atingă.

Toţi ceilalţi din jurul ei mergeau şi-atât. Nimeni altcineva nu părea să bage de seamă, decât blestematul de Ed Rawlins, care întotdeauna trebuia să fie de aceeaşi vârstă cu ea, şi avea să fie mereu. Tamsin şi cu el mergeau împreună, şi aveau amândoi şaisprezece ani, şi-şi ţineau companie unul celuilalt, lăsând impresia că ei nici n-ar fi trebuit, de fapt, să se afle acolo.

Vacanţa trecută, ea nu avea încă şaisprezece ani şi nu mai era blondă. Ziua ei urma să fie în mai, şi Claire hotărâse că venise vremea s-o ducă odată la oraş, ca să-i aranjeze părul, şi Tamsin îşi privise propria imagine din oglinda lui Henri de pe strada Walton şi înţelesese că era pe cale să iasă la iveală. Se simţise atunci de parcă s-ar fi întors la ceea ce fusese mereu pe dinăuntru. Faptul că fusese un copil blond şi că apoi blondul ei se pierduse o făcea să se simtă înşelată. Ştia că era într-adevăr blondă, şi că într-o bună zi avea să arate iarăşi că era, dar fusese groaznic pentru ea să aştepte cu părul castaniu, şi lumea să nu ştie cum era ea de fapt. Fusese blondă până la vârsta de şase ani, şi, când părul începuse să i se închidă la culoare, ea nu acceptase niciodată ce i se întâmpla, şi în fiecare vară, când soarele îi mai deschidea culoarea, se gândea: uite, părul meu blond încearcă să iasă la iveală. Aşa că statul pe scaun la Henri, în timp ce Henri însuşi îi dădea jos loţiunea decolorantă, şi-i punea bigudiurile, şi-i verifica nuanţa şi textura, şi toţi asistenţii, şi maică-sa, chiar şi celelalte cliente se uitau la ea cu o atitudine pe care n-ar fi putut-o numi altfel decât admiraţie – ei bine, nu fusese cu nimic mai prejos decât o reîntronare. Era din nou ea însăşi. Acum, Ed era evident îndrăgostit de ea, şi ea credea că şi Lewis Aldridge, numai că el era foarte tăcut. Fred şi Robert Johnson mergeau în rând cu Lewis, şi Tamsin găsea că erau mult prea imaturi, ca să fie îndrăgostiţi de ea, dar, presupunând că erau, n-ar fi fost surprinsă. Lewis părea mai mare

decât ei, era la fel de înalt ca Ed şi nu părea să aibă atâtea ciudăţenii, cum li se întâmplă deseori băieţilor de paisprezece ani; în schimb, dacă fizic nu era îngrozitor, era în toate celelalte privinţe. Atât de tăcut, şi de ciudat, şi parcă nimeni nu mai avea ce vorbi cu el vreodată.

Lewis mergea cu capul plecat şi-şi dorea ca gemenii să tacă odată. Fred şi Robert păreau întotdeauna să nu fie oameni întregi; poate pentru că erau gemeni, şi ce aveau ei nu le ajungea ca să funcţioneze ca lumea, de parcă ar fi trebuit să împartă materialele. Erau încă băieţei şi discutau, fără să se certe vreodată, despre Beano[7], sau despre insecte, şi pe Lewis nu-l interesa.

Kit mergea mai încolo, printre copaci, separat. Joanna Napper era plecată şi pur şi simplu nu mai era nimeni altcineva de zece ani, cu care să stea. Era cu o fetiţă pe nume Annie, care locuia cu gemenii Johnson, dar ei nici n-o băgau în seamă, şi era foarte mică, într-adevăr. Se ţinuse după Kit toată vara, şi Kit avusese de îndurat să i se spună „voi, astea mici", până când simţise că mai avea puţin şi se spânzura. Annie rămăsese puţin mai în urmă, şi Kit era drăguţă cu ea, pentru că ştia cum era să fii ca ea, dar nu-i plăcea deloc să fie drăguţă, şi-şi arborase încruntătura ei de zile mari, şi-i era din ce în ce mai cald, şi se simţea tare nefericită.

Primele două săptămâni de vacanţă plouase, şi Kit citise aproape de la un capăt la altul Robia[8] lui Maugham, în timp ce Tamsin îşi aranjase părul şi vorbise despre toalete cu maică-sa. Ele două făcuseră mai multe drumuri la Londra şi înapoi, ba la diverse cumpărături, ba pe la cocteiluri, şi, numai când se gândea la aşa ceva, pentru Kit era mai rău ca moartea – nu s-ar fi dus nici dacă ar fi fost destul de mare.

Lewis nu-şi pusese nicio speranţă în vara aceea. El şi Alice făceau ce făceau şi în general se evitau pe timpul zilei, şi apoi totul se rezuma la a se certa sau a nu se certa cu ea şi cu Gilbert în cursul serii. Unele seri decurgeau mai bine decât altele; alcoolul şi atmosfera dintre ei doi erau

---

7 *The Beano,* titlul unei reviste de benzi desenate pentru copii, care a apărut pentru prima oară în 1938 şi apare şi în prezent.

8 *Of Human Bondage,* roman din 1915 al lui William Somerset Maugham (1874-1965).

variabilele principale. Ar fi putut să dea o tură pe la Ed, sau pe la Tom, sau pe la gemeni, dar la obiceiul acesta renunţase cu ani în urmă, şi acum nu mai găsea că era ceva uşor de făcut.

Duminicile, familia mergea la biserică, şi Lewis reuşea să îndure asta, fiind obişnuit de la şcoală cu capela în fiecare zi. Stând afară, unde ploua cu găleata, se uitase la familia Carmichael, cum cobora din maşină la poartă. Claire şi Tamsin aveau fiecare umbrela ei, şi Tamsin avea părul prins cu o eşarfă de mătase. N-o văzuse toată vacanţa, fiindcă în primele două săptămâni fusese mai mult plecată cu maică-sa în oraş, iar acum, când alerga spre intrarea în biserică, râzând şi ţinându-şi cu o mână eşarfa, îmbrăcată ca o femeie – şi, mai mult decât atât, arătând ca o femeie –, pur şi simplu rămăsese cu privirile aţintite înspre ea. Singura femeie pe care o văzuse, de când se hotărâse că voia să se uite după femei, fusese intendenta şcolii, şi aceea, oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea fi pusă la socoteală. Tamsin alerga spre el, şi el se văzuse obligat să iasă din nou afară, în ploaie, ca să-i facă loc. În timp ce-şi scotea eşarfa, ea îl văzuse şi-i spusese peste umăr:

— A, bună, Lewis!

Tot timpul cât durase slujba, nu făcuse altceva decât să se uite la ea, prefăcându-se că nu se uita.

Ea ştia că el se uita, ştia că toată lumea se uita, şi faptul că ştia o făcea fericită şi câtuşi de puţin jenată. Ploaia bătea în acoperiş atât de tare, încât vicarul abia se auzea, chiar dacă-l ascultai cu atenţie, şi era destul de frig, încât să iasă aburi din hainele făcute leoarcă. După slujbă, familiile se duseseră acasă, fiecare la prânzul ei respectabil de duminică.

Lewis rămăsese cu gândul la Tamsin, şi, câteva zile mai târziu, când îi văzuse pe ea, şi pe Ed, şi pe ceilalţi trecând prin faţa porţii lui în drumul spre pădure, pornise după ei şi-i ajunsese din urmă. Nu era înnebunit după ea, voia doar s-o vadă şi să verifice dacă arăta într-adevăr chiar atât de bine. Arăta. Gemenii erau aceiaşi, la fel şi Kit, doar că mai înaltă şi cu dinţi. Ea măcar fusese fericită să-l vadă, în schimb ceilalţi, când strigase după ei, se întorseseră şi-l priviseră de parcă

habar n-aveau cine era. Şi totuşi, iată-i pe toţi împreună, mergând prin pădure spre râu, şi Lewis întrebându-se în ce parte aveau s-o ia, şi sperând s-o ia în altă direcţie cât mai curând. Se simţea bine cu ei şi-i plăcea s-o privească pe Tamsin, dar pădurea prea era apăsătoare şi voia să iasă mai repede la lumină.

Kit se uita la el şi încerca să-şi aducă aminte cum era el pe vremea când nu era ca acum.

— Am putea merge la Turville, a zis Ed.

— Prea departe, a zis Fred.

— Prea cald, a zis Robert.

— N-ar fi rău să înotăm, a zis Ed, zâmbind către Tamsin.

— N-am costum de baie. N-are niciunul dintre noi, a zis Tamsin, ştiind că Ed se întreba cum ar fi arătat ea şi cu, şi fără costum de baie, şi întorcându-i zâmbetul.

— Hai să mergem înapoi, să ne luăm ce ne trebuie şi să înotăm, a zis Ed.

Tamsin s-a uitat către Lewis, care nu mai vorbise de cine ştie când. Se uita mereu în jos şi arăta la fel ca întotdeauna, închis în el şi parcă dus în altă parte. S-a gândit că-i părea îngrozitor de rău pentru el. Era evident că el nu voia să meargă la râu, şi Ed era un nesimţit că insista; la urma urmei, ştiau foarte bine cu toţii ce i se întâmplase mamei lui. Ultima dată când îl văzuse – când îl văzuseră şi ceilalţi, era convinsă –, fusese de Paşti, pe căldura aia, când Ed îşi serbase ziua de naştere afară. Îl invitase şi pe Lewis pentru că i se păruse o grosolănie să nu-l invite, şi toată lumea se distrase al naibii de bine, atâta doar că Lewis nu vorbise. Nu scosese o vorbă. Nu avusese niciun motiv. Nu era de mirare că nu se înţelegea cu lumea; probabil că nici nu încerca, îşi spunea ea de multe ori în sinea ei. Se întreba cum s-o fi comportat la Harrow; băieţii de-acolo pe care-i cunoştea ea erau din ani mai mari. Lewis a simţit că Tamsin se uita la el, şi i-a aruncat şi el o privire, şi ea a simţit-o, privirea lui, nu glumă, şi s-a uitat în altă parte. S-a gândit: „Drace, n-are decât paişpe ani, trebuie să-mi adun minţile, nu e chiar genul de băiat la care

să te gândeşti – şi e un puşti! Ed zicea nu ştiu ce despre înotat, ce tot insistă atâta cu asta?"

— Nu vreau să înot, a zis Tamsin. Lewis, nici tu nu vrei, nu-i aşa?

— Nu, nu vreau.

— Bine, Lewis poate să nu vrea, a zis Ed.

— Şi nici eu nu vreau, i-a întors-o brusc Tamsin, şi, dacă vrem neapărat să mergem la râu, prefer să mergem la râu în Woldham, unde putem să ne luăm un ceai, sau o îngheţată.

Le-a luat ceva timp să realizeze că Lewis nu mai mergea lângă ei, şi nu şi-au dat seama decât auzind-o pe Kit, care a întrebat:

— Ce?

S-au oprit cu toţii şi s-au întors. Lewis rămăsese pe loc şi se uita la Ed.

Kit îi urmărea cu privirile pe toţi. Era într-o parte faţă de Lewis şi se uita la el. Nu vorbise el mult, dar ei până acum i se păruse în regulă. Acum stăteau toţi încremeniţi, şi Lewis a continuat să se uite fix la Ed, care în cele din urmă s-a săturat de uitătura lui.

— Ce e?

— De ce pot să nu vreau?

— Cum adică?

— De ce eu pot să nu vreau să merg la râu?

S-a făcut linişte. Nimeni n-a zis nimic. Lewis avea un aer care sugera un pericol imediat – nu doar promisiunea unui pericol, ci un pericol atunci şi acolo –, şi lui Kit i s-a făcut frică, dar Ed părea să nu-şi dea seama şi se bucura de confruntare.

— De ce eu pot să nu vreau să merg la râu? a repetat Lewis.

— Haide, Lewis, toată lumea ştie de ce.

— Spune tu de ce.

— Ed… a zis Tamsin, punând o mână pe braţul lui.

— Din cauza maică-tii, a zis el tărăgănat şi batjocoritor. Din cauza mamei tale care s-a înecat în râu.

Atunci, Lewis a pornit către Ed, s-a îndreptat spre el destul de hotărât, şi Tamsin s-a dat repede înapoi, dar Ed a rămas unde era, n-a

făcut niciun pas ca să-i vină în întâmpinare. Toţi au rămas cu ochii mari, toţi aşteptau să vadă ce urmează.

— Şi ce? Şi ce-i cu asta?

— Nu-i nimic. Te porţi caraghios.

— Nu râde.

— Nu râd, a zis Ed, râzând. Spun doar atât, că te porţi caraghios.

— Nu mai face mutra asta.

— Ce mutră? a râs iarăşi Ed şi s-a uitat în jur la ceilalţi. Trebuie să observ că te comporţi într-un mod ieşit din comun.

— Nu mai face mutra asta, futu-ţi…

Kit nu mai auzise pe nimeni de vârsta lor, până atunci, folosind cuvântul acela. Îl auzise pe tatăl ei spunându-l, în altă cameră, şi-l auzise pronunţat pe stradă, însă acum era altceva.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa în faţa fetelor? a zis Ed, şi poate că-n alte condiţii ar fi fost amuzant, dar aşa nu era, cine ştie de ce, şi Kit s-a gândit că Ed era groaznic şi că ei nu-i plăcuse niciodată de el.

Lewis a pornit iar spre Ed, care a reuşit să se urnească din loc şi să facă în aşa fel, încât să pară că prefera postura de filosof, de comentator, deşi era pregătit şi pe faţa lui se citea încordarea.

— Mi se pare mie că eşti, ca să zic aşa, mult prea sensibil. Dacă vii să te plimbi în pădure, pe unde mai curge şi un râu, într-o zi toridă, nu se poate să fii chiar atât de surprins dacă vine vorba cumva de făcut baie. Tuturor ne pare foarte rău că săraca mama ta beată a avut ghi…

N-a terminat propoziţia, pentru că Lewis i-a cârpit un pumn în plină faţă. Ed ştiuse că Lewis avea să-l pocnească şi crezuse că era pregătit s-o încaseze – abia aştepta să-l pocnească şi el pe Lewis şi să-l bată bine –, dar nu se aşteptase ca lovitura lui să fie atât de tare sau atât de promptă, şi s-a prăbuşit la pământ. Avea nasul spart, şi durerea era cumplită, şi nu s-a ridicat, ci a rămas acolo ţipând, cu sângele curgându-i printre degete. La şcoală, nu era niciodată aşa: într-o bătaie, nu-l pocneai niciodată în faţă pe celălalt şi, chiar dacă erai cu adevărat furios, te băteai mai mult demonstrativ, decât din dorinţa de a-l răni cu adevărat, îl smuceai de haine şi te luptai cu el.

Ed zăcea la pământ şi sângera, şi Tamsin s-a întors către Lewis, care arăta de parcă ar fi fost gata să-l ia la şuturi sau, dacă nu, să sară pe el şi să-l mai pocnească o dată…

— Vai, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Annie a izbucnit în lacrimi, şi cei doi gemeni au părut înfioraţi şi uluiţi, şi s-au tras mai aproape de Ed şi mai departe de Lewis. Asta nu era ceva normal, nu aşa stătuseră lucrurile până atunci; avea un aer de ceva neadevărat, nu mai exista nicio regulă, şi Kit s-a întrebat brusc, neavând niciun termen de comparaţie, dacă nu cumva ce se întâmplase acum era un lucru normal pentru Lewis. Cunoştea sentimentul. Ori de câte ori tatăl ei o lovea pe maică-sa, ea căpăta un sentiment care-i dădea ameţeli – că nu mai exista nicio regulă.

Ed refuza să se ridice, şi Lewis a făcut stânga-mprejur şi s-a îndepărtat, nu pe cărare, ci printre copaci. Kit l-a privit cum se ducea, şi l-a invidiat pentru violenţa lui, dar l-a şi compătimit pentru ea. Ar fi vrut să se ducă după el, dar l-a urmărit numai cu privirile, apoi s-a întors în luminiş, unde Tamsin nu mai ştia ce să facă să-l ajute pe Ed să meargă, şi ceilalţi veneau după ei în grup, ca nişte săteni medievali scandalizaţi.

— Groaznic, pur şi simplu groaznic, zicea într-una Tamsin.

— … merită orice păţeşte! zicea Robert.

Parcă toţi se transformaseră în părinţii lor, i-a trecut lui Kit prin minte, şi i-a urât pe toţi pentru asta.

Au ieşit înapoi în şosea şi au luat-o la picior spre sat. Lui Ed nasul i-a sângerat o veşnicie, dar până la urmă s-a oprit. Îşi ţinea mâna tot timpul ridicată la el. Casa lui Tamsin şi a lui Kit era cea mai apropiată, după casa familiei Aldridge, şi Tamsin i-a spus lui Ed să vină la ele. Pe Annie cea mică a trimis-o acasă cu gemenii.

Tamsin l-a dus pe Ed în bucătărie, ca să-l spele pe faţă – şi faptul în sine era destul de dramatic, de vreme ce Tamsin nu mai intrase în bucătărie de vreo doi ani.

— Îl chem pe doctorul Straechen.

Ed şi-a luat mâna de pe faţă.

— Arată rău?

— Îngrozitor. Stai aici, mă duc să telefonez. Dacă e rupt, el ştie cum să ţi-l pună la loc. Tu ştii să repari nasuri?

A ieşit pe uşa batantă, capitonată cu postav, şi Ed a rămas aşezat la masă. Kit stătea în faţa lui, cu picioarele ridicate pe scaun. Avea la genunchi o julitură care făcuse crustă. Se întreba dacă avea să scape vreodată de juliturile de la genunchi; mama ei părea să creadă că asta era trăsătura ei definitorie.

— Te-ai purtat oribil cu Lewis, a zis ea.

Ed nu putea să vorbească prea bine, din cauza sângelui care i se întărise de la nas până la gură, şi a umflăturii, dar tot a reuşit să pară ultragiat:

— El m-a lovit!

— Şi tu ai căutat-o cu lumânarea. Știi foarte bine c-așa ai făcut.

— El a vrut să se bată, a zis Ed, făcându-se că nu pricepea. L-ai văzut şi tu, n-a vrut s-o lăsăm aşa!

Kit nu mai răbda să stea cu el acolo. S-a ridicat şi s-a dus în hol. Dicky stătea lângă Tamsin, care tocmai pusese receptorul jos.

— Şi e rupt?

— Nu ştiu, tată. Aşa pare. I s-a umflat rău de tot.

— Unde e?

— În bucătărie. N-am vrut să umple toată casa de sânge.

— Şi Lewis? El unde s-a dus?

— A fugit în pădure.

— Ba nu, n-a fugit, a zis Kit. A plecat la pas.

— Taci din gură, Kit, a zis Tamsin.

— Ce-o fi fost în mintea lui, să facă una ca asta? a zis Dicky, şi Kit şi-a adus aminte cum o izbise el odată pe Claire de căminul din salon, şi ea îşi rupsese mâna, şi pe urmă le spuseseră tuturor că de fapt căzuse de pe o scară, în timp ce culegea mere, ceea ce mai era şi absurd, pentru că maică-sa nu se urcase în viaţa ei pe o scară şi abia dacă ştia unde era livada.

Kit parcă mai auzea şi acum vocea lui Ed în pădure: „… săraca mama ta beată…” – şi a zis:

— Tata, Lewis l-a lovit pe Ed pentru c-a zis ceva de mama lui.

Nici Tamsin, nici Dicky n-au părut s-o fi auzit.

— Tamsin, sună-l pe Harry Rawlins. Unde e Claire? Ar trebui să-i pună cineva nişte gheaţă la nas.

Kit a înţeles că lucrurile nu mergeau bine pentru Lewis.

Dicky a ieşit s-o caute pe Claire, şi Tamsin a început să caute prin caietul cu numere de telefon de pe masă.

— Tamsin, Ed s-a purtat oribil. Zău c-a fost oribil din partea lui ce-a zis.

— R… R… Rawlins… Ştiu, Kit, dar asta nu-i o scuză. Ai văzut şi tu ce-a făcut, cum arăta. S-a purtat îngrozitor. Nu se face aşa ceva.

— Păi, şi eu l-aş fi lovit dacă…

— Şşşt! Du-te de-aici – şi Tamsin a ridicat receptorul: Guildford 131, vă rog.

Lewis voia doar să iasă din pădure. Dacă n-ar fi vrut el să se uite la Tamsin, nu s-ar fi ajuns până acolo. Îl durea mâna de cât de tare îl pocnise pe Ed, şi parcă-i rămăsese imprimată în ea senzaţia pe care i-o dăduseră capul lui Ed zvâcnind către spate şi contactul cu pielea şi cu osul de sub ea. Se făcuse mult mai cald acum, şi în faţă vedea strălucirea nemiloasă a soarelui şi un câmp. A mers către liziera pădurii şi curând a ieşit la lumină.

Nu era sigur unde se găsea, probabil că pe undeva pe terenul lui Pitt: în depărtare se vedea un hambar, şi câmpul era tot o mirişte. S-a oprit. Atâta spaţiu în jur, şi atâta linişte, şi totuşi el nu se simţea în largul lui. Nu voia să intre în panică, dar o simţea cum începea să-l cuprindă. Poate dacă ar mai fi fost acolo cineva cu care să vorbească, ar fi putut alunga sentimentul apăsător al tăcerii, dar nu-i venea în minte nimeni.

A luat-o pe marginea câmpului, animat de ideea vagă de a face un ocol mare până acasă. Bănuia c-ar fi trebuit să-i ceară scuze lui Ed, însă numai când se gândea la mutra lui şi la ce-i spusese, parcă simţea iarăşi

un gol în stomac şi-i venea să-l caute, ca să fie sigur că-i rupsese nasul, şi pe urmă să-i rupă şi picioarele. Şi-a lăsat mintea să-i deruleze în faţa ochilor imagini ale violenţei; era mai bine, în orice caz, decât senzaţia de rău, şi de slăbiciune, şi de panică.

A sfârşit prin a ocoli toată pădurea, ca să nu intre înapoi în ea, şi asta i-a luat ceva timp. A stat ascuns şi n-a intrat în casă decât după cină.

Se gândise că, odată ajuns acasă, ar fi putut să-i explice tatălui său ce spusese Ed – oricine şi-ar fi dat seama cât de rău fusese pentru el –, dar, când a intrat în casă, n-a fost în stare nici măcar să se gândească la asta, darmite să se folosească de toată povestea ca să fie absolvit de vină. El şi tatăl său Gilbert s-au aşezat faţă în faţă lângă şemineu, în timp ce Alice stătea cu un pahar lângă ea la masa de joc de la fereastră şi se uita la ei. Lewis şi-ar fi dorit ca ea să plece şi să-şi găsească altceva de făcut.

— De ce să faci aşa ceva?

— Nu ştiu.

— Am impresia că ţi-a făcut plăcere.

— Nu, tată.

— Păi, atunci spune-mi! Vreau să ştiu ce te-a apucat…

— Nimic, tată.

— Nimic? Adică i-ai spart nasul unui alt băiat – l-ai lovit pe fiul unor buni prieteni – fără niciun motiv? L-ai pocnit în faţă…

— Am avut un motiv.

— Ce motiv ai avut?

— Am… Am vrut… Am încercat să-l opresc.

— Ai încercat să-l opreşti… de la ce anume?

Tăcere.

— Să-l opreşti de la anume, Lewis? Ai încercat să-l opreşti. Şi el ce făcea?

— Nimic.

— Lewis! E absurd… Ai făcut ceva brutal, ceva oribil, şi ţi-a mai făcut şi plăcere. Şi n-ai nicio explicaţie? Ce-i cu tine?

Mereu acelaşi lucru – era ceva cu el. Nici el nu ştia ce era, dar ştia că era ceva.

— De ce nu poţi să te-nţelegi cu oamenii? Tu nu vezi cât de greu este să aibă cineva grijă de tine?

Lewis a tăcut, şi tăcerea lui l-a întărâtat şi mai tare pe taică-său, care părea hotărât să-l înfrângă într-un fel oarecare, cu toate că Lewis nu ştia ce voia de la el. Stătea şi-l asculta, şi nu putea să gândească suficient de limpede, ca să găsească o manieră de a-i face pe plac.

Când a fost, în cele din urmă, expediat sus, nu s-a putut stăpâni să se foiască prin cameră. Nu-şi mai amintea ce se întâmplase, nici de ce făcuse ce făcuse, ci doar atât, că avea un tată care-l ura şi el credea că avea şi dreptate să-l urască.

S-a tot plimbat de colo-colo prin cameră, de la uşă la fereastră, şi nu se putea opri; când fereastra venea spre el, când uşa, când iar fereastra – şi el tot patrula pe distanţa aceea scurtă.

I-a auzit pe tatăl său şi pe Alice cum urcau scările, şi cum s-au dus în camera lor, şi s-a făcut linişte în toată casa, mai puţin în mintea lui. S-a oprit să asculte. Îl cuprinsese un fel de amorţeală. S-a gândit că, dacă ar fi simţit ceva, i-ar fi fost mai bine. Şi-a zgâriat unul dintre braţe cu unghiile, încercând să simtă durerea – uneori funcţiona, dacă zgâria destul de apăsat –, dar acum zgârieturile nu-i erau de niciun folos, chiar dacă braţul i se făcuse carne vie. Apoi şi-a amintit ce spusese Ed despre mama lui. Nu putea să-şi scoată din cap. Nu putea să respire. A ieşit din camera lui şi a coborât, gândindu-se c-ar fi putut ieşi din casă.

Era întuneric pe scări, şi i s-a părut ciudat să iasă din camera lui în timp ce Gilbert şi Alice dormeau. Uşa de la salon era deschisă, şi a văzut prin ea masa cu băuturi. A intrat şi a închis-o, ca să nu-l vadă şi ei pe el, dacă ieşeau în capul scărilor. S-a uitat la sticle şi s-a întrebat oare ce se găsea în ele. Nu-şi amintea să fi gustat vreo băutură alcoolică până atunci, poate doar să-şi fi înmuiat buzele în paharele oamenilor mari pe la petreceri, când era copil.

S-a uitat la whisky şi i s-a părut întunecat – şi nu-i plăcuse niciodată când îl simţise pe taică-său mirosind a whisky. Şi-a ales ginul şi a băut din el aşa, direct din sticlă, şi l-a simţit ca pe o lovitură de măciucă în ceafă, dar gustul lui, amar şi dulceag, îi era cunoscut; era un gust pe

care-l ştia dintotdeauna şi-l găsea foarte normal. A mai băut puţin şi s-a uitat la peretele din faţa lui, aşteptând să i se întâmple ceva.

Băutura îi dădea o fierbinţeală în stomacul gol. A simţit cum îl ardea uscăciunea în gât, şi tăria ginului în gură, şi, după câteva momente, cum îi dădea iama în sânge, şi parcă direct în inimă îl simţea. Şocul i-a trecut prin tot corpul, şi era periculos şi reconfortant în acelaşi timp. Apoi şi-a simţit capul greu. Gândurile i-au luat-o mai încet, şi iureşul lor sinistru, care se tot repeta, s-a mai temperat.

A ridicat sticla şi a mai băut puţin, ba chiar a zâmbit. A înţeles că descoperise ceva în noaptea aceea. A înţeles că descoperise ceva ce funcţiona.

Capitolul doi

Decembrie 1952

După ce musafirii au plecat, şi în timp ce servitorii strângeau totul de pe mese, iar Dicky, şi Claire, şi Tamsin tocau mărunt petrecerea, Kit s-a dus din cameră în cameră şi a găsit diverse lucruri pe care lumea le uitase. A găsit poşeta de seară din mătase roşie, lăsată de Alice Aldridge, cu ţigările şi rujul în ea. A găsit un pantof cu tocul cui sub masa din sufragerie. A găsit trei brichete, dintre care două din aur, dar numai una inscripționată. A verificat încetul cu încetul peste tot, scormonind prin tot balamucul după comori şi gândindu-se la petrecere.

După-amiaza era pe sfârşite când îşi făcuse ea curaj să intre în vorbă cu Lewis.

— Ce mai faci? îl întrebase, rezemându-se de perete în hol şi ridicându-şi un picior la spate.

— Nimic.

Toată petrecerea nu se gândise decât c-ar fi vrut să stea de vorbă cu el, şi nu s-ar fi putut spune că mai voia şi altcineva.

— Crăciun fericit!

— Şi ţie la fel.

— Cum îţi merge?

— Foarte bine, mulţumesc.

Nu părea să-l deranjeze că vorbea cineva cu el.

— Unde e tatăl tău?

— Uite-l acolo, cu Alice şi toţi ceilalţi. Al tău pe unde e?

— Ţipă la servitori. O s-apară pe-acolo într-o clipă.

Erau în hol, unde făcea cotul şi intra sub scări, şi aveau o vedere bună spre ambele saloane în care se ţinea petrecerea, spre uşa batantă, spre scări şi spre uşa de la intrare. Era destul de întuneric, aşa că nimeni care trecea nu le dădea vreo atenţie.

— Am unsprezece ani, zisese ea, şi se simţise ca o proastă desăvârşită, şi-i venise să moară de ruşine.

— Felicitări.

Hotărâse să nu mai scoată nicio vorbă, fiindcă nu reuşea decât să pară caraghioasă. Mai bine tăcea.

— Când e ziua ta? zisese tot ea. Tu împlineşte cincisprezece, nu-i aşa?

De ce oare nu putea să-şi ţină gura?

— Joi.

— A, la mul…

Şi rămăsese, în sfârşit, fără cuvinte, numai că în momentul cel mai nepotrivit. Lewis o privise pe Kit, cum stătea proptită într-un picior, şi i se făcuse milă de ea.

— Mai ţii minte când am luat-o în jos pe dealul New Hill pe bicicleta mea? zisese el şi fusese răsplătit cu un zâmbet, care pe ea o transfigurase.

— Aveam şase ani! Eram îngrozită!

— La fel eram şi eu.

— Cum aşa, tu?

Nu-i trecuse niciodată prin cap că Lewis ar fi putut fi speriat de ceva.

Întâi de toate, când era foarte mică, Lewis era pentru ea un erou, şi nu se distingea prea tare de cei din cărţi; îl confunda cu ei, arătându-i-l

dădacei: „Uite-l pe Lewis aici!" – „Ba nu, draga mea, ăsta-i băiatul din poveste…"

Apoi, în copilărie, când se întâlnea cu el în vacanţe, era prea mică, şi era fată, şi nu putea fi propriu-zis prietena lui, dar el fusese mereu bun cu ea. Ori n-o băgase în seamă, ori fusese bun cu ea. Acum, când avea unsprezece ani, ştia că era îndrăgostită de Lewis. El era secretul ei. Era închipuirea ei. Nu-i ducea dorul, şi nu tânjea după el, şi nici alte lucruri de care citise ea că ţi se întâmplau când erai îndrăgostit, dar îl avea la inimă. Uneori, se simţea surprinsă că el nu ştia.

— Nu mai ieşi cu toţi ceilalţi, îi spusese ea.

— Nu. Stau acasă mai tot timpul. Citesc, lucruri de-astea.

— Şi eu citesc!

Lewis nu se mai lansase în balivernele despre ce note bune căpătase la şcoală, şi câte medalii, atât de sinceră i se părea Kit, şi atât de uşurat se simţea că mai vorbea şi el cu cineva, fiindcă aproape că uitase cum îi suna vocea.

— Ce citeşti? o întrebase el.

— Anna Karenina.

— Şi te descurci cu ea?

— Da, mulţumesc.

— Îmi place partea cu Levin. De la fermă.

— Şi mie. Nu-mi place Anna, e-o fandosită.

— Şi ce altceva mai citeşti?

— Dickens…?

— Sentimental.

— Da!

— Hardy…?

— Încă nu. Mi-a plăcut Somerset Maugham, dar nu-mi dă voie mama.

În momentul acela, Dicky ieşise pe uşa batantă, şi ei îl urmăriseră cu privirile, cum se îndreptase către salon. Lewis întorsese iar capul spre ea, şi o văzuse cum se uita după taică-său, şi cum se schimbase la faţă.

— Eşti vreun copil dintr-ăia minune? o întrebase Lewis.

— Nu cred, de ce?

— Pari destul de isteaţă.

— Păi, nu sunt tare de cap.

— Mă bucur s-aud asta – şi-i zâmbise, şi Kit uitase cum faci să vorbeşti.

Ed Rawlins trecuse apoi prin hol şi prin faţa lor, mergând în salon, şi Kit începuse să râdă. Ed se făcuse că nu-i vedea, şi Lewis începuse şi el să râdă, şi râseseră de el amândoi până când Ed se făcuse nevăzut.

— Nu-i aşa c-arată nobil? zisese Kit, şi se puseseră iarăşi pe râs, rezemaţi de perete, fără să se uite unul la altul.

Ed intrase şi el unde era petrecerea, şi se prefăcuse că nu-i vedea nici pe unul, nici pe celălalt, dar îi auzise râzând după ce trecuse de ei. Chicoteau şi râdeau de el, prostindu-se ca nişte copii. Se oprise în uşa salonului cel lung, şi se uitase după Tamsin, şi era tot roşu la faţă de furie şi de stânjeneală. S-ajungă să râdă de el, şi cine? — Lewis Aldridge şi soră-sa cea mică a lui Tamsin. Foarte necivilizat – mai întâi povestea aia brutală de astă-vară, şi acum asta. Să fi vrut el, ar fi putut să-l bată pe Lewis de-i săreau toţi dinţii din gură. Se dăduse la o parte, ca să le permită câtorva persoane să iasă din cameră, şi o văzuse pe Tamsin lângă foc, împreună cu tatăl ei. Se sprijinise de uşă, în aşteptare. Nu voia să se apropie de ea câtă vreme era tot aşa, roşu la faţă, şi domnul Carmichael avea darul să bage groaza în el. Tamsin îşi ţinea mâna pe umărul lui Dicky, în timp ce stăteau amândoi de vorbă cu cineva. Se uita la tatăl ei cum vorbea, şi Ed şi-o imagina privindu-i şi lui chipul tot atât de admirativ.

— Uită-te la Ed Rawlins! izbucnise şi Alice în râs, arătându-l cu degetul pe Ed. Pur şi simplu îi curg balele după Tamsin Carmichael! Şi nu e singurul!

Gilbert ar fi vrut să vorbească mai încet. Era beată. Şi nu era beată într-un fel amuzant, sau simpatic, era beată la modul frust, mai necioplită decât de obicei, şi el nu putea suferi s-o vadă aşa.

— Mă duc să vorbesc cu Mackereth. Şuetă de convenienţă. Ne vedem mai târziu.

Alice îşi rotise privirile către toţi cei din jur şi le zâmbise. Îşi mai luase încă o băutură de pe o tavă – nu ştia sigur ce era, probabil un cocteil cu şampanie. Ar fi vrut să-şi aranjeze corsetul, care o tăia pe şolduri, însă nu putea face aşa ceva de faţă cu atâta lume care ar fi putut s-o vadă. Şi l-a netezit în jos la spate, în speranţa că nu-i strica linia rochiei. Era nouă rochia, făcută pe comandă special pentru petrecere, dintr-o mătase vaporoasă, roşu-închis, absolut fascinantă. Două ceasuri îi luase ca să se pregătească şi întârziaseră. Nu-i plăcuse deloc momentul sosirii. Se uitase în jur, prin salon, ştiind că arăta mai bine decât cele mai multe femei de acolo, şi că la treizeci de ani era şi mai tânără decât multe dintre ele, dar se simţea îngrozitor de stingheră. O văzuse pe Bridget Cargill şi-i zâmbise, şi încercase pe urmă să-şi aducă aminte când făcuseră ultima dată dragoste ea şi Gilbert. Tocmai avusese ciclu, şi de atunci sigur nu se întâmplase. Măcar să-şi aducă aminte când îi venise ultima dată ciclul… înainte s-o facă lată Lewis, când îi avuseseră invitaţi la prânz pe familia Johnson; nici după aceea nu-şi amintea să fi făcut dragoste mai mult decât o singură dată.

— Alice, Gilbert a şters-o, nu-i aşa?

Claire Carmichael se oprise în faţa ei.

— Da, dar numai cu contabilul ăla.

Claire vorbise despre una şi alta, în timp ce Alice îşi văzuse de băutura ei. De cealaltă parte a camerei, croindu-şi drum cu greu printre cei de faţă, Ed pornise către Tamsin, care arăta minunat, bineînţeles, dar plecase într-o altă direcţie, şi lui nu-i rămăsese decât să-l suporte pe Dicky, care-l interogase despre şcoală. Gilbert îl găsise pe Mackereth în celălalt salon şi discutaseră despre cifre timp de vreo oră; în hol, după ce micuţa Kit Carmichael plecase de lângă el nu fiindcă ar fi vrut ea, ci fiindcă avea ceva de făcut în camera copiilor, Lewis rămăsese de unul singur. Se gândise c-ar fi putut să-şi caute ceva de băut. Intrase în biroul lui Dicky.

Biroul era gol, cu focul arzând şi cu o veioză aprinsă pe masa de lucru a lui Dicky. În restul camerei era întuneric. Băuturile stăteau aliniate pe o tavă, şi Lewis îşi luase cu el sticla de gin, se dusese la fereastră, o deschisese şi ieşise afară, făcând pasul mare peste ea. Iarba era îngheţată bocnă, şi casantă când păşeai pe ea, şi frigul se simţea ca o uşurare. Desfăcuse sticla şi o pornise înspre garaje. Auzea discuţiile care se purtau la petrecere, şi muzica, şi încă se mai simţea încins de la statul înăuntru, şi ginul era foarte bun, aşa că bea din el încet. Îşi dusese la spate sticla, când trecuse de doi dintre şoferi, care se uitau la maşinile lui Dicky şi vorbeau despre ele, dar abia dacă-şi ridicaseră privirile spre el. Trecuse şi mai departe, spre terenul de tenis. Noaptea era neagră, cu o lună mică, argintie, pierdută undeva sus, pe cerul gol şi sumbru.

Kit îşi ţinea colecţia de obiecte pierdute într-un şervet şi-şi rotea privirile prin cameră, doar-doar mai găsea ceva. Ochii îi ardeau de oboseală şi se simţea neliniştită. Găsise o batistă foarte curată, având brodate pe ea iniţialele T.M., şi acum încerca să-şi dea seama a cui era. Din foc nu mai rămăsese decât un morman de cenuşă care fumega, şi de chiştoace de ţigări, ba chiar mai mult chiştoace decât resturi de lemne. A deschis fereastra, şi aerul rece a năvălit înăuntru, şi fumul care plutea în aer a început să se învârtă prin toată camera.

Kit s-a dus în hol. Acolo era şi tatăl ei.

— Bună, tata. Uite.

— Ce sunt astea?

Şi-a răsturnat prada pe masa din hol.

— Lucruri pe care le-a uitat lumea.

— De ce nu eşti în pat? E trecut de zece.

— A zis mama că pot să mai stau.

— Trebuia să te duci la culcare când au plecat acasă copiii. N-ai voie să stai cât vrei tu.

— Pardon.

— Hai, du-te.

Nu-i plăcea cum vorbea tatăl ei. Se simţea contrariată şi iritată de felul lui de a fi. De el în primul rând. Dintre toţi cei pe care nu putea să-i sufere, pentru că erau înfumuraţi şi abuzivi, şi se luau de Lewis, şi vorbeau ca şi cum erau mai buni decât oricine, dintre toţi cei pe care-i ura, pe tatăl ei îl ura cel mai mult. Fără să se uite la el, s-a aplecat să ia pantoful cu tocul cui, care căzuse de pe masă.

— Bine.

— Ai auzit ce-am spus? Du-te imediat, şi nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

— Am zis: bine!

Ea s-a ridicat, şi el a plesnit-o – i-a tras o palmă grea, direct peste faţă.

Au rămas amândoi nemişcaţi.

N-o mai plesnise niciodată; din câte-şi amintea ea, nici măcar n-o atinsese vreodată. Claire a ieşit în hol; a rămas la distanţă de ei, privindu-i din uşă, fără să scoată o vorbă.

Pe Kit o ardea faţa, dar nu şi-a dus mâna la obraz şi nu şi-a mutat privirea de la Dicky – a rămas cu ochii aţintiţi în ochii lui. A văzut însufleţire în ei.

El a ridicat iarăşi mâna, brusc, şi ea s-a tras înapoi, şi i-a fost silă de ea însăşi că se trăsese înapoi, dar el n-a mai lovit-o; i-a zâmbit şi amândoi au ştiut că nu era decât începutul.

— Du-te la culcare, a zis el.

— Noapte bună, tata, a zis Kit. Noapte bună, mama.

Kit a luat-o pe scări în sus şi Dicky s-a uitat spre Claire şi i-a spus:

— Tu de ce nu-ţi vezi de ce aveai de făcut?

Kit a urcat la etaj şi a traversat palierul înspre camera ei, care era dincolo de camera lui Tamsin şi pe cealaltă parte a casei faţă de camerele lui Dicky şi Claire. S-a aşezat pe pat.

Simţea c-o aştepta o soartă implacabilă. O parte a ei voia să fugă, şi să plângă, şi să găsească pe cineva care s-o salveze, oricine ar fi fost, dar cea mai mare parte a ei se simţea puternică, tare ca un soldat. S-a gândit să dea dovadă de bravură şi să facă faţă. S-a gândit: va trebui să fiu

foarte tare, ca să suport aşa ceva, şi să nu-i dau ocazia să vadă cât sunt de speriată. Apoi s-a ridicat şi s-a dus la baie, care era la capătul coridorului.

Era foarte frig în baie, respiraţia i se transforma în aburi, şi printre fereastră şi pervaz pătrundea un curent rece ca un cuţit. Tremura toată şi s-a dezbrăcat, cu părere de rău că nu-şi adusese cu ea halatul de casă. Şi-a tras de pe ea nenorocita de rochie de la petrecere şi a lăsat-o pe jos, călcând pe ea, ca să se încălzească până-şi scotea şi ce avea pe dedesubt. A văzut urme de sânge în chiloţei. În prima clipă, a crezut, ca proasta, că era de la palma trasă de taică-său, apoi şi-a dat seama că-i venise primul ciclu.

S-a gândit la Tamsin, şi la Claire, şi la discuţiile lor conspirative şi resemnate despre tot blestemul, şi s-a simţit plictisită, ca şi cum ar fi fost la începutul unei poveşti care n-o interesa câtuşi de puţin. Şi-a luat rochia de pe jos şi, ţinându-şi-o cu o mână în faţă, a fugit în picioarele goale pe coridor, spre camera lui Tamsin, prin faţa portretelor încruntate ale unor strămoşi necunoscuţi, care o urmăreau din priviri cum alerga. S-a uitat în sertarul mesei de toaletă şi a găsit ustensilele grosolane, cvasi-medicale, despre care ştia că trebuia să le folosească, şi, înşfăcându-le, a fugit cu ele înapoi în baie.

A făcut cu ele ce-a făcut, pe urmă şi-a pus cămaşa de noapte şi s-a spălat pe dinţi. Şi-a înfăşurat chiloţeii în hârtie igienică şi i-a ascuns pe fundul coşului cu hârtie folosită. Le-a auzit pe Tamsin şi pe maică-sa râzând şi vorbind între ele în timp ce urcau scările. S-a uitat în oglinda de la baie şi a văzut că mai avea încă pe faţă urma roşie a mâinii lui Dicky, de când o lovise. Nu era completă, urma aceea, pentru că palma lui era mult mai mare decât obrazul ei şi nu se potrivise.

Capitolul trei

1953

La începutul vacanţei de Paşti, Alice l-a întâmpinat pe Lewis la gara din Waterford. Stătea la capătul peronului, înfăşurată în palton, cu căciula de blană trasă bine pe cap. Lewis şi-a spus în sinea lui că semăna cu Anna Karenina şi c-ar fi putut să sară şi ea în faţa trenului. Anna Karenina i-a reamintit-o pe micuţa Kit Carmichael pentru o clipă; s-a întrebat dacă o fi terminat de citit cartea. Alice nu s-a aruncat în faţa trenului, ci i-a făcut cu mâna în felul ei îngrozitor de fals şi a venit spre el.

— Bună, Lewis! Al naibii de frig e. Haide, că sunt cu maşina.

Când a sosit acasă, în seara aceea, Gilbert a plătit taxiul şi a rămas pe aleea cu pietriş, în timp ce maşina străină se îndepărta. A trebuit să facă un efort ca să intre în casă. Alice, care pregătea băuturile de zor, s-a oprit pentru o clipă şi a venit să-l întâmpine. Lewis avea un început de zâmbet. Gilbert a privit chipul fiului său, în care i-a văzut şi pe Elizabeth, dar şi, cu o prezenţă din ce în ce mai pronunţată, pe Lewis însuşi. A simţit un fel de nelinişte. L-a văzut pe Lewis care, simţindu-se privit, a renunţat să mai zâmbească. Cum stăteau aşa toţi trei, se formase un triunghi tăcut – elevul, tatăl şi soţia –, care avea trei săptămâni de înfruntat în aceeaşi casă.

Sâmbătă, au luat micul-dejun ca de obicei. Alice îşi făcuse machiajul complet, mai puţin rujul de buze, pentru că ştia că era vulgar să te dai cu ruj la micul-dejun, dar nici nu putea să vină complet nemachiată. Mary a venit cu ceaiul şi pâinea prăjită, şi cu un platou cald cu cârnaţi şi roşii, pentru că era sfârşit de săptămână. Gilbert purta sacoul lui cel vechi, în loc de costum. Lewis era aşezat cu spatele la fereastră, acolo unde stătea el mereu. Pe Gilbert îl aştepta ziarul pliat pe tava de alături. L-a luat să-l citească.

Alice arunca priviri scurte prin cameră în timp ce mânca, în efortul constant de a găsi ceva interesant la care să se uite, pe care-l făcea într-una la fiecare masă. Uneori, făcea remarci asupra lucrurilor pe care punea ochii: „Trebuie să tundem gardul viu”, „Florile alea trebuie

schimbate”; în ziua aceea, a zis: „Păcat că s-a răcit vremea chiar acum, la sfârşit de săptămână”.

Lewis a mâncat repede, şi s-a uitat numai în farfuria lui, şi a încercat să nu bage în seamă tăcerea şi să nu se lase afectat de fiecare moment mort.

Citea Crimă şi pedeapsă, pe care şi-o alesese pentru că era lungă, şi tipărită mărunt, şi se gândise că avea să fie suficient de plicticoasă, încât să-şi petreacă timpul cu ea fără s-o ia razna prea tare, dar acum era pierdut în claustrofobia pe care i-o crea cartea, şi-i părea rău că se apucase s-o citească, dar nici nu se putea opri. În timpul meselor, nu putea citi, şi nu avea cu ce să-şi distragă atenţia de la faptul că erau toţi trei – şi cât de rău le era – împreună. Deseori, Gilbert şi Alice erau destul de beţi până spre seară, aşa că nu era la fel de rău la cină cum era la prânz ori la micul-dejun, dar uneori faptul că erau beţi agrava lucrurile – se vedea ce era dedesubt.

După micul-dejun, s-a dus în camera lui şi s-a întins pe pat. S-a uitat la crăpătura din tavan, pe care o fixase mereu cu privirile când era copil şi care fusese un râu, şi o linie de coastă, şi marginea unei faleze. Nu era nimic din toate astea, era o crăpătură în tavan, şi el ar fi vrut s-o despice în două şi să vadă casa prăbuşindu-se într-un maldăr de moloz.

S-a uitat la ceas. Nu se făcuse încă zece. Era frig în camera lui, şi întuneric, şi se auzeau ciorile croncănind în pădure, şi o maşină a trecut prin apropierea casei. Mai avea două ore şi jumătate până la masa de prânz, şi pe urmă după-amiaza, şi noaptea nesfârşită, şi micul-dejun, şi biserica, şi şcoala – şi o lungă aşteptare sterilă după ceva mai bun, care nu se întâmpla niciodată.

S-a ridicat. Şi-a luat paltonul şi banii primiţi de ziua lui, şi a ieşit din casă, şi s-a dus la gară pe jos pe vremea din cale-afară de friguroasă, şi şi-a cumpărat un bilet până la Londra.

Îi era foarte frig şi se temea să nu vină taică-său cu maşina, ca să-l aducă înapoi, dar n-a venit, în schimb a venit trenul şi Lewis a urcat în el.

A văzut cum gara din Waterford se făcea din ce în ce mai mică pe măsură ce trenul căpăta viteză, până când nu s-a mai văzut deloc, şi el era de-acum de unul singur şi tot mai departe de ei. Senzaţia de sufocare l-a părăsit şi s-a simţit bucuros, şi iute, şi plin de ceva bun.

A început să cadă lapoviţă chiar când a coborât el din tren, şi a ieşit din gară, şi s-a îndreptat spre fluviu şi apoi de-a lungul lui. Jur-împrejur erau clădiri înalte, şi trotuarele luceau de ploaie şi de fulgi topiţi. Aproape că se întunecase de-acum, şi era un frig muşcător, şi părul i se udase de la zăpadă, şi totuşi se simţea conectat şi viu. Treceau pe lângă el oameni care vorbeau unii cu alţii, şi nimeni nu-i dădea nicio atenţie. Prin faţa lui treceau maşini negre, şi cauciucurile lor împroşcau mizeria şi zloata.

De-o parte, avea apa cu toate bărcile de pe ea, care se mişcau încet, având pe ele stive de cărbuni, şi încărcături acoperite cu prelate, şi oameni cu felinare care stăteau la prove. De cealaltă parte, avea strada şi clădirile. A fost surprins când a văzut Parlamentul, şi Podul Westminster, şi i s-a părut uimitor că toate locurile şi lucrurile acelea, pe care le recunoştea, se aflau chiar acolo, în faţa lui – parcă i se desfăşuraseră înainte, ca să le poată privi.

A luat-o pe Whitehall şi a ajuns în Piaţa Trafalgar, şi oraşul era mare, şi plin de ruine, şi misterios. Erau maşinile, şi oamenii, desigur, dar şi sentimentul romantic al unei gigantice prăbuşiri.

S-a dus la Galeria Naţională şi s-a oprit în faţa ei. Nu era luminată, şi el şi-a imaginat mulţimea de tablouri de pe pereţi în bezna dinăuntru, şi gândul i s-a părut reconfortant. Vedea camere mari şi întunecate, pline de Caravaggio, şi de Constable, şi alte pânze uriaşe, populate cu îngeri. A mers mai departe, a trecut de Galerie, luând-o pe Şoseaua Charing Cross, şi a văzut teatrele din faţă. Acum erau şi mai mulţi oameni în jurul lui; oameni în ţinute de seară în faţa teatrelor, şi alţii cu paltoane şi pălării, care se înghesuiau să treacă. Erau femei înfăşurate în blănuri, care păcăneau cu flecurile de metal de la tocuri pe caldarâm, după ce coborau din taxiuri, şi era şi rumoarea conversaţiilor. S-a gândit că

piesele erau, probabil, pe cale să înceapă, de vreme ce trotuarele şi scările teatrelor gemeau de lume. A trecut cu capul plecat, temându-se brusc să nu dea nas în nas cu vreun prieten de-al tatălui său şi să trebuiască să dea explicaţii. A cotit-o de pe strada principală pe o străduţă mult mai îngustă şi mai întunecoasă.

Pe străduţa îngustă şi întunecoasă, totul părea complet diferit. În spate erau lumini, şi taxiuri, şi oameni care te-ar fi putut recunoaşte, iar ce era în faţă îi era complet străin. Oameni şi cârciumi, da, numai că arătau cu totul altfel, şi până şi zgomotele pe care le făceau parcă sunau diferit.

S-a uitat la oamenii care beau şi stăteau de vorbă în picioare, chiar pe stradă, şi felul însuşi în care vorbeau i s-a părut incredibil; nu înţelegea decât jumătate din ce-şi spuneau. Era ca şi cum ar fi fost într-o altă ţară – sau într-un amestec de alte ţări –, şi a trecut prin faţa unor cafenele cu vitrinele murdare, prin care abia se putea vedea ceva, dar care erau ticsite de oameni. S-a uitat la toate femeile alea care se plimbau de colo-colo neînsoţite de bărbaţi, şi i-a luat ceva timp să-şi dea seama că erau prostituate. Auzise de prostituate, ştia că existau prostituate – ba chiar ştia câte ceva din ce se pricepeau ele să-ţi facă –, dar nu se aşteptase să le vadă plimbându-se pe aceleaşi străzi ca şi el. S-a simţit şocat şi apoi încântat. Asta era viaţa adevărată, şi nu trebuia decât să se urce în tren, şi îndată ajungea până la ea, şi nu era nimeni care să-l cunoască pe aici.

S-a tot plimbat în sus şi-n jos pe străzi: strada Lisle, strada Old Compton, strada Frith, strada Grecească, încercând să ţină minte pe unde se afla, dar tot ce ştia era că se afla în locul cel mai tare, pe care-l văzuse vreodată şi că-i plăcea la nebunie. S-a oprit la capătul unei străzi, fără să ştie în ce direcţie s-o apuce, şi a văzut o intrare întunecoasă, fără niciun semn pe ea, la colţul de peste drum. Unii se opreau în faţa ei, şi un vizor se deschidea pentru ca portarul nevăzut să-i verifice pe cei care-i bătuseră în poartă, apoi se deschidea o uşă, indivizii respectivi intrau şi uşa se închidea repede în urma lor. Lewis a uitat să mai plece în orice direcţie şi a rămas acolo, urmărind totul din priviri.

Ploaia i se scurgea pe ceafă în jos, şi-i era foarte frig, şi tremura tot de frigul pătrunzător. Nu voia să plece înapoi acasă. Au mai bătut câţiva inşi în poartă, şi vizorul s-a dat iarăşi deoparte, şi, când s-a deschis uşa, Lewis a auzit muzică – jazz la trompete şi la tobe –, şi a traversat repede strada, luându-se după sunet. A încercat să se apropie destul de mult de oamenii aceia, încât să pară c-ar fi fost cu ei, dar uşa i s-a închis în faţă şi a simţit cum îl apuca disperarea.

De prea multă vreme stătea pe străzi şi pe întuneric. Nu ştia unde se afla, nu ştia ce să facă mai departe, şi casa îl trăgea mereu înapoi, parcă amuzându-se de încercarea lui copilărească de a evada. Îi lipsea băţul cu o legăturică la capăt, îi lipseau prăjiturile de casă învelite într-o pungă de hârtie în buzunar.

Apoi, vizorul din poarta neagră s-a deschis cu un scrâşnet. Lewis a căutat o pereche de ochi, dar n-a văzut decât întuneric.

— Hai şi tu, a zis o voce a lehamite.

Uşa s-a deschis. Lewis a păşit înăuntru. L-au izbit zgomotul şi aerul cald îmbâcsit de fum, şi s-a uitat după cine era în spatele uşii, dar n-a văzut decât o cămaşă albă şi un papion pleoştit. A simţit miros de whisky şi s-a transpus, pentru o clipă, în postura de-acasă a tatălui său. Apoi a uitat de toate şi a luat-o pe scări în jos.

Pereţii erau vopsiţi în negru şi se coşcoveau. Se vedea capătul unui bar chiar la baza scărilor, şi nişte picioare, şi rochia verde, lucitoare, a unei femei care stătea cocoţată pe un scaun de bar. Zgomotul îi uşura situaţia – nu se uita nimeni la el – şi, odată ajuns la capătul de jos al scărilor, s-a oprit. Cânta o formaţie, şi la bar era lume multă, dar încă era devreme şi erau mese goale, şi o umezeală rece în aer.

Lewis a încercat să ajungă la bar, adunându-şi mai strâns paltonul în jurul corpului şi pipăindu-şi în buzunar banii primiţi de ziua lui. A trebuit să se răsucească într-o parte şi să-i întoarcă spatele femeii în rochie verde, ca să reuşească să treacă, uitându-se în jos, făcând în aşa fel, încât să fie servit şi să rămână invizibil în acelaşi timp.

— Ai grijă, i-a spus femeia în rochie verde, şi Lewis a văzut că o lovise peste braţ şi a dat să-şi ceară scuze, când l-a văzut barmanul şi l-a întrebat:

— Câţi ani ai?

Barmanul era negru, şi vorbea cu accent, şi Lewis a căscat nişte ochi mari şi goi la el pentru o clipă, înainte să-i revină graiul:

— Opt'şpe.

— Vrei să mă bagi în belea? Când e ziua ta?

— În decembrie.

Femeia în rochie verde a râs, şi barmanul a zâmbit larg şi s-a uitat la ea:

— E-n regulă, dom'şoară Jeanie?

— E-n regulă, Jack, a zis femeia.

— Cu ce te servesc?

— Cu gin.

— Gin cu ce?

— Gin, te rog.

Jack a turnat ginul într-un păhărel şi i l-a împins peste bar.

— Mulţumesc.

Lewis i-a întins şi el banii, sperând că erau destui. Jack a pus restul pe tejghea şi s-a întors în altă parte, ca să servească pe altcineva. Lewis şi-a privit băutura. Nu era obişnuit cu paharele. A dat pe gât jumătate dintr-o singură înghiţitură. Încă îl mai dureau degetele de frig şi s-a uitat în jur, la formaţie şi la restul lumii, aşteptând să-l pătrundă ginul.

Era o trupă de jazz de cinci instrumente şi cânta melodii pe care Lewis le ştia din copilărie, dar care erau aproape de nerecunoscut. Parc-ar fi fost Alice în Ţara Minunilor – lucrurile erau aceleaşi, dar altfel. Toboşarul era năduşit şi luminat de o rază de lumină albă, şi Lewis nu mai văzuse pe nimeni de vârsta individului, care să transpire în aşa hal, de parcă ar fi alergat cu toată formaţia peste câmpuri, şi nu mai văzuse niciodată o lumină albă care să fie mai mult praf şi fum, şi nu mai văzuse niciodată saxofon, şi nici oameni care să danseze ca perechea de pe ringul de dans.

Şi-a terminat băutura. Îi tremura mâna, dar nu de frig sau de frică, îi tremura din cauza tuturor acelor noutăţi, şi a trebuit să se concentreze din greu ca să nu-l apuce zâmbitul şi să nu se dea de gol. Se simţea mai curajos acum, şi s-a întors înapoi la bar. Era mult mai aglomerat decât atunci când intrase el; Jack era ocupat să aşeze nişte băuturi pe o tavă pe care o ţinea chelneriţa. Lewis a aşteptat şi s-a uitat la sticlele din spatele barului, şi la oglinzile din spatele lor, şi la oamenii oglindiţi în ele.

A văzut-o pe femeia în rochie verde. Era chiar lângă el. Arătau de parcă ar fi fost împreună. Ea se uita în jos, căutându-şi ţigările în poşetă, care era tot verde, ca şi rochia. Avea un ten alb şi părul de un arămiu închis, ridicat de la ceafă în sus şi prins cu o agrafă cu diamant. Văzând-o aşa, în oglindă, era ca şi cum s-ar fi uitat la un tablou, sau la un film, şi a rămas absorbit de ce vedea, cu privirile aţintite spre ea. Femeia şi-a ridicat dintr-odată capul – s-a întors cu faţa spre băiatul de lângă ea – şi Lewis a realizat că se uita la el.

— Şi? Care-i treaba? a zis ea, stând foarte aproape de el. Avea buzele rujate. Un puşti ca tine. Ce cauţi aici?

— Mă scuzaţi…

— De ce?

— Vreţi să plec?

— Am zis eu aşa ceva?

Jack s-a aplecat spre el peste bar.

— Încă unul?

Lewis a dat din cap că da. Jack i-a luat paharul şi femeia şi-a întors iarăşi privirea spre Lewis.

— Pe mine mă cheamă Jeanie Lee. Pe tine?

— Lewis.

— Lewis şi mai cum?

— Lewis Aldridge.

Lewis parcă şi-a văzut deodată numele scris cu cerneală, în colţul de sus al unei compuneri scrise pentru şcoală, dar ei nu i s-a părut c-ar fi fost un nume de copil, şi n-a râs.

— Te uitai la mine, Lewis Aldridge. Aşa te uiţi mereu la femei?

— Aşa cum?

— Lasciv.

Lui nu i-a venit să creadă ce-i spusese. A încercat să nu pară atât de şocat, cum se simţea. Nu ştia dacă se uitase chiar aşa la ea sau dacă trebuia să-şi ceară scuze. Ea l-a mângâiat pe obraz, şi el s-a simţit jenat şi n-a ştiut ce să creadă.

— Nu-ţi face griji, dulceaţă. Nu era lasciv aşa, grosolan, era lasciv simpatic.

S-a tras mai aproape de el, cercetându-i faţa ca şi cum ar fi numărat inelele unui trunchi de copac.

— Eşti un copil, asta eşti, a zis ea.

Lewis nici nu mai respira. Era foarte aproape de el. Apoi, şi-a luat paharul de pe tejghea şi i-a spus:

— Trebuie să mă văd cu nişte oameni. Să nu pleci.

S-a întors cu spatele la el şi a intrat în vorbă cu un bărbat scund şi îndesat, care arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat. Îndată după aceea, s-au dus amândoi undeva în spate.

Jack i-a pus al doilea pahar în faţă şi Lewis l-a băut dintr-o suflare. I se învârtea mintea când se gândea la cum îi vorbise femeia, şi la cum îl atinsese pe faţă, şi la cum îl făcuse lasciv. Jack şi-a văzut mai departe de clienţi, dând mâna cu unii, altora spunându-le „domnule” şi trecând cu uşurinţă de la unii la alţii. Lewis a rămas la bar, aşteptând-o pe Jeanie şi gândindu-se la femei.

S-a gândit la Tamsin Carmichael, şi la drăgălăşenia ei cu care se obişnuise de atâta timp şi despre care ştia tot ce era de ştiut. Avea de-a face cu felul ei de-a fi, mereu stăpână pe sine, şi cu faptul că arăta exact ca fata pe care ţi-o doreai. Se gândise mult la Tamsin, pentru că bineînţeles că şi-o dorea, dar era ceva de la sine înţeles în faptul că şi-o dorea, şi întotdeauna fusese în stare să şi-o dorească numai când avea el chef şi în tot restul timpului să uite cu desăvârşire de ea. Ştia că n-avea niciun rost, pentru că, în viaţa de toate zilele, ea nici nu voia să ştie de el, dar, în mintea lui, Tamsin avea un farmec de care el putea face

abstracţie. Se gândea la soţia unuia dintre directorii şcolii, care fusese un fel de muză pentru băieţii mai mari, până când se trezise însărcinată. Lewis nu pricepuse niciodată ce văzuseră la ea. Se gândea la actriţe, şi la mamele altora, şi la faptul că mamele altora nu erau, de obicei, ca femeile, şi totuşi uneori erau, şi asta era ceva ce te scotea dintr-ale tale, şi ţi-ar fi venit mult mai uşor dacă n-ar fi fost.

Aşa că Tamsin Carmichael era fată, asta era cert, şi soţia domnului Stevens era în mod cert femeie, dar această altă femeie, această Jeanie Lee îmbrăcată în rochie verde era cu totul altfel decât ele amândouă. Nu era ca mamele altora, nu era nici tânără, nici bătrână, dar era frumoasă. Îi ceruse să nu plece. Şi-a mai luat un pahar şi a aşteptat-o, aşa cum îi ceruse ea, şi a pierdut trenul spre casă, şi nu i-a păsat. Casa părea pierdută şi ea undeva în depărtare, parcă nici n-ar fi fost reală, şi muzica era foarte tare, şi lumea se înghesuia şi se învârtea în jurul lui.

În cele din urmă, Jeanie s-a întors. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Nici nu încerca. Ea s-a îndreptat către o masă din partea cealaltă a încăperii, care fusese liberă toată seara. Masa ei, s-a gândit Lewis. Jeanie s-a aşezat la masă. Şi-a ridicat privirile, care s-au întâlnit cu ale lui ca şi cum asta şi-ar fi propus, şi i-a făcut semn să vină.

— Ţine – ia ăsta, i-a spus Jack şi i-a întins un pahar înalt plin cu sifon, pe care Lewis l-a luat şi i l-a dus ei, simţindu-se ciudat, băgat în seamă.

— Haide, ia loc, a zis ea, şi el s-a aşezat.

Formaţia cânta melodiile lui Cole Porter, şi Lewis şi-a apucat între palme paharul în care-i mai rămăsese gin şi a încercat să nu se holbeze la ea. Ştia că trebuia să-i spună ceva. Fetele aşteptau de la tine să le spui diverse chestii. Nu ştia ce anume.

Ochii ei nu stăteau locului o clipă, uitându-se dincolo de Lewis la cineva, şi el încerca să găsească un subiect de conversaţie şi nu reuşea. Cu toate că nu conta, pentru că ea s-a ridicat iarăşi aproape imediat şi a intrat în vorbă cu nişte oameni, şi, când s-a aşezat la loc, iar a început să-şi rotească privirile peste toată lumea de acolo, la fel ca înainte, şi Lewis ar fi putut foarte bine să nici nu fie acolo. I-a spus şi lui una şi

alta, fără să-i dea prea multă atenţie, şi, când se mai oprea câte cineva la masa lor şi o întrerupea, ai fi zis că se bucura de întrerupere şi nici nu mai vorbea cu el, nici nu se scuza.

Se făcuse târziu. Ea fusese cea care-l pusese s-o aştepte. Ea fusese cea care-l chemase la masa ei, şi-i vorbise atât de prietenos, purtându-se de parcă i-ar fi plăcut de el… Acum îi era foame, şi băuse prea mult, şi pierduse trenul, şi-n orice caz habar n-avea ce căuta el acolo…

— Ce-i cu tine, băieţel?

— Nimic. Trebuie să plec.

— Unde?

— E târziu.

— Unde-i casa ta?

— N-are importanţă.

— Ba da, are.

— N-are importanţă. Plec.

— Nu pleca. Eşti furios.

— Ba nu, nu sunt, a zis el, coborându-şi privirile.

Ştia că era o aiureală, de ce să fi fost el furios? Ea nu-i datora nimic, el nici măcar n-o cunoştea şi era nimeni pentru ea.

— Ba eşti. Eşti gelos, a zis ea, râzând, şi s-a aplecat spre el şi i-a spus cu delicateţe: Nu fi gelos. Trebuie să vorbesc cu oamenii. Este localul fratelui meu Teddy, aşa că într-un fel e şi localul meu. Înţelegi, copilu'? … Asta-i meseria mea.

Îl ducea cu vorba. Îşi dădea silinţa să-l facă să se simtă mai bine. El s-a forţat să nu zâmbească.

— Ce e?

— Nimic.

— Ce este?

Se uita la braţele ei dezgolite, şi la gura ei, şi la rochia ei lucitoare. Şi-a ridicat o mână de pe masă, întrebându-se dacă avea curajul – şi cum ar fi fost – s-o atingă. Jeanie a stat şi s-a uitat la el. Şi-a pus mâna încet de tot peste mâna ei, dar n-a luat-o de mână, ci a trecut mai departe la braţul ei, pipăindu-i pielea şi ce se simţea sub piele. Ea se uita la el şi a

rămas nemişcată. El simţea instinctiv că, într-un fel anume, era a lui. S-a gândit c-ar fi putut s-o sărute, dar n-a îndrăznit. S-a uitat mai departe la ea şi a văzut în privirea ei că era suficient atât, mâna lui pusă pe braţul ei – nu se gândea la nimic altceva, se gândea la el şi atât. Apoi s-au apropiat de masă un bărbat şi o femeie, o pereche de bogătaşi, după cum arătau, cărora le plăceau localurile sordide.

— Bună seară, domnişoară Lee, ne bucurăm să vă vedem.

N-a mai fost însă ca înainte, acum ea nu şi-a mai ridicat privirile imediat. Mai întâi a schimbat o privire cu el, apoi s-a uitat încet şi cu părere de rău spre cei doi, şi, în timp ce vorbea cu ei, s-ar fi zis că pe el nu-l băga în seamă, dar nu era aşa – rămăseseră împreună. Perechea de bogătaşi a plecat şi Jeanie s-a uitat iarăşi la el.

— Mai fă o dată cum făceai, a zis ea.

El şi-a pus iar mâna pe braţul ei, cu degetul mare pe partea dinăuntru, unde pielea era foarte albă şi mai moale, şi a încruntat din sprâncene, încercând să ghicească senzaţia pe care o avea ea.

— Da, exact aşa, i-a spus ea. Aşa, copilu'.

Nu făceau nimic de fapt, nu făceau nimic din ce n-ar trebui să faci de faţă cu alţii, dar era ca şi cum ar fi făcut. Totul făceau. El vedea clar că ea se simţea la fel ca şi el, că fiecare părticică din ea îl simţea pe el. Aglomeraţia se mai subţiase, şi ei au rămas în continuare la masă, fără să vorbească prea mult unul cu altul. Ea l-a luat de mână, şi s-a uitat la mâna lui, a comparat-o cu mâna ei, şi el s-a uitat la inelele de pe mâna ei, şi atunci ea l-a pus în temă despre fiecare dintre ele.

— N-am unde să mă duc, a zis el.

— Hai, c-asta-i bună.

— Nu. Chiar nu am. Ultimul tren l-am pierdut.

— Mama ta ştie unde eşti?

Lewis a tresărit.

— Nu.

— Te lasă aşa, să umbli de capul tău prin tot oraşul?

— Nu.

— Tu ştii câţi ani am eu?

El a dat din cap că nu.

— Păi, nici nu-ţi spun.

— Foarte bine.

— Poţi să dormi pe bancheta din birou, dacă vrei.

Jeanie a plecat la ora două, şi Lewis a condus-o pe scări în sus, şi au rămas amândoi pentru o clipă în pragul porţii întunecate. Era poarta pe care o urmărise el de pe cealaltă parte a străzii mai devreme, când încă mai era închis pe dinafară şi neştiutor.

— Ştii că eşti drăguţ? a zis ea.

Era foarte frig şi ea s-a vârât în paltonul lui, lipită de el. Se uita în sus la el, şi erau la fel de apropiaţi ca mai înainte.

A sărutat-o. A sărutat-o şi au rămas aşa, sărutându-se, vreme îndelungată, în timp ce taxiul ei aştepta. Jeanie s-a lipit de el cât de tare a putut, şi Lewis a simţit că se pierdea în ea şi în dorinţa pe care i-o stârnea, şi ar fi fost în stare s-o sfâşie, aşa c-a trebuit să facă eforturi ca să se poarte cu blândeţe. A luat-o în braţe, şi pe de o parte o dorea, iar pe de altă parte îi purta recunoştinţă, şi se simţea norocos, şi aproape că nu îndrăznea s-o atingă, de preţioasă ce i se părea.

— Aşa e când eşti copil, a zis ea şi şi-a lipit faţa de gâtul lui, mai sus de guler, şi el a simţit-o că zâmbea, şi nu-şi amintea să i se fi întâmplat vreodată ceva mai frumos.

Nu-şi amintea să fi fost nici măcar atins vreodată, nu atins şi luat în braţe în felul ăsta – de fapt, în niciun alt fel –, şi-l durea sufletul de câtă căldură simţea pe dinăuntru.

Pe urmă, ea a plecat, şi lui nu i s-a mai părut nimic altceva surprinzător sau ciudat. S-a întors înăuntru, şi Jack i-a arătat unde era biroul, şi unde putea să doarmă, şi nu mai era o aventură, cum începuse în ziua precedentă, era pur şi simplu ceva ce se întâmpla după ce plecase Jeanie.

Capitolul patru

A doua zi dimineaţă, Lewis a ieşit din club şi a dat cu ochii de strada scăldată de soare într-o lumină puternică şi albă, unde era foarte frig. A luat-o pe jos până la gara Victoria. Era duminică, şi el a fost cât pe ce să piardă singurul tren, şi a trebuit să alerge de-a lungul peronului pustiu şi să sară în trenul care tocmai se urnise din loc. I s-a părut că era singurul suflet din tot trenul. I s-a părut că era un alt tren, care străpungea dimineaţa însorită mai repede.

Drumul de la gară a fost liniştit şi luminos. Era mai frig decât la Londra şi bruma nu dispăruse cu totul de prin şanţuri şi de sub copaci, unde soarele nu ajunsese până la ea s-o topească. Totul era încremenit, şi soarele tăios, şi cerul curat şi albastru cum nu mai fusese de foarte mult timp. Lewis a tras adânc în piept aerul rece, şi a simţit cum totul prindea viaţă în el şi zâmbea.

Kit credea că frigul din biserici era frigul morţii. Nu era ca frigul de afară sau din alte părţi; aerul era stătut şi mirosea a piatră, ca piatra de pe morminte. În faţă, erau nişte radiatoare mari, pe roţi, care funcţionau cu parafină şi stăteau îndreptate spre strane, dar nu încălzeau deloc, doar sâsâiau. Kit şi-a îndesat mâinile la subţiori. Cu cât intrau mai mulţi oameni, cu atât era mai bine, şi de la mirosul de tămâie, nici aerul nu mai mirosea chiar aşa tare moarte. Organistul a început să cânte ceva fără nicio noimă, doar ca să-i cheme pe oameni înăuntru. Soţii Napper au sosit, au intrat în vorbă cu Dicky şi Claire şi s-au aşezat în spatele lor.

— Mortal, a şoptit Joanna.

— Taie-mă pe loc, a zis Kit.

Uşile s-au închis, şi vicarul a trecut pe culoarul dintre strane şi s-a întors cu faţa spre ei. Joanna a început să se hlizească în spatele ei, şi Kit şi-a acoperit faţa, ca să n-o pufnească râsul.

— Gilbert şi Alice n-au venit, a zis Claire şi Kit s-a uitat în jur.

Într-adevăr, prima duminică din vacanţa de Paşti, şi Lewis nu mai era.

Lewis a ieşit de pe şosea în curba largă, a escaladat gardul şi a tăiat-o pe la liziera pădurii şi prin grădină, ca să intre în casă prin spate.

Dimineaţa trecuse deja pe jumătate. Credea că tatăl său şi Alice erau încă la biserică. Nu ştia ce urma să le spună şi nici nu-i păsa – voia doar să pună ceva în gură, şi voia să doarmă, şi i se părea normal să-şi dorească nişte lucruri simple.

A coborât pe pajişte şi s-a oprit. A văzut prin fereastră că în salon erau tatăl său, şi Alice, şi un poliţist în uniformă.

Timp de un minut, a rămas nemişcat, dar îl văzuseră venind prin grădină şi nu mai avea ce să facă altceva, decât să intre. S-a îndreptat spre casă, şi a deschis uşile franţuzeşti, şi-a intrat. Camera i s-a părut încinsă, după frigul de afară, plus că mai şi bătea soarele prin ferestre. Gilbert s-a ridicat în picioare.

— Lewis, a zis poliţistul – era Wilson –, care stătea lângă şemineu.

— Da, domnule?

— Deci n-ai păţit nimic, nu-i aşa?

Lewis a dat din cap că nu, dar Wilson nu i se adresase lui, ci tatălui său.

Alice l-a condus pe Wilson în hol. Gilbert şi Lewis au rămas amândoi în picioare în salon, uitându-se unul la altul. S-a auzit uşa din faţă închizându-se, şi în casă nu mai erau acum decât ei trei singuri, şi toate casele din jur erau goale, şi toată lumea era la biserică.

— Nu v-aţi dus la biserică, a zis Lewis când s-a întors şi Alice în cameră.

— Nu te-am găsit acasă şi am fost foarte îngrijoraţi. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine, a zis Gilbert cu jumătate de glas.

— Nu s-a întâmplat nimic cu mine.

— Taci din gură, Lewis, atâta te rog.

Lewis a tăcut. Nu voia să se lase afectat, voia doar să se gândească la Jeanie şi să nu simtă că era cu adevărat acolo, dar nu putea.

— Ai fost plecat toată noaptea.

— Da, tată. Îmi pare rău.

— Dacă mai fugi de-acasă, va trebui să ne gândim să te trimitem la o şcoală specială. Ştii ce-nseamnă asta?

Gilbert s-a apropiat de el, adresându-se feţei lui fără nicio expresie, mai tare acum şi mai furios.

— M-auzi? Sunt locuri unde se trimit băieţii, locuri în care eşti învăţat să te porţi şi unde poţi fi controlat. N-o să mai vii acasă în vacanţe, cum vii acum. Viaţa ta o să fie foarte diferită, înţelegi tu? Felul în care te-ai purtat în ultima vreme, felul în care te-ai purtat cu mine şi cu mama ta vitregă, şi-acum fugitul ăsta de-acasă… Aşa ceva este inacceptabil, tu înţelegi ce-ţi spun?

Lewis îl privea pe taică-său drept în faţă cu atâta intensitate, încât restul câmpului sau vizual dispărea în beznă.

— Atâta timp cât stai în casa mea, urmezi regulile mele, şi, dacă nu poţi să faci asta, pleci de-aici, ai înţeles? Te trimitem de-aici.

Lewis a dat din cap, făcând un efort. Se gândea să spună: „Nu, te rog, nu…". S-a uitat spre Alice, dar ea stătea cu ochii în jos şi se uita la mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— Acuma du-te sus şi gândeşte-te la ce ţi-am spus, şi când coborî – dacă mai coborî – la masă, vreau să văd o schimbare la tine. Pleacă de aici!

Camera lui mică şi albă era camera în care copilărise, şi era camera în care mama lui stătuse pe marginea patului, şi unde el stătuse treaz, şi unde se gândise la tot ce-i trecuse prin minte, toată viaţa lui. Cufărul de şcoală era deschis pe podea, cu lucrurile scoase pe jumătate din el, aşteptând să fie spălate. Pe rafturi erau cărţile lui, unele dintre ele cărţi de copii, pentru care acum era prea mare. Voiau să-l trimită de-acasă. Exista un loc pentru oameni ca el. Parcă nu reuşea să facă lucrurile din cameră să stea într-un loc, aşa cum ar fi trebuit. Rămăsese în picioare în mijlocul camerei care se învârtea şi se risipea.

Jos, în salon, Gilbert şi Alice se aşezaseră faţă în faţă lângă şemineul încins, cu câte o parte a corpului încălzită de foc şi cu celălalt braţ şi obraz înfrigurate de la aerul rece din cameră.

— Crezi c-o să m-asculte? a zis Gilbert. Crezi c-o să se schimbe ceva?

— Cred că l-ai speriat, asta cred.

— Asta şi vreau, să-l sperii. Cred că nici n-a auzit ce i-am spus. N-am rezolvat absolut nimic.

Alice a rămas cu privirile aţintite spre foc şi Gilbert s-a întors cu faţa spre grădina îngheţată.

Lewis a mers la fereastră. Geamul era chiar lângă el, tare şi subţire. Şi-a adus aminte brusc de cum îl ţinuse Jeanie în braţe, şi de ce sentiment plăcut îi lăsase, şi s-a simţit ruşinat.

S-a sprijinit cu mâna de sticla rece. Se simţea undeva, departe chiar şi de el însuşi. S-a gândit cum ar fi fost să tragă un pumn chiar în mijlocul geamului, şi să rămână o gaură colţuroasă, cu cioburi de sticlă ataşate încă de lemnul ramei. Şi-a imaginat cum şi-ar fi tras încheietura şi braţul peste muchiile lor, şi cât de adânc l-ar fi tăiat. Şi-a imaginat cum ar fi izbit el cu capul în geam şi s-a întrebat dacă ar fi simţit cum îl tăiau cioburile pe faţă.

A închis ochii, ca să nu-şi mai închipuie aşa ceva, dar nu era nicio diferenţă – îşi tot imagina sticla străpungându-l şi simţind nevoia să-l taie. A început să-i bată inima repede, punându-i în mişcare sângele rece. S-a întors cu spatele la fereastră. Şi-a dat seama că se zgâria pe braţ cu mâna cealaltă şi s-a oprit.

S-a lăsat apoi o linişte bruscă, la fel ca pauza dintre tic-tacurile ceasului, doar că ticul următor nu mai venea.

De jos nu se auzea nimic, probabil că stăteau acolo şi tăceau. S-a gândit la ei stând faţă în faţă şi fixându-se unul pe altul, fără să se mişte.

S-a dus în baie, şi a tras uşa după el, şi a închis-o. S-a oprit în faţa oglinzii, s-a privit în ea şi l-a cuprins nevoia de a-şi face un rău. Nu se mai gândea la nimic altceva, decât că trebuia să se rănească într-un fel oarecare şi cum anume să procedeze. A luat briciul tatălui său. Era unul

de modă veche, de genul care se desface. L-a desfăcut şi i-a privit lama. Ştia că n-ar fi simţit, dacă s-ar fi apucat să se taie cu el oricât de adânc – dar vederea lamei l-a oprit pentru o clipă. Emana un soi de putere, avea forţa lucrului interzis, şi-l fascina. Era de-a dreptul frumos.

S-a sprijinit cu o mână de chiuvetă, ţinând briciul cu ea, şi a aşteptat. Se simţea stăpân pe el şi curios, ca şi cum ar fi putut face orice şi nu conta ce anume. Şi-a întins braţul stâng şi mâneca şi-a suflecat-o cu mâna dreaptă, în care ţinea briciul. Şi-a apăsat lama pe piele şi de îndată ce a simţit metalul tăios atingându-l, inima i-a pornit să bată mai repede şi sângele i-a revenit în vene. Atât de mult dorea să se taie, încât i se tăia răsuflarea. Simţea pe limbă gustul nevoii de a-şi face un rău şi, când în sfârşit şi l-a făcut, a început să plângă de uşurare că şi-l făcuse. Şi-a făcut o tăietură lungă pe antebraţ în jos, şi linia roşie s-a umplut foarte repede cu sânge de un roşu aprins, care a început să curgă. S-a speriat de sânge şi a încercat să nu taie prea adânc, să se rănească doar cât era suficient – şi chiar că-l durea, şi braţul şi l-a ţinut deasupra chiuvetei, în timp ce fruntea şi-o sprijinea de marginea ei, şi tristeţea şi durerea i s-au părut liniştitoare, pentru că le simţea.

A stat aşa, cu capul plecat, până când sângele nu i s-a mai scurs din braţ, şi s-a clătit cu apă rece, şi s-a întors apoi în camera lui, unde a căutat ceva ce putea să-şi pună pe rană.

Acum se simţea demn de toată mila, şi neînsemnat, şi tâmpit. Şi-a spus: ce porcărie tâmpită şi dementă ai putut să faci; dacă află şi de asta, precis or să te trimită la o şcoală specială, precis te internează într-un spital…

A găsit o cămaşă de şcoală, care avea cerneală pe mânecă, a sfâşiat-o în bucăţi şi s-a legat cu ea. Era destul de complicat s-o şi lege, şi a trebuit să se ajute cu dinţii ca să facă nodul, dar, după ce s-a bandajat, s-a simţit mai bine: pânza de bumbac îi ţinea braţul strâns şi ferm; şi-a lăsat mâneca în jos şi s-a încheiat la manşetă. Apoi s-a întins pe pat şi gândurile şi le-a lăsat să se odihnească.

Nu era obişnuit să stea până târziu, şi nu mai mâncase nimic de la micul-dejun din ziua precedentă. Avea mintea blocată. Braţul a început

să-l înţepe şi să-l doară pe sub cămaşa de bumbac sfâşiată. S-a concentrat asupra lui şi a aşteptat să-l cheme Alice la masă, dar ea nu l-a chemat, ci a bătut la uşa lui şi a intrat până să apuce el să se ridice în capul oaselor – dar apoi s-a ridicat, s-a rezemat de tăblia patului şi s-a uitat la ea.

— Tu te simţi bine?

El s-a gândit că sub nicio formă n-ar fi putut spune că se simţea bine. A dat din cap că da. Ea părea foarte agitată, şi că voia să-i între lui în voie, ceea ce făcea situaţia şi mai dificilă. Se oprise în cadrul uşii.

— Lewis… ţi-am făcut eu ceva?

El a cântărit vorbele ei şi s-a gândit: ce întrebare prostească.

— Ţi-am rănit eu sentimentele? Ştii că nu-ţi vreau decât binele.

Făcea şi acum ce făcea întotdeauna. Aştepta de la el să simtă remuşcări în privinţa ei şi să-i spună că nu era vina ei. Voia să se simtă el vinovat şi ea absolvită. De cele mai multe ori putea s-o ignore, dar când făcea mutra de-acum, el nu mai avea ce face; chiar dacă ştia foarte bine că într-adins îl făcea să se simtă aşa, nu se putea abţine să-i pară rău de ea. Căuta cea mai bună soluţie ca s-o facă să tacă; să-i dea ce voia, fără să trebuiască să meargă mai departe cu toată povestea.

— Mi-e foame, a zis el.

Alice i-a zâmbit. Atât de uşurată se simţea, încât i-a oferit un zâmbet larg.

— Chiar este ora prânzului, a zis ea.

Capitolul cinci

Faptul că luase briciul tatălui său şi se tăiase cu el avusese darul să-l sperie. Şi-a promis în sinea lui să nu mai facă niciodată. Îl îngrijora şi faptul că tăiatul îi dăduse aşa o senzaţie plăcută; era ceva extrem şi mult mai rău decât orice altceva făcuse el până atunci, dar aşa stăteau lucrurile, şi nu altfel – simţise o uşurare şi o exaltare, care-l speriaseră cel mai mult. Cum să nu faci un lucru despre care ştii că te va ajuta? Cum să te opreşti din a face un rău, dacă ştii că nu ţi-l faci decât ţie?

Luase hotărârea să nu se mai taie niciodată, dar s-a mai tăiat. A doua oară s-a tăiat după vreo lună, după ce i se vindecase braţul, şi apoi încă o dată după alte câteva zile. Apoi renunţase la numărat. La şcoală, nu se gândea la asta; ştia că-l aştepta acasă – briciul, adică, pliat cuminte în baia albă, care-l atrăgea spre el. După ce se tăia, trebuia să cureţe totul în mod organizat, şi să aibă grijă să nu afle nimeni, şi pentru asta era nevoie de un ritual. Pe chiuvetă nu trebuia să mai rămână sânge, briciul trebuia să fie pus înapoi la locul lui. De fiecare dată când repeta gestul, sentimentul de eliberare se dovedea şi mai puternic, şi cel de ruşine care urma, şi mai mare. În scurt timp, a devenit un obicei, şi anume unul normal, şi exaltarea, şi ritualul, şi ruşinea tot normale au devenit şi ele.

* * *

Nu mai fusese în stare să ajungă la Londra până în vacanţa următoare, şi frica de tatăl său aproape că-l oprise şi acum, dar amintirea legată de Jeanie o păstrase în suflet pe tot parcursul trimestrului atât de lung de primăvară. Fusese la şcoală, din nou copil, dar ştia c-o ţinuse în braţe pe Jeanie, şi c-o sărutase, şi că atunci nu se simţise copil deloc. Îşi proiectase asupra ei toată dorinţa şi toată speranţa, şi nici măcar taică-său nu l-ar fi putut împiedica.

S-a strecurat afară din casă în ultima sâmbătă din vacanţă. A ajuns la club cu mult înainte să se deschidă şi a intrat să aştepte într-o cârciumă. Şi-a luat ceva de băut şi s-a aşezat într-un colţ. Mirosea a bere şi ferestrele erau murdare. Scaunele roşii erau pătate şi doi bătrâni de lângă el vorbeau despre câini.

Se îmbătase încă de acolo, din cârciumă, dar nu se simţea ca de obicei, mai liniştit, ci doar agitat şi speriat că urma s-o întâlnească pe Jeanie şi supărat pe el însuşi că se îmbătase. A mai băut ceva, şi s-a dus înapoi la club şi a bătut din nou, dar nu era nimeni acolo, şi el s-a înfuriat, şi, când lovea în uşă, nu simţea nimic.

— Ei, tu de colo. Lewis, nu-i aşa? Mă mai ţii minte? S-a întors. Era barmanul, Jack. Se oprise chiar lângă el, şi Lewis nu-l văzuse, şi i-a luat ceva timp ca să-şi fixeze privirile asupra lui.

— Ăăă… Jack.

— Este. Jack. Vino cu mine, băiete.

Jack l-a dus într-o cafenea, şi i-a luat o plăcintă şi un ceai, şi a fumat ţigări pe care şi le-a răsucit singur, şi a stat de vorbă cu chelneriţa despre poliţie, şi licenţe, şi razii prin diverse localuri despre care auziseră amândoi. Plăcinta avea un sos de carne gros, maroniu, care lucea, şi ceaiul era şi el tot maroniu, şi foarte tare. Lewis i-a pus şi zahăr şi l-a băut cât era încă destul de fierbinte ca să-l frigă. După ce a terminat, Jack i-a împins cuba lui de tutun peste masă, şi Lewis a scuturat din cap.

— Ai venit după Jeanie?

Lewis a dat iar din cap că da. Jack şi-a luat pălăria şi a început să cerceteze atent căptuşeala dinăuntru.

— Unde-i casa ta, Lewis?

Lewis a presimţit că urma o predică. Jack îşi luase un aer pe care-l aveau profesorii uneori. Lewis îi purta recunoştinţă, dar nu voia să vorbească despre nimic.

— Dar casa ta unde e? a întrebat el.

Jack a dat din cap, semn că-i accepta întrebarea:

— Am un apartament pe care-l împart c-un al' tip chiar aici pe stradă, ceva mai sus, a zis el, după care a adăugat: în Jamaica.

Lewis avea o vagă imagine a hărţilor de la şcoală şi a unor insule mici pe o mare albastră de hârtie.

— Lewis… mi se pare mie sau tu eşti un băiat cu probleme?

Nu putea spune că nu era aşa, dar nici nu era nimic de zis în privinţa asta.

— La ce oră vine Jeanie?

Jack i-a zâmbit:

— Jeanie vine când are ea chef. Dar tu vino cu mine. Am de primit o livrare şi poţi să m-ajuţi.

Jack stătea sus, pe trotuar, şi-i dădea lui cutiile jos, în pivniţă, iar Lewis le lua şi le stivuia unele peste altele. Se încălzise şi-şi dăduse jos cămaşa, pentru că nu mai avea alta pentru seară. Jack s-a uitat în jos la cum trăgea Lewis. Afară ploua şi el se udase în timp ce descărcase cutiile din camion. A început să râdă:

— Păi da, frate, nădușești ceva pentru alea patruzeci de grade!

Pe urmă, Jack i-a arătat unde putea să se spele, şi Lewis şi-a tras iarăşi cămaşa pe el, şi au rămas o vreme în birou „să-şi tragă sufletul"; mai târziu, Jack a numărat câţi bani avea la bar, în timp ce un bătrân mătura podeaua.

Clubul s-a deschis, şi s-a umplut încetul cu încetul, şi Lewis şi-a găsit un loc la bar şi a aşteptat să vină Jeanie. Se uita într-una spre scări şi o aştepta. Jack i-a povestit despre trompetistul care urma să cânte, şi despre cum îl angajaseră, şi Lewis era interesat şi bucuros de povestea pe care i-o spunea, dar avea sentimentul că de mult timp aştepta. Era foarte aglomerat în seara aceea, şi oamenii, şi întunericul, şi fumul parcă-l apăsau. Precis că Jeanie nu mai venea, şi toată ziua aia nenorocită uite cum se termina – dar apoi a văzut-o coborând scările. I-a văzut mai întâi pantofii, şi apoi picioarele. De astă dată, nu era îmbrăcată în verde, ci în negru. I-a văzut pantofii negri, ciorapii de plasă şi poala hainei de blană în care se înfăşurase şi pe sub care nu se vedea nimic, apoi mâna înmănuşată pe balustradă. Peste mănuşă avea o brăţară cu mărgele mari, sidefii, care luceau. S-a oprit, şi a cercetat încăperea din priviri, şi l-a văzut pe Lewis, şi n-a părut surprinsă. A trecut pe lângă lumea de la bar şi s-a apropiat. El ar fi vrut să se ridice, dar nu s-a mişcat.

— Ei, Jack, a zis ea, cu privirile aţintite spre Lewis.

— Domnişoară Jeanie, a zis Jack, fără să se întoarcă.

— Ce-i aici, casă de copii rătăciţi?

— Nu-l puteam lăsa pe stradă.

Jeanie a zâmbit către Lewis.

— Nu-i aşa c-arăţi ca o dulceaţă? a zis ea, şi l-a sărutat pe obraz.

Lewis habar n-avea ce-ar fi putut spune, care să nu sune prostesc, aşa c-a tăcut.

— Ia zi, pe unde ai mai umblat?

— Pe nicăieri, a zis el.

— Ştiu ce vrei să spui, a zis ea. Jack a avut grijă de tine?

Lewis n-a ştiut ce să-i răspundă. Avea nevoie de ea, şi n-o cunoştea, şi se simţea neajutorat. Ea s-a tras mai aproape, şi Lewis şi-a pus capul pe umărul ei, uitând cu desăvârşire de lumea din jur, şi a prins-o cu grijă de încheietura mâinii, între degetul mare şi arătător, şi i-a ridicat-o la înălţimea ochilor.

— Ei, a zis ea, dar a zis-o cu atâta delicateţe.

— Te-am aşteptat.

— Bine ai făcut că m-ai aşteptat, a zis ea, râzând. Vino cu mine.

Orice şi-ar fi închipuit el – şi nu avea în minte o imagine foarte clară –, nu era chiar aşa. L-a dus în biroul din spate, unde-l lăsase prima dată să doarmă. Ferestre nu erau, şi de tavan atârna un singur bec foarte luminos. Nicio clipă nu-şi închipuise, în mintea lui înceţoşată de elev de şcoală, că ea avea să fie atât de practică, sau că urma s-o aibă chiar acolo, pe canapea, sau că, după ce ar fi posedat-o, avea să rămână cu senzaţia de acum.

Mai întâi simţise nevoia de ea, nevoia s-o atingă, să se apropie de ea, şi nu ştia cum, şi apoi, când ajunsese înăuntrul ei, simţise ceva minunat, ceva copleşitor. Închisese ochii, şi, în momentul în care o pătrunsese, parcă s-ar fi scufundat în bezna din propria lui minte, şi apoi, când îi venise, îl apucase şi plânsul, şi ar fi vrut s-o ţină tot într-un plâns, ca un copil, dar până la urmă se stăpânise.

Când s-a terminat totul, ea a râs, şi sunetul râsului ei a fost ca un şoc pentru el. Nu putea să spună cum se simţea, dar în tot cazul n-ar fi râs. Pe urmă, ea s-a oprit din râs, şi s-a tras de sub el, şi s-a ridicat în picioare. A început să se mişte foarte eficient, şi-a aranjat machiajul, şi pieptănătura, şi hainele, s-a şters, şi Lewis a rămas uitându-se la ea şi simţindu-se foarte singur – însă era plăcut s-o privească.

— Nu-ţi face griji, a zis ea. Nu pot face copii.

El o privea din spate; nu-i vedea toată faţa, ci numai gura în oglindă, în timp ce se ruja.

— De ce nu?

— Nu te priveşte.

— Te superi dacă dau un telefon?

— Nu, nu mă supăr dacă dai un telefon.

Îl lua peste picior. El s-a ridicat şi s-a dus la telefon. Ea ori şi-a dat seama că el nu voia să mai audă şi altcineva ce vorbea, ori poate că nici n-o privea.

— Ţi-a rămas ruj pe faţă, i-a spus. Ne vedem în sală – şi a descuiat uşa biroului şi l-a lăsat singur.

El s-a dus la oglindă şi s-a şters de rujul de pe faţă. S-a uitat prin cameră. Jumătatea de jos a peretelui era vopsită cu un verde închis, iar cea de sus cu alb. Canapeaua avea o tăietură. A ridicat receptorul.

— Guildford 645, i-a spus centralistei şi, după o vreme, a auzit-o pe Alice la capătul celălalt al firului.

— Sunt Lewis.

— Lewis! Unde eşti?

— O să iau trenul spre şcoală de la Euston. Vrei, te rog, să vii acolo şi să-mi aduci cufărul?

Chiar că-i bătea inima foarte tare.

— De ce? Ai păţit ceva?

— Vrei să vii, te rog, acolo? Am nevoie de cufăr la şcoală.

— Da. Bineînţeles. Tatăl tău…

Lewis a pus receptorul jos. De astă dată, Jeanie l-a luat cu ea acasă.

A fost cât pe ce să piardă trenul a doua zi dimineaţa, şi, când a ajuns la şcoală, s-a trezit consemnat, pentru că nu avea uniforma în regulă. I-a venit să zâmbească la gândul că primise o pedeapsă de copil pentru că se culcase cu o femeie şi nu mai era copil. A trebuit să traducă mai multe pasaje din Odiseea şi a scris despre cum a rătăcit Ulise pe mare în căutarea drumului spre Itaca. Şi-a adus aminte cum scria el odată

poveşti cu eroi. Stând acolo, în camera de consemn, şi tot aşteptând să i se usuce scrisul pe hârtie, a încercat să-şi amintească despre ce erau poveştile lui şi pentru ce se luptau eroii în ele, dar nu mai ţinea minte, şi lumina din cameră pălea din ce în ce mai mult. După o vreme, profesorul care-l supraveghea s-a ridicat, i-a strâns paginile şi le-a pus în coşul de gunoi din colţ, apoi l-a lăsat să se ducă în camera lui.

Când era mic, Lewis îşi vedea viaţa pe secţiuni: înainte şi după ce taică-său revenise acasă şi apoi, mai târziu, cu şi fără maică-sa. Secţiunea din viaţă pe care se vedea el traversând-o acum cuprindea o cumpănă mai comună, mai universal recunoscută. Era înainte şi după Jeanie. Înainte însemna tandreţea pe care o simţise când o sărutase prima oară, şi cum se apropiase ea de el atunci, iar după însemna răceala familiară pe care o simţise după ce se culcase cu ea şi de atunci încolo.

Relaţia era ciudată, chiar şi pentru Lewis. O vedea pe Jeanie doar de câteva ori în fiecare vacanţă – când reuşea să scape de acasă şi să se împace cu perspectiva consecinţelor –, şi ea nu-l întreba propriu-zis pe unde umblase. Nu ştia nici măcar dacă Jeanie avea habar că el mergea la şcoală, până într-o zi, când ea îi spusese: „Parc-a trecut un secol", şi el îi răspunsese, oarecum încântat, ceea ce ei nu-i scăpase: „Am fost la şcoală". Jeanie râsese iar, cu gura larg deschisă, în timp ce el, iritat, o aştepta să termine de râs, apoi zisese: „Presupun că băieţeii de bani gata nu se lasă de şcoală aşa tineri, este?"

La început, Lewis făcuse tot posibilul să-i ascundă ei tăieturile de pe braţe, dar ea i le văzuse şi nu spusese o vorbă. De cele mai multe ori, se purta cu el ca o scumpă, dar el nu ştia niciodată la ce s-ar fi putut aştepta de la ea. Uneori, trebuia să stea în club toată seara, până când ea îl băga în seamă, şi se obişnuise cu aşteptatul şi cu statul de vorbă cu Jack şi cu chelneriţele, şi, de multe ori, serile fără Jeanie erau mai uşor de suportat şi mai simple decât cele cu ea, doar că nevoia de ea îl chinuia. Când era la Londra, şi când era cu Jeanie, Lewis parcă se simţea liber să fie o altă persoană, dar se simţea totodată şi ca un nimic,

pur şi simplu invizibil – ceea ce şi merita să fie. O parte din el era tot copil, cu nevoia unui copil de a fi vegheat şi alinat, şi Jeanie parcă nici nu-l vedea; chiar şi când era în pat cu ea, şi ea îl ţinea în braţe, Lewis tot cu desăvârşire singur se simţea.

Înainte şi după Jeanie, înainte şi după club, înainte şi după jazz, şi Soho, şi faptul că făcuse cunoştinţă cu cineva care era negru, şi că băuse gin din pahare, şi că învăţase să şofeze şi să fumeze… Astea două din urmă de la Jeanie le învăţase, şi ar fi iubit-o chiar şi numai pentru ele. Când a început să fumeze, nici nu i-a venit să creadă – adulţii fumau, şi nu dădeau niciun semn că le-ar fi plesnit capetele pe umeri sau că n-ar mai fi fost în stare să aibă nici măcar un gând logic. Bănuia că trebuia să te obişnuieşti şi cu asta. Nu pricepea cum ar putea cineva să fumeze pipă – taică-său fuma pipă, şi era ceva oribil, şi nu-şi putea imagina de ce s-ar fi apucat cineva de aşa ceva. Ţigările erau şi aşa destul de rele – deşi senzaţia pe care ţi-o dădeau era aproape la fel de bună ca şi cea pe care ţi-o lăsa băutura – dar pipa… Pipa era, pur şi simplu, urâtă, şi complicată, şi pentru oameni bătrâni. El n-ar fi fumat în viaţa lui pipă.

Acasă, avea grijă să se ascundă; nu-şi descoperea niciodată braţele, iar pe Alice abia dacă o privea în ochi vreodată. Chiar şi când ea încerca să fie amabilă, el îi întorcea spatele, dar în tot acest timp spera, în inima lui de copil ruşinat, că Alice avea să observe, şi să-l ia în braţe, şi să-l ajute. Răutăţile pe care le făcuse îl ajutaseră la început, dar acum erau mai puternice decât reuşea el să fie. Ştia că avea nevoie de ajutorul ei, de ajutorul oricui. Era speriat de el însuşi.

Capitolul şase

Alice îşi întinsese rochia nouă pe pat, şi diferitele perechi de pantofi pe care i-ar fi putut asorta cu ea şi-i aliniase alături. Îl auzea pe Gilbert îmbrăcându-se în camera de alături, şi zgomotele cunoscute ale uşii garderobului, care se tot deschidea, şi paşii lui.

— Gilbert…?

— Da.

Alice şi-a tras ciorapii pe picioare, şi s-a aşezat la masa de toaletă, şi s-a uitat fix în propriii ochi, încercând să privească adânc în ea însăşi.

— Ce este? a zis el, arătându-se în cadrul uşii. Nu te-ai îmbrăcat încă? Or să fie aici în mai puţin de o oră.

— Auzi, Gilbert…

— Ce?

— Mi-a întârziat ciclul.

A urmat o clipă de tăcere.

— Cât de mult?

— O săptămână.

— Ţi-a mai întârziat şi altădată… Mă rog. Om vedea.

— Gilbert…

— Nu-ţi face mari speranţe.

— Nu-mi fac. Deşi, totuşi, e o săptămână.

El s-a aşezat pe marginea patului. N-ar fi trebuit să-i spună.

— Nu te-ai bucura? l-a întrebat ea.

— Ştii că m-aş bucura. Doar a trecut pentru tine atât de multă vreme. De aşteptare. Ştiu asta.

— Am fi şi noi o familie împlinită.

— Ştiu.

Ea s-a ridicat, şi s-a dus la el, şi s-a lăsat în genunchi în faţa lui.

— N-ar trebui să mă entuziasmez.

El a mângâiat-o pe obraz.

— Eşti foarte drăguţă cum arăţi, i-a spus el. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Încearcă să nu te mai gândeşti la asta.

— Nu. Nu mă gândesc.

— Niciodată nu te ajută.

— Ştiu!

— Haide, acum pregăteşte-te. Or să vină curând.

— Bine, mă pregătesc.

Dicky Carmichael stătea în hol şi aştepta, bătând cu vârfurile degetelor în propriul său ceas. Era în mijlocul casei lui atât de mari, şi

ştia unde se afla fiecare servitor, şi soţia lui, şi fiica lui cea mică, şi în ce stare se găsea fiecare cameră – cât de ordonată, sau cât de încălzită, sau dacă era goală sau folosită pentru ceva – şi simţea că deţinea controlul asupra situaţiei, şi asta îl mulţumea. Doar că-i lipsea Tamsin foarte mult. Casa fără ea parcă nu era cum ar fi trebuit; iar el ţinea în mână aproape totul, şi uite că unele lucruri tot îi scăpau din mână. Când se dusese Tamsin la Londra, pentru el fusese practic de nesuportat să nu ştie unde era. Parcă o şi vedea pe la petreceri, şi-o imagina curtată, şi-i cunoştea toate rochiile, şi se întreba cu care dintre ele o fi fost îmbrăcată şi când, şi dacă-i era destul de cald, şi până la ce oră stătea şi cu cine. Uneori, îşi închipuia nişte băieţi fără chip, cum o scoteau pe terase, ori o duceau în dormitoarele unor străini, şi ce i-ar fi putut face ei – ce le făcuse şi el fetelor la urma urmei, când era de aceeaşi vârstă –, îşi închipuia mâinile lor pe ea, şi trebuia să se stăpânească şi să încerce să uite.

— Claire! Katherine! Vreţi să coborâţi odată?

Kit stătea pe scaunul de la fereastră din camera ei şi citea. Nu voia să coboare nici măcar cu un minut înainte de ora la trebuia să coboare. Îşi petrecuse dimineaţa în pădure, încercând să aprindă focuri de tabără cu vreascuri jilave, şi-şi pârlise degetele, şi-i lăcrimaseră ochii de la fum, şi mama ei strigase la ea şi-o pusese să se schimbe. A dat pagina, molfăindu-şi capătul codiţei.

— Katherine! ACUM!

Era tonul care-i spunea ei că, dacă nu cobora chiar în clipa aceea, o încasa mai târziu şi, dacă nu-i făcea pe plac, mânca bătaie cu cureaua. Kit n-avea de gând să se lase intimidată. A mai citit un paragraf, doar aşa, ca să-i arate ea lui, şi abia apoi s-a ridicat încet.

A coborât scările şi s-a uitat la părinţii ei, cum îşi puneau mănuşile fără să-şi vorbească.

Lewis, în schimb, zăcea în pat. Nu era destul de beat, ca să îndure prânzul cu familia Carmichael. Credea că nu poţi fi destul de beat pentru un prânz cu familia Carmichael. O auzea pe Alice râzând. Era

genul de râs al ei, despre care el zicea că voia să spună: „Iubeşte-mă! Iubeşte-mă!” A rămas întins pe spate, cu ochii închişi, apoi a auzit maşina sosind şi s-a gândit să se ridice.

— Lewis! Au venit.

Avea o sticlă de gin sub pat, şi s-a ridicat să verifice dacă era cazul să mai bea din ea chiar atunci sau mai bine şi-o păstra pentru mai târziu, când Dicky, şi Claire, şi Alice, şi Gilbert ar fi fost în plin avânt. A decis că rămânea pentru mai târziu.

S-a spălat pe faţă în baie, şi s-a asigurat că mâneca de la cămaşă îi stătea bine trasă în jos şi că nasturele de la manşetă era bine încheiat. Erau, dar pe ele se vedea sângele uscat. S-a întors în camera lui, şi-a pus o cămaşă curată şi a coborât.

Alice şi Claire se opriseră lângă uşa care dădea în grădină şi se uitau la straturile golaşe de flori din timpul iernii. Kit stătea pe un scaun lângă foc şi-şi rodea unghia de la degetul mare. Dicky şi Gilbert stăteau în faţa focului, cu pahare de băutură în mâini.

Lewis a intrat, şi s-a aşezat la masa de joc de la fereastră, şi s-a făcut invizibil.

— Şi rozaceele sunt atât de drăguţe, a zis Claire, uitându-se la pământul dezgolit.

— Ei, da, sunt, dar întotdeauna le mănâncă melcii.

— Crinii japonezi.

— A, crinii japonezi, iartă-mă, nu rozaceele. Da, rozaceele… Drăguţe… când plouă.

— Dar de nişte campanule plantate uite-acolo ce-ai zice? S-ar mai înveseli un pic.

— Da…

— Arată ele cam ca la ţară, dar nu e un răzor mare, nu-i aşa?

— Campanulele-s drăguţe, a zis Alice.

Lewis privea fix în faţă. Se gândea: haide, Alice, recunoaşte că nu ştii ce sunt alea, fii tu însăţi.

— Mă gândeam c-ar merge un trandafir, a încercat Alice.

— Nu crezi că ai destui trandafiri?

Kit s-a uitat spre Lewis, şi el a văzut-o că se uita la el, şi atunci ea şi-a mutat privirile în altă parte. Ar fi făcut bine să înceteze şi să nu-şi mai roadă codiţa, şi nici unghia, că mai avea puţin şi se chema canibalism de sine. Îi privea pe taică-său şi pe Dicky lângă şemineu şi se minuna de abilitatea lui Gilbert de a râde cu atâta jovialitate la toate poveştile şefului său. Gilbert se şi legăna uşor pe călcâie, ceea ce-l făcea să semene cu un câine care aştepta să i se arunce o minge.

Ameninţările lui Gilbert de a-l trimite la o şcoală specială nu se materializaseră. Lewis nu ştia de ce, dar consecinţele foarte grave ale comportamentului său parcă nu se mai produceau odată. Dacă avea grijă, putea să ţină toată povestea sub control, şi se descurca el şi cu şcoala, cât să nu i se reproşeze nimic. Trebuia doar să păstreze un echilibru necesar. Trebuia doar să se controleze.

— Sigur că toate arătau mult mai bine astă-vară, a auzit-o spunând pe Alice, şi a fost de acord cu ea – toate arătaseră mult mai bine în vara care trecuse.

Vara fusese lungă şi leneşă, dar avusese partea ei de extaz, chiar şi în singurătate. Fusese la Londra, chiar de mai multe ori, şi avusese parte măcar de atât, de frumuseţea sentimentului că era viu şi plin de speranţă. Iama era mai greu să te simţi aşa.

Kit a mai aruncat o privire spre Lewis şi s-a întrebat ce-i trecea lui oare prin minte. Cum putea să stea chiar aşa, chiar atât de nemişcat? El se holba la perete şi toţi cei de faţă se prefăceau că nu era acolo, sau că era normal să fie cineva prezent şi să stea cum stătea el, şi să pară atât de separat de ceilalţi şi atât de… — Şi Kit s-a gândit bine – … atât de anapoda.

— Cred că e vremea să ne aşezăm la masă, a zis Alice şi au trecut cu toţii în sufragerie.

Pentru început, au avut ceva în aspic. Au mâncat cu înghiţituri mici, şi au vorbit despre clubul de golf şi despre nişte posibile schimbări în regulamentul primirii de noi membri. Pe Lewis îl durea braţul, şi-i dădea mâncărimi, şi atunci şi l-a frecat de picior, şi a simţit cum i se

mişcau între ele muchiile tăieturilor, şi s-a gândit că poate i se deschiseseră. S-a scuzat şi s-a dus în camera lui. Odată ajuns în siguranţă, şi-a suflecat mâneca şi a văzut că-i sângerau într-adevăr – dacă nu le făcea să se oprească, i-ar fi sângerat prin cămaşă. I s-a făcut greaţă, se simţea obosit, şi n-ar mai fi vrut să meargă înapoi jos. A tras o gură de gin din sticla de sub pat, şi apoi s-a dus la baie şi s-a bandajat. Oricum era destul de beat, şi de fiecare dată i se părea destul de complicat să se lege cu o singură mână. Una dintre tăieturi şi-o făcuse prea adânc, apăsase briciul prea mult în carne, de aceea i se deschisese aşa de tare şi-l durea.

— Lewis, ce-i cu tine?

Alice era în uşă, iar el nici măcar n-o auzise urcând. Văzuse tot ce era de văzut. Braţul lui era un dezastru, se tăiase de curând peste alte tăieturi care nu se vindecaseră. Alice făcuse ochii mari uitându-se la el, şi părea foarte palidă.

— Ce-i aia? Ce ţi-ai făcut?

Toată stăpânirea lui de sine, toată amorţeala lui protectoare începuseră să se topească sub privirile ei. Părea foarte supărată, foarte tulburată, încât el nu-şi amintea să se fi simţit aşa de câteva săptămâni bune. Bănuia că era tulburător să vezi braţul acela, fiindcă arăta destul de rău.

— Lewis! Pentru Dumnezeu, ce ţi-ai făcut?

El s-a simţit ruşinat, îngreţoşat şi oarecum uşurat, şi sentimentul de uşurare a prevalat asupra celorlalte.

— M-am tăiat. Îmi pare rău.

Ea s-a uitat peste umăr, cuprinsă de panică la gândul musafirilor din sufragerie.

— Îţi curge sânge. Stai, stai. Aşteaptă aici.

Aproape că l-a împins afară din baie, şi a intrat ea în locul lui, şi a închis uşa după ea, şi s-a sprijinit de uşa închisă, şi a simţit c-o apuca leşinul.

Încerca să priceapă ceva din ce văzuse mai devreme. Ea urcase la etaj ca să meargă la baie, pentru că se temuse că-i venise ciclul, şi nu voia s-

o prindă sângerarea prin sufragerie. Şi-a amintit de asta, şi-a ridicat fusta şi foarte încet şi-a vârât un deget înăuntru. L-a şters de nişte hârtie igienică. Era pătat de roz, de un roz vag şi palid, şi iar a apucat-o durerea surdă şi sâcâitoare din abdomen. Avea senzaţia că tot ce însemna culoare pe lume dispăruse. A deschis dulăpiorul de la baie şi a găsit înăuntru tampoane şi o centură. Iar nu copil. Nici de data asta. A lăsat în jos capacul toaletei şi s-a aşezat pe el. Stătea foarte dreaptă şi a deschis ochii larg, ca să nu i se umple de lacrimi. Şi-a amintit de Lewis, şi de ce văzuse la el cu câteva clipe în urmă, şi mintea ei a trecut brusc de la una la alta, parcă a sărit în sus de grozăvia pe care o văzuse.

S-a ridicat şi a deschis uşa, dar Lewis nu mai era pe coridor. Se auzea cum râdea Dicky la parter. S-a gândit unde ar fi putut fi Lewis, văzând uşa închisă la camera lui. Nu putea să plece cu totul de la masă, nici el, nici ea nu putea – ce-ar fi zis Dicky şi Claire? Ar fi vrut să plângă. S-a dus la uşa închisă şi a deschis-o. Lewis încerca din nou să-şi bandajeze braţul.

— Stai. Lasă-mă pe mine. Trebuie să coborâm.

S-a dus la el şi i-a luat bandajul din mână. L-a simţit cum o urmărea din priviri în timp ce-l bandaja, şi l-a simţit şi pe el mirosind a băutură, şi a înţeles că băuse. Acum ar fi vrut şi ea să bea ceva – rău de tot ar fi vrut să bea ceva.

— Tu ţi-ai făcut asta? l-a întrebat ea, şi el s-a uitat în podea şi nu i-a răspuns, şi ea l-a simţit cum se înmuia. N-avea timp de el. N-avea timp de lucruri de-astea. De ce ai făcut aşa ceva? l-a întrebat. I se împleticeau mâinile în bandaj. Doamne, Lewis, dar asta e…

Atât de oribil era – sângele ăsta, rănile astea – ce fusese în mintea lui? Era scârbos. Apoi şi-a adus aminte că nu era niciun copil, că iarăşi nu era niciun copil, şi că ea contase pe el să fie de data asta, şi că prea de multă vreme îl aştepta.

— Ai făcut un lucru dezgustător. Dez-gus-tă-tor.

— Ştiu.

— Şi mai e şi toată lumea jos.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Uite. E gata. Vorbim despre asta mai târziu.

El abia atunci s-a uitat la ea, şi arăta exact la fel ca la zece ani.

— Nu-i spune tatii. Te rog.

— Lewis…

— Te rog!

— Nu-i spun. Îţi promit. Să mergem jos.

Au coborât.

— Intră tu primul.

L-a împins pe Lewis din spate şi ea a rămas pe ultima treaptă a scărilor încă o clipă. A făcut în aşa fel, încât chipul să-i fie strălucitor din nou, şi s-a gândit să nu se uite la Gilbert, fiindcă el şi-ar fi putut da seama, şi ea n-ar fi fost în stare să se prefacă.

Kit l-a văzut pe Lewis când a intrat înapoi în cameră şi a avut grijă să nu se uite după el. Cei doi bărbaţi nu şi-au întrerupt conversaţia, tot despre golf, dar acum vorbeau despre terenuri, şi apoi a intrat şi Alice şi s-a aşezat pe scaun. Mary a venit să adune farfuriile de la felul întâi şi, după o scurtă pauză, în care a fost desfăcut un alt vin, şi-a făcut apariţia şi friptura de vită. Claire şi Alice au început să vorbească despre măcelar şi despre câte necazuri aveau amândouă cu el.

Lewis a tras concluzia că se simţea destul de calm, şi parcă episodul cu Alice nici nu avusese loc.

— Aşa, Lewis, a zis Dicky, în timp ce Gilbert tăia carnea, şi cum e la Harrow?

Lewis l-a privit în ochi pe Dicky, care-şi aplecase faţa spre el, şi a făcut eforturi ca să-şi readucă atenţia în sufragerie.

— Nu e rău, domnule.

Alice i-a admirat indiferenţa, şi s-a gândit la bandajul de sub cămaşa lui, şi pe urmă şi-a amintit de nodul pe care i-l făcuse şi de vederea sângelui uscat. I s-a pus un nod în gât. Iar nu copil, s-a gândit ea, nici de data asta.

— Se poartă cu tine cum trebuie?

— Da.

— Mai eşti la fel de bun la crichet? — Dar Lewis nu s-a deranjat să-i răspundă. Presupun că joci rugby în lunile astea ale anului.

Gilbert s-a uitat la fiul său, aşteptând.

— Ce, ţi-a mâncat pisica limba? l-a întrebat Dicky.

— Nu, domnule.

— Te mai ţii de prostii?

— Cum adică?

— De fiecare dată când taică-tău vorbeşte despre tine, rezultă că iar ai făcut cine ştie ce prostie.

Pentru Lewis, era de ajuns. Îi dispăruse toată amorţeala, şi-l ura pe omul acela, şi simţea cum îl cuprindea furia. S-a uitat la Dicky şi, în loc să ascundă, a lăsat să i se citească pe faţă ce credea despre el.

— Prostii?

— Da, băiete, prostii. Doar o încasezi de fiecare dată pentru câte ceva, ce, nu-i aşa? Nu prea reuşeşti s-o scoţi la capăt, este?

— Hai, că nu-i chiar aşa de rău, nu-i aşa, Lewis? a intervenit Gilbert, încercând să-l scoată la liman.

Dar el nu voia să fie ajutat.

— Ai făcut de curând şaişpe ani, nu?

— Imediat după Crăciun, a zis tatăl său, pe un ton vesel.

— Şi ţi-au mai rămas, deci, trei ani de şcoală.

— Da, şi?

— Lewis… a intervenit iarăşi Gilbert, avertizându-l.

— Mi se pare mie c-ar putea să te dea şi afară, după cum te porţi. Ce-o să te faci atunci?

Lewis era deja sătul de toată povestea.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Zicea taică-tău că te-ai bătut, c-ai lovit un alt băiat. A cam devenit un obicei, sau nu?

Nu era cinstit, fusese vorba de-o simplă bătaie, şi Holland începuse, şi numai el fusese de vină că făcuse în aşa fel încât s-o încaseze neapărat; pedagogul îi scrisese lui Gilbert, pentru că Lewis îl bătuse destul de rău pe celălalt, dar în afară de asta lucrurile mergeau bine şi

notele lui erau bune, mare parte din ele, şi numai pentru că stătea cu gândurile lui – nici n-avea cum altfel, de vreme ce nu înţelegea cum ar fi putut vorbi cu niciunul dintre ei…

Lewis era conştient că toată lumea se uita fix la el. O simţea pe Kit practic aplecată peste masă. Gilbert se mulţumea să taie carnea şi să pună feliile pe farfurii. Lewis ar fi vrut să-şi înfigă toate unghiile în braţ şi să-l sfâşie în bucăţi, îi venea să pună mâna pe un cuţit, şi să i-l înfigă lui Dicky în gât, şi să se uite cum se scurgea sângele din el.

— Am zis că la tine a cam devenit un obicei să te baţi.

— V-am auzit.

— Păi, ar trebui să răspunzi când ţi se vorbeşte. Ai înţeles? Ştii că taică-tău îşi face griji pentru tine, sau nu ştii?

Gilbert a spus şi el ceva în cele din urmă, dar cu jumătate de glas.

— Dicky, nu-i problemă. Totul e sub control, nu-i aşa?

— Sub control? a zis Dicky, şi a izbucnit în râs. Pentru Dumnezeu, Gilbert, uită-te la el!

Lewis a ţâşnit în picioare şi a ieşit din cameră. Nimeni altcineva nu s-a mişcat. Claire a zis:

— Deci, Alice, te-ai gândit ce-o să faci cu partea din faţă?

— Nu, a zis Dicky. Nu, îmi pare foarte rău, Gilbert, dar asta-i obrăznicie curată. Nu faci bine că-i permiţi să fie atât de obraznic.

Kit a simţit cum se înroşea toată la faţă:

— Taci din gură! a ţipat ea, şi în aceeaşi clipă a ştiut cât de caraghioasă era furia ei. Taci din gură, eşti oribil! De ce nu-l laşi odată-n pace?

Adulţii au privit-o cu îngăduinţă. Claire şi-a pus furculiţa şi cuţitul jos.

— Te rog să pleci de la masă, Kit, a zis ea, şi Kit a ieşit, iar Claire şi-a luat iar furculiţa. Vârsta-i de vină. E foarte încăpăţânată.

Kit a trântit uşa cât a putut de tare, şi s-a aşezat pe scări, şi s-a luptat cu propriile ei sentimente. Atât de indignată era, şi de înfricoşată, că totul i se părea imposibil şi se simţea neajutorată. Nu-şi găsise cuvintele

ca să spună ce gândea, şi vorbise ca o fetiţă mică, şi nu aşa cum simţea în sinea ei. Ştia că Dicky avea s-o bată pe motivul ăsta mai târziu şi tremura de frică numai la gândul bătăii. S-au auzit paşi pe scări în jos, şi Lewis a trecut pe lângă ea.

— Nu fi supărată, a zis el pe tonul pe care ea i-l ştia de mult. Asta-i numai prânzul – şi a ieşit pe uşa din faţă.

După ce au văzut că Lewis nu se întorsese acasă, şi după ce Mary a strâns totul şi i-a lăsat singuri, Alice şi Gilbert s-au aşezat pe fotolii în salon. Ea a dat drumul la radio, ca să rupă tăcerea. Nu putea să-i spună că nu rămăsese gravidă. Nu putea să vorbească despre asta. Se simţea de parcă niciodată n-ar mai fi fost în stare să vorbească despre asta.

— Alice, vino şi stai lângă mine, a zis el.

Ea s-a ridicat şi s-a aşezat pe jos, lângă fotoliul pe care stătea el. Gilbert i-a mângâiat foarte blând părul castaniu deschis.

— Nici de data asta, nu? a zis el.

Ea s-a uitat în sus la el, şi tot chipul i s-a luminat, pentru că el observase.

— Nu, nici de data asta.

Uite că putea s-o consoleze de faptul că nu făcea copii, şi asta-l speria şi pe el.

— O să fie totul bine, ai să vezi, a zis el.

Ea şi-a coborât ochii, şi capul şi l-a lăsat nu pe genunchii lui, ci pe marginea braţului de la fotoliu, de parcă n-ar fi vrut să se bizuie prea mult pe asta. El a mângâiat-o iar pe cap.

Alice a închis ochii, şi brusc şi-a amintit cum se rănise Lewis de unul singur, şi s-a simţit apăsată de povara faptului că ştia.

Tăieturile de pe braţul său erau foarte clare în mintea ei, ca şi faptul că nu ştia unde se afla. S-a gândit: sunt mama lui vitregă, şi l-am lăsat să plece în felul ăsta, ştiind foarte bine ce-şi făcuse, şi nici măcar nu m-am ridicat de la masă, şi n-am nici cea mai vagă idee pe unde o fi acum, habar n-am. A simţit fiorul vinovăţiei unei greşeli de neiertat, şi îndată

s-a dezis de acest sentiment. Pur şi simplu n-avea ce face. Era neajutorată, şi se simţea uşurată că era aşa. S-a gândit la chipul lui – „Nu-i spune tatii. Te rog" – şi nu i-a plăcut deloc faptul că era târâtă în bezna de care se înconjura el. Nu era pregătită să fie aliata lui în povestea asta, sau în oricare alta. Trebuia să-i spună lui Gilbert. S-a hotărât să-i spună; şi totuşi, parcă nici nu putea rosti cu voce tare ce lucru respingător îşi făcuse Lewis de unul singur, ce văzuse ea că-şi făcuse.

S-au dus împreună sus, la întuneric, şi Alice a uitat de Lewis, şi s-a simţit recunoscătoare pentru căsnicia ei, şi pentru casa ei, şi s-a străduit să creadă în promisiunea pe care şi-o făcuse, că nu se putea să nu aibă şi ea copilul ei, şi să nu fie fericită – şi pentru că nu era totul în zadar. În imaginea pe care şi-o făcuse ea despre viitor, Lewis nu exista; în casă era un copil, dar nu el. El era şters.

Kit nu se putea hotărî dacă să meargă în camera ei şi să-l aştepte acolo pe taică-său ei, ori să rămână jos şi să încheie toată povestea. Şi-a urmat părinţii în birou, unde ardea focul, şi Claire s-a apucat de goblenul ei. Kit s-a gândit să-l mai provoace puţin, ca să înceapă odată şi să se termine mai repede; ca şi cum ţi-ai smulge un plasture, dar, dacă acela era un lucru la care se pricepea destul de bine, în legătură cu ceea ce urma se simţea complet lipsită de curaj.

I-a uşurat el situaţia – a început primul:

— Astăzi te-ai purtat abominabil, Katherine.

Inima lui Kit a început să duduie încet şi ameninţător. N-am de gând să-mi cer scuze, s-a gândit ea. Nici nu mă gândesc.

— Îmi pare rău c-aşa crezi.

Maică-sa, care stătea lângă foc, şi-a înălţat puţin capul, simţind că se apropia. Oare pleacă de-acum, s-a întrebat Kit, sau aşteaptă până se porneşte? Claire fusese scutită de bătăi, de când se făcuse ea destul de mare ca să le încaseze, dar Kit nu credea că-i plăcea în mod special să le vadă ori să le stea în cale.

— Nu-i vorba c-aşa cred eu. Ştii foarte bine ce ai făcut. Ştii şi ce urmează.

Claire s-a ridicat în picioare, şi-a depus goblenul pe braţul fotoliului şi a ieşit din cameră fără să se uite la fiica ei. Dicky şi-a desfăcut cureaua de la pantaloni.

— Stai în genunchi aici.

— Nu.

A naibii sa fi fost ea dacă se punea în genunchi s-o încaseze.

— Am zis să-ngenunchezi aici. Trebuie să primeşti o corecţie.

Kit nu putea să înghită şi s-a rugat să nu i se pornească ochii să plângă, şi să-i arate lui cum se simţea. Dicky şi-a tras cureaua din găicile pantalonilor, şi i-a ieşit cu un şuierat. A luat în palmă catarama şi pielea şi-a înfăşurat-o în jurul mâinii. Frica ei era mult prea fizică; mintea putea să şi-o controleze, dar trupul era îngrozit, îi tremura pe dinăuntru, i se chircea. S-au privit o clipă, şi ea s-a gândit brusc să înceapă să râdă. El s-a repezit la ea, şi n-a mai fost nimic amuzant, şi a apucat-o de partea de sus a braţului atât de brutal, încât ea s-a temut că i-l rupea în două, şi a scos un sunet, dar cureaua chiar atunci a prins-o peste dosul pulpelor, şi capătul ei liber a şfichiuit. Acea primă lovitură n-a fost foarte tare, dar acum pusese mâna pe ea, şi a trântit-o pe jos cu o singură mână, foarte uşor, şi a ţintuit-o la pământ cu piciorul. Ştia că n-avea niciun rost să se opună, şi a încercat să se lase moale, dar nu putea cu niciun chip, de frică.

— O să-nveţi să te porţi frumos, a zis el, punând efort în ce făcea, punându-şi furia în practică.

Acum, că putea s-o croiască peste dosul pulpelor, ţinându-şi cureaua în două, a continuat până când nu şi-a mai simţit braţul, şi apoi a ridicat-o în picioare, şi a plesnit-o de două ori peste faţă cu toată palma, şi încă de două ori, pentru că-i făcea plăcere.

— Treci în camera ta.

A plecat, şi nu ştia sigur dacă era în stare să ajungă şi până la uşă, pentru că panica îi înmuiase picioarele. Dicky şi-a depărtat picioarele, şi cureaua şi-a pus-o înapoi la pantaloni cu mâinile care-i tremurau.

Trebuie făcut şi asta, se gândea. Trebuie făcut. Se simţea ruşinat pentru felul în care se lăsase cuprins de excitaţie, dar şi mulţumit că nu-i făcuse rău cu adevărat. Nu se pierduse cu firea.

Claire se oprise în salon şi aşteptase acolo. Ştia foarte bine: Kit nu păţise nimic rău; uneori, îşi mai folosea şi bastonul, dar lui Kit nu-i rupsese niciodată braţul, cum i-l rupsese ei. Copiii trebuie disciplinaţi. Să-ţi loveşti nevasta era ceva iraţional, şi de fiecare dată ai fi zis că se simţeau ruşinaţi amândoi, dar să-ţi pedepseşti fiica, poate chiar şi atât de aspru, era ceva ce ţinea de un comportament adecvat. Poate că aşa o dădea pe brazdă pe Kit. Numai că ea nu voia să vadă.

Kit s-a întins pe burtă pe pat, pentru ca spatele pulpelor ei să nu se atingă de cuvertură. Şi-a închis ochii şi a încercat să se gândească la altceva.

La început, parcă nu se putea gândi la nimic, şi era nenorocită şi-atât, dar şi-a dat silinţa să scoată nişte imagini de undeva, şi curând a reuşit.

În mintea ei, se formau imagini clare, dar palide. Şi-a închipuit că mergea spre Polul Nord, şi că era undeva între tabere, şi că trebuia să mâne câinii cât putea ea de tare, ca să ajungă la adăpost înainte de căderea nopţii. Şi-a închipuit că era învelită în blănuri, şi cum şuiera sania peste zăpada întărită. Şi-a închipuit un cer mare şi negru deasupra ei, stropit cu toate stelele posibile.

Capitolul şapte

Aprilie 1955

Începuse ca o duminică obişnuită. Ca orice altă duminică deznădăjduită, fără noimă, plină de ură, din lungul şir de duminici pe care şi le amintea Lewis. Toată lumea era pe-afară, toată lumea se achita de rolurile ce-i reveneau într-o piesă pe care el n-o înţelegea şi în care nu voia să joace niciun rol. Nu fusese niciun semn anume, care să indice cum avea să se termine ziua aceea.

Vremea fusese blândă şi îngăduitoare de zile întregi, şi biserica era plină de flori de primăvară, şi rochiile, şi pălăriile, şi florile parcă scoteau culori noi din tot şi toate.

S-a cântat un imn, şi s-a spus o rugăciune, şi vicarul vorbea, şi, în timp ce vorbea, era linişte, afară de foşnetul fustelor şi de scârţâitul încălţărilor pe podeaua de piatră.

Lewis privea în jur, la oamenii cu care crescuse, şi se gândea la vieţile lor infantile, şi la mamele, şi la surorile lor, şi la zilele lor de naştere şi mesele lor de prânz, toate plăcute, toate pline de jocuri, de maniere, de reguli pe care le puteai înţelege. Voia să-i facă pe toţi să simtă ce simţea el. Niciunul dintre aceşti copii nu ştia nimic, şi găseau importante nişte lucruri mărunte, şi se plângeau de rezultatele unor teste şcolare, şi de scorurile unor meciuri de crichet. El nu făcea parte din lumea lor. Nici măcar nu-şi amintea când avusese habar ultima oară despre cum se trăieşte aşa cum păreau să-şi ducă viaţa cei din jur. Se uita la oamenii aceia din biserică şi-şi închipuia nişte găuri mari şi negre în piepturile lor, acolo unde ar fi trebuit să le fie inimile, nişte găuri mari şi zdrenţuite de la exploziile din ei. După slujbă, urma o petrecere de prânz acasă la cineva, parcă la familia Johnson, şi el îi promisese tatălui său că nu avea de gând să lipsească de la ea, şi nu lipsise, şi avea o mahmureală – de genul celei căreia îi spunea mahmureală de biserică, şi pe care o avusese de atâtea ori –, şi mai avea şi o furie, pe care din ce în ce mai puţin se simţea în stare să şi-o ţină în frâu. Prefera să stea liniştit, numai că, în ultima vreme, din două una: ori îşi făcea un rău lui însuşi, ori îi făcea un rău altcuiva, şi între una şi alta parcă era din ce în ce mai puţină linişte. Dar îi promisese tatălui său, şi, cu toate că lui Gilbert nu-i venea să creadă că promisiunea făcută de Lewis ar fi însemnat ceva pentru însuşi Lewis, uite că însemna. Singurul motiv pentru care venise acolo, şi pentru care încerca din răsputeri să treacă nevăzut şi să se înfrâneze, era tatăl său şi dorinţa lui de a nu-l dezamăgi; nu voia să-l dezamăgească, şi totuşi, parcă de fiecare dată, absolut de fiecare dată, la fel se întâmpla.

Vicarul terminase de vorbit. Congregaţia s-a ridicat să plece, şi Lewis s-a ridicat şi el. A urmat obişnuitul târşâit de picioare spre ieşire, când tuturor le venea să împingă, dar nimeni nu îndrăznea.

Vicarul stătea chiar la ieşirea din biserică, şi îndată ce treceau pe lângă el şi se vedeau afară, oamenii intrau în vorbă unii cu alţii. Pe Lewis nu-l părăsise încă sentimentul pe care i-l crea biserica, şi se uita în pământ şi la picioarele oamenilor, când şi-a auzit numele spus de cineva. Dicky Carmichael fusese cel care-i rostise lui numele, şi acum l-a strigat din nou, mai tare.

— Ei, Lewis! O să te porţi frumos la familia Johnson acasă, nu-i aşa?

Câteva persoane s-au oprit şi s-au uitat, pentru că Dicky vorbea pe deasupra lor. Lewis era conştient că oamenii se uitau la el. Dicky şi-a băgat mâinile în buzunare, şi era clar că aştepta un răspuns, dar Lewis, prins la mijloc şi chestionat, n-a zis nimic. L-a auzit pe taică-său spunând:

— Dicky…

— Nu, Gilbert, zău aşa! David…? — La care David Johnson s-a întors. Petrecerea-i la tine acasă – te bucuri că vine şi băiatul lui Gilbert, nu-i aşa?

David a zis ceva, dar Lewis n-a auzit ce anume, şi apoi a vorbit altcineva, şi Dicky a tuşit suficient de tare, ca să se facă linişte, şi a zis:

— Ai grijă ce faci, Lewis, că suntem toţi cu ochii pe tine, băiete. Vorbeam cu vicarul mai devreme, şi era de acord şi el. Mai bine să spunem pe şleau ce părere avem cu toţii despre tine.

Vicarul, cu care vorbise mai devreme sau nu vorbise, nu se vedea pe nicăieri; intrase de-acum înapoi în biserica lui, în siguranţă.

Dicky a mai rămas o clipă cu privirile aţintite spre Lewis, apoi s-a uitat la Claire.

— Bine? Haideţi, a zis el, şi a luat-o pe Claire de braţ, împingând-o înaintea lui, ca pe o torpilă, printre toţi ceilalţi. Tamsin şi Kit s-au luat după ei şi toată lumea s-a întors cu spatele şi-a plecat. A urmat o stinghereală, şi s-au auzit câteva râsete, apoi conversaţia s-a reluat. Gilbert, Alice şi Lewis nu s-au mişcat.

Alice a încercat să râdă, şi i-a ieşit o gâfâială.

— Eu nu merg, a zis ea.

— Ba da, mergi.

— Nu, Gilbert. Cu el nu merg. Nu-l vor. Ai auzit şi tu.

Lewis nu era sigur dacă tatăl său şi maică-sa vitregă ştiau că el era tot acolo. Gilbert a zis foarte ferm:

— L-ai auzit pe David. Suntem toţi bineveniţi. Dicky n-ar fi trebuit sub nicio formă să facă aşa ceva – nu ştiu, va trebui să stau de vorbă cu el –, dar cel mai rău lucru pe care-l putem face este să nu ne ducem. Cum aş mai da eu ochii cu el? Ce le-am spune lui David şi Hilary?

— Gilbert…

— Nu! Dacă eu pot face faţă, Alice, poţi şi tu.

El i-a întins mâna şi ea l-a luat de mână. S-au îndreptat spre stradă, şi Lewis a mai stat o clipă şi apoi s-a dus şi el după ei.

Acasă, Alice şi-a refăcut machiajul, în timp ce Gilbert şi Lewis o aşteptau în hol, şi apoi au mers toţi cu maşina la familia Johnson.

Vremea se schimbase şi un vânt rece adusese nori grei, care acoperiseră soarele şi aruncau nişte umbre întunecate peste pământul de sub ei. Fusese atât de frumos, încât lumea ieşise cu băuturile pe terasă, dar acum era un frig muşcător. Au intrat cu toţii, şi s-au înghesuit în salon, şi s-a făcut focul.

Alice şi Gilbert stăteau în picioare, umăr la umăr, şi ea tremura, şi el avea o figură bleagă şi afabilă, căutându-şi din priviri un loc unde să meargă. După o vreme, Lewis n-a mai suportat să-şi vadă tatăl şi mama vitregă ignoraţi politicos din cauza lui, şi a ieşit în hol.

Casa gemenilor era o construcţie edwardiană[9], cu camere pătrate şi pereţi goi. Holul era zugrăvit în verde-oliv, cu nişte scări urâte, care urcau înspre un palier dărăpănat.

În spatele lui, s-au auzit strigăte de mirare şi plăcere, şi, uitându-se şi el afară pe fereastra din hol, a văzut că începuse să ningă. În salon, toată

9 De la începutul secolului XX, de pe vremea domniei regelui Edward VII (1901-1910).

lumea se îngrămădise frenetic la ferestre, ca să vadă zăpada de aprilie, şi Lewis a deschis uşa de la intrare şi a ieşit în faţa casei.

Afară se întunecase, şi era o atmosferă ca de furtună, şi el s-a uitat spre cer.

Kit era lipită de peretele casei şi l-a văzut pe Lewis ieşind. L-a văzut cum s-a îndepărtat puţin de uşă, cum şi-a băgat mâinile în buzunare şi cum s-a uitat în sus. Şi ea se uitase în sus până atunci. Aşteptase ca zăpada să cadă peste ea. Lewis a întors capul şi a văzut-o.

Vântul se oprise şi totul era liniştit şi tăcut. Nu mai era nimeni.

Kit a venit şi s-a postat la câţiva paşi de el, şi i-a zâmbit. Şi el i-a zâmbit ei, şi au rămas amândoi cu privirile aţintite iar în sus, spre cer. Fulgii de zăpadă erau enormi şi, la început, abia dacă erau câţiva. Apoi au început să cadă abundent. Zăpada li se aşeza încet pe feţe, cu fulgi mari, unul câte unul. Cerul părea şi mai vast acum, dacă era plin de zăpadă, se vedea printre fulgii mari până spre cei mai îndepărtaţi, care păreau micuţi de tot şi adunaţi la un loc atât de mulţi, încât spaţiul se umplea de ei. Lewis a întors capul şi s-a uitat la Kit. Avea o rochie cu mânecile scurte, şi braţele ei de fetiţă erau subţiri şi dezgolite, dar destul de bronzate, chiar şi după iarnă.

— Cred c-ai îngheţat.

— Mi-e foarte bine.

Era o linişte perfectă. Apoi a început iar să bată vântul, şi mai întâi a împrăştiat fulgii, apoi a limpezit cerul, şi apoi, foarte repede, s-a terminat. Totul era luminos din nou şi mişcător. Au intrat înapoi în casă. Lewis a tras uşa după amândoi, şi Kit i-a aruncat o privire timidă, şi apoi s-a întors direct înapoi la petrecere, fără să mai spună o vorbă.

Lewis era mai bine. Se simţea calm, de parcă s-ar fi stins ceva în el. Şi-a spus că reuşea el cumva să scape şi de ziua asta. Dacă nu se mai gândea la ce zisese Dicky, şi dacă se străduia cu adevărat, poate că se oprea la timp şi nu mai făcea nimic rău. Aşa privea şi treaba cu tăieturile: niciodată nu se uita propriu-zis la ele, pentru că-i era ruşine, doar se gândea la ele, în mintea lui, ca la ceva rău ce făcuse, doar unul dintre lucrurile rele pe care le făcea.

S-a dus în camera cea mai apropiată, în care se jucase când era copil; i se spunea camera de şcoală, şi în ea fuseseră jucării şi cărţi. Acum era doar un alt salon, şi abia dacă era mobilat, dar tot rămăsese un căluţ-balansoar într-un colţ. Şi-a adus aminte cum se certa pe el cu cei doi gemeni, Robert şi Fred, şi cum râdeau.

— Ce cauţi aici?

S-a întors. Era Tom Greene, care stătea în uşă, iar în spatele lui era Ed Rawlins.

— Nimic.

— Ce-ai căutat aici? a întrebat şi Ed, pe un ton de monitor.

Acum avea nouăsprezece ani, şi nu mai era la şcoală, dar cu tonul probabil că avea să rămână toată viaţa.

— Nimic.

— Ai luat ceva de prin cameră?

— Ce?

— Dac-ai furat. Asta făceai?

— Ce se întâmplă? — Era vocea lui Tamsin, care a băgat şi ea capul peste umărul lui Ed şi s-a uitat în cameră.

Camera era mare, şi podelele de scânduri nu erau acoperite cu nimic, şi Lewis era la fereastră, iar ceilalţi trei se uitau la el din cadrul uşii.

Ed şi Tom au schimbat câteva cuvinte între ei, încet, ca să n-audă Lewis.

— Cred c-ar trebui să ieşi de aici, a zis Tom.

— Nu cred că domnului Johnson îi place să te ştie aici.

— Zău aşa, băieţi, lăsaţi prostiile, a zis Tamsin. Le-ar plăcea să ne ştie pe toţi în salon.

Ed şi Tom au intrat în cameră, şi Tamsin a rămas în cadrul uşii, privind spre hol. Apoi s-a uitat către Lewis, care se uita la ea.

— Haideţi, veniţi. Vă rog, a zis ea, vorbind cu Ed.

S-a auzit zgomot de paşi; Ed şi Tom s-au întors repede, să vadă cine venea. Era Fred Johnson.

— L-aţi găsit. Ce făcea?

— Stătea uite-acolo. Nu ştiu.

— Fred, zău aşa, ce vreţi să faceţi? a zis Tamsin.

Fred nici n-a băgat-o în seamă. A intrat în cameră, s-a oprit lângă Tom şi a vorbit răspicat către Lewis:

— Vreau să ieşi afară. Asta-i casa mea. Nu te vrea nimeni aici.

— Haide, Tamsin, du-te, a zis Ed. Ne descurcăm noi aici.

Lewis a zâmbit în sinea lui: deci acum aşa mergea treaba, după tot ce spusese Dicky. Ştiau că puteau să se poarte cum voiau ei. Păi, dacă ei puteau, atunci putea şi el.

— Ce te rânjeşti?

Nu-l puteau întârâta cu atât. Voiau să se bată cu el, dar mai aveau de lucrat până se pregăteau ei înşişi mai întâi. Trebuia să-şi pună sângele în mişcare şi să găsească suficientă violenţă în ei când începea să le fiarbă în vine, ceea ce el simţea tot timpul – pentru el, singura problemă era să-şi dea drumul. Se simţea invincibil, pentru că nu conta dacă-i făceau vreun rău, şi nu se temea de răul pe care ar fi putut să i-l facă, în schimb ştia că ei se temeau.

A început cu Ed, pentru că el era cel mai mare dintre toţi, şi pentru că-l ura cel mai mult, şi l-a lovit cât a putut de tare, până au apucat ceilalţi să-l înşface pe el. Ed i-a tras un pumn în stomac şi l-a făcut să se încovoaie, şi Tom l-a lovit în plină faţă dintr-o parte, şi el şi-a simţit capul de parcă i-ar fi explodat, şi i-a plăcut la nebunie. Tamsin a fugit să cheme ajutoare, şi toată povestea n-a durat decât un minut. Fred şi Tom l-au ţinut la pământ, adică Tom îi ţinea capul pe duşumea cu genunchiul, şi ceilalţi i-au tras nişte şuturi, şi apoi au intrat Gilbert şi David Johnson şi i-au oprit. N-a prea fost cine ştie ce bătaie. Ed şi ceilalţi băieţi tremurau, şi pe Lewis abia atunci l-a cuprins furia, şi a fost nevoie de trei inşi, taică-său, şi David, şi apoi Ed, care-şi dusese o mână la un ochi, ca să-l ţină la podea. O mulţime de lume s-a strâns, şi s-a oprit în uşă, uitându-se care cum putea în cameră, şi Gilbert era trântit la pământ, şi-l ţinea strâns pe Lewis, şi David îl ajuta.

După tensiunea bătăii propriu-zise şi liniştea care a urmat de îndată ce Lewis a fost ţintuit la podea, zumzetul conversaţiei de petrecere s-a

reluat, şi ceilalţi băieţi s-au căutat de lovituri, care fuseseră uşoare şi mai mult aşa, de faţadă. Lumea se perinda prin faţa uşii, lungindu-şi gâturile, şi comenta, şi pe urmă fiecare povestea mai departe dacă-l zărise măcar pe Lewis, care, după ce se înfuriase atât de tare, se închisese iarăşi în el şi era foarte liniştit.

Kit nu se uitase deloc. Aşteptase în salonul cel mare, lângă şemineu. Făcuse eforturi ca să stea la locul ei şi să nu-i urmeze pe ceilalţi. Tamsin venise cu detalii vagi şi nu dăduse vina pe nimeni, dar Kit ştia cum stătuse treaba mai mult ca sigur, şi nu voia să-l vadă pe Lewis ţintuit aşa la podea, fără demnitate şi fără nicio putere.

* * *

— Haideţi cu toţii, vă rog, lăsaţi-l pe Gilbert să se ocupe, a zis Claire, şi toată lumea s-a întors cu părere de rău în salon, fiindcă nimeni nu voia să facă prea mult caz.

Gilbert s-a ridicat în picioare precaut, scuturându-şi praful de pe genunchii pantalonilor; Lewis, deşi eliberat, nu s-a mişcat.

— Alice, vrei să ne aştepţi în maşină, te rog? a zis Gilbert, şi Alice a plecat, fără să scoată o vorbă şi fără să se uite la Hilary Johnson şi la Claire Carmichael, care stăteau în hol.

Gilbert s-a uitat în jos şi l-a întrebat pe Lewis:

— Poţi să te ridici? — La care el s-a ridicat. Plecăm acasă chiar acum, a zis Gilbert, şi a dat să mai spună ceva, dar Lewis i-a întors spatele, şi a plecat de lângă el, şi a ieşit din casă, fără să ridice ochii din pământ. Hilary şi Claire s-au dat cu un pas înapoi, când a trecut prin faţa lor.

Gilbert a ieşit din cameră.

— Hilary…

— Să nu mai vorbim despre asta, Gilbert, a zis Hilary. Tu ia-o pe Alice şi du-o acasă.

Gilbert şi-a luat pălăria de pe cuierul de la intrare şi a plecat.

Hilary Johnson şi Claire Carmichael ar fi vrut să se uite cum îl urmărea Gilbert cu maşina pe Lewis, care o luase pe alee înspre drum, dar nu aveau niciun motiv să mai ţină uşa deschisă.

— Eu nu l-am vrut aici, în casă, a zis Hilary, închizând uşa. David a insistat, pentru Gilbert.

— Mi s-a părut foarte urât din partea lui Dicky să spună ce-a spus acolo, în curtea bisericii, dar nu ştiu, poate că e singura soluţie. Nu ne simţim în siguranţă, şi poate că aşa-i mai bine, s-o spunem pe-a dreaptă. Adică, zău aşa, pentru Dumnezeu! Tu l-ai văzut, ce faţă avea? Ceva nu e în regulă cu el.

— Ştii, eu îmi fac griji pentru Gilbert şi pentru Alice, biata de ea.

— Am fost acolo imediat după ce a murit Elizabeth, a zis Claire. Să ştii tu că şi atunci era nefiresc de tăcut.

— Ce vrei să spui?

— Bine, ştiu că este oribil să spui aşa ceva, dar un copil care-şi pierde mama în felul ăsta – într-un accident, nu? — Te-aştepţi să fie groaznic de tulburat. Şi el părea să fie atât de calm. Ciudat şi calm. Te lua cu fiori pe şira spinării.

— Niciunul dintre noi n-a văzut accidentul, nu-i aşa? Bineînţeles că nu-ţi vine a crede. Însă el chiar că te-nfioară. Îi face pe oameni să se simtă nelalocul lor.

— Trebuie să fie teribil de greu să ai un copil vitreg.

— Da, bine, acuma nimeni nu se aşteaptă de la tine să iubeşti un copil vitreg, dar zău, imaginează-ţi şi tu, să ai parte de aşa ceva!

— Şi nu uita că Alice nici nu e foarte tare.

— Şşşt! Ai văzut-o azi, cum a băut?

— Nu mai spune! Ştiu…

Hilary şi Claire li s-au alăturat apoi celorlalţi, în salon, şi prânzul care a urmat s-a dovedit un mare succes, cu atâtea lucruri despre care să vorbeşti. Ed şi Tom au fost sărbătoriţii după-amiezei, ca nişte eroi ce fuseseră. Doar înfruntaseră – nu-i aşa? — Răul. Îl dibuiseră şi-l dăduseră pe uşă afară.

Gilbert şi Alice au trecut cu maşina pe lângă Lewis, care mergea pe jos prin sat. Când au ajuns acasă, Gilbert a oprit maşina, şi a dat-o înapoi cu spatele de-a curmezişul aleii, şi a stins motorul. Aşa putea să vadă în continuare drumul. Lewis ar fi trebuit să treacă prin dreptul casei, dacă voia să meargă la gară, şi Gilbert avea de gând să nu-i permită.

Alice l-a privit pe Gilbert cum stătea la volan, cum stătea pe alee, şi nici nu şofa, nici nu parca, nici nu cobora din maşină. I se părea un gest de neputinţă, când îl vedea stând aşa, pur şi simplu, şi aşteptând la volan.

După o vreme, l-au văzut pe Lewis. Era încă destul de departe.

Pe Alice o luase cu frig peste tot. Se simţea ca şi cum ajunsese la capătul unei etape. I se părea că ea şi Gilbert erau ţintuiţi în timp de lipsa unui copil, şi mai era şi Lewis, cu ticăloşiile lui, care-i ţinea legaţi. Ea voia să se elibereze. Îi bandajase braţul şi i-l curăţase de sânge de prea multe ori, luptându-se cu propriile ei senzaţii de milă şi scârbă, în timp ce Gilbert îşi vedea liniştit de viaţa lui imaculată de la birou. Ai fi zis că era o soră de caritate pe timp de război, care-i peticea pe soldaţi, ca să-i trimită înapoi pe front, dar ăsta era un război pe care Lewis îl purta cu tatăl său, şi ea nu voia să-i ţină lui un asemenea secret.

S-a uitat spre Lewis, care se apropia de ei. Ajunsese mai aproape acum, şi-i văzuse, şi mergea mai departe. Ea s-a hotărât să vorbească.

La început, Gilbert n-a crezut-o. Pentru Alice, mutilările pe care şi le făcea Lewis deveniseră ceva normal, şi i se făcea ruşine când i le descria, ca şi cum ar fi fost ale ei.

— Ce-mi spui tu mie? a zis Gilbert. Că-şi face singur treaba asta?

— Da.

— Doar ca să-şi facă lui însuşi un rău?

— Da.

Gilbert s-a schimbat la faţă, de parcă i-ar fi trecut o umbră peste ea, şi, în acel moment, Alice a crezut că era gata să facă nu ştiu ce, vreun lucru necontrolat, şi s-a îngrozit; dar el n-a făcut nimic. S-a uitat în

continuare la fiul său, cum se apropia din ce în ce mai mult, şi a aşteptat. Alice şi-a dat seama că-şi ţinea respiraţia.

Lewis a ajuns în dreptul lor, şi Gilbert a coborât din maşină. Alice a regretat că nu intrase în casă mai devreme, ca să nu trebuiască să vadă ce urma. Gilbert s-a îndreptat spre Lewis, care avea de gând să treacă prin faţa lui. Alice nu auzea ce-şi spuneau, şi nici nu avea nevoie s-audă. Gilbert ţipa, şi Lewis tot făcea câte un pas înapoi. Tatăl s-a repezit, şi l-a prins pe fiul său de braţ, şi s-au luptat unul cu altul, şi Gilbert a încercat să-i ridice mâneca de la cămaşă cu forţa, ca să vadă cu ochii lui. Nu puteau fi văzuţi din sat, şi nu era nimeni care să-i vadă, şi totuşi Alice şi-a ascuns faţa între palme de ruşine pentru ei toţi, şi nu l-a văzut pe Lewis aruncând o privire scurtă înspre ea, după ce s-a smuls din prinsoarea tatălui său.

Când l-a prins pe Lewis de mână, Gilbert i-a smucit mâneca în sus. Braţul fiului său era brăzdat, şi amândoi au rămas încremeniţi.

Gilbert nu ştia nicio metodă prin care să arate ce simţea la vederea cicatricelor de pe braţul singurului său fiu, sau faţă de tot ce se întâmplase în ziua aceea, sau faţă de toate cele pe care le făcuse Lewis în toţi anii care trecuseră de când Elizabeth nu mai era. Doar pentru o clipă, ca într-o fotografie luminată intens, prin minte i-a trecut imaginea fiului pe care se gândea că urma să-l aibă. Apoi a dat drumul braţului stigmatizat al fiului său, şi l-a privit în ochi, şi Lewis parcă s-a văzut reflectat în ochii tatălui său. Gilbert i-a făcut semn să-şi tragă mâneca şi i-a întors spatele. Se părea că între ei se petrecuse tot ce putea fi mai rău.

Satul Waterford era învăluit în beznă. Vântul rece şi aerul călduţ de primăvară făceau schimb unul cu celălalt. Kit dormea în patul ei, şi visa, şi era mulţumită de visul ei. Alice şi Gilbert dormeau, şi se ţineau de mână, ceea ce uneori făceau fără să ştie, şi niciodată nu se trezeau aşa.

Uşile de la salon erau deschise şi se lăsau legănate încet de curentul din casă. Lewis mergea – sau încerca să meargă –, şi era şi beat, şi, din

cauza întunericului, faptul că era beat îl făcea să se simtă neconectat la nimic. Parcă vedea satul de sus, şi pe oameni dormind în paturile lor, şi parcă uneori se mişca repede pe deasupra pământului, şi cădea, şi nu simţea când cădea, ceea ce într-un fel era amuzant, şi într-un fel nu era.

Satul dormea, şi toţi oamenii se ascundeau în spatele pereţilor, şi dincolo de ferestre, şi în sus pe scările caselor mărunte, orbi şi surzi în paturile lor, în timp ce afară se putea întâmpla orice. Lewis a luat-o pe mijlocul străzii, şi a tot căzut, şi a tot trebuit să-şi reamintească singur să se ridice în picioare.

A ajuns la biserică, şi s-a oprit acolo pe întuneric, în umbra bisericii care se vedea şi mai întunecată deasupra lui.

Uşa principală nu era încuiată, şi s-a deschis foarte uşor când Lewis a răsucit inelul de fier de pe ea. Întunericul din biserică era ca o materie foarte densă, şi el a păşit înăuntru. S-a ţinut pe picioare cum a putut, când a simţit aerul din biserică învăluindu-l, şi apoi s-a aplecat peste o strană, şi şi-a lăsat capul în jos, şi a prăbuşit în genunchi.

A rămas aşa, cu capul plecat, şi a aşteptat. S-a gândit că Dumnezeu ar fi putut veni să-l vindece. A aşteptat, şi i-a fost ruşine că stătea şi aştepta, pentru că Dumnezeu n-a venit, şi Lewis oricum nu credea că inima lui cea neagră l-ar fi recunoscut, chiar dacă venea. Şi totuşi, l-a aşteptat, cuprins de o speranţă deşartă, şi n-a venit nimeni.

S-a ridicat, sprijinindu-se de spătarul stranei din faţă. I-a trecut prin minte imaginea briciului, dar nu-l avea la el. Nu-şi mai simţea braţul, orice i-ar fi făcut. Trebuia să găsească altceva. A băgat mâna în buzunar, şi a dat peste chibrituri.

Bibliile s-au dovedit uşor de aprins, şi draperia de catifea din spatele corului era uscată şi veche, dar n-avea cum să le dea foc stranelor de lemn cu doar câteva chibrituri, aşa încât a dat buzna în magazia din spate şi a găsit parafina pentru încălzitoare, depozitată acolo. Parafina s-a aprins uşor, şi era destulă cât să stropească totul cu ea, şi a turnat-o peste tot ce-a găsit, şi pe podea, şi a stat să se uite cum se repezeau flăcările, ca să se întâlnească unele cu altele.

Chiar şi după ce focul pornise cu adevărat, după ce flăcările ajunseseră enorme, şi nimic nu le mai putea opri, el tot găsea că nu era de ajuns. Lemnul făcea băşici de la căldură, şi vopseaua de pe el bolborosea, şi lumânările uriaşe se scurgeau ca un lichid limpede peste podea. Dogoarea îl împingea înapoi spre uşă. Nu era destul. Nu era mai nimic.

Afară, noaptea era calmă, şi Lewis a vărsat parafină peste mormintele nemişcate, şi iarba incendiată a început să fumege şi mirosea a verde crud. A încercat să smulgă pietrele funerare, şi să-şi rupă mâinile, şi să-şi crape capul de ele. Nu era de ajuns. Nimic nu era de ajuns, şi el ajunsese la capăt. Era pierdut, şi nu-i mai rămăsese nimic, şi s-a prăbuşit pe mormântul mamei lui, şi a plâns, şi a încercat să se cufunde în movila de pământ, pentru că în beţia lui prosteasc㠠îi venise ideea că era singura cale de a-şi găsi liniştea.

Primii oameni care au văzut biserica nu l-au văzut şi pe Lewis în bezna de dincolo de vâlvătaie. Când l-au văzut, nu s-au apropiat de el – au chemat poliţia. Părea cu totul absent şi n-a opus nicio rezistenţă.

Frigul şi aerul blând au tot schimbat locurile pe deasupra satului, până când frigul s-a dovedit mai puternic şi a depus un strat de chiciură densă pe tot şi toate. Biserica se mistuia dogoritor. Ferestrele au explodat şi toată strada s-a umplut de cioburi. Drumul îngheţat era plin de oameni care priveau, şi, în timp ce ei priveau, cerul s-a făcut din ce în ce mai palid. Curios, dar dimineaţa fără culoare, şi mulţimea, şi biserica în flăcări le aduceau aminte privitorilor de război. Oamenii erau şocaţi, şi nici hainele de pe ei, nici expresiile de pe feţele lor nu erau cele pe care şi le cunoşteau atât de bine unii altora, şi privelişt㠠bisericii care ardea în continuare, a ierbii calcinate şi a pietrelor funerare înnegrite era ceva parcă neadevărat şi cutremurător. Satul era la fel ca întotdeauna, dar în mijlocul lui se înălţa biserica incendiată. Era o privelişte malefică.

Casa familiei Carmichael se găsea la ceva distanţă de biserică, şi ei au fost printre ultimii care au aflat. După ce li s-a spus – le-a telefonat cineva la ora necivilizată şapte dimineaţa –, Dicky şi-a dus toată familia cu maşina să vadă ce se întâmplase şi ce se putea face. Kit a rămas lângă toţi ceilalţi, ascultând şi ea cum se puneau întrebări şi se dădeau răspunsuri, şi cum se reconstituia povestea din bucăţele, şi, când a înţeles că despre Lewis era vorba, s-a dus înapoi la maşină, şi s-a prăvălit pe bancheta din spate, şi s-a pus pe plâns, cu faţa ascunsă în palme. S-a mirat şi ea de propriile ei lacrimi, de cât de uşor plângea, şi cât de tristă se simţea. Nu ştia că purta în ea o amărăciune atât de simplă, nu ştia că era în stare să plângă în felul ăsta. Mai plângeau ei şi alţii dintre cei de faţă, şi mulţi erau cuprinşi de mânie; unii se uitau la pompieri, şi bărbaţii îi ajutau. Mulţimea s-a tot rărit, pe măsură ce oamenii au plecat la serviciu sau înapoi la casele lor, dar toată ziua aceea, şi zile întregi după ea, oamenii se opreau şi priveau, şi starea de şoc îi unea, şi încetul cu încetul a lăsat loc indignării şi controversei.

Lewis a fost închis într-una dintre cele două celule de la secţia de poliţie. Era o secţie mică, şi celula era şi ea tot mică, şi avea un pat, şi o fereastră, şi o găleată într-un colţ.

Tot de dimineaţă, dar ceva mai târziu, a fost chemat doctorul Straechen şi, pentru că Lewis nu avea decât şaptesprezece ani, a fost convocat şi Gilbert. Lewis era învineţit de la bătaia cu băieţii şi avea capul zdrelit de pietrele funerare. Îşi despicase buza când fusese băgat în celulă, şi cămaşa lui era plină de sânge, şi, când i-a scos-o doctorul, Gilbert i-a văzut şi nenumăratele vânătăi, şi tăieturile de pe braţe. Avea mâinile acoperite şi ele de zgârieturi şi pe o parte, şi pe alta, şi una dintre ele era şi arsă. Gilbert adusese pentru Lewis o cămaşă curată, pe care i-a dat-o să se schimbe. A trebuit să-l ajute să şi-o pună. Când au terminat cu asta, poliţistul Wilson a început să-l interogheze. Gilbert a crezut să Lewis nu putea urmări ce i se spunea, dar interogatoriul a stabilit cum se numea, şi faptul că el era de vină, şi că acţionase de unul singur – ceea ce i-a dat lui Wilson posibilitatea să-şi întocmească raportul.

Lewis a fost băgat înapoi în celulă. Gilbert îi luase frica, şi nici nu mai voia să-l vadă, şi s-a simţit uşurat când a aflat că Lewis urma să rămână închis.

Când a terminat de plâns, Kit s-a dus pe jos, prin sat, până la secţia de poliţie, şi s-a aşezat pe zidul de peste drum, şi s-a pus pe aşteptat. L-a văzut pe doctor intrând, şi pe Gilbert, şi a stat acolo până la ora prânzului. Ştia că nu i s-ar fi dat voie să-l vadă pe Lewis, dar nu-şi putea imagina vreun alt loc în care să stea, şi pentru ea timpul a trecut cum trece când faci o călătorie lungă – fără să-l simtă.

Lewis a rămas la secţia de poliţie până săptămâna care a urmat, când s-a ţinut o audiere preliminară şi s-a luat hotărârea să fie ţinut în arest până la procesul care urma să aibă loc după încă o lună, la Tribunalul Regal din Guildford.

Gilbert şi Alice au fost de faţă în sala de judecată. Nu-l mai văzuseră de când fusese închis. Cu faţa vindecată, şi părul lins, şi cravata şi cămaşa în ordine, arăta foarte tânăr, şi Alice abia dacă putea să se uite la el.

A fost judecat în calitate de adult, şi pentru ceea ce făcuse, şi pentru că judecătorul a vrut să-l poată trimite să-şi facă armata în Serviciul Naţional, în loc să dea o sentinţă cu închisoarea. Însă Armata i-a dat un răspuns care l-a făcut să zâmbească pe Lewis: nu l-au vrut.

— Suntem ceva mai selectivi, onorată instanţă, când vine vorba de securitatea noastră naţională, a zis colonelul chemat să discute cu judecătorul ce sentinţă urma să fie dată – aşa că, în luna iunie 1955, Lewis a primit o pedeapsă de doi ani şi jumătate la închisoarea de la Brixton.

Partea a treia

Capitolul unu

August 1957

Kit şi-a aranjat discurile în jurul camerei, în aşa fel încât să acopere plinta şi să formeze o ramă. Acum avea paisprezece şi nu erau destule ca să înconjoare camera, nici măcar nu avansau prea mult pe al doilea perete, dar era un început. Alunecau într-una pe podeaua de lemn şi-i cădeau, scoţând un zgomot ca o plesnitură, şi ea se ducea şi le proptea iar de perete. Feţele păreau să se uite la ea când trecea pe dinaintea lor, şi atât de bine le ştia, încât aproape că nici nu se mai uita la ele cum ar fi trebuit: Elvis, Gene Vincent, Fats Domino, Little Richard, Bill Haley, Julie London, Betty Carter, Sarah Vaughan… Avea un pick-up portabil, cu propria lui geantă de piele roşie, care stătea pe podea lângă patul ei. Uneori, ascundea câte un cântec de ea însăşi, de pildă într-un sertar, sub haine, ca să şi-l poată pune iar, după o vreme de aşteptare, şi să-l asculte ca şi cum ar fi fost nou. Făcuse asta cu Funny Valentine, cântat de Julie London, şi cu Mistery Train al lui Elvis, lăsase să treacă şi o lună întreagă, şi fusese aproape ca şi cum le-ar fi ascultat pentru prima dată. Acasă nu asculta niciodată radio, pentru că nu i se permitea să aibă la ea în cameră, iar cel de jos era foarte mare, într-o carcasă de lemn, şi-şi ducea viaţa în salon – dar la şcoală asculta. Unele dintre fetele mai mari aveau radio şi era o plăcere ilicită şi dătătoare de fiori să se strecoare dintr-o cameră într-alta în toiul nopţii şi să asculte muzică atât de tare, cât îndrăzneau s-o dea. Kit îşi economisise banii primiţi de ziua ei şi de Crăciun, şi ţinea minte fiecare drum pe care-l făcuse la magazinul de discuri: cum ascultase fiecare cântec în parte, cât de nesuferit era momentul alegerii. Trebuia să sacrifice Long Tall Sally a lui Little Richard pentru S'wonderful cântat de Julie London, şi meritase, pentru că pe partea cealaltă era Cry Me a River. Fusese o decizie de zile mari, nu doar pentru că melodiile erau atât de preţioase pentru ea şi fiecare trebuia să dureze atât de mult, ci pentru că era vorba şi despre genul ei de muzică, jazz sau rock-and-roll, şi era cu atât mai greu să alegi.

A lăsat cu mare grijă acul pe Cry Me a River, readus de curând în actualitate din sertarul ei de lenjerie, şi s-a dus la fereastră. Nu l-a dat prea tare, pentru că părinţii ei stăteau la un pahar pe terasă chiar dedesubt şi, dacă-i deranja, ieşea cu scandal. Priveliştea de la fereastră i se întindea în faţa ochilor, iar cântecul se auzea din spate, plin şi amar, îi lichefia mintea şi i-o făcea să rătăcească. Afară, în grădină, nimic neobişnuit: păsările serii care cântau, pajiştea şi pădurea, şi albastrul şi verdele curat al naturii şi al vieţii de zi cu zi. Cântecul îi colora vederea şi-şi ţinea ochii pe jumătate închişi în timp ce privea pe fereastră, şi starea ei de frustrare şi de plictiseală ajunsese la un soi de extaz.

— Tata! — Şi Kit a văzut-o pe Tamsin ieşind pe terasa unde se aflau părinţii ei, din partea din faţă a casei. Ghiciţi ce s-a întâmplat!

Kit s-a uitat în jos la ei şi s-a simţit exclusă într-un mod plăcut. Păreau atât de mici, şi pentru o clipă şi-a imaginat că nu avea nimic de-a face cu ei. Tamsin s-a aşezat lângă Dicky, şi Kit o auzea vorbind, însă nu distingea cuvintele.

Cântecul s-a terminat, şi Kit s-a ridicat să ia repede acul de pe disc; era un ac nou şi cu atât mai preţios.

— … nu Lewis. El a…

Lewis. Zisese Lewis. A uitat de ac, şi s-a dus înapoi la fereastră, şi s-a aplecat în afară, ca să audă. Oare Tamsin chiar îi pronunţase numele, sau îşi închipuise ea? Dicky s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus în casă.

— … nu ştiu ce-o să zică Alice de asta… l-a auzit spunând.

Claire s-a ridicat şi ea, şi au intrat cu toţii în casă. Kit a fugit la uşă, apoi afară şi pe scări în jos, şi acul a rămas acolo, să zgârie discul care se învârtea.

S-a oprit în hol, în timp ce ei erau în salon, şi a stat să asculte dacă discuţia mai continua. Tamsin a zis:

— Ţi-am spus, mă-ntorceam cu maşina de la familia Anderson, mă dusesem să mă-ntâlnesc cu Diana, şi el venea pe jos dinspre gară. Nu puteam să mă prefac, pur şi simplu, că nu l-am văzut.

— Ba chiar asta şi trebuia să faci.

— Şi? Cum ţi s-a părut?

Asta era Claire. Kit s-a tras mai aproape de uşă.

— Liniştit. Bine. Mă rog, nu ştiu, ca Lewis. Mi-este îngrozitor de cald. Am vreo şansă la ceva cu mentă?

S-au auzit zgomote de exasperare, şi oftaturi, şi paşi de colo-colo, şi Kit s-a uitat pe lângă balamaua de la uşă. Tamsin era pe canapea, lăsată pe spate într-o atitudine apatic-nonşalantă. Exact când se uita Kit, Claire s-a aşezat şi ea, şi Dicky s-a îndreptat spre dulapul cu băuturi.

— Bietul Gilbert, a zis el.

Kit nu înţelegea de ce nu-şi puneau întrebările fireşti: Cât avea să stea acolo? Ce avea de gând să facă?

— Kit, ştim că eşti acolo, a zis maică-sa. Dacă tot eşti, poţi să vii şi tu.

Kit a intrat.

— Cât stă? a întrebat ea.

— De unde să ştiu? Abia dacă am schimbat zece vorbe. Parcă se temea să nu fie nepoliticos, şi era mai degrabă stânjenit, dacă vrei să ştii.

— Păi, ar fi şi cazul! a zis Dicky, zdroncănind sticlele.

Kit şi-a amintit brusc de acea dimineaţă, foarte devreme, când Lewis fusese închis, şi cum fusese atunci, şi cum se simţise ea. S-a uitat în jos. Sentimentele ei deveneau primejdioase în condiţiile în care el se întorsese. Credea că se vedea clar cum se simţea. Voia să fie singură, cu gândurile ei.

Gongul a bătut, anunţând cina, curând după aceea, şi de la început până la sfârşit familia ei n-a vorbit despre nimic altceva, decât de Lewis, şi Kit n-a zis nimic, doar i-a urât pe toţi pentru că-i rosteau numele şi pentru lucrurile pe care le spuneau. Apoi, în deplină linişte, a început să resimtă în sufletul ei bucuria. Se întorsese. Acum era acolo, era acasă. Era prezent.

În acea primă noapte, în timp ce Kit stătea întinsă în pat şi nu putea dormi, Alice stătea şi ea în patul ei, şi nici ea nu putea dormi, conştientă şi că Lewis era de partea cealaltă a coridorului, şi de Gilbert care dormea lângă ea şi respira uşor. Se simţea caraghioasă pentru că-i

fusese frică de Lewis când intrase în casă. Era la fel. Nu, nu chiar la fel, poate mai puternic. Simţea speranţă şi vină deopotrivă, şi a întins o mână pe întuneric spre umărul lui Gilbert, şi l-a atins încet. Deşi el nu se mişcase, ei i s-a părut că-l simţise cum se întorcea cu spatele spre ea.

— M-ai prins la ţanc. Îl iei pe cel de opt-treizeci? a zis Dicky traversând holul său cu paşi mari.

— Aşa mă gândeam. Dacă vrei, te iau cu maşina mea.

Gilbert rămăsese în uşă, foarte conştient de prezenţa lui Preston pe aleea cu pietriş din spatele lui, lângă Rolls. Dicky a strigat peste umăr:

— Plecat!

Cei doi bărbaţi au ieşit din casă, şi Dicky a trântit uşa în urma lui.

— Nu mai e nevoie, Preston. Vino, te rog, la cel de cinci şi un sfert.

S-au suit amândoi în Fordul Zodiac al lui Gilbert, care s-a îndepărtat de casă şi a luat-o spre gară.

— S-a întors Lewis.

— Înţeleg, a zis Dicky, aşteptând.

— Aseară s-a întors. E nerăbdător s-o ia de la capăt.

— Ai vorbit la Contabilitate despre bilanţ?

— Mackereth o să fie şi el acolo astăzi, a zis Gilbert. Problema-i următoarea: mă-ntrebam dacă n-ai putea găsi ceva şi pentru el.

— Pentru Lewis?

— Cum îţi spun, e nerăbdător s-arate că s-a schimbat.

— Funcţionează sistemul, este? a zis Dicky, şi lui Gilbert nu i-a plăcut deloc uşurinţa cu care vorbea, şi sarcasmul. Nu fiu-său făcuse puşcărie.

— Vrea neapărat să lase totul în urmă, asta în orice caz, a zis el pe un ton sec.

— Păi, cred că nu se-aşteaptă să primească o slujbă chiar aşa, una-două.

— Mă gândeam la ceva umil. Pentru început.

„Pentru început"-ul ăsta îl trădase, ştia foarte bine că aşa era.

— Mortimer îmi spunea că-n primul trimestru secţia lui a crescut cu o jumătate de procent peste cât estimase el.

— Da. Mă gândeam că i-ar prinde bine.

— Despre Lewis vorbeşti?

— Da, despre Lewis!

— Nu pot să-ţi promit nimic, prietene – cu aşa un băiat. Dar o să mă gândesc. E bine aşa?

— E bine şi-aşa, a zis Gilbert, luând-o la dreapta cu Fordul, spre gară. Mulţumesc.

După ce plecase Gilbert la serviciu, Alice urcase în camera ei, şi Lewis rămăsese aşezat la masă, unde-şi luaseră micul-dejun.

Cu o seară înainte, i se păruse că totul era pe dos. Venise înapoi acasă pregătit să afle că lucrurile stăteau altfel; dar, dacă taică-său îl dusese înainte de toate cu maşina la biserică, nu putea să se vadă pe sine altfel decât aşa cum fusese şi înainte. Îşi imaginase că măcar în patul său avea să găsească alinare, dar coşmarul îi revenise, şi, după el, n-avea cum să mai doarmă. Fusese ca o seară dinainte să fi fost închis, şi nu aşa cum plănuise el. Nu mai avea punct de sprijin. S-a ridicat şi s-a uitat prin cameră, şi, cum îi asudaseră palmele, şi le-a şters de pantaloni.

Acum avea să fie altceva. Era în stare să facă orice, ca să nu se lase iarăşi ispitit de toate lucrurile alea rele. Şi-a adus aminte de coşmar, şi de senzaţia că apa îi învăluia capul, şi de cum îşi simţea cicatricele întinzându-se parcă dincolo de braţ când se trezea, dându-i de ştire că erau acolo.

Cât stătuse la închisoare, nu se tăiase; nici nu se gândise la asta, poate doar în vise. Era o amintire ciudată, vagă, un obicei urât pe care numai un copil ar fi putut să-l capete, şi la care nu trebuia să te gândeşti.

Casa părea încinsă, şi avea un aer stătut pe lângă dimineaţa de afară, şi Lewis a intrat în salon, a deschis uşile franţuzeşti şi a ieşit în grădina încă plină de rouă.

Era soare, şi păsările cântau, şi nimic altceva nu conta, decât aerul care-i mângâia faţa, şi senzaţia de libertate pe care o căpăta parcă pentru prima oară, atât de plăcută era.

Amintirea nopţii trecute se topise în neant. Peste tot în jur era dimineaţa umedă şi însorită, şi era vie, şi strălucea, şi-l aştepta pe el.

Nu mai era nevoie de nicio luptă – viaţa din el avea să le îndrepte pe toate. Îşi simţea libertatea, şi tinereţea, şi faptul că erau de nestăvilit, şi, în momentul acela, văzând grădina scăldată în lumină de jur-împrejur, parcă s-a simţit credincios.

Până şi credinţa, totuşi, are nevoie de o ocupaţie. Dimineaţa era promiţătoare, dar Lewis nu se avea decât pe sine, şi casa, şi grădina, şi pădurea din spatele ei, şi nu voia să iasă din grădină. S-a dus la rafturile neatinse din casă, şi-a luat cărţi de citit, şi ţigări, şi s-a bucurat de fiecare moment luminos, şi din ce în ce mai înfierbântat de iarba umedă, al recentei lui libertăţi.

El şi Alice au luat prânzul împreună. Încă se mai simţea bucuros, şi parcă prea mare şi prea plin de viaţă, ca să stea în sufragerie, şi nu găsea nimic de spus, care să nu sune ciudat, aşa c-a rămas tăcut. I-ar fi plăcut să se poarte prietenos cu ea, dar, când o simţea uitându-se la el, ceea ce se întâmpla rar, atât de fragilă i se părea, încât îi venea s-o ia la fugă. Nervozitatea ei îi crea şi lui o stare de nelinişte, aşa că şi-au văzut fiecare de-ale lui de îndată ce au putut, fără să pară nepoliticoşi.

După aceea, s-a dus iar în grădină, care de-acum era încinsă, cu aerul uscat şi tot felul de zburătoare.

A luat-o în plimbare spre terenul de tenis, şi în iarbă se auzeau greierii, şi căldura îl învăluia din pământ. A găsit o rachetă – una veche – şi o minge, şi s-a postat la o distanţă anume de perete, ca să bată mingea în el. Racheta era destul de stricată, şi mingea nu prea sărea, aşa că trebuia să dea în ea destul de tare ca să aibă vreun efect, îi prindea bine să dea cu putere în minge, şi a trebuit să renunţe la ţigara din gură ca să-i reuşească mai bine loviturile, şi s-a bucurat că avea ocazia să transpire puţin. Era ca şi cum ar fi muncit din greu, şi se simţea absorbit

în ce făcea şi încântat. Pocnitura mingii care se izbea de perete şi bufnitura ei în pământ erau sunetele principale, dar, cum în creierul lui s-a mai înregistrat un zgomot, s-a oprit. L-a auzit iar, ca un foşnet.

Terenul era străjuit de tufe de rododendron, în rânduri strânse, care se întindeau până la marginea grădinii, de unde începea pădurea. Lewis a încercat să vadă ceva în umbra dintre ele, de unde venea foşnetul, şi a văzut mişcare.

— Te văd, a zis el.

Kit a ieşit dintre tufe. Avea praf din cel de vară şi frunze în părul tuns foarte, foarte scurt, şi Lewis a crezut, în primul moment, că era un băiat. Apoi a văzut rochiţa. Apoi şi-a dat seama cine era.

— Kit?

— Bună.

Arăta caraghios. Arăta ca un copil frumos; înainte nu fusese un copil frumos.

— Te-ai tuns chilug.

Nu putea să nu-i spună, doar era ceva ce sărea în ochi: avea părul atât de scurt, încât era toată parcă numai ochi, şi gât, şi urechi dezgolite. Părea să sufere din plin de stinghereală.

— Ce făceai acolo? a întrebat-o, şi ea s-a uitat la el cu ochii mijiţi, atât de puternică era lumina soarelui, şi cu chipul schimonosit de grijă.

— Nimic. Am auzit că te-ai întors.

— M-am întors, a zis el, ridicând din umeri.

— Ce mai faci?

El a făcut un gest care voia să spună: „După cum vezi", dar n-a zis nimic. Ea s-a mai uitat o vreme la el cu ochii la fel, închişi pe jumătate, şi stând într-un picior. Era exact la fel ca întotdeauna şi prea uşor de incitat.

— Să ştii că poţi s-ajungi la închisoare, dacă spionezi oamenii, a zis el, şi ea s-a uitat urât şi a început să meargă de-a-ndărătelea spre tufişuri.

Nu voia s-o gonească, dar, văzând-o cât de caraghios mergea cu spatele, a râs, şi ea s-a strâmbat la el, şi s-a împiedicat de ceva, şi el a râs

şi mai tare, şi ea s-a strecurat înapoi între tufe, unde nu se vedea nimic, şi dusă a fost. Lewis a auzit-o fugind.

Deci aşa aveau să stea lucrurile, era pe post de arătare locală, trebuia să se aştepte ca toţi puştii să vină să-i arunce câte o privire. În fine, nu era mare lucru pentru el. S-a întors la peretele de bătut mingea de tenis, dar acum nu mai avea niciun rost, aşa că s-a întins pe jos, şi a mai fumat puţin, şi s-a gândit că trebuia să-şi găsească o slujbă curând, ca să nu rămână fără ţigări şi să-şi piardă minţile în preţul ăsta.

La lăsarea serii, Lewis a pornit înspre poartă, ca să-l întâmpine pe taică-său, cum făcea când era copil. A mers pe alee, la umbra deasă a copacilor, uitându-se cum scăpăta soarele pe câmpul dinaintea lui. Îşi simţea pielea vie, pentru că stătuse la soare toată ziua, şi umbra din jurul lui, atât de răcoroasă, i se părea blândă. Maşina s-a auzit mai întâi şi abia apoi s-a văzut, şi s-a ivit în curba cea largă, şi a încetinit, şi apoi s-a oprit. Ferestrele erau lăsate în jos, şi Gilbert s-a aplecat într-o parte, cu faţa năduşită încă din tren şi cu pălăria pusă pe scaunul de alături.

— Lewis… Ce faci aici?

— Mă gândeam să te întâmpin.

— De ce?

Lewis a deschis portiera şi s-a urcat în maşină, ţinând cu mare grijă pălăria tatălui său.

— Tată…

— Ce-ai făcut toată ziua?

— Nimic.

— Chiar nimic?

— Am stat în grădină.

— Toată ziua?

— Cea mai mare parte din ea, tată. Ştii ce, te-am aşteptat să-ţi spun…

Gilbert i-a luat pălăria din mână şi a pus-o în faţă, pe bordul maşinii.

— Ce e?

— M-am tot gândit, şi vreau să-mi cer iertare.

— Ţi-ai cerut deja. Doar am primit scrisorile tale.

— Nu-i vorba doar de asta.

— Zău? Dar de ce-i vorba?

Tăcere.

— Ce este, Lewis? Ţi-am spus: m-aştept ca lucrurile să se schimbe, să nu mai fie deloc aşa cum au fost. M-aştept ca… — Şi nu şi-a mai găsit cuvintele – … aia ce ţi-ai făcut…

— Nu! N-am mai făcut!

— Atunci, vrei să-mi spui… ce anume?

— Că m-am întors ca să…

— Ca să ce?

— Ca să-ndrept lucrurile.

Spuse cu voce tare, vorbele lui sunau a gol; i se păruseră mult mai brave şi pline de speranţă când se gândise la ele.

— Bine, atunci dovedeşte-ne că este aşa cum spui, Lewis. Dovedeşte-ne că este aşa.

— Da, tată.

Gilbert a pornit încet cu maşina pe alee. S-a oprit în dreptul casei şi au coborât amândoi. Pe Lewis l-a lăsat afară, şi el s-a dus înăuntru, fără să mai spună nimic.

* * *

Lewis era obişnuit să aştepte şi să nu aibă nimic de făcut, şi descoperise că-i venea mai uşor dacă stătea întins pe pat. Îşi făcuse acest obicei la Brixton – mai întâi se ducea la sala de gimnastică şi căuta să se obosească zdravăn, şi apoi se întindea pe pat şi aştepta, şi găsea puterea care-i trebuia pentru a se izbăvi de unul singur. Se întindea pe patul din celulă, şi stătea nemişcat, şi-şi lăsa mintea să zburde – să inventeze poveşti, să-şi imagineze locuri despre care citise –, doar că de-acum, că se întorsese acasă, când mintea lui o lua din loc, n-ajungea niciodată la ceva bun.

Nu bătea strop de vânt, şi căldura îi crea nelinişti, şi curgeau apele pe el, şi pe jumătate adormit cum era, parcă se şi vedea venind pe drum

dinspre gară şi întâlnindu-se cu Tamsin. Parcă-i şi vedea încheieturile mâinilor ivindu-se din mănuşile albe, şi cum erau la culoare ca aurul, şi braţele ei tot ca aurul, şi parcă-i vedea şănţuleţul de la încheietură, care i se pierdea în mănuşă şi se prelungea în palmă printr-o scobitură mică, mai îngustă decât un deget.

De jos, a auzit voci ridicate. Gilbert mai întâi, şi apoi Alice. Uşa de la camera lui era întredeschisă, şi s-a auzit clar cum Alice urca scările şi spunea:

— Mi se pare ceva personal, Gilbert! Mi se pare că trasul cu ochiul e ceva personal!

Lewis a venit lângă uşă. O vedea – îi vedea spatele – cum stătea în capul scărilor. Purta o rochie neagră de seară, cu un decolteu adânc la spate, în formă de V, şi-şi ridicase părul, şi colierul de perle îi venea direct pe gâtul gol. Se sprijinea cu o mână înmănuşată de balustradă. S-a auzit vocea lui Gilbert:

— Alice… E vorba despre ce se cade şi ce nu se cade. Ce vrei, ca orice bărbat din camera aia…

— Nu orice bărbat! Numai…

— Ajunge!

— De ce nu poţi şi tu…

— Pentru Dumnezeu! Schimbă-te odată! Atâta ne băgăm în seamă!

Ea s-a întors brusc, şi Lewis a văzut-o cum plângea. Ea l-a văzut că trăgea cu ochiul, şi atunci el a închis uşa. Nu voia să ştie nimic de felul ăsta. Nu voia s-o ştie pe ea în felul ăsta, şi nu voia să ştie nimic despre ea şi tatăl său. Nu-i mai văzuse certându-se; înainte erau numai politeţuri şi unul, şi altul. S-a rezemat de uşa închisă şi a auzit-o pe Alice ducându-se în camera ei, şi apoi uşa închizându-se. A mai aşteptat puţin, şi n-a trecut mult şi i-a auzit pe amândoi plecând.

A coborât la un moment dat la bucătărie să înghită ceva, dar altminteri a stat în camera lui pentru tot restul serii – se simţea mai bine acolo.

Capitolul doi

Kit stătea pe canapea, întinsă pe spate, şi se uita la familia ei anapoda, şi se gândea la Sartre şi la piesa lui Cu uşile închise[10], şi se întreba dacă iadul ei era familia şi dacă nu cumva era pedepsită pentru ceva cumplit, de care nu-şi amintea să fi făcut cât timp fusese în viaţă.

— Kit! Vrei să-ţi iei picioarele de pe canapea? De câte ori trebuie să ţi se spună?

— OK.

— Şi te rog să nu mai foloseşti această expresie. Nu suntem americani, a zis Dicky, care stătea lângă şemineu. Mi-a venit să-i spun că n-aş avea încredere în băiatul ăla nici să-mi hrănească dulăul. Am tot dreptul să-l refuz categoric.

— Sigur că ai. Cred că nu se poate impertinenţă mai mare, după tot ce ai făcut – şi mai e şi de prost-gust.

Claire lucra la goblenul ei. Lumina din ce în ce mai stinsă, care cădea pe ea pe fereastră, o făcea şi pe ea să pară stinsă. Kit avea mereu impresia că mama ei arăta mai puţin materială decât alţi oameni, ca un lucru care a fost spălat de prea multe ori şi a pierdut din culoare. Claire părea să fie într-adevăr prezentă numai atunci când se înfuria; răceala era singura care-i dădea puţină viaţă.

— Cu toţii am plătit deja costurile crimei acestui băiat, a zis Dicky.

Kit a încercat să nu se uite fix la el şi să nu-şi trădeze dezgustul. Tamsin stătea faţă în faţă cu ea, cu o revistă şi un pahar de sherry, şi nu se băga în discuţia părinţilor, decât dacă simţea c-ar fi putut-o influenţa.

— Să-i dea drumul după doi ani! a zis Dicky. E revoltător.

— Probabil că s-a purtat bine, a zis Claire.

— Îmi pare rău că n-a rămas pe unde naiba o fi fost!

Oare n-aveau nimic altceva mai bun, despre care să vorbească? Nu se găsea pe nicăieri vreun bolnav de cancer, vreun copil din flori? Kit îşi amintea de cum fusese chiar înainte să-l bage pe Lewis la închisoare, în fiecare vacanţă numai despre Lewis Aldridge – şi nimic isteţ, nimic bun, numai judecăţi morale şi bârfe…

---

10 Titlul original este *Huis clos,* piesă din 1944 a lui Jean-Paul Sartre.

— Presupun că tu l-ai închide pentru totdeauna! Doar n-a omorât pe nimeni! a zis ea furioasă.

Nu avusese de gând să vorbească, şi Tamsin şi-a ridicat privirile din revistă şi a zis:

— Mai taci din gură, Kit. Nu impresionezi pe nimeni.

— Cert este, a zis Claire, că nimeni nu vrea cu adevărat să aibă o astfel de persoană în preajmă, nu-i aşa?

Ce viziune, ce mai viziune extraordinară! Şi unde să se ducă toţi oamenii pe care lumea nu-i vrea pe nicăieri? Kit şi-a închipuit şiruri întregi de clădiri în care ar fi fost puşi să locuiască toţi cei pe care nu-i voia nimeni, şi ar fi vrut să se ducă şi ea de îndată acolo. A urmat un moment de tăcere. Tamsin a mai frunzărit paginile revistei un timp, şi apoi şi-a ridicat privirile şi a zis într-o doară:

— Tata, n-ai putea să-i găseşti şi lui ceva de făcut în biroul de la carieră, sau în altă parte? Ceva ce să nu conteze prea mult. Aşa o să fie şi domnul Aldridge mulţumit şi tu n-ai nevoie să-ţi faci griji prea mari.

— Aşa ceva mă gândeam şi eu să fac, dar mă sâcâie al naibii, atâta tot.

Tamsin a sorbit din sherry.

— Mă duc să-i dau telefon acum, da? Cred că poţi să-l primeşti mâine dimineaţă.

Şi s-a ridicat de pe canapea, s-a îndreptat spre uşă, iar Dicky n-a oprit-o. Kit s-a uitat după ea cum ieşea din cameră, şi a auzit-o ridicând receptorul. Dacă ar fi fost şi ea mai mare, dacă ar fi fost şi ea blondă sau atrăgătoare, probabil că i-ar fi putut obţine şi ea o slujbă, şi l-ar fi sunat acum pe Lewis, şi n-ar fi fost doar o umbră nedorită. A auzit-o pe Tamsin punându-şi la bătaie râsul de societate, după care s-a întors în cameră, zâmbind mai mult pentru sine, şi Kit şi-a simţit inima rea şi s-a ruşinat.

— Am vorbit cu domnul Aldridge. A fost peste măsură de încântat. Mulţumesc, tata. Să ierţi este o calitate divină, ştii şi tu, a zis ea.

— Draga mea fată, a zis Dicky, şi a sărutat-o, şi Claire, care cosea, nu şi-a ridicat privirile, şi Kit a rămas aşezată pe canapea. Bună fată, a mai zis el, mângâind-o pe Tamsin pe obraz.

Tamsin îl aştepta la capătul aleii, şi l-a claxonat, şi Lewis şi-a smuls felia de pâine prăjită din farfurie şi jacheta din cuier, şi a fugit la întâlnirea cu ea. Dimineaţa era friguroasă şi acoperitoarea de la Austin era pusă.

— Tine minte: nu face mutre şi nu încerca să ieși în evidenţă cu nimic.

El şi-a strâns cravata la gât şi a zâmbit: ce nu trebuia să facă era să iasă în evidenţă. Se purta cu el atât de prietenos, încât era imposibil să nu-i facă pe plac, şi-i venea şi mai uşor să stea lângă ea în maşină, pentru că purta o jachetă croşetată peste rochie, şi nu mai avea braţele dezgolite, care să-i atragă lui privirile. Avea şi picioarele acoperite cu totul de o fustă lungă, şi răcoarea dimineţii, faptul însuşi că era dimineaţă, îl făceau să fie mai puţin conştient de prezenţa ei decât ar fi putut fi. Cu toate că farmecul ei şi privirile zâmbitoare şi conspirative erau aceleaşi.

Biroul carierei era la douăzeci de minute de sat, şubred şi cocoţat chiar pe marginea prăpastiei – cariera propriu-zisă. După cum arăta, s-ar fi zis că un vânt mai puternic l-ar fi luat pe sus. Probabil că Dicky asta şi spera, s-a gândit Lewis. Tamsin a descris o curbă largă până în faţa uşii, unde s-a oprit.

— Nu fi speriat, să ştii că tata nu-i chiar aşa de rău. Te aştept.

În timp ce Lewis cobora din maşină, Tamsin a pornit radioul – era Fats Domino cântând Blueberry Hill, şi suna destul de bine, şi el ar fi preferat să rămână afară, la soare, cu Tamsin, decât să intre în birou şi să intre în vorbă cu tatăl ei. A urcat până la uşă pe scările metalice, a bătut şi a intrat.

La un birou, stătea un bărbat de o vârstă incertă. Avea ochelari, şi părul pieptănat lins, cu cărare într-o parte.

— Lewis Aldridge? — A sunat ca o acuzaţie. Lewis a dat din cap că da. Sunt domnul Phillips. Încântat – şi s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, indicându-i cu creionul o altă uşă. Domnul Carmichael vă aşteaptă.

A zis-o cu atâta deferenţă, încât Lewis a crezut că urma să-şi ducă mâna la frunte. A bătut la cealaltă uşă, supravegheat de Phillips, care s-a aşezat la loc pe scaun şi a tuşit ca să-şi dreagă vocea, fără să-şi ia o clipă ochii de la el.

— Intră! — Şi Lewis a deschis uşa. Da, Lewis. Phillips! a lătrat Dicky. Treci încoace, te rog!

Phillips a sărit de pe scaun, ca un personaj din paginile lui Dickens, şi a intrat glonţ în cameră pe lângă Lewis.

Dicky stătea la fereastră, în obişnuita postură cu mâinile la spate. De mult nu mai văzuse Lewis pe nimeni care să semene cu Dicky, sau poate că nici nu exista cineva care să semene cu Dicky. Haina lui de la costum, şi roşeaţa din obrajii lui, şi scârţâitul pantofilor lui când s-a apropiat – erau toate rizibile.

— Gilbert e bine? Alice?

— Foarte bine, mulţumesc, domnule.

— Aşa. Taică-tău a vorbit cu mine, şi eu i-am cerut domnului Phillips, aici de faţă, să găsească şi pentru tine ceva. Phillips?

— La îndosariat, a zis Phillips, şi Lewis a dat din cap.

Îndosariatul suna bine, era ceva ce putea face. Dicky a încuviinţat din cap spre Phillips, şi Phillips a luat poziţie lângă Lewis şi s-a postat chiar lângă el.

— Nu vreau niciun fel de şmecherii de la dumneata, i-a spus el.

Fusese aproape comic felul în care-i vorbise, dar de fapt nu fusese, din cauza apropierii dintre ei şi a felului în care-i privea Dicky pe amândoi de peste birou. Prezenţa lui în cameră era apăsătoare, şi Lewis şi-a adus aminte cât de mult îl ura dintotdeauna, şi apoi a încercat din răsputeri să uite.

— Nu, domnule, a zis el.

— Vei fi în probă, a continuat Phillips, şi Lewis i-a mirosit respiraţia şi uleiul de păr. Pentru că asta-i decizia domnului Carmichael. Te aştept luni dimineaţă, la ora nouă, şi-ţi arăt atunci cum stau lucrurile. S-a înţeles?

— Mulţumesc, a zis Lewis.

A mai avut loc un schimb de priviri, şi Phillip a ieşit din birou şi a închis uşa. Dicky s-a apropiat de Lewis.

— Să ştii că de obicei nu angajez tineri proaspăt ieşiţi de la închisoare – şi a făcut o pauză. Apoi: Vreau să-ţi fie foarte clar că fac asta pentru tatăl tău, care lucrează pentru mine de atâta timp. Mă-ntreb dacă ştii ce înseamnă asta pentru el – şi Dicky a făcut un pas şi mai aproape de el. Adevărul este că nici nu-mi placi, nici nu am încredere în tine, dar, dacă pierzi această slujbă, va fi în detrimentul lui. Tatălui – tău – nu – i-ar – plăcea, mă-nţelegi?

— Da, domnule.

Lewis şi-a concentrat atenţia pe ferestrele din încăpere. Erau ferestre încastrate în perete de jur-împrejur, şi nu aveau cremoane cu care să le deschizi.

— Să nu ai impresia că slujba asta e mai mult decât este. Firma-i a mea, şi trebuie s-o protejez. O să-ţi plătesc o nimica toată, pentru o slujbă de nimic. Ce părere ai despre asta?

Dicky avea tot dreptul să-i vorbească aşa; iar el nici nu se gândea să se înfurie, avea de gând să rămână liniştit. Îşi petrecuse doi ani învăţând să se ţină cu firea în faţa unor oameni care-l provocau, ca să-şi piardă cumpătul.

— Tu personal nu mă interesezi câtuşi de puţin, Lewis. Eşti un aducător de necazuri. Eu n-am vrut s-aud niciodată de toate scuzele alea cu maică-ta, şi aşa mai departe – pentru Dumnezeu! cu toţii am avut probleme. Toată lumea a răsuflat uşurată când în sfârşit ai fost închis, şi nu-mi închipui…

Voiau să-şi piardă cumpătul, ca să-l poate bate, sau ca să-l poată băga la carceră, sau ca să-i demonstreze că era un nimic – de parcă asta se mai cerea demonstrat –, dar acum nu avea de gând să se înfurie, avea

de gând să rămână liniştit. Dicky s-a oprit din trăncăneală, şi Lewis nici n-a observat că se oprise. În cameră se lăsase liniştea.

— Acum du-te. Vezi ce faci.

Dicky a râs, şi l-a înghiontit în braţ, şi Lewis a văzut că era foarte aproape de el, şi că-l fixa din priviri, dar nu-şi amintea nimic din ce-i spusese.

În mintea lui era o pauză, ca o treaptă care ar fi lipsit. Bănuia că interviul de angajare se terminase. Dicky părea să aştepte ceva. Altceva decât să-i fie smulsă limba din gură.

Lewis a încercat din răsputeri să se concentreze, şi a zis:

— Mulţumesc, domnule.

După ce a ieşit din birou, Lewis a urcat înapoi în maşină, lângă Tamsin. Îi tremurau mâinile.

— Ai stat o veşnicie! a zis ea, şi a pornit motorul, şi maşina s-a hurducat zdravăn pe drumul de pământ, până a ajuns înapoi pe asfalt.

— Ei? Cum a mers?

— Ce?

— Ai căpătat slujba?

— A, da.

— IU-HUUU! a strigat ea, şi a râs, şi de bucurie a scos o mână pe fereastra maşinii. Bravo ţie!

Apoi a râs iar, şi el a închis ochii. Era speriat că nu-şi amintea ce-i spusese Dicky, sau cât stătuse înăuntru. Nu avea nevoie să i se întâmple aşa ceva. N-avea de gând să fie din nou aşa. Nu fusese la închisoare acolo, în birou, şi de-acum era acasă.

Tamsin a încetinit. A tras maşina pe marginea drumului şi a oprit motorul. El s-a uitat la ea.

— Ce?

A văzut-o cum trăgea aer în piept şi cum, în timp ce respira profund, îşi arcuia trupul şi se împingea uşor în spătarul scaunului, ca şi cum ar fi adorat faptul că era Tamsin.

Şoseaua era goală, şi soarele se revărsa peste maşină, dar maşina era oprită în aşa fel, că înăuntru era întuneric. Lewis a rămas nemişcat. Se simţise paralizat în prima clipă, şi acum parcă se cufunda în mica porţiune de întuneric din maşină.

— Vrei, te rog, să dai tu la o parte acoperitoarea? a zis Tamsin, uitându-se la el.

Lewis a coborât, şi a desfăcut acoperitoarea de pânză, şi a dat-o înapoi, şi a încercat să nu se uite chiar fix la ea în tot acest timp.

S-a întors apoi în maşină. Ea n-a pornit motorul. Şi-a scos jacheta croşetată. Şi-a scos-o foarte conştientă de ce făcea, ca într-o demonstraţie de cum se scoate o jachetă, desfătându-se în aerul curat.

— Drace, a zis ea.

— Ţi-e cald?

— Groaznic.

Arăta ca o fată care voia să fie sărutată. Ba nu – el voia s-o sărute pe ea, nu ea voia să fie sărutată de el. De ce ar fi vrut să-l sărute pe el Tamsin Carmichael? A încercat să nu se gândească la asta, dar ea părea să i se ofere, şi nu pornise încă motorul.

Ea şi-a dat părul pe după ureche, foarte încet, şi el acum nu se mai putea stăpâni să se uite; era o depresiune acolo, între claviculă şi rochie, care era dintr-un bumbac deschis la culoare, şi-i acoperea formele trupului, dar te lăsa, totuşi, să le bănuieşti pe dedesubt. El stătea nemişcat, şi se uita la ea, şi se gândea c-ar fi sărutat-o, şi încerca să nu arate ca şi cum s-ar fi gândit la asta.

— Mai ţii minte cum ne jucam toţi împreună când eram copii?

Îi vorbise încet, de parcă ar fi avut de gând să-i spună un secret. El dat din cap că da, urmărind-o îndeaproape. Ea s-a aplecat puţin spre el.

— Mi-o amintesc aşa de bine pe mama ta, a zis ea, privindu-l în ochi. A fost o femeie minunată. O femeie frumoasă. Când am aflat cum a murit, am plâns – a zis ea ţinându-şi ochii deschişi larg, şi parcă privind înăuntrul lui. Mai ţii minte câtă răbdare avea cu noi toţi? Cu toate jocurile noastre gălăgioase? Tu aveai zece ani când s-a înecat… Ah, ce

prost mai stau cu aritmetica – eu, atunci, trebuie să fi avut vreo doisprezece…

Nu părea să observe ce efect avea asupra lui, sau poate că observa şi-i făcea plăcere.

— Noi nu vorbim despre ea, a zis el cu jumătate de glas.

— Ei, sigur că nu! a zis ea, plină de vervă. Tatăl tău a întâlnit-o pe Alice în acelaşi an! Sunt convinsă că Alice n-ar fi suportat s-audă vorbindu-se despre mama ta! Şi totuşi, cât de oribil trebuie să fi fost pentru tine!

De-acum îi ajunsese. A dat să spună:

— Da, uite… — Dar ea şi-a pus o mână pe umărul lui.

Aceleaşi mănuşi albe, scurte, le purta, şi a rămas cu mâna unde şi-o pusese, şi nu-l mai curta la fel ca înainte – probabil că-şi închipuise el că-i făcea curte, nu mai ştia ce să creadă –, acum era îngrozitor de amabilă. Şi totuşi, îi simţea degetele atât de uşoare pe umăr, o simţea prin tot corpul.

— N-aţi vrea să veniţi duminică la noi, să mâncăm cu toţii de prânz şi să jucăm un tenis?

Lewis a încercat să se adune.

— Ba da. Mulţumesc.

— Bine, a zis ea, şi a pornit motorul.

Părea foarte mulţumită de ea, şi nu i-a mai spus nimic altceva, doar şi-a luat la revedere de la el, când l-a lăsat cu maşina la capătul aleii dinspre casă.

Lewis a intrat în hol. Casa era tăcută. Şi-a slăbit cravata şi s-a aşezat pe treapta cea mai de jos. Uşa de la bucătărie s-a deschis, şi Mary a scos capul, şi, când l-a văzut stând acolo, s-a uitat lung la el, şi apoi a închis uşa la loc.

Avusese o discuţie cu directorul închisorii de la Brixton, în săptămâna dinainte să i se dea drumul. Pereţii erau tapetaţi cu afişe care făceau reclamă la diverse locuri de muncă, şi la diverse calificări pe care Lewis nu le avea, şi directorul îi pusese întrebări despre ce şcoli

urmase şi ce planuri avea. În primul rând, fuseseră foarte miraţi că un băiat „de familie bună” ajunsese la Brixton. Ei bine, directorul ar fi fost mulţumit. Era invitat la o partidă de tenis la sfârşit de săptămână, şi de luni încolo urma să aibă şi o slujbă. S-ar fi zis că se reabilitase. A zâmbit către podea, ridicând o mână şi acoperindu-şi faţa pe jumătate, ca şi cum n-ar fi vrut să-l prindă cineva zâmbind. S-ar fi zis că zâmbitul era o treabă riscantă, şi că el nu ştia sigur dacă era cazul să rişte. Apoi s-a rezemat cu spatele de scări, şi s-a gândit la Tamsin Carmichael, şi iar a zâmbit, şi apoi s-a ridicat şi a ieşit în grădina însorită.

Capitolul trei

Duminică dimineaţa, Lewis nu i-a însoţit pe Alice şi pe Gilbert la biserică; le era destul de greu şi aşa că trebuia să dea ochii cu toată lumea care ştia că el se întorsese, ca să mai fie şi de faţă în persoană.

Se întorceau cu maşina prin căldură şi prin soarele orbitor, ca să-l ia şi pe el şi să meargă toţi la familia Carmichael, şi nu vorbeau între ei; numai Gilbert a zis, la un moment dat:

— Mai ţii minte când a jucat Lewis într-un turneu de tenis împotriva unei alte şcoli primare? Care dintre ele era?

— Nu ştiu, i-a răspuns Alice. Cred c-a fost în vara dinainte să ne cunoaştem.

El s-a întors către ea şi a zis, cu mare delicateţe:

— Abia aştepţi s-ajungem la petrecere, nu-i aşa?

— Foarte tare, a zis Alice.

— Cred c-o să fie simpatic rău de tot, a zis el. Nu crezi?

În faţa reşedinţei Carmichael, Preston a coborât din maşină şi a deschis portiera pentru Claire, şi apoi pentru Dicky, după care a ocolit maşina şi le-a deschis şi lui Tamsin şi Kit. Când s-a văzut eliberată, Kit a rupt-o la fugă în casă, şi pe scări în sus până în camera ei, unde şi-a scos rochia.

Şi-a pus pantalonii scurţi, şi s-a stropit pe faţă cu apă, şi apoi a luat-o la fugă în jos şi de-acolo afară, în grădină, apucându-şi din goană racheta de tenis de pe cuierul de lângă uşa din spate. Menajera scotea pahare pe masa cea lungă de pe terasă. Kit ajunsese deja la jumătatea drumului spre terenul de tenis, şi s-a oprit ca şi cum ar fi derapat, amintindu-şi de Lewis. S-a uitat în jos, la picioarele goale şi bronzate, care i se vedeau mai jos de pantalonii scurţi, şi la espadrilele uzate, nu glumă. S-a întrebat ce ar fi putut face în legătură cu felul cum arăta. Poate c-ar fi trebuit să-şi pună o rochiţă. Nu voia să-şi pună. Lewis oricum nu s-ar fi uitat la ea. Las' că se uita ea la el, ce, nu putea să se uite? Şi a rupt-o iar la fugă, râzând.

Tamsin stătea nemişcată în faţa oglinzii, şi-i zâmbea propriului chip reflectat în ea. S-a abţinut să-şi mai trimită bezele, aşa cum avea obiceiul când era ceva mai mică. Îi auzea pe musafiri venind, şi s-a întrebat dacă erau printre ei şi soţii Aldridge, şi s-a gândit la faţa pe care o făcuse maică-sa când o anunţase că-l invitase în mod special şi pe Lewis. Şi-a văzut ochii zâmbind în oglindă, şi luminându-se, şi a deschis gura ca şi cum ar fi dat să spună ceva, numai ca să vadă cum i se mişcau buzele când vorbea. Apoi şi-a zâmbit sieşi, puţin timidă, aruncând o ultimă privire spre oglindă, peste umăr, în timp ce ieşea din cameră.

Aleea cu pietriş din faţa casei lui Dicky Carmichael gemea de maşini. Uşa din faţă era deschisă, şi o servitoare foarte dichisită stătea lângă ea. Lewis i-a urmat pe Gilbert şi Alice în casă, unde i s-a părut întunecat, după lumina tare de afară. Mobilele lustruite păreau aproape negre în jurul lor, pentru că soarele nu pătrundea înăuntru. Nu era o casă potrivită pentru vară.

Au trecut prin hol şi prin salon, şi pe ceilalţi musafiri la început i-au auzit şi abia pe urmă i-au văzut prin ferestre.

— Gilbert… a zis Alice, şi el a luat-o de mână, şi Lewis a văzut cum îşi făceau curaj unul altuia, şi asta din cauza lui.

Apoi au ieşit pe terasa scăldată în lumină, unde oamenii se plimbau de colo-colo pe lespezile încinse.

Lewis a privit grădina vastă, şi terasa lungă, şi mesele întinse, şi oamenii care se răspândeau pe iarbă. Era ca un fundal enorm de scene familiare şi de bună-dispoziţie, şi pentru el era ceva şocant. Se obişnuise cu privelişti radical diferite. I se dăduse voie să revină. Se simţea recunoscător.

Gilbert şi Alice erau cu câţiva paşi înaintea lui, şi Alice îşi pusese mâna pe braţul lui Gilbert.

Mary Napper vorbea cu Harry Rawlins şi, când l-au văzut pe Lewis, au tăcut şi au început să se uite fix la el. Oamenii de lângă ei au observat şi au început să se uite şi ei fix, şi, după o vreme, se făcuse linişte pe toată terasa. Era imposibil să fi durat mai mult de o clipă, câteva secunde, şi Gilbert se aşteptase, şi-şi spusese în sinea lui că nu-l deranja, şi le zâmbise feţelor din jur.

Conversaţia s-a reluat, dar pe un ton fals, şi Gilbert s-a legănat puţin pe călcâie.

— Mă-ntreb cât de departe pot s-ajungă toţi, a zis el, zâmbindu-le afabil celor din jur, şi pe Lewis l-a durut sufletul pentru el.

— Gilbert! Alice!

Era Claire, care ieşise din casă împreună cu servitoarea şi venise la ei de îndată ce-i văzuse.

— Mă bucur atât de tare c-aţi venit! Nu beţi nimic? a întrebat ea, şi servitoarea le-a oferit câte un pahar, şi Lewis parcă nici nu era de faţă.

Gilbert şi Alice stăteau foarte aproape unul de altul şi vorbeau nimicuri, şi apoi a venit Dave Johnson şi a vorbit cu Gilbert, şi pe Lewis parcă nici nu l-a văzut, şi Lewis a făcut un pas înapoi şi s-a gândit să plece.

— Aici erai!

Tamsin era chiar lângă el. Părea să se fi făcut şi mai strălucitoare, în ton cu strălucirea zilei. Lewis a simţit că era diferit şi straniu chiar şi pentru simplul fapt că se uita la ea. Era îmbrăcată în ceva crem cu alb,

sau alb şi roz – nu se uitase cu adevărat –, dar altfel era toată numai lumină şi aur.

— Slavă Domnului c-ai venit! a zis ea, şi l-a luat de mână în modul cel mai natural cu putinţă. Pân-acum a fost o plictiseală de moarte.

L-a tras după ea, şi el a văzut că lumea se holba la ei – că lumea se holba în primul rând pentru că o ştia pe ea, şi pentru felul în care arăta, şi pentru faptul că-l ţinea de mână şi nu simţea repulsie faţă de el, şi era uluit de ea. L-a tras repede, aproape alergând peste peluză. Erau oameni care se plimbau pe iarbă, şi Tamsin s-a oprit în faţa unor doamne cu pălării.

— Doamnă Patterson, vi-l amintiţi pe Lewis Aldridge? a zis ea.

— Bineînţeles, a zis doamna, şi prietena ei a încuviinţat din cap, şi ei au plecat mai departe, fără nici măcar un zâmbet.

— Ai un efect cu totul special! a zis Tamsin încântată, şi a râs peste umăr spre el, şi el a văzut cât de incitată era de faptul că oamenii îl detestau.

Terenul de tenis era un dreptunghi de iarbă netedă şi perfectă, aşezat ceva mai departe de casă. De jur-împrejur avea pomi fructiferi, cu trandafiri încolăciţi pe ei, şi dincolo de această livadă era pădurea. Cei mai tineri dintre musafiri stăteau lângă teren, pe care jucau Kit şi un băiat. Tamsin şi Lewis au ajuns la marginea terenului, şi băiatul a servit, şi Kit i-a întors mingea, şi a râs, apoi l-a văzut pe Lewis şi s-a oprit, şi băiatul a lovit mingea, care a trecut razant pe lângă ea, şi ea nici n-a observat-o.

— Haideţi, puştanilor! a strigat Tamsin, noi jucăm acum, voi aţi stat destul.

Şi a intrat pe teren şi a întins mâna. Kit i-a dat racheta şi a bombănit ceva către ea, după care a zis:

— Bună, Lewis.

— Bună, Kit. Hai, că nu durează mult.

Ea s-a încruntat şi mai tare, şi-a lăsat ochii în pământ şi s-a frecat pe faţa transpirată cu braţul. Băiatul a venit către Lewis şi i-a dat racheta.

— Mulţumesc, a zis Lewis, şi el şi Tamsin au intrat pe teren.

Kit s-a trântit pe iarbă, ca să se uite, şi a început să mestece un fir de iarbă, stând cu picioarele desfăcute.

Lewis putea să se uite acum la Tamsin, fără să mai trebuiască să pretindă că nu se uita. S-a întrebat dacă ea devenise cu adevărat mult mai adorabilă între nouăsprezece şi douăzeci şi unu de ani, sau dacă toate femeile i se păreau lui atât de fascinante, pentru că nu mai văzuse niciuna. Oricum ar fi fost, era splendidă, şi-i dădea lui atenţie, şi el ar fi trebuit să se bucure şi de atât; luni dimineaţă, îl aştepta domnul Phillips cu îndosariatul.

Tamsin a cules o minge de pe jos, şi-a luat o poză elocventă şi s-a uitat la el provocator.

— Eşti gata?

El a dat din cap că da.

— Am întrebat: Eşti gata-gata?

— Sunt! — Şi ea a râs, şi a râs şi el, şi ea a servit mingea delicat, ca o adevărată doamnă. El i-a trimis-o înapoi cu mare grijă.

— Nu fi politicos, i-a strigat ea. Sunt bună rău de tot!

Kit s-a ridicat de pe iarbă, dezgustată de amândoi. S-a dus înapoi spre casă, după un colţ unde nu era nimeni, şi s-a rezemat de perete.

Auzea vacarmul petrecerii şi simţea piatra mai rece pe spate, pentru că era la umbră. Şi-a închis ochii foarte strâns. Nu-şi imaginase că el s-ar fi îndrăgostit de ea, sau ceva de genul ăsta. Se gândise că i-ar fi fost destul să-l vadă, ca pe vremea când era mai mică, dar uite că nu-i era. Până atunci, dragostea ei pentru el fusese răbdătoare şi calmă, dar acum o făcea să sufere şi ea nu ştia ce să facă. Simţea că-l cunoştea, dar şi că era o altă persoană pentru ea; aproape că-i venea imposibil să-l vadă, atât i se părea de diferit. Ar fi putut să rămână acolo şi să privească în gol, dar a trebuit s-o şteargă, pentru că suferea prea tare. Nu se gândise c-avea să-i fie chiar aşa de greu, şi Tamsin se purta de parcă ar fi fost normal să joace cu el, şi să-l ademenească, şi Kit se simţea neajutorată. Un val de râsete de adulţi i-au ajuns la urechi, fiindcă toată lumea continua să bea şi discuţiile deveneau din ce în ce

mai vulgare. Vocea tatălui ei se auzea înălţându-se peste vocile celorlalţi ca un pumn încleştat, şi Kit şi-a pus palmele peste urechi.

Tamsin şi-a ridicat părul de pe gât în sus, şi cu palma şi-a făcut vânt, şi i-a zâmbit, şi Lewis a încercat să-şi dea seama dacă îl curta deliberat sau instinctiv.

— Haide, a zis ea, loveşte-mi-o aşa cum trebuie, şi-o să te-nspăimânt cu ce condiţie fizică am.

El a servit cu putere, şi mingea a lovit pământul chiar lângă ea, şi ea nici n-a văzut-o, şi a scos un răcnet:

— Nu-i cinstit! Eşti un măgar absolut!

S-a uitat în jur după o minge. Nu era niciuna prin preajmă, şi atunci s-a întors către Lewis şi a zis foarte apăsat:

— Cred că s-a dus în direcţia asta, tu ce zici?

Apoi a ieşit de pe teren, aruncând o privire scurtă peste umăr în direcţia lui, la care Lewis a lăsat racheta din mână şi a urmat-o. Nu credea că-i văzuse cineva plecând. Nu-i păsa.

A urmat-o până unde nu se mai vedeau de copaci şi trandafiri, şi ea şi-a încetinit pasul, şi-a întins braţele în lături, apoi s-a oprit şi s-a întors, şi el s-a oprit în faţa ei.

De-acum, erau departe de toată lumea, şi mirosul trandafirilor, şi căldura, şi încremenirea erau ca dintr-un alt loc. Tamsin s-a uitat în ochii lui şi n-a spus nimic.

Aştepta de la el să-i spună cât de bine arăta.

— Eşti frumoasă, a zis el.

— Prostii.

— De ce-ţi baţi capul cu mine?

— De ce nu mi l-aş bate? Îmi place să-i ajut pe oameni.

El a zâmbit – să-i spună aşa o copilărie!

— De asta crezi c-am nevoie?

— Înainte mă speriai, a zis ea, parcă fără să respire.

— Aşa făceam?

— Acum ţi s-a reparat caracterul?

— Nu se vede?

Şi-a imaginat cum s-ar fi dus el spre ea, şi cum ar fi luat-o în braţe, şi cum ar fi simţit atingerea ei – şi ea se uita în ochii lui, în timp ce el se gândea la toate astea. Momentul acela nu se mai putea prelungi, fără ca vreunul dintre ei să facă vreun gest, şi ea a râs, şi-a apucat fusta cu amândouă mâinile şi a început să-şi facă vânt cu ea, zicând:

— Ia uite!

Era un gest de şcolăriţă, dar tot îşi dezvelea picioarele, îi forţa lui mâna. Îl aţâţa. I-a trecut prin minte că, de fapt, ar fi putut s-o invite pe această fată să iasă împreună. Că ar fi fost ceva normal din partea lui.

— Ce-ai zice să…

— Uite-o! — Şi a îngenuncheat brusc, şi a ridicat o minge de tenis de pe jos, şi i-a arătat-o, de parcă lui i-ar fi păsat, şi, până să apuce el să mai spună ceva, ea se şi întorsese cu spatele, şi i-a spus:

— Haide, vino, eu nu vreau să mai joc, tu mai vrei? Nu vrei mai bine s-aduci pentru amândoi ceva de băut?

A luat-o printre copaci, şi el a urmat-o până pe iarbă, şi apoi înspre casă şi spre oameni. Se purta ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo, şi, cu toate că mergea chiar lângă ea, nu aveau nimic de vorbit. Nu înţelegea de ce se schimbase brusc, spera să nu fi spus el ceva greşit.

— Ed! a zis ea, şi Lewis l-a văzut pe Ed Rawlins venind înspre ei amândoi. Ai venit de la Londra? Numai pentru asta?

— Azi-dimineaţă, i-a răspuns Ed, apoi s-a uitat către Lewis şi a zis: Bună.

— Bună, i-a spus şi Lewis lui.

Tamsin l-a luat de braţ pe Ed şi au plecat împreună.

Aşa mai mergea, aşa mai simţea şi el că se întorsese acasă. Nu ştia unde să se ducă. Nu era cazul să se ţină după Tamsin şi Ed. S-a uitat spre terasă. Adulţii beau şi stăteau de vorbă în grupuri, deşi el habar n-avea ce-ar mai fi putut să-şi spună unii altora an după an.

Alice făcuse o plimbare prin grădină şi se uitase o vreme la cei care jucau tenis, şi apoi se amestecase iar printre oameni. Putea să-şi

petreacă toată ziua zâmbind şi plimbându-se. Toţi în jurul ei zâmbeau şi se plimbau, aşa încât era o grădină întreagă de oameni zâmbăreţi şi plimbăreţi, care se strecurau unii pe lângă alţii.

Îl simţea pe Gilbert urmărind-o cu privirile de pe terasă, şi s-a uitat la el. Aştepta de la ea să vină şi să stea lângă el şi să nu mai bea. I-a întors privirea, până când el s-a uitat în altă parte şi ea s-a simţit triumfătoare. A văzut-o pe una dintre servitoare trecând cu o tavă de cocteiluri şi a trebuit să facă repede un pas înainte, ca să-i atragă atenţia. Şi-a luat o băutură şi s-a abţinut să ridice paharul spre Gilbert. S-a gândit să pornească iar la plimbare zâmbind – în direcţia lui, de astă dată, ca să-i facă pe plac. Voia să-i facă pe plac. Ar fi vrut să-l vadă şi pe Lewis făcându-i pe plac tatălui său, dar găsea că erau slabe şansele ca vreunul dintre ei să reuşească, ea cu prostia ei, şi Lewis care deja fusese distrus de ei amândoi. Alice ştia că era destul de beată; s-a gândit să se îmbete şi mai tare. Se întreba cât de beată putea să ajungă, până să-l vadă pe Gilbert cu adevărat furios pe ea; se întreba dacă era posibil să fi fost şi ea furioasă pe el. A ajuns lângă el şi s-a oprit alături.

— Iubitule, i-a spus, şi i-a zâmbit, şi s-a întors apoi către Dicky, care spunea un banc despre un francez.

Alice avea un zâmbet foarte larg.

Lewis nu se amestecase propriu-zis în petrecere, ci stătea cu mâinile în buzunare, întrebându-se ce să facă. A văzut-o pe Alice mergând înspre Gilbert, pe terasă, unde trona Dicky precum regele peste curte. Taică-său râdea împreună cu ceilalţi de ceva ce spusese Dicky. S-a gândit c-ar fi putut să meargă să-i spună că el pleca pe jos înspre casă. Nu voia să atragă atenţia asupra lui. Făcuse act de prezenţă, se arătase binevoitor şi nu-i mai spărsese nasul nimănui, nici nu se îmbătase, dar acum era cazul să plece. S-ar fi putut considera că ziua fusese un succes. Nu voia să mănânce de prânz cu ei. Vedea cum aranjau servitorii bufetul şi gândul că s-ar fi îmbrâncit şi el cu doamnele în vârstă pentru nişte gustări şi alte nimicuri îi făcea pielea de găină.

A pornit de-a curmezişul grădinii, mergând încet şi aruncând priviri către taică-său şi Alice. Chiar şi aşa, de la distanţă, Lewis vedea că Alice era beată.

S-a oprit şi a privit-o. Cu o mână îşi aranja cureluşa de la spate a pantofului, ţinând paharul gol cu cealaltă. Şi-a pus paharul jos, direct pe terasă, şi a început să-şi tragă rochia, râzând mai târziu decât ceilalţi şi mult mai tare. Gilbert a ridicat paharul de jos şi i l-a dat servitoarei, şi apoi a luat-o de braţ pe Alice. Lewis l-a văzut pe taică-său uitându-se la Dicky, şi l-a văzut cum se temea să nu observe cineva, şi i-a simţit frica, de parcă ar fi fost a lui.

Gilbert s-a uitat la el brusc, şi privirile lor s-au întâlnit, şi Lewis, care fusese atât de absorbit de spectacolul pe care-l dădeau amândoi, s-a simţit prins pe picior greşit. Tatăl său i-a făcut semn să vină, şi el s-a conformat imediat.

Gilbert o ţinea pe Alice de braţ, şi s-a îndepărtat puţin de grup, când Lewis a ajuns pe terasă. Lewis a văzut că Dicky observase, şi s-a întors cu spatele la el, umăr lângă umăr cu tatăl său, pentru ca Dicky să nu mai vadă nimic.

— Mama ta vitregă nu se simte bine. Vreau s-o duci acasă.

Vorbea foarte încet şi se uita la fiul său cu o privire fermă.

— Acum?

— Da, chiar acum.

Alice îi urmărea cum vorbeau despre ea; Gilbert îşi exercita voinţa, şi Lewis părea un copil – închis în el şi speriat –, şi ea ar fi vrut să ţipe la Gilbert că-l băgase şi pe Lewis în toată povestea, dar şi la Lewis, că era mândru nevoie mare de câtă încredere i se arăta.

Gilbert i-a întins fiului său cheile de la maşină.

— Du-o direct acasă. Vin şi eu pe jos mai târziu. Alice?

Alice nu i-a răspuns. Rămăsese cu ochii în pământ.

— Alice? Vrei să mergi cu Lewis, te rog? a zis Gilbert.

Ea a dat din cap că da, fără să se uite nici la unul, nici la celălalt. Lewis nu putea s-o ia de braţ, aşa cum făcuse Gilbert. A plecat la pas şi a sperat că ea să-l urmeze, şi ea chiar l-a urmat.

— Mulţumesc, a zis Gilbert.

Alice a mers după el, şi au ieşit de pe terasă, şi au dat ocol pe după colţul casei, şi Lewis era cu gândurile la Tamsin şi la cum fusese cât pe ce s-o sărute. În sinea lui, era tot acolo, cu ea, unde erau trandafirii şi iarba, şi nu voia deloc să fie aici. Avea de gând s-o ducă pe Alice acasă, şi apoi să se ducă undeva unde să fie singur. Nu-i plăcea deloc toată povestea, şi spera că Alice era destul de beată ca să uite, şi, când colo, hop şi Kit – s-a trezit cu ea lângă el, apărută de nici nu ştia unde.

— Doamnă Aldridge? Vă simţiţi bine?

Alice, văzând-o, s-a oprit – mare porcărie – şi a început să se legene pe picioare.

— Micuţa Kit Carmichael. Ce fetiţă dulce! — Şi a mângâiat-o pe faţă.

— Pot să v-ajut cu ceva?

De stânjenit ce era, i-a răspuns el furios:

— Mulţumesc. Ne descurcăm.

A convins-o pe Alice că trebuia să meargă mai departe, şi Kit i-a lăsat să se ducă, şi el a fost conştient de chipul ei curios de îndurerat, când s-a întors cu spatele şi-a lăsat-o acolo.

Preston mutase maşina, şi Lewis a proptit-o pe Alice lângă nişte rododendroni, ca să se ducă s-o găsească. Ea se clătina pe picioare, şi el a trebuit s-o împiedice să se aşeze pe jos câtă vreme îl aştepta. Ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu.

Lewis a adus maşina în faţă, i-a deschis portiera şi aşteptat să se urce. A trebuit să se aplece peste ea, ca să-i şi închidă portiera.

Avea ochii sticloşi, dar machiajul îi rămăsese perfect. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată nemachiată. Stătea cu mâinile în poală şi privea fix înainte, ca o păpuşă. Au pornit-o pe alee în jos – lui îi prindea bine să conducă, aproape că-i făcea plăcere –, dar, la un moment dat, Alice a izbucnit:

— Parc-aş fi copil! Să mă trimit-acasă! — Apoi, luându-şi o voce care voia să imite: „Nu se poartă cuviincios. Este atât de dificilă. De ce nu se poate stăpâni?”

Era ceva nou pentru ea, să se comporte aşa, ca şi cum s-ar fi certat. Lewis nu i-a dat atenţie. A început să bată în volan un ritm pe care-l avea el în cap.

— „Ea nu vede cum arată?", a continuat Alice, de parcă n-ar fi vorbit ea. „Cine se crede? Nu putem accepta pe cineva care se comportă atât de condamnabil, nu-i aşa?" Doamne, Cristoase! Dumnezeule mare – Lewis!

El a cotit pe alee şi a oprit maşina în faţa casei. Alice a ţipat brusc la el:

— Uită-te la mine, când îţi vorbesc! Eşti exact la fel ca nenorocitul de taică-tău. Uită-te la mine!

Îi lucea furia în ochi, dar, când el s-a uitat la ea, şi-a întors privirile în altă parte şi s-a liniştit.

El a coborât şi i-a deschis portiera, uitându-se în pământ. Ea s-a dat jos din maşină, împleticindu-se, dar el n-a ajutat-o. A stat şi s-a uitat la ea cum s-a dus la uşa din faţă, cum şi-a scos cheia din poşetă, cum n-a reuşit să descuie uşa cu ea, drept care a început să plângă:

— Of, Doamne, Lewis. Îmi pare rău. Nu pot. Doamne, chiar că n-am nicio scuză…

El s-a apropiat de ea, i-a luat cheia din mână şi a descuiat uşa, după care i-a dat-o înapoi.

— Îmi pare rău, a zis ea, plângând în continuare.

— Nu mai plânge, e-n regulă.

S-a sprijinit de el. A condus-o în hol, susţinând-o şi simţindu-se mândru c-o susţinea.

Holul era întunecat şi răcoros, şi ea s-a îndreptat, şi a părut să se mai adune. El a oftat şi a făcut un pas înapoi.

— Îmi pare rău, Lewis.

— Nu mă deranjează.

— Serios. Eu…

— E-n regulă.

Se auzea ceasul ticăind, şi florile din vaza de pe masă miroseau, şi podeaua de lemn lucea de cât de lustruită era, şi Alice rămăsese acolo, abătută, ţinându-şi strâns poşeta şi pălăria, uimită de ea însăşi.

— Of, drace! Cât de proastă pot să fiu! Cred că mă urăşti. Bineînţeles că mă urăşti. Întotdeauna m-ai detestat. Ştiu sigur c-aşa e.

Reacţia lui faţă de ea nu putea fi decât una singură, întotdeauna reacţia lui faţă de ea fusese una singură.

— Nu te urăsc.

— Nu mă simt deloc bine, a zis ea şi s-a dus către scări, unde s-a sprijinit de balustradă. Sunt… dar s-a împiedicat, şi el a sărit s-o ajute, şi au urcat împreună scările până sus.

La etaj, s-au oprit şi el i-a dat drumul de braţ.

A fost un moment care parcă a vibrat şi a rămas aşa, încremenit. N-a trecut mai departe, la momentul următor, în care Lewis ar fi coborât înapoi la parter. În schimb, Alice a spus:

— Adevărul este că mă simt foarte prost în legătură cu toate…

— Cu toate… ce anume? a zis el, fără să se uite la ea.

— Cu tine.

Au tăcut amândoi. Lewis a rămas nemişcat. Simţea momentul de criză, întrezărea frântura de adevăr, dar îl mâna ceva ca un instinct obscur şi nu voia decât să plece.

— Lewis…

A ridicat mâna s-o oprească. Ea l-a apucat de mână.

L-a apucat de mână şi i-a ţinut-o. Era ceva ce nu ea trebuia să facă. Şi unul, şi altul se uitau cum îl ţinea ea pe el de mână. Mâinile ei erau mici şi albe, şi el i le simţea fierbinţi, pentru că şi le frecase una de alta şi-şi ţinuse atât de strâns poşeta în maşina încinsă. Cu amândouă mâinile se ţinea strâns acum de mâna lui.

— Nu ştii cum este, a zis ea, să mă uit la tine, ştiind că e greşeala mea. Poate că era mai bine dacă nu-l cunoşteam. Sau poate că trebuia să fiu eu mai bună, dar n-am reuşit.

Şi-a ridicat privirile către el şi chemarea din ochii ei era atât de mare, încât el n-a putut să se uite-n altă parte.

— Erai ca un lucruşor stricat şi eu eram prea tânără ca să te repar – şi-mi pare rău.

Lui i s-a făcut silă de el însuşi, de parcă el ar fi forţat-o să spună aşa ceva. Nu era cum era din vina ei. Ce era greşit în el nu era din cauza ei, şi nu voia s-o audă cum îşi cerea scuze.

Pe urmă, însă, i-a desfăcut nasturele de la manşetă. I-a ridicat uşor mâneca pe braţ în sus, şi el a vrut să-şi tragă mâna din mâinile ei, dar fascinaţia era prea mare, aşa c-a rămas nemişcat. I-a ridicat mâneca, şi s-a uitat la cicatricele de pe braţul lui, ţinându-i mâna cu o mână de-a ei şi trecându-şi vârfurile degetelor de la cealaltă peste firele albe şi subţiri ale cicatricelor. I s-a părut că i le pipăia cu atâta iubire.

— Te mai simţi înfrânt? l-a întrebat ea.

N-ar fi trebuit să-i pună o asemenea întrebare. Nu ştia ce să-i răspundă. Ceva zăvorât înăuntrul lui era pe cale să scape, aşa c-a încercat să plece de lângă ea, dar n-a reuşit să-i întoarcă spatele.

— Te mai simţi? … Am nevoie să mă ierţi. Poţi?

S-a apropiat de el şi mai mult şi l-a sărutat pe braţ, i-a sărutat cicatricele de pe braţ, şi pentru el a fost ceva aşa, de parcă întreaga lume ar fi fost străbătută de fiori în jurul lor.

— Te simţi mai bine acum? l-a întrebat ea, şi s-a apropiat şi mai tare – îi simţea hainele atingându-l uşor –, şi l-a sărutat pe braţ din nou, ţinându-l de mână.

— Nu face asta.

Alice şi-a ridicat privirile spre el şi faţa ei, gura ei aproape că l-au atins.

— Nu vrei să fim apropiaţi? Chiar nu vrei? Nu vrei să nu mai fii singur, măcar atât, pentru o clipă din viaţa ta? Pentru o singură clipă să nu mai fii complet singur?

— Iisuse Cristoase! — A exclamat el, şi a împins-o brutal cât mai departe, şi ea s-a dat înapoi până s-a lipit de tocul uşii. Nu!

O speriase, aşa că s-a dus la ea şi i-a luat faţa între palmele lui, şi a liniştit-o, şi a sărutat-o, şi i-a simţit lacrimile pe mâinile lui în timp ce se sărutau.

A fost o clipă în care amândoi şi-au dat seama că puteau să aleagă, dar apoi s-a pornit totul, şi în mintea lui nu mai era decât înfierbântare şi nevoia de-a o poseda. Ea s-a lipit strâns de el de la bun început. Era disperată, şi se agăţa de el, şi-l săruta, şi el nu se mai gândea la nimic altceva, decât că n-ar fi trebuit. Ea stătea cu spatele încă lipit de tocul uşii, trăgându-i cămaşa din pantaloni, în timp ce se lăsau amândoi în jos, şi smucindu-i cureaua, pe care n-a reuşit să i-o desfacă, aşa că el a ajutat-o. Era ceva ce se întâmpla repede, şi erau încinşi amândoi, şi ea îl săruta pe toată faţa, şi-l lingea, şi-l ţinea strâns, şi-şi înfigea unghiile în el. Lewis a închis ochii şi a simţit-o pe Alice cum îi acoperea faţa de sărutări, a simţit limba ei cum îi trecea peste gât, şi mâinile ei care-l strângeau, şi era întuneric, şi absurd, şi irezistibil. Fusta ei era foarte amplă, şi materialul se băgase între ei, aşa c-a trebuit să i-o dea la o parte. Ea şi-a tras chiloţii în jos şi i-a luat lui mâna, şi i-a vârât cu toată puterea degetele înăuntrul ei, şi era toată udă şi fierbinte, ca o dihanie întunecată care-l apucase în gheare, şi el a simţit-o cum îl trăgea înăuntru, şi, în timp ce-şi împingea degetele în ea, simţea şi oroare, şi pasiune. Ea s-a tras mai aproape de el, zvârcolindu-se în lungul covorului şi desfăcându-şi picioarele ca să-i facă loc, iar când el a pătruns-o, a început să plângă, şi uite că el nu ştiuse că se poate să te simţi atât de ruşinat, şi totuşi să-ţi rămână mare şi tare, şi să fii în stare s-o ţii tot aşa mai departe. Ea şi-a ridicat şoldurile înspre el, s-a apucat să se împingă-n el, dar şi hohotea de plâns, şi gâfâia, drept care el a început s-o mângâie pe faţă, ca s-o consoleze, nevrând s-o vadă cât era de chinuită. Ea plângea, însă, în legea ei şi, la un moment dat, şi-a proptit piciorul în podea, ca să se poată înălţa şi împinge mai repede şi mai tare în membrul lui. Simţea nevoia să-i vină odată, fiindcă sentimentul ororii devenise mai puternic decât dorinţa de-a merge până la capăt – şi parcă prea era nelalocul ei toată scena. Când el s-a mai liniştit, odată ce şi-a dat drumul înăuntru, ea l-a strâns şi mai tare, parcă voia să-l tragă şi mai adânc, şi a reuşit să termine şi ea – cât a putut de tare a strigat că-i venise –, înfigându-şi unghiile în braţele lui. Dar nici n-a aşteptat să i se termine orgasmul; încă se mai scutura toată, când a

deschis ochii mari şi s-a uitat fix la el. Pe urmă, s-a tras înapoi, de parcar fi simţit o arsură, şi s-a târât pe podea cât mai departe. S-a apucat cu mâinile de tocul uşii, s-a ridicat sprijinindu-se de el, a mai aruncat o privire înapoi către Lewis, apoi s-a băgat în cameră şi a trântit uşa.

El rămăsese pe jumătate îngenuncheat pe podeaua palierului, cu pantalonii şi cămaşa descheiate, cu apele curgând pe el şi cu un gol în faţă – uşa închisă de la camera părinţilor lui. Îşi auzea propria respiraţie, dar din spatele uşii închise nu se auzea nimic.

Apoi s-a ridicat, şi-a încheiat pantalonii, şi-a strâns cureaua şi a luato pe scări în jos. A trecut prin hol şi în mintea lui şi-a văzut mâna cum se întindea spre mânerul uşii de la intrare, după care – parcă era într-un vis – l-a văzut pe tatăl său de cealaltă parte a uşii, cu cheia în broască; şi totuşi, când a deschis uşa, dincolo de ea nu erau decât maşina şi aleea pustie.

S-a dus înapoi în salon şi a scos, din dulăpiorul cu băuturi de lângă uşă, sticla de gin.

Cheile de la maşină le avea în buzunar. Nu-i căzuseră în timp ce se futea cu Alice.

A ieşit pe uşa din faţă şi s-a urcat în maşină. A cotit de pe alee pe şosea, ţinând sticla într-o mână şi luând câte o gură din ea, cât putea de mare fără să se înece.

Ziua era fierbinte şi însorită – ea nu ştia ce se întâmplase. Ai fi putut crede că se întunecă tot cerul a furtună, dacă i-o tragi mamei tale vitrege într-o duminică după-masă, dar uite că nu era aşa. Cerul era senin, şi albastru, şi curat. Şoseaua şerpuia, şi Lewis a mai băut puţin, după care şi-a băgat sticla între picioare, ca să poată conduce mai bine. Mergea repede, şi nu simţea deloc ginul pe care-l băuse, şi se gândea c-ar fi făcut un lucru bun dacă s-ar fi sinucis aşa, la volan. Tufişurile treceau pe lângă el de-o parte şi de alta a şoselei, care acum se mai îndreptase, aşa c-a mai băut puţin, şi a băgat viteză şi mai mare, şi iarăşi a văzut negru înaintea ochilor. A închis ochii şi a mers orbeşte o vreme, şi repede, şi aşteptând, şi nu i-a fost frică deloc; atâta doar, că i s-a părut

amuzant. A deschis ochii şi a început să râdă – şi-ţi vine greu să conduci când râzi în aşa hal –, fiindcă se gândea la toţi oamenii aceia de la petrecere, şi la tatăl său, şi la el însuşi, care o futuse pe Alice pe podeaua de la etajul casei, şi-atât de tare hohotea de râs, c-a trebuit să-şi sprijine capul cu braţul, ca să şi-l ţină drept, şi-a mai băut puţin, şi pe urmă iarăşi n-a mai fost amuzant. Se apropia de-o curbă, şi a intrat în ea cu viteză, şi n-ar fi avut nicio importanţă dacă se răsturna cu maşina, doar că venea spre el o altă maşină, care intrase în aceeaşi curbă. I-a văzut capota neagră, mare, care se angajase cuminte în curbă şi se apropia de el, pe urmă faţa şoferului care privea fix înainte, şi-atunci a călcat pe frână, a tras de volan şi a urcat pe taluz. Încă o secundă, şi s-ar fi omorât, şi l-ar fi omorât şi pe celălalt, dar aşa, totuşi, a reacţionat la timp, şi maşina cea neagră s-a răsucit şi ea brusc, şi s-a auzit un scrâşnet de roţi de la una dintre ele, poate chiar de la amândouă, şi maşina lui s-a dus până la marginea rambleu lui, s-a înclinat, s-a ridicat pe două roţi şi a fost cât pe ce să se dea peste cap; dar cealaltă maşină a trecut, şi Lewis a tras iarăşi tare de volan, şi s-a oprit de-a curmezişul drumului, dincolo de curbă, şi motorul i-a murit. Vărsase nişte gin pe el când i se-nclinase maşina pe-o parte. Uite c-a ţinut bine sticla şi nu i-a căzut. S-a şters pe faţă de transpiraţie.

După o vreme, a pus iar maşina în mişcare. A condus până la primul şanţ mai puţin adânc şi s-a oprit acolo. S-a dat jos din maşina care ştia să se ridice pe două roţi şi s-a aşezat pe marginea drumului, cu capul proptit pe braţe. Simţea soarele fierbinte pe ceafă şi pe spate, şi avea impresia că-l ţinea placat la pământ. Era o vraişte în capul lui. O vedea pe Alice foarte aproape de el, ţinându-şi gura larg deschisă şi scuturându-se toată în timp ce-i venea; o simţea trecându-şi limba peste pielea lui şi o auzea ţipând la el să facă bine să se uite la ea. Vedea chipul tatălui său, şi propriul braţ crestat de tăieturi, şi pe Alice uitându-se la sângele care curgea pe el în timp ce-l bandaja, şi câtă silă îi provocase cu asta. Simţea mirosul pudrei de pe faţa ei, pe care i-o sărutase odată cu lacrimile, şi straturile materialului apretat din care era făcută fusta ei şi în care i se împleticiseră lui mâinile, şi pielea netedă şi

goală de sub ele, şi mâinile ei, trăgându-l spre ea. Pe urmă, ca şi cum l-ar fi învăluit o umbră, a simţit că tatăl său era de faţă, că se oprise chiar în spatele lui – şi s-a uitat în sus – a deschis ochii brusc, direct spre soare, şi, în durerea care l-a cuprins, a crezut că-i zărea silueta neagră, care se uita la el de sus în jos, şi s-a gândit că tatăl său fusese mereu prezent, numai că abia acum îl şi vedea.

A mai băut nişte gin, şi n-a mai putut să stea în capul oaselor, aşa că şi-a acoperit faţa – şi a văzut-o înaintea ochilor pe Alice, cu toată antipatia ei pentru el. Apoi şi-a amintit cum îi sărutase cicatricele, şi cum îl strânsese înăuntrul ei, şi s-a gândit că poate, totuşi, îl iubea.

Ori de câte ori se simţea în stare, mai bea câte puţin. La un moment dat, a văzut-o pe mama lui sub apă, numai că, de data asta, şi-a văzut şi propriul picior, cum o ţinea sub apă. S-a gândit: poate că adevărul chiar ăsta este – şi n-a mai ştiut de el.

Kit stătea întinsă pe pat, pe întuneric, şi simţea furnicături şi usturimi pe piele de la bătaia pe care abia i-o trăsese taică-său. Noaptea era fierbinte. Văzând că nu putea să doarmă, s-a ridicat şi s-a îmbrăcat din nou.

S-a strecurat afară din casă şi a pornit desculţă pe alee şi apoi pe drum. Se gândea c-ar fi putut să meargă aşa într-una şi să nu se mai oprească. Nu vedea mai nimic în noaptea neagră ca smoala, dar nu era câtuşi de puţin la fel de speriată cum fusese în propriul ei pat.

A mers pe marginea drumului până a ieşit din sat, şi picioarele ei nu scoteau niciun sunet. Asfaltul se răcea după dogoarea zilei, şi din iarbă se înălţa mirosul de rouă. A văzut o bufniţă ca o pată de lumină palidă, zburând jos de tot şi destul de aproape de ea, şi s-a oprit s-o urmărească din priviri. Apoi s-a auzit zgomotul unui motor de maşină şi s-au văzut nişte faruri strălucitoare. Kit a ieşit pe marginea drumului, în ierburile înalte, dar maşina a încetinit brusc şi, cu toate că ea s-a uitat în altă parte, a oprit chiar în dreptul ei.

— Ce să vezi!

Kit a ridicat ochii din pământ. Era Lewis, care conducea maşina tatălui său, şi ea s-a gândit că-şi închipuia că era el. Motorul torcea în surdină şi Lewis n-a pornit mai departe. Kit s-a uitat la el şi a zis:

— Ce?

El s-a aplecat, şi i-a deschis portiera, şi ea mai mult s-a prelins pe scaunul de piele, şi foarte straniu i s-a părut că se simţea covorul din maşină, dacă erai cu picioarele desculţe.

— Ce cauţi pe-aici? a întrebat-o el.

— Eşti beat.

Se vedea clar că era beat, dar a pus piciorul pe ambreiaj, a băgat maşina în viteză şi a plecat mai departe, mergând foarte încet şi fără să scoată o vorbă.

Kit s-a ghemuit în bezna răcoroasă din maşină. Lewis era lângă ea, şi nu-i opunea rezistenţă, aşa că ea putea să-l soarbă din priviri, fără ca el să-şi dea seama. Era ca şi cum ar fi fost o fantomă, şi acum i se arătase, şi putea să-l simtă, fără ca el să observe.

Lewis oprit maşina aproape de capătul aleii dinspre casa ei şi a aşteptat. Kit s-a uitat la el, şi nu se putea hotărî să coboare. El stătea pur şi simplu nemişcat la volan şi o privea cu coada ochiului, încercând să-şi ţină ochii deschişi. N-ar fi ştiut cu niciun chip, n-ar fi ţinut minte în vecii vecilor…

— Sunt îndrăgostită de tine, a zis ea, şi s-a înfricoşat rău de tot de ce spusese.

El şi-a concentrat cu greu privirile spre ea, şi ea s-a trezit uitându-se în ochii lui şi aşteptând.

— O să-ţi treacă, a zis Lewis.

Apoi a făcut un gest cu mâna, un fel de „hai, dă-te jos din maşină" sarcastic, şi ea s-a dat jos, cu capul plecat.

Kit l-a urmărit cum se îndepărta şi s-a dus încet spre casa întunecată care o aştepta.

Lewis a intrat cu maşina pe poartă, fără s-o lovească, şi a lăsat-o pe alee. Uşa era descuiată, şi el a deschis-o, şi l-a văzut pe tatăl său aşezat

pe treapta cea mai de jos a scărilor. Era îmbrăcat în pijama şi avea pe el halatul de casă.

Lewis a închis uşa după el, şi s-a uitat la taică-său cum stătea pe scări, şi s-a oprit, făcând eforturi mari să nu se clatine.

— Te simţi bine? l-a întrebat Gilbert.

Lewis a dat din cap că da.

— Maşina e bine şi ea? — După care a urmat un moment de linişte. De data asta, o să trecem cu vederea. Amândoi avem treabă de dimineaţă.

S-a ridicat şi a luat-o pe scări în sus. Uite că nu se iscase, totuşi, nicio criză, nicio apocalipsă. Lucrurile reveniseră la normal.

Capitolul patru

— Este un sistem alfabetic simplu: fişele aici, dosarele gălbui – bani care intră, dosarele albastre – bani care ies…

Lewis îl urmărea pe Phillips, cât de fericit era în lumea lui, învârtindu-se prin biroul mic, scoţând cutii şi tot felul de papetării. Îşi simţea capul uşor, şi-i venea să râdă. Era periculos de aproape de a scăpa frâiele. Ştia că mai era încă beat, după cum îi era şi o foame de lup.

Ieşise din casă fără să-i vadă nici pe Gilbert, nici pe maică-sa vitregă. Gilbert îi lăsase maşina şi luase un taxi până la gară, şi el, după ce vomitase în baie şi aşteptase până când nu mai era nimeni prin jur, luase cheile de pe masa din hol şi plecase.

— Anul 1952, începând cu luna aprilie, o să-l găseşti aici, a zis Phillips pe un ton cântat, făcând paşi mari… Şi mai departe, în ordine crescătoare, ’53, ’54… Avem o singură ascuţitoare, şi aceea e în biroul meu, bine?

Phillips l-a lăsat la masa de lucru din al doilea birou, şi Lewis a privit în jurul său, şi afară, în hăul care era cariera, şi a pus mâna pe un creion. A început să copieze coloana de cifre dintr-un dosar în cel de-alături, şi

dimineaţa şi-a petrecut-o la fel, ca şi cum ar fi fost acelaşi moment care se repeta iar şi iar. La ora unu, Phillips şi-a vârât capul pe uşă.

— Este ora mesei.

— Sigur.

— Am observat că nu ai sendvişuri. Le-ai lăsat cumva în maşină?

— Nu.

— Vrei unul de la mine?

— Mulţumesc.

— Eu de obicei mă duc afară să mănânc de prânz. Un pic de aer proaspăt. Dar poate că nu vrei să stai cu mine. Îl găseşti pe biroul meu.

— Mulţumesc.

Lewis a mâncat la biroul său, şi Phillips a ieşit şi s-a aşezat pe un scaun de plastic, la umbra joasă a unui arbust de păducel, care creştea pe buza carierei. Sendvişurile erau cu carne prăjită, apoi cu gem, câte unul din fiecare.

Lewis şi-a terminat lucrul şi a sosit acasă cu o jumătate de oră înaintea lui Gilbert. N-a dat ochii cu Alice, până când n-a venit şi Gilbert acasă. După cină, toată familia s-a aşezat în salon, şi Lewis a încercat să asculte cum ticăia ceasul, şi să-i numere ticăiturile, ceea ce-i provoca multă concentrare, pentru că trebuia să numere foarte repede în minte.

— Mergem sus? a întrebat Gilbert, şi poate că Alice îi răspunsese, dar Lewis nu ştia sigur, pentru că nu ascultase, şi nu ştia dacă ea se uitase la el, pentru că nu-şi ridicase capul.

— Lewis, vrei să închizi tu?

Tatăl său începea să aibă încredere în el. Mergea la lucru, şi putea să închidă el casa, şi putea s-o conducă el acasă cu maşina pe maică-sa vitregă, dacă ea nu se simţea bine.

I-a auzit cum traversau holul, şi cum urcau scările, şi apoi uşa lor s-a închis. El s-a ridicat şi a închis uşa de la grădină, şi a încuiat-o, şi apoi a făcut ocolul camerei, stingând veiozele una câte una de la butonaşele lor mărunte.

Asta era luni. Zilele următoare au părut învăluite în ceva, dar nu în ceva moale, de pildă în vată, ci aspru, de pildă într-o sârmă subţire, şi, pe măsură ce treceau, parcă erau tot mai strâns învăluite. Lewis îşi petrecea zilele lucrând, şi serile în mese care nu se mai sfârşeau, alături de ei amândoi, şi nopţile în camera lui. Abia dacă dormea; stătea în pat şi nu se mişca, se lăsa învăluit de întuneric, încercând să se agaţe de orice care l-ar fi împiedicat să adoarmă.

— Eşti sigur?

— Da, bineînţeles.

— A trecut o săptămână, se descurcă foarte bine. Nu te deranjează?

— Nu, am zis că nu.

— Dacă vine cu noi la biserică, abia atunci se lămuresc lucrurile. Oamenii vor vedea că s-a întors acasă, şi că e cu noi, şi cu asta, basta.

— Ştiu! Ţi-am spus.

— Pari…

— Gilbert…!

— Ei, foarte bine, atunci.

Gilbert s-a aşezat pe marginea patului şi s-a uitat la ce făcea Alice. Îşi dădea cu pudră, cu privirile plecate, în spatele unui norişor.

— Mă duc s-aduc maşina.

— Foarte bine.

S-a oprit la uşă.

— Alice… — Şi a văzut-o că se oprise, şi că aştepta. Cred că vrea cu-adevărat să răscumpere ce-a făcut. Îşi dă silinţa.

Alice a început să-şi dea jos de pe faţă excesul de pudră.

— Te aştept jos, a zis Gilbert.

Alice a făcut ce mai avea de făcut ca să se îmbrace, căutând să nu se atingă, ori să nu dea prea multă atenţie propriului trup. L-a auzit pe Gilbert coborând, şi vocea lui în hol, şi apoi, când şi-a dus mâinile la spate, ca să-şi încheie nasturii fustei, l-a auzit şi pe Lewis – şi a căutat să nu-şi atingă pielea cu degetele în timp ce şi-o încheia. După ce s-a

îmbrăcat, s-a aşezat la masa de toaletă, dar nu cu faţa spre oglindă, ci spre pat, şi nu se uita la pat, ci la noptiera ei de alături. Erau acolo ceasul deşteptător, şi crema de noapte, şi cartea pe care încerca s-o citească, şi ceasul ei de mână, care aştepta să fie pus la mâna ei. Avea treizeci şi cinci de ani. S-a gândit că se afla, probabil, pe la jumătatea vieţii. I s-a părut că mai avea foarte mult de aşteptat. S-a ridicat apoi şi s-a dus la noptieră, ca să-şi ia ceasul de mână.

Alice a aşteptat în maşină, în timp ce Gilbert îi ţinea o prelegere fiului său despre cum trebuia să se poarte la biserică. Lewis a dat din cap, şi a aşteptat să-l vadă plecând pe taică-său, după care şi-a turnat o jumătate de pahar de gin, şi l-a dat peste cap, şi abia apoi a plecat după ei.

Iarba necălcată era ca un covor neted în jurul mormintelor. Lewis şi taică-său se opriseră lângă maşină, şi Alice îi aştepta, punându-şi mănuşile.

Cu toţii stăteau la umbra castanului sub care parcaseră. Stăteau şi se uitau la biserica scăldată de lumina soarelui, şi Lewis îşi simţea minţile rătăcite la vederea ei, la gândul că urma să intre în ea.

O vedea şi pe Alice cu coada ochiului, şi a întors puţin capul, atâta cât să iasă din raza lui vizuală.

— Lewis…?

În mintea lui era iarăşi un gol mare şi o mare teamă de el.

— Lewis…? Ştiu că-ţi vine greu. Duminica ţi-e mai greu decât în oricare altă zi. E şi normal să-ţi fie. Deci?

— Da.

— Vii? — Şi Gilbert a venit lângă el şi i-a pus o mână pe umăr. Hai să intrăm. Bine?

S-au îndreptat cu toţii spre mulţimea din curtea bisericii. Numai câţiva şi-au ridicat ochii şi i-au privit lung în timp ce traversau pajiştea.

Kit stătea chiar în uşa bisericii, cu maică-sa, şi i-a văzut pe cei trei Aldridge venind spre ele.

Şi Lewis a văzut-o pe Kit stând sub arcada bisericii, împreună cu familia ei, şi uitându-se la el. I-a întors privirea, şi ea i-a zâmbit. I s-a părut c-o şi auzea spunându-i ceva – cu toate că ştia că nu era cu putinţă, doar mai avea de mers până la ea; şi totuşi, avea impresia că-i spusese ceva drăguţ, şi i-a trecut prin cap că poate îşi pierdea minţile cu adevărat, şi deodată s-a trezit cu Dora Cargill în faţa lui, care i-a cârpit o palmă.

A fost o palmă tare, şi chiar l-a durut, şi atât de surprins a fost de ea, că i-a venit să râdă. El a zâmbit, dar alţii nu zâmbeau. A fost un moment în care toţi au încremenit, şi apoi Bridget Cargill a venit, şi a luat-o pe sora ei de braţ şi a tras-o deoparte, şi Dora a început să plângă, şi s-a creat un val de stânjeneală şi confuzie, şi Lewis a descoperit că, în loc să-l studieze toată lumea din priviri, dintr-odată nimeni nu se mai uita.

S-a simţit liniştit. În sfârşit, lucrurile erau tratate onest şi cinstit.

A văzut-o pe Tamsin îndepărtându-se de familia ei şi venind spre el. Când ea l-a luat de braţ, lumea iar s-a uitat.

L-a luat de braţ cu atâta bunătate, încât pe Lewis aproape că l-a durut, şi s-a uitat la el, şi i-a zâmbit:

— Intrăm? Vrei să stai cu noi?

El s-a simţit copleşit de o tristeţe oribilă, şi de ruşine, şi n-a putut să-i răspundă nimic. Tamsin i-a şoptit:

— Toată lumea ştie că Dora Cargill e nebună de legat – şi apoi cu glas tare: Haide – şi au intrat împreună în biserică, şi Tamsin l-a luat în faţă cu ea, salutându-l cu nonşalanţă pe vicar, în timp ce-l ţinea pe Lewis de braţ.

S-a cântat imnul înainte, soldaţi creştini, ceea ce era o contradicţie în termeni, şi Tamsin s-a aplecat spre el şi i-a şoptit, la adăpostul celorlalte voci:

— Te descurci îngrozitor de bine.

Gilbert apucase cuţitul şi tăia puiul în bucăţi.

— Pulpă sau aripă, Lewis?

— Ce-o fi.

— Frumos copan… Alice, pulpă sau aripă?

— Ce-ţi vine mai uşor.

Mary a venit cu legumele, şi Alice i-a spus la revedere, şi ea şi-a luat liber pentru restul zilei. Alice a dat farfuria de legume din mână în mână şi apoi s-a auzit închizându-se uşa din faţă.

— Felicitări, Lewis.

— Pentru ce, tată?

— Pentru că ţi-a fost foarte greu. Te-ai descurcat bine. Tamsin Carmichael este o fată bună. Nu crezi, Alice?

— Ba da.

— Avem să-i mulţumim familiei Carmichael pentru o mulţime de lucruri. Nu-i aşa, Alice?

— Ba da.

— În orice caz, cu Dora… Unul dintre morminte era cel al mamei lor. Le-a fost şi lor foarte greu. Dar asta e. A trecut.

Lewis rămăsese cu ochii aţintiţi la solniţă şi la piperniţă, în suportul lor micuţ, de argint. S-a uitat apoi la vaza cu gât lung, şi la florile roz din ea, şi la faţa de masă albă, şi la şervetele mici de dantelă aşezate peste faţa de masă, pe care stătea fiecare obiect. S-a uitat la coşul de pâine de argint, şi la lucrătura lui, şi la şervetul de pânză dinăuntru, şi la sfeşnice, şi la farfurioara de porţelan pe care stătea untul.

— Am o săptămână al naibii de încărcată de luni încolo. Am primit deja toate rapoartele trimestriale, şi-ar însemna să stau prea mult pe drumuri toată săptămâna. Aşa c-o să rămân peste noapte în apartament, până pe joi sau vineri. Voi o să vă descurcaţi împreună? a zis Gilbert.

Apoi a luat sticla de vin roşu. A turnat pentru el şi pentru Alice câte un pahar, şi apoi a rămas pentru o clipă cu sticla în mână, şi Lewis a descoperit că nu-şi putea dezlipi ochii de pe ea. Mâna lui Gilbert, cu tot cu sticlă, s-a îndreptat spre el.

— Bun băiat. Te-ai descurcat bine, a zis Gilbert, şi a turnat vin în pahar şi pentru Lewis, şi a urmat ca un fel de plesnitură prin aer –

Lewis a auzit la propriu cum s-a spart tensiunea. Nu vedea bine, şi când i-a dat una peste mână, sticla s-a făcut ţăndări de perete, şi taică-său şi-a ridicat braţele, ca să se apere de cioburile care au zburat în toate părţile, şi vinul s-a împrăştiat peste tot. Lewis a izbit cu amândouă mâinile în toate lucrurile acelea perfecte, şi a simţit cum s-a zdrobit porţelanul fragil şi cum au sărit în sus şervetele apretate. Masa toată parcă s-a rupt în două, şi lemnul ieşit la iveală de sub faţa de masă era negru şi lucios. Simţea în tot corpul ca un vuiet, şi lucrurile din jur se spărgeau şi cădeau, şi a văzut-o pe Alice cum s-a tras înapoi şi s-a făcut mică, a încercat să se ascundă – şi apoi a tras aer în piept, şi a început iar să vadă, şi a înţeles ce făcuse.

Gilbert a reacţionat repede, s-a ridicat de pe scaun, şi a urlat ca o fiară, şi i-au dat şi lacrimile de furie, dar Lewis plecase deja pe fereastra deschisă din spate, şi nu mai avea niciun rost să urle.

S-a lăsat să cadă înapoi pe scaun, s-au aşezat amândoi la locurile lor, şi au privit masa distrusă, şi apoi Alice s-a ridicat iar şi a început să adune cioburi în palmă.

— De ce să fi făcut aşa ceva? a zis Gilbert, cu vocea pierită. De ce să fi făcut? Nu e zdravăn la cap, sau ce? Alice? — Şi s-a uitat la ea, căutându-i privirea, dar ea nu şi-a ridicat ochii din podea. Alice…? a repetat el.

— Nu ştiu, a zis Alice, şi a continuat să adune cioburi în palmă.

Lewis nu ştia cum ar fi putut să se mai ducă înapoi acasă. Ştia că până la urmă tot s-ar fi dus. N-avea nicio opţiune, şi nicio altă şansă, şi nu mai ţinea minte ce planuri îşi făcuse şi de ce se întorsese. Îi mai trecea prin minte, ca o vagă străfulgerare palidă, o idee despre sine pe care şi-o făcuse câtă vreme stătuse închis, şi care acum era distrusă, şi pe care n-ar mai fi putut cu niciun chip să şi-o pună în practică.

În pădure era întuneric, şi un aer încins, şi soarele făcea petece de lumină din loc în loc, şi Lewis mergea, şi se simţea mai calm, şi nu s-a oprit din mers decât atunci când a simţit că era suficient de calm. S-a gândit la Alice şi la tatăl său, şi i-a părut rău că n-avea un cuţit la el, ca să şi-i taie din creier. Atunci s-a oprit din mers. Parcă şi vedea cuţitul de

care avea nevoie, un cuţit cu o lamă groasă şi scurtă, şi în mintea lui umbla o imagine foarte clară: el însuşi extirpând pe viu din propriul creier toate părţile rele. El şi Alice, de pildă. Atunci a auzit apă – ajunsese la râu. Era chiar în faţa lui, şi s-a oprit să-l privească.

Copacii nu erau foarte deşi în locul acela. Râul şerpuia şi se pierdea în pădure, printre stejari şi ferigi, şi malul era îngust şi foarte puţin înclinat. Când a văzut râul, mintea lui s-a oprit, şi nu s-a mai gândit la nimic altceva, numai la şerpuirea blândă a râului prin pădure, şi la ferigile de pe mal, şi la toată încremenirea din jur. S-a dus înspre apă. Fusese o zi stătută, şi chiar atunci se pornise o adiere de vânt, şi frunzele au început să se mişte în jurul şi pe deasupra lui, şi făceau lumina soarelui parcă să danseze pe pământ.

Mai era cineva care înota. A văzut nişte păr închis la culoare şi lipit de cap, şi nişte braţe goale mişcându-se ritmic; apoi adierea s-a oprit, şi fierbinţeala a revenit, parcă şi mai apăsătoare. Lewis a urmărit cu privirile capul întunecat din apă. Era Kit.

Ea l-a simţit, şi s-a întors, şi a ţipat, şi el a văzut că avea şi umerii dezgoliţi.

— Ah! Nu te uita la mine!

Nu se vedea nimic, fiindcă ea era sub apă şi el era destul de departe, dar tot s-a întors cu spatele.

— Ies acum.

A auzit-o cum ieşea din apă, şi i-a auzit picioarele goale lipăind, şi apoi n-a mai auzit nimic. A bănuit că se îmbrăca.

— Pur şi simplu detest prânzul de duminică en familie[11], tu nu? a zis ea.

El a văzut masa distrusă, şi s-a văzut pe el ieşind pe fereastră – şi a zâmbit, şi lucrurile acelea foarte rele din mintea lui au încetat şi l-au lăsat în pace.

— Pot să mă întorc? a zis el.

— Cred că da.

---

11 În familie (fr.).

S-a întors. Era încă udă şi pe jumătate îmbrăcată în rochie, pe care încerca să şi-o încheie până sus la spate, răsucindu-se cât putea de mult. Avea părul ud şi lucios.

— Arăţi ca un pui de vidră.

— Ba, pardon, în octombrie fac şaişpe ani. Elveţia şi toate celelalte.

A renunţat să-şi mai încheie rochia şi i-a zâmbit. El s-a mai apropiat puţin de ea.

— Totul s-a terminat cu bine acum câteva nopţi? l-a întrebat ea pe un ton studiat-nepăsător, şi el a revăzut în minte noaptea cu pricina, şi pe Kit stând oropsită în maşina lui, şi pe el încercând să conducă, şi pe Alice…

— Foarte bine, mulţumesc. La tine?

— Ei, ştii tu. Problema este că taică-meu mă urăşte. Am impresia că şi al tău pe tine.

— Al meu are şi motiv.

— Ce motiv are? Povestea cu biserica, şi alte chestii de-astea?

— Chestii de-astea.

Dar n-avea niciun rost.

— Ce chestii?

Aştepta, uitându-se la el. Aştepta de la el să vorbească, şi el simţea nevoia să vorbească şi să-i spună câte ceva despre el.

— Uneori… îi venea foarte greu. Uneori mă simt de parcă m-aş prăbuşi din lume, de parcă lumea s-ar ţine departe de mine. Şi o văd întunecată. Mă simt eu întunecat. În ultima vreme, nu-mi dau seama dacă mai pot să mă întorc… Tu te-ai simţit vreodată aşa?

Îl apucase frica în timp ce vorbea. Kit i-a aruncat o privire scurtă:

— Bineînţeles, a zis ea, şi Lewis a văzut că ştia exact despre ce era vorba.

Pentru el, era suficient. Nu trebuia să-i mai spună nimic. Au făcut câţiva paşi. Malul râului se îngusta în faţa lor şi poteca se oprea într-un pâlc de copaci. El s-a oprit, şi atunci s-a oprit şi ea.

— De ce să te urască? Tatăl tău, adică, a întrebat-o Lewis uitându-se la ea.

— Mă consideră detestabilă.

— Mie nu mi se pare, a zis el, şi s-a bucurat când a văzut că-i făcuse plăcere cu ce spusese.

Ea s-a întors cu spatele, şi Lewis i-a văzut gâtul şi umărul bronzate ieşindu-i de sub rochia decolorată, care avea numai jumătate dintre nasturi încheiaţi la spate – şi aceia greşit. L-a făcut să zâmbească. S-a gândit că întotdeauna îl făcea să zâmbească. Era un copil, şi atât de uşor de mulţumit, şi atât de serioasă, încât i-ar fi prins bine puţină tachinare. Stătea cu spatele întors, şi el şi-a amintit că-i spusese că era îndrăgostită de el. Se întreba cum de-ar fi putut fi, şi ce anume voia să spună cu asta, sau poate că n-auzise el bine. Şi totuşi, timiditatea ei părea să invite la ceva, şi el avea nevoie de atenţia ei, aşa c-a atins-o cu degetul în coaste – a împuns-o în coaste până a făcut-o să râdă.

— Nu mai face aşa!

Lui i-a plăcut râsul ei şi a mai făcut o dată.

— Încetează!

A încercat să-l lovească, şi el şi-a ridicat mâinile ca să se apere de ea. Avea un aer de luptătoare, şi el a trebuit s-o apuce de încheieturi şi să i le ţină strâns, şi chiar şi atunci ea a încercat să-i dea cu piciorul. Râdeau amândoi şi ori se lupta cu ea, ori se trântea la pământ, aşa că s-a trântit la pământ şi a rămas întins pe spate, uitându-se în sus la ea. Kit a pus un picior pe el, triumfătoare.

— Iu-huuu! a strigat ea şi a izbucnit în râs.

A mai rămas deasupra lui o clipă, cu capul profilându-i-se pe cerul însorit. El s-a ridicat în picioare, şi Kit a tropotit puţin cu picioarele în pământ, şi niciunul dintre ei n-a spus nimic. Apoi, Kit a văzut un băţ interesant, şi l-a ridicat de pe jos, şi s-a aşezat rezemată de un copac mare, ca să se joace cu el, trăgând linii pe pământul nisipos. Copacul era destul de mare ca să se rezeme de el amândoi, şi s-a aşezat şi Lewis lângă ea, şi-a aprins o ţigară şi s-a lăsat pe spate, fumând cu ochii închişi.

Era plăcut să fie cu ea – mult mai bine decât să fie singur.

— Dora Cargill te-a pălmuit.

— Chiar că da.

— E nebună.

— Aşa am auzit.

— Cum e la închisoare?

— Merge.

— S-au purtat urât cu tine?

— Am stat cu capul plecat.

— E la fel ca la şcoală?

— Atâta doar, că înveţi diverse chestii.

— Ce fel de chestii?

— Ştiu să fac mese de lemn. Şi să le ataşez roţi.

— Drace! Presupun că-i foarte plăcută viaţa de fabricant de cărucioare.

— Adică odihnitoare?

— Aşa ceva. Au!

Avea o aşchie în deget.

— Arată-mi.

I-a întins mâna. El s-a aplecat spre ea să se uite.

— Adevăru-i că mă doare destul de tare. Nu m-apăsa!

— Şi cum vrei s-o scot?

Ea şi-a tras degetul înapoi, şi l-a băgat în gură şi a început să şi-l sugă, şi era un gest copilăros, şi-n acelaşi timp nu atât copilăros, cât incitant.

— Am un cuţit, a zis el.

— Nu se poate!

— Ba da. Ţi-o scot eu. Arată-mi.

— Ba nu!

— Am crezut că eşti mare şi tare.

— Pot să fiu.

— Haide, lasă-mă să ţi-o scot – şi s-a făcut că ducea mâna la buzunar…

— Nu! … Ce, n-ai?

— Nu. N-am.

S-a rezemat iar de copac, şi ea şi-a văzut de suptul degetului mai departe, concentrată, încercând să apuce aşchia cu dinţii. O picătură de apă i s-a prelins până la capătul unui fir de păr şi i-a căzut pe pământul uscat. Rochia i se udase şi stătea lipită de ea. Lewis i-a privit capul plecat, şi obrazul, şi umărul. Dacă ar fi fost un desen, ar fi putut fi desenată doar din câteva linii apăsate.

— De ce te-ai tuns aşa scurt?

— Am văzut un film superb cu o fată cu părul scurt, şi mi s-a părut fascinant cum arăta.

— Nu era cu un băiat cu părul foarte scurt?

— Nu, era c-o fată – mai taci.

— Îţi vine simpatic.

— Tata s-a înfuriat. Eu m-am tuns, de una singură, şi arătam de-a dreptul şocant, şi a trebuit să merg la frizerul din Turville să mi-l aranjeze. Toţi vor să mi-l las să crească la loc, dar eu nu vreau să mi-l las.

— Nu ţi-l lăsa.

Avea părul moale, şi negru, şi atât de scurt, încât îi scotea frumos în evidenţă gâtul. Nu era frumos în felul în care sunt frumoase femeile, s-a gândit el, ci era, pur şi simplu, ceva foarte frumos, ceva diferit.

— De ce ai dat foc la biserică?

Era o întrebare stupidă, şi asta se citea pe faţa lui.

— Sincer, de ce?

— Nu ştiu. S-a întâmplat. Trebuia să văd cum e.

— Ai avut ce vedea.

— Am avut.

— Să fi văzut ce zarvă s-a iscat.

— Să-l fi văzut pe judecător.

— Au ţinut întruniri.

— Mai aveam puţin şi mă spânzurau.

Kit a râs. A urmat un moment de tăcere.

— Au îngropat-o acolo pe maică-mea, şi ei nici măcar nu i-a plăcut locul ăla. Dar nu de asta. Nu ştiu de ce.

Kit a dat din cap.

— Cum e? a zis el, uitându-se la degetul ei, pe care şi-l ţinea tot în sus, şi ea i l-a arătat.

S-a aplecat spre ea ca să se uite, şi Kit a simţit apropierea lui străbătându-i tot corpul.

— KIT!

Au tresărit amândoi. Tamsin era lângă râu.

— Te strig de ore întregi! Ştiai că mergem la plimbare cu maşina! Stăm cu toţii după tine!

— Scuze.

Kit şi-a adunat picioarele sub ea şi s-a ridicat, şi avea pământ şi tot felul de mizerii prinse de rochie şi de picioare. Tamsin era îmbrăcată cu aceeaşi rochie cu care fusese la biserică, şi arăta impecabil şi nervoasă.

— Bună, Lewis, a zis ea, privindu-l în ochi, şi era încântătoare, şi Kit s-a uitat spre Lewis, urmărind reacţia pe care i-o stârnise Tamsin, şi a văzut că de ea uitase deja.

— Bună şi ţie, a zis el.

— Bine, atunci vino, dacă te grăbeşti aşa tare, a zis Kit, şi s-a dus la Tamsin, a luat-o de mână şi a început s-o tragă după ea.

Tamsin a mai aruncat o privire peste umăr spre Lewis, în timp ce se îndepărta.

— Pa, Lewis, o să vin să-ţi aduc prânzul la slujba ta cea importantă săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, a zis el şi le-a privit îndepărtându-se.

După ce au plecat fetele, pădurea s-a făcut parcă mai tăcută. El se simţea mult mai bine, dar a aşteptat cât de mult a putut ca s-o ia înapoi spre casă, şi, când a intrat în grădină, soarele asfinţise deja.

Alice îl aştepta pe pajişte. Îl văzuse din casă cum ieşise dintre copaci, şi-i venise în întâmpinare. El s-a oprit la o distanţă oarecare, dar nu putea să intre în casă fără să treacă pe lângă ea.

— Unde-i tata?

— E înăuntru. Pe unde ai umblat?

Nu mama vitregă era cea care-l întreba, ci femeia din ea îl întreba, şi el nu i-a răspuns. În spatele ei se înălţa casa tatălui său, şi cerul se reflecta în ferestrele devenite opace, ca nişte ochi căscaţi. Nu voia să se uite la ea. Alice a încercat să-l facă să se uite la ea, dar el nu voia.

— Lewis? Ai de gând să te prefaci că n-a fost nimic, nu? Pur şi simplu să te prefaci şi-atât?

— Da.

— Lewis…

— CE?

— Ce crezi că vreau de la tine?

— Nu ştiu. Habar n-am. Lasă-mă-n pace.

— Te porţi ca şi cum…

— Încetează!

— Te rog, nu mai fi aşa de… eşti aşa de…

O podidise plânsul, şi el nu se putea împiedica să se uite la ea, şi, când s-a uitat, ar fi vrut s-o consoleze, şi asta era ceva de nesuportat. A trecut pe lângă ea şi s-a simţit de parcă ea şi-ar fi întins amândouă mâinile să-l apuce când i-a întors spatele – dar n-a făcut aşa, nici nu s-a mişcat –, şi el nu s-a uitat înapoi, ci s-a dus direct în camera lui, unde nu s-a simţit în siguranţă, nici nu s-a liniştit, ci a umblat de colo-colo şi a încercat să se abţină de la toate relele pe care simţea nevoia să le facă numai ca să se elibereze şi să adoarmă.

Era dis-de-dimineaţă când Gilbert a bătut şi a intrat în cameră. Lewis îşi punea cămaşa şi se gândea că era foarte rău că-i tremurau mâinile atât de devreme, fără să fi fost de la mahmureală.

— Plec într-o clipă. Îţi las ţie maşina.

— Mulţumesc.

— Ne vedem la sfârşitul săptămânii.

— Da.

Gilbert n-a plecat, ci a rămas în cameră, uitându-se la fiul său şi aşteptând. Ţinea o carte în mână şi, în timp ce vorbea, o întorcea pe toate părţile.

— Ce ai făcut ieri, la masa de prânz – să-ţi pierzi controlul într-un asemenea hal – mă îngrijorează. A fost ceva înspăimântător. Eşti în stare să înţelegi?

— Da, tată.

— Lewis… Uneori, când lucrurile par să ne copleşească, trebuie să ne amintim că avem de ales. Vreau să-ţi dau asta.

A pus cartea pe pat, între ei, şi s-a aplecat s-o deschidă la o pagină unde pusese un semn.

— Genul ăsta de lucruri ţi se par demodate, probabil. Dar pentru mine au însemnat foarte mult întotdeauna. Putem găsi alinare. Cu condiţia s-o căutăm.

Era poemul Dacă. Lewis n-a reuşit să scoată nicio vorbă. Se uita fix la pagină, şi atât.

— Lewis, nu se poate s-o ţii tot aşa. Ce-o să se aleagă de tine?

— Tată… îmi pare rău.

După un moment de tăcere, Gilbert a zis:

— Părerea de rău nu-i de ajuns, aşa-i?

— Nu, tată, nu e.

Lewis şi-a luat cu palma udă şi ultimul strop de spumă de pe obraz, apoi şi-a clătit faţa cu apă, şi la fel briciul, în timp ce tatăl său ieşea din casă. N-a pliat briciul. S-a uitat la el, i-a privit lama, cât de netedă era, şi cu mare grijă a trasat o linie în jos pe antebraţ, aproape fără să-şi atingă pielea cu ea, simţind-o la fel de delicată ca o şoaptă şi blândă cu el. Ţinea briciul atât de strâns, încât îi tremura mâna, dar abia dacă-i simţea lama pe piele, abia se atingea cu ea. Apoi a pus briciul jos.

Capitolul cinci

De crezi în tine, chiar când Omenirea
Nu crede, dar îi crezi şi ei cumva;
De ştii s-aştepţi, dar fără tevatură;
De nu dezminţi minciuni minţind, ci drept;

De nu răspunzi la ură tot cu ură... [12]

Alice era în baie, şi Lewis în patul său, şi erau singuri în casă. Era marţi dimineaţă. Lewis auzea pleoscăitul apei. Poate că se spăla, eventual între picioare, acolo unde fusese şi el. Uşa de la baie s-a deschis, şi el şi-a ţinut respiraţia când ea s-a dus în camera ei, şi n-a început să respire, până când uşa nu s-a închis în urma ei. O parte atât de însemnată din mintea lui era obişnuită să nu se gândească la unele lucruri, încât restul avea unele dificultăţi când încerca să gândească în general. Nu-şi luaseră micul-dejun împreună, şi nu cinaseră amândoi în seara precedentă. Se gândea cum ar fi putut el să reziste în ziua aceea, şi în cea de după ea… A pus iar mâna pe carte: „De ştii, cu nerv, cu inimă, cu vână…"

S-a ridicat. Phillips ar fi fost fericit să-l vadă ajungând mai devreme; în mod cert, insomnia avea şi avantaje. În timp ce cobora scările, a văzut un plic de culoare maro pe preş. Nu era nicio altă scrisoare. A rămas cu ochii aţintiţi spre el în timp ce cobora; ştia ce conţinea, dar nu simţea nimic.

A luat plicul: „Ministerul Muncii şi al Serviciului Naţional". L-a pus în buzunar şi a aşteptat până când s-a oprit în faţa biroului de la carieră ca să-l deschidă.

Era o notificare pe o hârtie de culoare maro, cu numele lui scris cu literele când mai sus, când mai jos, şi care nu nimereau linia punctată: „Lewis Robert Aldridge". Apoi, dedesubt: „În conformitate cu Legea Serviciului Naţional din 1948-1950, sunteţi convocat pentru efectuarea serviciului militar în Armata naţională şi sunteţi solicitat să vă prezentaţi în ziua de luni, 26 august 1957, între orele 9 dimineaţa şi 4 după-amiaza la Ofiţerul Comandant al Regimentului Regal din Kentul de Vest, Baza Militară Maidstone, Kent. Alăturat veţi găsi şi un permis de călătorie." în afară de notificare se afla o fişă, pe care scria, în partea de sus, „Descrierea persoanei", ceea ce l-a făcut să zâmbească. Scria:

---

12 Fragment din poemul *If (Dacă* – 1909), de Rudyard Kipling (1865-1936), în traducerea lui Dan Duțescu.

„Ziua de naştere: 29 decembrie 1937; înălţimea: 6 picioare & 1 3/4 ţoii[13]; culoarea ochilor: gri; culoarea părului: castaniu.” S-a gândit: Ei, cert este că eu sunt.

Ştia de ceva timp că urma să primească ordinul de încorporare. I se făcuse examenul medical în timp ce era închis; acum, că ispăşise doi ani din pedeapsă, după toate aparenţele nu mai era delincventul instabil, pe care-l bănuise armata când îl lăsase să meargă la închisoare. Nu crezuse că ordinul avea să vină chiar atât de repede. Şi-a pus plicul în buzunar şi a intrat în birou.

* * *

El şi Phillips formau de-acum o echipă fericită. Era ca şi cum ţi s-ar micşorat creierul la o zecime din capacitatea lui şi te-ai fi prefăcut că erai o maşinărie neînsemnată şi nesofisticată, care-şi găsea mulţumirea în lumea îndosarierilor. Lewis nu ştia sigur ce acte abominabile se gândise Phillips c-ar fi putut el să comită, dar se părea că-l putea face fericit cu simplul fapt că se prezenta în fiecare dimineaţă, şi că-şi vedea de treabă, şi că pleca înapoi acasă la sfârşitul zilei. Phillips îl verificase şi-i aruncase nişte căutături stranii în primele zile, dar acum părea mai sincer ataşat de el, decât oricine altcineva la care s-ar fi putut el gândi. Lewis i-a primit acceptarea şi a făcut din ea un scut împotriva propriilor sale fărădelegi. Când i-a trântit pe birou nişte cutii prăfuite, cu dosare fără niciun rost – unele de prin anii ’40 –, Phillips îşi luase o mină prietenoasă, care părea să spună: „Ia s-o luăm noi de la capăt” şi „Bun băiat”, Lewis şi-a adus aminte de natura kafkiană a muncit lui şi de cuvintele lui Dicky: „O să-ţi plătesc o nimica toată, pentru o slujbă de nimic” … Ei bine, în curând avea să plece în armată, la o altă muncă de nimic plătită mizerabil, şi nici că-i păsa nici de una, nici de cealaltă. Sunetul unui claxon i-a distras atenţia de la „Facturi neachitate, 1950”,

13 Echivalent cu 1 metru și 87 de centimetri. Unitățile de măsură britanice sunt țolul, care are 2,54 centimetri, şi piciorul, care are 12 țoii, adică 30,48 centimetri.

şi a ridicat ochii. Tamsin a mai claxonat o dată, şi i-a făcut cu mâna să iasă.

— Am zis că te hrănesc, sau n-am zis?

Lewis şi-a găsit un loc unde să se rezeme de peretele clădirii, şi a urmărit-o cu privirile. Întinsese o faţă de masă pe capota maşinii, şi se apucase de scos tot felul de lucruri dintr-un coș – pâine, şi brânză, şi două sticle de limonadă.

— Eu tot cred că eşti rău că nu vrei să ieşi la un picnic. Sunt sigură că omuleţul de colo are şi altceva mai bun de făcut, decât să stea cu ochii pe tine. Să verifice pietrişul, şi aşa mai departe.

O vedea pe Tamsin acolo, dar era mai degrabă ca şi cum ar fi primit o vizită de pe altă planetă. Îl uimea cu bună-dispoziţia ei, şi cu încrederea ei în sine, pentru care o invidia. Nu-i trecea prin minte care o fi fost viaţa ei, sau care o fi fost interesul ei în privinţa lui, şi, oricât de mult ar fi apreciat faptul că avea ocazia s-o privească, nu se simţea câtuşi de puţin conectat la ea. S-ar fi bucurat să poată intra în jocul ei, dar nu ştia cum.

— Ce faci tu, aşa, în cea mai mare parte a timpului? a întrebat-o.

Ea şi-a ridicat privirile:

— Cum adică?

— Tu şi cei mai mulţi dintre oameni. Stai acasă? Ce faci?

— Încerc să mă distrez.

— Adică?

— Drace, Lewis… Nu ştiu, mă văd cu prietenii. Ies în oraş. Sau mă duc la petreceri. Merg uneori la teatru şi la tot felul de acţiuni caritabile – ştii şi tu.

Nu ştia, de unde să fi ştiut? El fusese la închisoare la Brixton, şi abia dacă auzise de Elvis, şi habar n-avea ce făcea lumea şi pe unde se ducea. Lipseau din el porţiuni mari de viaţă. Se întreba dacă ea chiar nu-şi punea niciodată vreo întrebare despre viaţa ei, încât atunci când era întrebată ce făcea toată ziua rămânea chiar atât de sincer mirată, sau dacă totul era numai prefăcătorie şi, de fapt, ea îşi plănuise totul, adică

îşi alesese deja locul ei în tabloul cel mare al societăţii. Tamsin i-a întins un sendviş, iar el s-a aşezat pe jos, rezemat de perete, în timp ce ea îşi potrivea scaunul pasagerului din Austin şi sorbea din limonadă, uitându-se la el.

Nu mânca. Se uita la ea cum sorbea – sorbea într-un fel adorabil –, şi se gândea că era genul de fată pe care se presupunea c-o doreşti. Era genul de fată cu care bărbaţii se căsătoreau, dacă aveau norocul ăsta. Nu voia să facă el obiectul gesturilor ei de caritate.

— Chestiile astea pe care le faci, a zis el, vrei să le faci şi cu mine?

De atâtea ori i se propusese, încât a răspuns dintr-o răsuflare:

— Eşti drăguţ, dar nu ştiu ce-ar zice tata.

— O să-l întreb, a zis Lewis, şi i s-a părut foarte firesc, era genul de lucru pe care-l fac oamenii, şi ea a râs:

— Chiar te rog!

O luase înspre casa familiei Carmichael nu prin pădure, ci pe drum, ca să ajungă la ei aşa cum se cuvenea, şi acum călca pietrişul cu paşi zgomotoşi, îndreptându-se spre uşa din faţă. Îşi amintea cum se fâţâiau cu bicicletele, el şi toţi ceilalţi, pe pietrişul acela, şi cum lăsau dâre prin el, şi cât le plăcea să derapeze, şi cum îi certa Preston, şi cum îi punea să-l niveleze la loc până se făcea perfect neted. Uşa i-a deschis-o Kit, şi el n-a recunoscut-o, pentru că el avea în minte imaginea lor de când erau copii, şi i s-a părut ciudat s-o vadă aşa mare. Ea s-a luminat la faţă când l-a văzut, şi el i-a simţit bucuria. S-a întrebat oare ce o făcea să fie atât de fericită.

— Bună!

— Ei, Kit! Tatăl tău e acasă?

— În bibliotecă, a zis ea şi s-a retras în holul întunecos, până să apuce el să mai spună ceva.

L-a condus ca o umbră în penumbră şi a bătut la uşă.

— A venit Lewis, a zis ea şi a plecat, aruncându-i o privire plină de reproş, care l-a făcut pe el să-şi dorească s-o alerge şi s-o facă să râdă.

A intrat în bibliotecă. Dicky era lângă birou.

— Da, ce e?

Nu mai putea da înapoi. Poate că nu se exilase cu totul din lumea normală; poate că Dicky avea să vadă că venise cu intenţii bune. Doar îi dăduse o slujbă, nu? Şi el îşi văzuse de treabă.

— Am vrut să vă întreb, aş fi vrut să ştiu… dacă pot s-o invit pe Tamsin la o întâlnire într-una din seri.

Dicky s-a întors cu faţa spre Lewis şi a făcut un pas către el.

— Crezi că dacă n-ai dat foc la nimic timp de câteva zile, asta îţi dă dreptul să-i faci curte fiicei mele?

Lewis a rămas fără grai. S-a gândit la felul acesta de a vedea lucrurile.

— Probabil că nu, dar cred că i-ar face plăcere.

— Crezi că i-ar face plăcere?

— Da.

— Dacă-ţi închipui că Tamsin se interesează de tine şi din alt motiv decât din milă – dintr-o milă altruistă –, te înşeli. Ea e bună cu oamenii. Te-a ajutat. Nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma.

S-a făcut linişte.

— Probabil c-aveţi dreptate, a zis Lewis.

Iar s-a făcut linişte.

— Acum, te rog, dacă nu te superi, ieşi afară din casa mea.

Kit se ascunsese după colţ când a ieşit el din birou, dar era prea furioasă ca să-l lase pur şi simplu să plece, şi s-a ţinut după el până afară, şi l-a prins din urmă pe aleea din faţă. El a continuat să meargă, fără să se uite la ea, şi atunci ea s-a ţinut mai departe după el, cuprinsă de mânie.

— De ce l-ai lăsat să-ţi vorbească aşa?

— N-ar trebui s-asculţi pe la uşi.

— De ce l-ai lăsat?

— Pentru că are dreptate, a zis el, tot fără să se uite la ea.

Kit a văzut că Lewis ar fi vrut să scape de ea, şi asta i s-a părut oribil.

— Ba nu, n-are! Şi, în orice caz, ar trebui să te bucuri. Tamsin nu este nici pe departe atât de adorabilă cum se crede ea.

Lewis a încetinit pasul şi, când s-a uitat la ea în cele din urmă, Kit şi-a dat seama că arăta plângăcioasă şi rea, şi nu s-a simţit deloc drăguţă, sau cum ar fi trebuit să arate o fată.

— Nu scoate ghearele, Kit, nu e treaba ta.

Ea s-a oprit, şi el a plecat mai departe. Nu ştia c-o lezase, a stat ea şi s-a gândit. Nu făcuse într-adins.

Capitolul şase

Vremea nu se mai îmblânzea. Vipia nu se mai îmblânzea, nici uscăciunea, şi vara era pustie, nu mai rămăseseră flori, şi nu mai erau decât praful, şi câmpurile de pe care se adunase recolta, şi verdeaţa întunecată a pădurii. Era foarte aproape ziua în care murise Elizabeth.

Lewis venise la râu. De fiecare dată venea. Cerul era alburiu, şi-l apăsa, şi picăturile groase de ploaie îi cădeau leneşe pe braţ, şi felul în care cădeau şi se prelingeau îi provoca silă. Apa era foarte întunecată şi, de astă dată, femeia dinăuntru era deja moartă, şi nu era maică-sa, ci Alice. Era moartă, dar tot se uita la el, şi el tot nu se putea mişca în aerul dogoritor, şi din cauza fierbinţelii s-a trezit. Apăsarea căldurii sufocante l-a trezit, şi, când s-a trezit de-a binelea, tremura tot, şi avea faţa udă, şi a crezut că era sudoare, dar nu era – plânsese în somn. De felul lui, nu plângea niciodată, doar în somn, şi niciodată nu-şi amintea, după aceea, cum era să plângi în halul ăsta. Acum nu mai plângea, dar era speriat.

S-a ridicat în capul oaselor pe marginea patului, s-a şters pe faţă şi s-a gândit la Alice, şi la cât de fragilă era, şi la cum se bazase el întotdeauna pe faptul că ea nu se putea să nu fie de faţă, cu tenacitatea ei stranie, arţăgoasă. Şi-a aprins lumina, ca să vadă cât era ceasul. Era ora trei şi fereastra era neagră. A stins iar lumina şi s-a ridicat în picioare. I-ar fi prins bine să bea ceva. Încerca să se abţină. S-a gândit iar la Alice şi i s-a făcut frică.

A ieşit pe palier, şi nu era sigur dacă doar visa că ieşise pe palier, sau chiar ieşise pe palier. Uşa ei era întredeschisă, şi el s-a dus până acolo. Nu voia s-o deschidă, voia numai să verifice dacă Alice era acolo, dar n-o putea vedea prin deschizătura îngustă şi a rămas nemişcat, ascultându-şi inima cum bătea şi încercând să nu scoată niciun sunet. Nu avea de gând să deschidă uşa. Şi-a spus în sinea lui că era un prost: bineînţeles că era acolo, bineînţeles că nu era moartă – de ce să i se fi întâmplat una ca asta? Dar apoi s-a gândit la cât de neajutorată era, şi cât de neiubită. A împins uşa cu un deget şi s-a rugat s-o găsească dormind.

Ea era întinsă pe spate, de-a latul patului, aproape complet dezvelită şi îmbrăcată cu o cămaşă de noapte. Avea gura întredeschisă şi sânii i se ridicau şi coborau, oarecum în ritmul respiraţiei. Ea a deschis ochii. El a făcut un pas înapoi pe palier.

Nu credea să-l fi văzut. A stat şi-a aşteptat unde nu putea să-l vadă, şi n-a îndrăznit să se ducă în camera lui. A urmat un moment de linişte, apoi s-a mişcat, trupul ei s-a foit pe cearşaf, şi s-a auzit o şoaptă:

— Lewis…?

A mai aşteptat minute bune până să se mişte, a stat şi-a aşteptat până când a fost sigur că ea adormise la loc. Apoi s-a dus înapoi în pat.

De dimineaţă nu s-au întâlnit, şi el a plecat la lucru înainte ca ea să se trezească. Înţelegea ataşamentul odinioară hipnotic al oamenilor pentru tărâmul muncii – te scotea din tot felul de încurcături.

— 1949, a zis Phillips, şi i-a trântit o altă cutie pe birou.

Sunteţi solicitat să vă prezentaţi în ziua de 26 august… A pus mâna pe creion. Era bine că urma să tragă cu arma, dar nu-i surâdea perspectiva de a omorî pe cineva. Iar tatălui său avea să-i spună de plecare la sfârşitul săptămânii. N-ar fi avut de ce să fie impresionat – el fusese, nu-i aşa? Soldat adevărat şi luptase într-un război just. Lewis parcă se şi vedea în uniformă, salutând şi primind o medalie, şi-i vedea pe Gilbert şi Alice aplaudându-l, îmbrăcaţi de gală. Apoi s-a gândit că, dacă tot i se dădea o armă, şi dacă i se întâmpla să aibă o zi proastă, mai

degrabă ar fi simţit tentaţia irezistibilă de a-şi trage un glonţ în cap, şi să-i ajute în felul ăsta să scape de el. A scris: „80 livre[14] pietriş, 5 lire, 6 şilingi, 4 pence[15] …”

La început, chiar se bucurase când venea vremea să plece de la birou şi să conducă maşina spre casă, pe drumul care şerpuia pe deal în jos, în lumina înserării. Se simţea alinat de frumuseţea peisajului din jur şi de faptul că scăpase de biroul acela îngrozitor. Apoi venea partea mai dreaptă a drumului, înspre sat, şi începea să-şi imagineze casa, şi pe Alice, şi ce făcuse ea în cursul zilei, şi se trezea că mergea din ce în ce mai încet, şi uneori chiar se oprea şi aştepta. Acum n-a făcut aşa, ci şi-a dat silinţa să conducă atent, şi nu şi-a dat seama că ajunsese acasă, până n-a văzut-o pe Tamsin aşteptându-l la capătul aleii. S-a uitat la ea, cât de nefiresc de drăguţă şi de palidă era pe fundalul frunzişului. Şi-a imaginat-o ieşindu-i în întâmpinare, aşteptându-l acolo, şi s-a întrebat de ce.

În timp ce se apropia de ea şi o vedea, în rochia ei de vară deschisă la culoare, simţea că el îi aparţinea mai degrabă întunericului din spatele ei, decât luminii care o înconjura pe ea. Tamsin a ridicat o mână înmănuşată şi i-a făcut semn. El a oprit maşina.

— Am crezut că nu m-ai văzut!

— Te-am văzut, a zis Lewis, lăsând motorul să meargă.

— Nu mai ştiu nimic de tine de-un car de vreme. Ce-ai mai făcut?

— Am lucrat.

— A zis nu tata, nu-i aşa?

— Bineînţeles c-a zis nu.

— Vrei să vii cu mine la o plimbare?

— Acum?

---

14 Livră sau pfund (engl. *Pound),* unitate de măsură a greutății folosită în Marea Britanie, care echivalează cu 453 de grame.

15 În sistemul monetar britanic din această perioadă, circulau trei monede principale: lira sterlină, şilingul şi penny (la plural *pence),* cu paritățile: 1 liră sterlină 20 de şilingi şi 1 şiling 12 pence. După reforma monetară din 1971, şilingul şi alte monede intermediare sau fracționare, care circulau în mod tradițional din perioade mai vechi, au fost scoase din circulație şi au rămas lira sterlină şi penny, cu paritatea 1 liră 100 pence.

— Doar dacă nu cumva nu vrei, bineînţeles.

El s-a uitat în lungul aleii, spre casă – şi spre Alice – şi a oprit motorul.

— Bine, hai.

Au mers de-a lungul drumului o vreme şi s-au oprit la pârleazul spre câmpul care însoţea drumul până la gară. Era un câmp lung şi îngust, cu o potecă bătătorită cu pasul prin iarbă, care ducea la pădure. Soarele prindea pieziş trunchiurile copacilor, scoţându-le în relief pe fundalul propriilor umbre, dar câmpul era scăldat în lumină.

Tamsin i-a dat mâna şi a urcat pe treptele pârleazului. A trecut pe deasupra, şi l-a ţinut de mână mai departe, şi l-a privit în ochi.

— Hai să mergem în pădure.

Lewis i-a simţit privirea. Nu era foarte sigur că se cuvenea să meargă aşa, oriunde, cu ea.

— Foarte bine, a zis el, şi au luat-o peste câmp înspre copaci.

El şi-a aprins o ţigară şi mergea cu capul în pământ, şi Tamsin a părut mulţumită să meargă o vreme aşa, în tăcere. Lewis era foarte departe de ea, în mintea lui. Au ajuns la pădure, şi printre copaci era ceva mai rece. Ea mergea cu mâinile la spate, privindu-l cu coada ochiului. El se ştia privit, şi mai ştia că ea aştepta de la el s-o găsească atrăgătoare, dar dincolo de asta nu mai putea urma nimic, şi el nu voia să se bage în aşa ceva.

— Nu mă mai placi?

— Eşti drăguţă.

De-acum erau înconjuraţi de copaci. Tamsin s-a oprit şi s-a rezemat de trunchiul zdravăn al unui stejar. S-a oprit şi el, întorcându-se pe jumătate spre ea, ca să-i întoarcă privirea. Tamsin şi-a scos pantofii, şi picioarele ei goale erau la fel de graţioase şi de perfecte cum era toată. Şi-a desfăcut nasturele de la o mănuşă, şi-a scos-o, apoi pe cealaltă, şi le-a ţinut pe amândouă într-o singură mână, şi s-a uitat la el, lăsându-şi părul să-i vină în faţă, ca un val. El şi-a aruncat pe jos ţigara, şi a strivit-

o cu piciorul, şi s-a uitat la ea, cum stătea rezemată de copac. Începea să se enerveze.

— Cred că te-ai îndepărtat de mine, a zis ea. Mai demult mă găseai drăguţă, ştiu eu.

— Ce vrei de la mine?

— Ce dracului vrei să spui?

— De ce eşti drăguţă cu mine?

— Ţi-am spus, vreau să te ajut.

— Să mă ajuţi să ce?

— Lewis, tu…

A văzut-o şovăind, şi a savurat momentul şi a zis:

— Când e ziua ta?

— Poftim?

— Spune-mi când este.

— În mai.

— Deci ai împlinit douăzeci şi unu de ani în mai. Vreo petrecere ai avut?

— Bineînţeles, o petrecere mare. De ce?

— Cu mulţi prieteni. Acasă?

— Lewis…?

— Acasă ai avut petrecerea?

— Acasă a fost, da! De ce mă-ntrebi asta?

— Vorbesc cu tine despre lucruri pe care şi le spun oamenii unul altuia. Port o discuţie normală, de oameni normali…

— Dar tu nu eşti om normal, nu-i aşa?

— Nu sunt? De ce nu sunt?

— Hai, zău aşa! De parc-ai avea nevoie să-ţi spun eu… Nu. N-avea nevoie să-i spună ea. Cum stătea, rezemată de copac, părea mică în comparaţie cu trunchiul, şi el a făcut un pas către ea.

— Ai avut pân-acum vreun prieten?

— Am douăzeci şi unu de ani, nu crezi c-am ieşit cu bărbaţi până la vârsta asta?

— Vrei să spui că n-ai vrea un băiat.

— Tu nu eşti băiat.

— Zău, da' ce sunt eu?

— Aş spune că eşti o problemă! a zis ea, râzând.

— Sunt o problemă. Nu-mi plac lucrurile normale. Nu pot să fac lucrurile aşa cum le fac oamenii normali. Şi totuşi, te-aş putea scoate la un film. Te-aş putea invita la cină pe undeva.

— Prostule, nu asta vreau să faci.

— Dar ce vrei? Ce anume vrei de la mine, Tamsin?

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce să stai de vorbă cu mine?

— Despre diverse.

— Despre cărţi, piese de teatru – ce anume?

— Despre, mă rog… Drace, despre toate problemele tale, bănuiesc. Vreau să te simţi mai bine.

— Tu vrei ca eu să mă simt mai bine?

— Mama ta…

— Mama mea s-a înecat. Sunt aproape zece ani de când s-a întâmplat. O vreme nici n-am ştiut pe ce lume eram, dar acum sunt bine, mulţumesc. Despre ce altceva?

— Păi…

— În ce altă privinţă vrei să mă simt mai bine?

— N-am putea să încetăm cu asta?

— De ce, nu vrei să vorbim?

— Ba vreau, dar…

— Nu despre asta? Dar atunci despre ce?

— Ştiai că lumea zice că ţi-ai omorât mama?

Zâmbea când i-a spus – stătea rezemată de copac, şi se uita la el, şi-i zâmbea.

— … Ce?

— Sunt unii care spun că ţi-ai omorât mama. Nu ştiai? Când ai ajuns de nestăpânit, când ai fugit de-acasă, şi te-ai îmbătat, asta spunea toată lumea, că te simţeai vinovat c-o omorâşeşi. N-ai ştiut?

Lewis a rămas încremenit o vreme, şi pierdut.

— Aveam zece ani. S… s-a înecat, a zis el, şi-şi auzea vocea, caraghios de împiedicată, ca de copil, şi nu ştia dacă se apăra sau mărturisea. Înota, şi s-a…

Tamsin a pus o mână pe braţul lui şi a venit lângă el.

— Ah, Lewis, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să zic nimic.

Şi-a lăsat mănuşile să-i cadă, şi l-a prins şi de celălalt braţ, şi gura ei ajunsese lângă obrazul lui, şi abia atunci Lewis a înţeles-o. I-a înţeles bunătatea.

— Lewis…? i-a şoptit ea la ureche.

El a cuprins-o cu braţul pe după talie, şi a sărutat-o, şi s-a simţit foarte bine, fiindcă reuşise s-o facă să vrea. L-a sărutat şi ea pe el, recunoscătoare, luându-l cu amândouă braţele pe după gât.

— Ei, nu face asta, i-a şoptit ea, cu buzele la doar un deget de gura lui.

A sărutat-o, şi s-a simţit sigur pe el, şi atent, şi ea s-a strâns de el în timp ce se sărutau. Apoi s-a uitat la el şi i-a zâmbit, plină de căldură şi de mulţumire.

— Acum ştiu, a zis el.

— Ce ştii?

— Ce voiai.

— Spui o mare porcărie.

O insultase, şi se bucura c-o insultase, şi se simţea înverşunat, şi-i făcea plăcere. A sărutat-o iar.

— Nu vrei să ieşi cu mine, nu? a zis el.

Îi simţea inima cum bătea lipită de trupul lui, sau poate că era inima lui care bătea lipită de trupul ei.

— … Asta vrei…

A sărutat-o iar, şi i-a ridicat părul de pe gât, şi a sărutat-o acolo, şi n-a depăşit limitele, n-a atins-o mai jos de gât, dar a simţit-o cât de mult îl dorea.

— Nu… nu…

— Nu?

— Nu, a zis ea, ţinându-l de braţ cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl trăgea spre ea.

Nu era ca niciuna dintre celelalte femei care-l doreau, atingerea ei era delicată, şi degetele ei puse pe braţul lui descopereau cum ar fi fost, fără să ştie dinainte. El şi-a pus o mână pe umărul ei, peste rochie, şi a ţinut-o strâns, şi a tras-o spre el, şi ea s-a înfiorat când a tras-o spre el, şi a scos un oftat brusc, un sunet blând, ca de fetiţă, un sunet care i-a scăpat, pentru că-l voia pe el atât de tare. I s-a rupt apoi un nasture de la rochie, cel mai de sus, şi a căzut pe pământ, şi el şi-a amintit, vrând-nevrând, că nu era genul de fată căreia puteai să i-o tragi aşa, înghesuind-o într-un copac, nici măcar dacă ea se purta ca şi cum asta ar fi vrut, şi chiar dacă el ar fi putut să-i facă tot ce-şi dorea.

— Gata. Opreşte-te acum. Ajunge, a zis ea pe un ton foarte sec, şi el i-a dat drumul.

A urmat apoi un moment de linişte, în care nu s-au atins, şi pe urmă ea s-a tras imediat lângă el, de parcă nu i-ar fi spus nimic, şi l-a sărutat, şi l-a apucat cu o mână de cureaua pantalonilor, şi i-a ţinut-o strâns. Acum şi el o voia rău de tot, şi ea ştia c-o voia, şi i-a zâmbit, uitându-se în ochii lui şi ţinându-l de curea, cu degetele băgate înăuntru, şi trăgându-l spre ea.

S-au sărutat iar, şi el i-a simţit limba şi buzele desfăcute, şi apoi ea şi-a deschis ochii, şi s-a dezlipit iar de el, dar şi-a lăsat mâna unde era, pe cureaua pantalonilor lui.

Şi-a strâns degetele şi mai tare.

— Mai bine să ne-ntoarcem, a zis ea. Or să se întrebe unde sunt.

Lewis şi-a coborât privirile spre mâna lui Tamsin de pe cureaua lui.

— A, scuze, a zis ea, şi a râs, şi l-a smucit uşor de curea, şi apoi şi-a luat mâna de pe ea, dar a continuat să se uite în ochii lui.

El s-a aplecat spre ea, şi ea l-a sărutat fără pic de timiditate, şi s-a lipit iar de el, şi l-a făcut al ei cu totul. Apoi s-a tras cu un pas înapoi.

— Am zis nu. Opreşte-te, i-a spus.

El a ştiut să se stăpânească. Nu avusese de gând s-o atingă. Dar tot ea trebuia să se oprească, de-acum. Nu-şi dădea seama că trebuia să se oprească?

Ea s-a uitat în ochii lui, şi i-a zâmbit, şi i-a spus:

— Aşa, sărută-mă pe obraz ca un frăţior şi să mergem.

Lewis nu s-a clintit. Ea s-a ridicat pe vârfuri, ca să-l sărute pe obraz. A râs. Apoi l-a sărutat pe gât, şi-a lipit obrazul de fată de gâtul lui, buzele de urechea lui, i-a şoptit ceva, foarte încet, şi el a auzit ceva ca un vuiet în mintea lui, şi s-a pierdut cu totul…

— CE VREI DE LA MINE?

A izbit cu pumnul în copacul din spatele ei, şi durerea i s-a părut minunată.

— CE…? TAMSIN!

Pădurea şi cerul se învârteau în jurul lui.

Era din nou singur. În mintea lui, totul se pregătea să se întunece. N-o mai vedea pe nicăieri. Nu ştia cât de departe ajunsese. A fixat cu privirile pantofii de culoare bleu pal, care zăceau în iarbă, şi mănuşile albe de lângă ei, şi a reuşit să se adune, doar că mugetul din urechi se auzea în continuare, înfundat şi ameninţător. S-a întors, a plecat şi i-a lăsat lucrurile acolo unde erau.

Kit a văzut-o pe Tamsin ieşind în fugă din pădure şi alergând spre casă. A văzut că era supărată, şi desculţă, şi că avea rochia desfăcută la spate. Kit stătuse până atunci pe scaunul de la fereastra din salon, şi încercase să deseneze pisoiaşul care dormea pe pervaz. Nu era al ei, şi n-avea voie să-l bage în casă, dar venise de undeva, şi ea îl găsise dormind, şi acum îşi omora timpul desenându-l. A văzut-o pe Tamsin cum a ajuns pe terasă şi s-a oprit. A văzut că plânsese. Era îngrozită, dar nu s-a ridicat imediat. Dicky a ieşit din casă şi a întâmpinat-o pe Tamsin pe terasă, şi Kit a deschis fereastra, ca să audă ce vorbeau.

— Tamsin! Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

— Nicăieri…

— Spune-mi!

— Tata…

— Unde ai fost?

— Lewis…

Dicky a luat-o pe Tamsin de braţ, şi a tras-o după el înăuntru, şi Kit l-a auzit strigând:

— Spune-mi! Ce ţi s-a-ntâmplat?

S-a ridicat şi s-a dus în hol. L-a văzut pe Dicky cum o trăgea pe Tamsin în bibliotecă, şi uşa s-a închis după ei. Kit s-a hotărât să fugă din faţa uşii, să iasă din casă, şi să se ducă la fereastra bibliotecii. S-a lipit de perete şi a ascultat, ţinându-şi respiraţia.

— … ba nu-i adevărat!

— Uită-te la tine!

— Nu mi-a făcut nimic!

— Ce căutai cu el?

— Ne-am dus la plimbare.

— Ce-ai căutat să te plimbi cu el?

Dicky era foarte supărat, şi ţipa la ea, şi Kit nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată ridicând vocea la Tamsin.

— El a vrut să mergem, şi apoi…

— Apoi, ce?

— Păi, m-a…

— Ce? Ce?

— Păi, ne-am… sărutat…

— Uită-te la tine!

— Nu mi-a făcut nimic!

— Cum arăţi!

— Încetează!

— Arăţi ca o târfă…

— Termină!

— Şi-atunci, asta ce-i?

— Lasă-mă… încetează!

— Ce ţi-a făcut? Ce l-ai lăsat să-ţi facă?

— Nimic, m-a sărutat. Atâta mi-a făcut, m-a sărutat.

— Mă minţi…

— Să nu faci aşa ceva! Încetează! Eşti oribil!

Kit a auzit lovitura înfundată a pumnului, şi a auzit-o pe Tamsin ţipând şi apoi căzând la podea.

Nu putea să nu se uite. A văzut-o pe Tamsin căzută în genunchi, cu mâinile ridicate la faţă, şi pe Dicky stând în picioare deasupra ei. Sora ei a rămas pe jos, cu amândouă mâinile peste faţă, şi Dicky s-a lăsat în genunchi, şi plângea, şi şi-a cerut iertare de la ea, şi a încercat s-o sărute şi a mângâiat-o pe păr. Kit şi-a dus o mână la gură şi i-a venit să vomite de gelozie. De la ea nu-şi cerea niciodată iertare. Pe ea n-o lovise niciodată cu pumnul. Faţa ei nu merita să primească un pumn. Kit era scârbită de sine.

Dicky a tras-o pe Tamsin în sus, şi a dus-o la canapea şi făcut-o să stea jos. Ea îşi pipăia cu degetele obrazul şi ochiul, unde o lovise cu pumnul. El a venit la dulapul de lângă fereastră, şi Kit s-a dat înapoi, şi s-a lipit de zid, şi a închis ochii, şi l-a ascultat cum turna ceva de băut într-un pahar, şi cum încerca s-o facă pe Tamsin să bea, şi cum îşi tot cerea iertare, spunând că el nu putea să suporte una ca asta. După o vreme, Tamsin i-a spus:

— Nu-i nimic, tata – şi avea o voce limpede, era ea însăşi din nou, şi apoi s-a făcut linişte.

După o vreme, Dicky a zis:

— E mai bine?

— E mai bine.

— Draga de tine. Băiatul ăsta… El te-a dus în pădure?

— Da.

— Şi acolo te-a atacat?

— Da. M-a lovit, dar eu am fugit până s-apuce el să…?

— Da.

După un alt moment de tăcere, Dicky a zis:

— Unde o fi el acum?

Capitolul şapte

Lewis a hotărât să meargă la familia Carmichael şi să-i ceară scuze lui Tamsin. Foarte limpede nu-şi simţea el mintea, dar îi făcea rău să ştie c-o speriase şi se gândea că se cuvenea să-i spună.

A luat-o înspre casa lor, dar Kit pornise în căutarea lui, şi i-a ieşit în cale pe potecă. Abia mai putea să respire de cât fugise, şi era hotărâtă, şi i-a întins lui cheile de la Jaguar-ul lui Dicky.

Era de neoprit şi încăpăţânată. L-a tras după ea pe potecă până la grajdurile din spatele casei, care fuseseră transformate în garaje, şi până a dat ea la o parte husa de pe Jaguar – parcă dădea jos pătura de pe un cal de rasă, înaintea cursei –, Lewis a urmărit-o din priviri, plin de admiraţie şi nevenindu-i să creadă.

— Vrei să fur maşina tatălui tău?

— Nici n-o să observe. Asta-i doar de privit.

— Şi tu nu eşti zdravănă.

— Atunci, o să conduc eu. Să nu crezi că nu ştiu. Şi nu mă poţi împiedica.

Lewis îi vedea plină de speranţă mutriţa disperată, şi a înţeles că nu avea scăpare.

— Unde mergem?

— Nu contează, haide!

* * *

Drumul era liber şi uşor, şi maşina se conducea cu mare plăcere, şi Lewis nu se mai gândea la nimic altceva decât la şofat, şi Kit se prostea cu aparatul de radio şi încerca să găsească vreun cântec dintre cele care-i plăceau. Nu-şi vorbeau. Ea se juca la butoanele radioului, şi el simţea cât de bine îi era cu ea. Era singurul lucru pe care-l putea face, şi cu atât mai bine, şi senzaţia pe care i-o dădea maşina mergând repede, şi zgomotul motorului, şi crâmpeiele de muzică pe care le mai găsea Kit făceau ca totul să fie perfect.

S-au dus la Londra. Lewis nu mai condusese prin oraş, drept care la început s-au pierdut, şi s-au învârtit pe străzi, şi s-au uitat la toate lucrurile din jur, şi apoi au parcat în Piaţa Soho, şi el a oprit motorul şi a rămas nemişcat. Era foarte mare linişte fără zgomotul motorului şi fără şuieratul vântului pe la urechi.

— N-am fost niciodată prin Londra noaptea, a zis Kit.

— Cred şi eu.

— Doar la ceai la mătuşi, unde era plin de uniforme.

El şi-a aprins o ţigară, şi ea şi-a dat oglinda în jos, şi a scos un ruj din buzunarul blugilor. Nu era obişnuită cu el, şi, cu toate că n-a dat pe-alături prea tare, se vedea că-l folosea cu stângăcie şi fără pic de vanitate.

— Uite – şi s-a întors către el. Cum e, bine?

Avea pe ea o bluză neagră, şi cu amândouă mâinile şi-a turtit părul – atâta cât avea –, şi a zâmbit către Lewis. El şi-a dat seama că nu găsea nimic de spus. A dat din cap că mergea. Kit şi-a lăsat privirile în jos, în poală, apoi a tras cu ochiul spre el:

— Parcă ziceai că-ţi place jazzul?

Într-un singur loc se puteau duce.

* * *

Au lăsat maşina undeva. Noaptea era mai caldă la Londra decât la ţară şi mirosea urât. Lewis a uitat de toate, în afară de faptul că se simţea viu, şi-i părea bine că se simţea viu, şi că nu mai era încorsetat, şi familiaritatea străzii nu avea nimic melancolic în ea, ci doar îi reamintea de entuziasmul care-l anima de fiecare dată când evada în metropolă, şi se gândea că poate acela era locul potrivit în care ar fi trebuit să te afli.

Kit era bucuroasă că ieşise cu el, şi că umbla pe străzi, şi se gândea c-ar fi fost fericită, chiar dacă nimic altceva nu s-ar mai fi întâmplat în viaţa ei.

Au ajuns la colţul unde era clubul, şi la intrare se făcuse înghesuială, şi el a împins câteva persoane, şi a bătut la uşă. Vizorul s-a dat la o parte.

— Lewis! Pe toţi dracii!

Au intrat, şi Tony i-a tras lui o palmă peste umăr când au luat-o pe scări în jos, şi Kit îl ţinea strâns de mână pe scările abrupte şi întunecoase. Era foarte mult fum, şi lume care stătea în picioare şi pe scări, şi de jur-împrejurul barului. Lewis pătrundea în propriul său trecut.

Kit l-a înhăţat de braţ, şi stătea pe jumătate ascunsă după umărul lui, şi căsca ochii. Era foarte aglomerat, şi mulţimea era gălăgioasă, şi se tot fâţâia de colo-colo, şi pentru Lewis localul era acelaşi dintotdeauna, dar tot i se părea şocant, când îl vedea plin de energie şi de căldură umană. Kit se ţinea strâns lipită de el, şi Lewis a condus-o la o masă din partea cealaltă a sălii.

Era un singur scaun la masă, şi Lewis a pus-o pe Kit să stea jos, şi el s-a uitat în jur după un alt scaun. Abia atunci a văzut cât de încântată era, şi s-a simţit ca la el acasă şi mândru că putea să-i arate localul care era ca şi al lui. Stătuse închis doi ani şi două luni într-o închisoare, şi încă două săptămâni într-alta, de un alt soi. Acum scăpase.

Pe scenă era o mică trupă de jazz, şi muzicienii stăteau înghesuiţi şi cântau ceva febril şi ritmat. Era plin de lume şi lângă scenă, era lume care asculta, ori care dansa, ori care pur şi simplu nici n-auzea muzica şi vorbea. La o masă, era un cuplu care se săruta, şi Kit a rămas şocată când i-a văzut, şi s-a uitat în altă parte, pentru că se simţea stânjenită.

Lewis şi-a tras un scaun lângă ea şi s-a dus la bar. Jack era prezent. Bineînţeles că Jack era prezent.

— Ei, Lewis! De mult nu te-am mai văzut.

— Jack.

Şi-au strâns mâinile.

— Sper că nu-mi faci necazuri cu fetişcana aia drăguţă după tine…

Lewis a privit în jur, să vadă cine era fetişcana drăguţă, şi a înţeles că Jack vorbea despre Kit, care urmărea trupa de pe scenă cu bărbia

proptită în palmă. S-a simţit privită de el, şi i-a zâmbit, apoi s-a întors iar către cei care cântau. Chiar că era frumoasă, acum vedea şi el. Dacă n-ar fi fost vorba de Kit, şi dacă n-ar fi ştiut că avea cincisprezece ani, ar fi zis şi el despre ea că era o fetişcană drăguţă. Şi totuşi, n-avea decât cincisprezece ani. Când o cunoscuse pe Jeanie, şi el avea cincisprezece ani. Nu ştia câţi ani avea Jeanie, dar nu era acelaşi lucru.

— Care mai e treaba, Lewis?

— Bine, dar la tine?

— Binişor. Gin? Şi domnişoara?

— Nu, mulţumesc. Vreau o bere. Şi o… Coca Cola.

Lewis a luat băuturile şi s-a dus cu ele unde-l aştepta Kit. S-a aşezat. Kit s-a aplecat în faţă şi a sorbit din paharul ei, şi apoi a început brusc să râdă şi i-a spus ceva, dar el n-o auzea. S-a aplecat şi el înspre ea şi Kit i-a zbierat în ureche, ca să acopere muzica. Vorbea repede, ceva despre trupă, dacă avea şi un solist vocal, şi se întreba dacă erau americani, şi că-i aminteau de o altă trupă despre care citise, şi el nu putea prinde tot ce-i spunea ea, o asculta şi atât, şi era adorabilă, pentru că ea nu ştia ce ştia el şi le vedea pe toate în felul ei, care era un fel bun de a vedea lucrurile.

Trupa şi-a încheiat recitalul, şi luminile s-au mai aprins puţin, şi Kit s-a rezemat de spătarul scaunului, şi s-a uitat la el de parcă i-ar fi făcut cel mai mare cadou din lume. Nu era o privire cu care el să fi fost obişnuit. Îl făcea să se simtă stânjenit.

— Ce e?

— Nimic… — Dar se uita în continuare la el.

Era ciudat că se uita la el aşa cum se uita, şi-l făcea să se simtă parcă alt om.

— Ei, Doamne, hai că ne-am fiert aici.

Jeanie se oprise lângă umărul lui. Îşi pusese o mână în şold, şi, când el s-a întors, parcă pe toată a cuprins-o dintr-o singură privire.

— Bună, Jeanie.

— Nu mă prezinţi?

— Jeanie Lee. Kit Carmichael. Kit, Jeanie.

Kit i-a întins mâna foarte politicos, şi Jeanie a dat mâna cu ea.

— Bună şi ţie, Kit Carmichael, a zis ea, apoi s-a întors către Lewis: Umbli cu prospături, Lewis.

Nu-i vorbise încet, şi Lewis a văzut-o pe Kit cum făcea ochii mari. Apoi, Jeanie s-a aplecat spre el şi i-a spus:

— Te bucuri să mă vezi?

Într-un fel anume, se bucura, dar a zărit faţa pe care o făcea Kit exact în momentul în care s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la masă şi a vorbit cu Jeanie în surdină:

— Ce-ai mai făcut?

— Mi-a fost dor de tine, copilu'.

Aşa îi spusese mereu. Doar fusese copil, nu?

— Ei, da, am fost plecat o vreme.

— Am auzit, a zis ea, şi l-a mângâiat pe obraz. Apoi: Ce-a mai crescut băiatul meu.

Încă mai arăta bine.

— Auzi, i-a spus el, e doar o puştoaică, nu ştie nimic.

— Asta se vede.

Arăta ca o dură, şi el nu-şi dădea seama dacă fusese mereu atât de săritoare în ochi, dar îşi amintea ce senzaţie îi lăsase lui. Părea să fi trecut mult de atunci. Îşi făcea griji pentru Kit.

— Fii o scumpă, bine? a zis el.

— Ştii că pot să fiu.

Lewis avea şi acum în minte imaginea ei în pat cu el însuşi, la ea acasă, şi gustul ei, pe care-l simţise pe limbă, şi sunetele pe care le scotea ea când el îi făcea lucrul acela. Şi ea, şi Alice.

Jeanie s-a aplecat spre Kit şi i-a spus la ureche:

— Ai grijă de el, iubito, bine?

Apoi s-a îndepărtat, şi Lewis a urmărit-o cu privirea. S-a întâlnit cu un bărbat la bar, şi el i-a ţinut paltonul să se îmbrace, şi au plecat împreună.

Indiferent ce farmec avusese până atunci seara aceea, de-acum îi dispăruse. Lewis aştepta, şi simţea cât de apăsător şi tensionat devenise

totul, şi-şi dorea s-o poată pune pe Kit la adăpost. Nu putea s-o privească în ochi. Ar fi trebuit să fie acum în casa ei mare şi sigură, şi să facă parte din acea lume curată în care el n-avea ce căuta. Nu trebuia s-o fi adus până aici. Nu asta avusese de gând, voise doar să fugă, şi la ea nu se gândise. Acum se gândea la ea.

— Cine era? l-a întrebat Kit, şi el şi-a dat seama că se străduia să pară neimplicată şi i-a fost ciudă.

— O… fată oarecare.

— Veneai des aici mai demult? a zis ea cât mai prietenos cu putinţă.

— Da.

— Şi te lăsau să intri?

— Am petrecut ceva timp aici. Când acasă nu-mi găseam locul.

— Ce norocos eşti. Eu, când fug de-acasă, n-am unde să mă duc – m-ar prinde poliţia şi m-ar aduce înapoi, sau aş fi răpită şi transformată în sclavă, sau mai ştiu eu ce. Băieţii au parte de mult mai multă distracţie.

S-a uitat la ea.

— Tu fugi de acasă?

— Tot timpul, a zis ea, şi s-a uitat drept în ochii lui.

— De ce?

— Tu-l citeşti pe Jean-Paul Sartre?

Încerca să-i distragă atenţia, şi era de-o precocitate adorabilă, dar el şi-a dat seama că încerca să-i distragă atenţia, şi nu s-a lăsat – a insistat.

— Nu. De ce fugi de-acasă?

— Ei, de ce altceva, decât de crize existenţiale, ha-ha, sau poate din cauza vieţii de casă dificile.

Lewis şi-a adus aminte cum o văzuse desculţă, umblând pe drum, după ce el şi Alice…

— Ce căutai afară din casă în noaptea aia? În noaptea în care te-am cules de pe marginea drumului.

— Dar tu ce căutai?

Era isteaţă. Nu i-a răspuns: pentru că tocmai o futusem pe soţia tatălui meu. Îi venea greu să stea în faţa acestei fete cu ochi limpezi, ştiind ce ştia.

— Serios, a zis ea, parcă privind înăuntrul lui. Ce căutai?

— N-ajungem nicăieri. Hai să mergem.

El a dat să se ridice de pe scaun, şi ea l-a prins de încheietura mâinii.

— Lewis!

Îl iubea. Lewis îşi dădea seama de asta, şi era îngrozit la gândul că avea să-i spună din nou. S-a aplecat spre ea.

Îl aştepta, i se citea pe faţă că-l aştepta, şi se vedea că era plină de viaţă, şi de speranţă, şi de răbdare.

— Uite ce e, Kit. Eu nu-ţi pot face decât rău. N-am nimic să-ţi ofer, de care să ai nevoie, mă-nţelegi? Nimic.

— Dar eu te ştiu, a zis ea, şi lui i s-a părut că era gata să înceapă să plângă.

— Ţi-ai făcut nişte speranţe de fetiţă despre… — Nici nu ştiu despre ce, dar nu înţelegi.

— Ba da, Lewis, înţeleg, a zis ea, şi avea o privire fermă şi nu părea deloc tânără. Te înţeleg pe tine. Tu crezi că eşti un om cu întunecimi, şi că-n jurul tău nu e decât întuneric, dar eu, când mă uit la tine… văd numai strălucire. Eşti ca o lumină. Pur şi simplu, aşa eşti tu. Aşa ai fost dintotdeauna.

Lewis părea să întrevadă ceva, ca şi cum ar fi privit dintr-o parte, într-un fel cum nu crezuse că era cu putinţă, evident şi evaziv totodată.

Kit i-a întins o mână peste masă, şi el şi-a dat seama de cât curaj avea nevoie ca să facă gestul. I-a trecut prin minte că ea probabil că nu mai ţinuse niciun alt băiat de mână înaintea lui, şi că el nu era băiat propriu-zis, nu în sensul ăsta, şi că nu avea niciun drept să ia mâna pe care i-o întindea ea. Putea s-o ia de mână, şi putea s-o facă a lui, şi s-o lase să creadă că avea dreptate în privinţa lui, şi s-o distrugă – sau putea s-o refuze. S-a întins peste masă şi i-a împins mâna cât mai departe de el, cât de blând a putut.

— Hai să te duc înapoi acasă.

— Nu merg înapoi acasă.

— E timpul să mergem.

— Ba nu e deloc.

— Haide.

— De ce, numai pentru că ai tu nu ştiu ce criză prostească de falsă conştiinţă?

— Ai un vocabular… nu ştiu cum de nu te oboseşte. E timpul să faci nani.

— Nu sunt obosită, şi tu crezi că nu sunt decât un copil căruia să-i spui…

— Ba nu cred asta!

Era simpatică, şi-n acelaşi timp îi rupea inima.

— Ba da, crezi. Eu sunt mai matură decât tine.

— Asta-i adevărat. Hai să mergem.

— BA NU!

Kit s-a ridicat şi a plecat de lângă el, s-a dus la bar, şi Lewis a rămas uitându-se după ea, şi a aşteptat s-o vadă ce făcea. Ea s-a uitat în urmă, ca să fie sigură că el o privea, şi cu greu şi-a croit drum prin toată lumea de acolo, şi s-a postat între doi bărbaţi. Le-a zâmbit. Unul dintre bărbaţi era bateristul trupei, care era în pauză şi cu o băutură în mână. El s-a aplecat spre ea, şi i-a spus ceva, şi ea a încuviinţat din cap, şi apoi a aruncat o privire spre Lewis, care lui i s-a părut provocatoare şi l-a făcut să zâmbească. Se juca, şi Lewis ar fi stat s-o urmărească în acţiune o vreme, doar ca s-o vadă cum se descurca, dar apoi s-a gândit că lucrurile s-ar fi putut sfârşi prost, aşa că s-a ridicat de la masă. În momentul în care a ajuns lângă ei, bateristul îi luase lui Kit un pahar de whisky. Lewis nu l-a băgat în seamă, şi i-a spus ei la ureche:

— Haide, nu fi copil.

Kit s-a strâmbat la el, şi a întins mâna după băutură. Lewis i-a luat paharul din mână şi l-a pus pe bar.

— Ei! a zis bateristul, care era un tip foarte masiv, şi purta o cămaşă cadrilată, şi nu ştia că el nu făcea parte cu adevărat din mica scenetă care se derula între Kit şi Lewis, un joc numai al lor, care le făcea plăcere şi unuia, şi celuilalt. Lewis nici nu s-a uitat la el. A luat-o pe Kit de braţ.

— Dă-mi drumul! a zis ea.

— Dă-i drumul! a zis bateristul.

— Hai să stăm jos, a zis Lewis.

— Nu vreau să stau jos.

— Nu vrea să stea jos.

Lewis şi-a dat seama că trebuia să vorbească şi cu el.

— Las-o baltă, bine?

A fost o socoteală greşită din partea lui. Bateristul s-a încruntat şi s-a apropiat de el. Pe Lewis îl lăsa rece bărbatul acela, i se părea mai interesantă reacţia lui Kit, care era una extremă.

— Scuze, a zis ea cu accent ca de Surrey. Ia-l tu – şi i-a dat paharul bateristului, care nu înceta să-l ţintuiască pe Lewis cu privirile. Apoi, către Lewis: Bine, hai!

— Dac-ai vrut-o pe dom'şoara, du-te cu dom'şoara, i-a strigat bateristul, şi Lewis a fost cât pe ce să izbucnească în râs, dar apoi s-a auzit un fluierat şi un răcnet de trompetă, şi bateristul s-a uitat în sus, şi atenţia lui s-a îndreptat în altă parte.

Restul colegilor lui de trupă se întorseseră pe scenă, şi luminile slăbeau din ce în ce mai tare, şi el nu putea rămâne să-l pocnească pe Lewis, chiar dacă asta îşi pusese în gând. S-a mai uitat o dată urât la el şi a plecat.

— Lewis!

— N-aveam de gând să mă bat cu el.

— Ba da, aveai!

— Eşti atât de uşor de incitat.

— Ba nu sunt eu. Tu eşti. Nu pot să sufăr să beau whisky. O iubeşti pe Tamsin?

— Nu.

— Atunci, de ce ai sărutat-o?

— Dac-a vrut s-o sărut?

Pe scenă a urcat şi cântăreaţa. Era neagră, şi foarte voluptuoasă, şi purta o rochie albă de satin, şi se mişca foarte încet, de parcă ar fi trebuit să-şi tragă picioarele după ea. A ajuns până în centrul scenei în

etape, mai întâi şoldurile, apoi picioarele, şi apoi faţa i s-a lăţit încet de tot într-un zâmbet.

— Ajutor! a zis Kit.

Formaţia a început iar să cânte, şi n-a mai fost ca înainte, era un cântec vechi de Gershwin, imposibil de recunoscut la început, din cauza felului în care-l cântau, cu un bas dublu, şi cu pianul ţinându-se de bas şi apoi abandonându-l, şi abia când ea a început să cânte lumea şi-a dat seama despre ce era vorba. Avea o voce încinsă şi hârşâită, care chinuia ritmul, şi cântecul era despre cum este să iubeşti pe cineva şi să regreţi, şi oamenii au început să danseze.

Kit s-a tras cu un pas înapoi de lângă Lewis, şi s-a uitat la el, şi i-a întins o mână.

— Ce vrei? a zis el, şi ea i-a zâmbit.

I-a luat mâna întinsă, şi s-a lăsat condus de ea pe ringul de dans.

Acum era în braţele lui, şi pentru el era un sentiment nou, şi o simţea numai bună, aşa lipită de el cum stătea. Îşi lăsase capul spre umărul lui, fără să-l atingă şi, când el s-a aplecat spre ea, i-a simţit părul moale şi mâna pe care şi-o pusese pe umărul lui. I-a ridicat o mână, ca s-o conducă în dans, şi pe cealaltă şi-a pus-o pe spatele ei, între omoplaţi, şi după o vreme puţin mai sus, astfel că degetul mare îi ajungea în scobitura perfectă de la ceafă, unde i se termina părul şi-i începea gâtul. I se potrivea degetul acolo de minune, şi n-a simţit nevoia să şi-l mute în altă parte, sau s-o mângâie, ca s-o facă să i-l simtă, şi oricum nu şi l-ar fi mişcat, pentru că aşa era cel mai bine. Era o fată fină, şi el i-a simţit fineţea, şi faptul c-o descoperise l-a surprins, şi n-a pus-o deloc la îndoială. A uitat că nu era pentru el şi toate motivele pentru care nu era pentru el.

Kit se simţea ca şi cum ar fi ţinut un foc în amândouă mâinile, fără să se ardă.

Pe drumul de întoarcere spre maşină, au tăcut, dar Lewis a luat-o de mână şi a ţinut-o aşa.

Au părăsit Londra simţindu-se foarte îndepărtaţi unul de altul în maşină, aşa că ea s-a mutat lângă el şi a pus capul pe umărul lui, şi el a şofat cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe după umărul ei.

Kit adormise când au ajuns în sat, şi soarele abia răsărise.

S-a trezit când au început să sune sirenele, şi pentru că Lewis a trebuit să tragă de volan şi să iasă pe marginea drumului, şi maşina s-a răsucit într-o parte şi s-a zgâlţâit din toate încheieturile când a călcat iarba. În faţa lor era o maşină de poliţie, şi alta în spate, şi sirenele au rămas pornite, şi din maşini s-au revărsat poliţiştii, şi au venit în fugă spre ei, şi Lewis a fost tras afară şi încătuşat, cu obrazul apăsat pe capota maşinii.

S-a deschis portiera şi pe partea lui Kit, şi Dicky s-a aplecat înăuntru, şi a tras-o afară, şi apoi spre maşina lui, şi ea, când l-a văzut pe taică-său, a ţipat după Lewis. Până atunci, el nu se împotrivise, dar s-a smucit când a ţipat ea, şi n-au reuşit să-l ţină, şi s-au văzut nevoiţi să-l lovească în coaste şi în cap, fie şi numai ca să-l bage în maşina poliţiei. Chiar şi acolo, înăuntru, s-a mai împotrivit, pentru c-o mai auzea încă pe Kit strigând.

Oamenii au ieşit din casele lor, ca să vadă ce se întâmpla, şi au făcut ochii mari când i-au văzut pe Lewis Aldridge arestat din nou şi pe Kit Carmichael salvată din mâinile lui de taică-său. Au rămas pe stradă încă mult după aceea, vorbind despre ce văzuseră şi aşteptând să vadă ce se mai întâmpla, dar în afară de faptul că Preston a venit până în sat ca să recupereze Jaguar-ul, nu s-a mai întâmplat nimic.

Capitolul opt

Senzaţia cătuşelor Lewis o cunoştea, şi timpul petrecut de când le purtase ultima oară şi de când fusese închis ultima oară a devenit foarte repede plin de umbre.

La miezul zilei, a fost scos din celulă, şi dus într-o cameră, şi interogat în legătură cu Tamsin; o lovise, şi ce altceva îi mai făcuse, şi ce-i făcuse lui Kit, şi pe unde umblaseră. În aceeaşi cameră fusese băgat şi după ce-i dăduse foc bisericii. N-a răspuns foarte bine. Era năucit de loviturile primite în cap, şi nu era deloc sigur că putea răspunde, pentru că nu-şi amintea ce se întâmplase, sau dacă ajunsese acolo pentru că-i făcuse ceva lui Tamsin, sau bisericii, sau maică-sii vitrege Alice. Nu ştia de ce tatăl său se afla uneori lângă el, şi alteori nu, şi de ce nu vorbea cu el, dar apoi şi-a dat seama că taică-său nu era cu adevărat acolo, ci doar îşi imagina el că era. Wilson era de faţă, şi un alt poliţist, care intra şi ieşea, şi vorbeau despre el, şi ziceau că e nebun, şi-l întrebau nişte prostii, ca să-i întindă o capcană, şi el ştia că asta făceau, dar şi aşa nu-i putea urmări. Mintea i s-a blocat, ca să scape de toată povestea, şi n-a mai ştiut de el.

Kit era încuiată în camera ei, ceea ce devenise obişnuinţă pentru ea. În salon, Dicky se aşezase lângă Tamsin, când a venit inspectorul-şef să stea de vorbă cu ea. Nu voia să depună plângere, şi a spus foarte răspicat că Lewis n-o violase. Când inspectorul-şef a încercat să scoată de la ea detalii despre ce-i făcuse Lewis, Dicky l-a oprit. Nu mai era nimic de discutat pe acest subiect: fiica lui era neatinsă.

Lewis a fost eliberat spre seară. Wilson a sunat-o la telefon pe Alice, ca să-i spună că Lewis venea spre casă şi ea, după ce a pus receptorul jos, a rămas în hol, aşteptându-l, şi a încercat să şi-l imagineze traversând satul spre casă. Îşi ţinea mâinile strânse una într-alta, şi se uita fix la uşa de la intrare, şi, după multă vreme, Lewis a intrat.

Avea o figură fără expresie, şi ea parc-a împietrit când i-a văzut-o. Avea o privire pe care şi-o amintea din vremurile dinainte să fi fost el închis, şi a înţeles de ce-i înfricoşa pe ceilalţi, dar pe ea n-a înfricoşat-o; îl ştia de prea mult timp, şi ei nu-i făcuse niciodată nimic rău. Lewis a trecut pe lângă ea şi a luat-o pe scări în sus.

Alice s-a aşezat pe scaunul din hol. Nu, s-a gândit ea, nu-i făcuse niciodată nimic rău.

Ştia că trebuia să urce după el, dar nu s-a putut ridica. Se şi vedea pe ea însăşi ajutându-l. În imaginaţia ei, Lewis era iar foarte tânăr, avea paisprezece ani, şi ea îl făcea mai bun decât era, şi nu mai rău, dar ştia că n-ar fi făcut aşa ceva, şi a rămas aşezată pe scaunul din hol, aşteptând.

Lewis era pe jos, în colţul băii, între chiuvetă şi cadă. Şi-a proptit un picior în uşă, ca să nu se deschidă, şi a pus mâna pe briciul aflat pe marginea chiuvetei. A rămas cu el în mână o vreme. Numai mâna care ţinea briciul era prezentă. Mânerul briciului şi lama lui erau singurele obiecte dure, orice altceva era amorţit, n-avea substanţă, nu era nimic tangibil. Era ca şi cum n-ar fi avut deloc trup. Era ca şi cum ar fi fost cel mai neînsemnat lucru din lume. Lama era frumoasă, şi lucitoare, şi ascuţită, şi a dus-o la obraz, şi-a pus-o pe faţă, doar ca să-i simtă metalul rece. Apoi şi-a rezemat iar capul de perete, şi-a întins braţul şi apoi a simţit un iureş, ca şi cum s-ar fi acumulat presiunea în spatele unui baraj, şi lui a început să-i tremure mâna, şi iureşul a luat-o şi mai tare, şi el a ştiut, când a făcut gestul, că avea să fie ceva cu totul aparte. A răsucit lama şi a trasat cu ea o tăietură lungă, şuie, şi primul lucru pe care l-a simţit a fost cum îi bătea inima şi cum i s-a îngroşat saliva în gură de frică. Lama i s-a înfipt în carne, şi sentimentul de uşurare a fost ca niciodată, când sângele s-a pornit. L-a văzut pornind, şi culoarea i-a revenit, şi durerea, şi ochii şi i-a simţit cum ardeau. A început să gâfâie, şi a luat iar lama, şi a simţit dorinţa de a mai face o dată, dar în aşa fel, încât să simtă cu adevărat, şi, când iar s-a tăiat, chiar c-a simţit o durere, şi a avut regrete, şi a căutat ceva de care să se agaţe şi cu care să lupte. A redevenit conştient de baia din jurul lui, şi de plăcile de faianţă din spate, şi l-a cuprins o repulsie plină de milă faţă de ce făcea şi de faptul că simţea nevoia să facă aşa ceva. Îşi dădea seama de-acum că era stupid şi greşit să facă un asemenea gest, şi capul parcă-i stătea să explodeze de durere, şi, când s-a tăiat iar, durerea s-a făcut şi mai mare,

şi după asta a trebuit să taie mai repede, ca să-şi păstreze curajul să se taie, pentru că de-acum simţurile lui funcţionau şi era prezent şi conştient de el însuşi. Când a făcut ultima tăietură, a ştiut că era ultima tăietură, şi n-a fost un final treptat, ci unul brusc, de parcă te-ai împiedica de ceva tare, ca un pumn în plină faţă. A fost izbit în moalele capului de conştiinţa deplină a durerii şi a eşecului său, şi n-a mai simţit nevoia să se mai taie, şi a pus briciul jos, cât mai departe de el.

A închis ochii. Vedea trecându-i prin faţa lor toate speranţele pe care le nutrise vreodată, şi închisoarea, şi pe taică-său, şi pe el însuşi, rătăcit.

Mâna lui s-a şters de sânge pe braţul lui, în timp ce capul lui stătea rezemat de perete, dar el nu şi le simţea – nu simţea decât că pierduse totul.

Kit l-a auzit pe taică-său cum venea pe coridor înspre camera ei. Ştiuse, de când îi trecuse prin minte să-l ia pe Lewis cu ea, că Dicky ar fi pedepsit-o. Se gândise c-ar fi fost un târg cinstit – o bătaie, pentru a-i furniza lui un alibi –, dar uite că nu ieşise figura, şi el fusese oricum învinuit, şi acum i se părea şi ei un plan prostesc, pueril, care n-ar fi putut ieşi niciodată, şi i-a părut rău că fusese nervoasă atunci când îl născocise, şi nu gândise clar. Acum spera – ba nu, credea – că Lewis ar fi s-o înţeles-o. S-a ridicat în picioare, ca să-l înfrunte pe taică-său.

Dicky a intrat în cameră cu tot cu baston, şi pentru o clipă s-a uitat lung la ea.

— Dă-mi un motiv, domnişoară, a zis el.

De multe ori zicea vorbele astea înainte s-o lovească.

— Eu am luat maşina. A fost ideea mea, a zis Kit.

El a venit spre ea şi a cârpit-o cu palma peste tâmplă.

— Te urăsc, a zis ea, şi el a lovit-o din nou, doborând-o la podea. Nu-mi pasă, a zis ea şi a dat să se ridice.

A lovit-o cu bastonul, foarte firesc, în părţile moi ale trupului, şi apoi a ridicat-o de pe jos, ţinând-o de braţ, şi a lovit-o iar. I-a dat drumul şi a pălmuit-o iar peste faţă, şi a continuat s-o pălmuiască între loviturile de baston, dar întotdeauna cu palma deschisă şi cu mare grijă, ca să n-o

învineţească. O întreagă tehnică a violenţei căpătase, cu aplicaţie la Kit, pentru că era ceva ce făcea des şi foarte calculat. Faţa frumoasă a lui Tamsin era preţioasă pentru el, şi, în timp ce o bătea pe Kit, şi-a amintit cum o lovise şi pe ea, şi asta i-a mai diminuat din plăcere, pentru că i se făcuse ruşine de el însuşi. Dar Kit era bună pentru aşa ceva, şi tăcerea ei îl provoca, şi-i plăcea s-o ţină tot într-o bătaie, până când izbucnea în plâns ori scotea vreun sunet oarecare de durere, ceea ce de multe ori îi lua ceva timp să obţină, din cauza firii ei sfidătoare.

După ce a bătut-o până când ea n-a mai ştiut nici pe ce lume era, el a lăsat-o acolo, pe jos, şi s-a dus în intimitatea dormitorului său, ca să se liniştească.

Alice îşi privea ceasul. Era un Cartier pe care i-l dăduse Gilbert, şi avea un cadran mic şi cifre romane. O făcea mereu să se simtă drăguţă şi o soţie aşa cum se cuvenea. Lewis era sus de o jumătate de oră. Alice a pus mâna pe telefon, şi l-a sunat pe Gilbert la Londra, şi i-a cerut să vină acasă. Avea nevoie de el. Avea nevoie de el să vină acasă, şi să preia frâiele, şi să se ocupe de fiu-său, şi să ia povara asta de pe umerii ei. Casa toată avea un aer disperat numai cu ea şi Lewis înăuntru. Dac-ar fi putut să-l facă pe Gilbert să vină acasă, şi să preia frâiele, şi să vadă ce se întâmplase cu Lewis acolo sus, poate că i s-ar fi făcut milă de el şi l-ar fi putut ajuta.

Gilbert i-a răspuns la telefon şi i-a spus că urma să vină acasă. Stătea la birou apoi, gândindu-se ce să facă. Nu era bucuros că Alice era singură cu Lewis acolo, după ce-i făcuse lui Tamsin. I-a telefonat doctorului Straechen la Waterford şi i-a cerut numele unui psihiatru. Psihiatrul îşi avea cabinetul pe strada Harley, şi Gilbert a fost surprins, pentru că nu ştia că doctorii de felul acesta lucrau şi pe strada Harley; el şi-i închipuia în spitale victoriene, cu ferestrele zăbrelite. Gândul că Lewis ar fi putut ajunge într-un asemenea loc îi dădea frisoane. Gândul că Lewis ar fi putut rămâne acasă era intolerabil. Gilbert a obţinut o programare de la doctor, un anume Bond, ca să vorbească despre

Lewis, şi apoi a plecat la gară. Nu era trenul obişnuit, şi, când a ajuns la Waterford, nu era nimeni în gară, în afară de el şi de o femeie care trăgea după ea de braţ un copil şi ţipa la el. N-o cunoştea, şi nu era genul de persoană pe care el s-o fi cunoscut.

A luat un taxi până acasă, şi nu i-a plăcut deloc. Ţinea minte cum îşi conducea maşina până acasă, după slujbă, în serile de toamnă, imediat după ce murise Elizabeth. Şi-l amintea pe Lewis aşteptând la capătul aleii, cum începea să-i zâmbească atunci când îl vedea sosind. Îşi amintea şi că el însuşi nu era în stare să-i întoarcă zâmbetul, sau măcar să se uite la el aşa cum s-ar fi cuvenit, şi, cu toate că nu şi-l amintea pe Lewis copil rău încă de atunci, de la zece ani, de vreme ce-l respinsese, probabil că fusese rău. I s-a părut că-l vedea stând acolo, ca o mică fantomă, în timp ce taxiul vira pe alee – apoi a văzut-o pe Alice în cadrul uşii, aşteptându-l, şi s-a adunat pentru a da ochii cu ea. Şi ea parcă avea aceeaşi privire, avea nevoie de el, şi voia să-i spună că nu era el omul potrivit pentru asta.

I-a plătit şoferului de taxi, şi s-a întors către ea, şi zâmbetul ei a fost unul îndurerat – mai avea puţin şi plângea.

— E sus, în baie, a zis ea. De mai mult de două ore, Gilbert. Pur şi simplu n-am îndrăznit.

Când s-a deschis uşa de la baie, Lewis n-a ridicat privirea. În prima clipă, Gilbert a văzut sângele, şi că Lewis nu mişca, şi a crezut că-şi tăiase venele, dar apoi a văzut că era la fel ca înainte, doar o mutilare scârboasă. Numai că sângele şi privirea fixă pe care o avea Lewis erau cu adevărat înspăimântătoare.

Gilbert a deschis dulăpiorul din baie şi a scos un bandaj alb, curat. I l-a întins fiului său. A urmat un moment de linişte, apoi Lewis a clipit din ochi, şi a luat cuminte bandajul, şi a rămas cu el în mână. Gilbert era îmbrăcat în costumul său negru, cu cravată şi cămaşă albă, şi încă mai avea pălăria pe cap, şi se simţea complet nelalocul lui şi protejat de propria-i ciudăţenie.

— Doctorul Straechen mi-a recomandat pe cineva de la Londra, a zis el. Cel mai bine cred c-ar fi să pleci undeva pentru o vreme. Undeva

unde să te poţi face bine… Lewis? — A zis el, crezând că Lewis nu-l auzise. A stat puţin, apoi a repetat: Lewis?

I s-a părut că Lewis dăduse din cap. Trebuia să priceapă că aşa era cel mai bine, s-a gândit el şi a ieşit. A lăsat uşa deschisă şi a coborât. A văzut-o pe Alice în hol, aşteptând, şi n-a vrut să-i spună nimic despre toată povestea. A ajuns până jos, coborând scările încet.

— E bine? l-a întrebat Alice, ceea ce părea o întrebare absurdă.

Gilbert simţea nevoia să bea ceva. S-a dus în salon, şi a turnat într-un pahar trei degete de scotch, şi l-a băut chiar acolo, stând în picioare. Alice a venit şi s-a oprit lângă el, urmărindu-l cu privirile.

— Chiar atât de rău era? l-a întrebat ea.

— Da.

— Ce face, iese de-acolo? A spus ceva?

— Nu. Nu ştiu.

— Gilbert, eu nu cred c-a fost brutal cu Tamsin.

El s-a uitat lung la ea.

— Nu fi caraghioasă, a zis el şi a băut ce-i mai rămăsese în pahar.

— N-a fost niciodată violent – nu în felul ăsta. De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Tu te descurci aici? Mă duc la Dicky. Nu-mi place să te las cu el.

— Ţi-am spus, nu cred că i-a făcut ceva.

— Te-am auzit. Nu ştiu de ce-l aperi. Nu l-ai văzut? Nu ţii minte ce-a făcut?

— Te rog să nu ţipi la mine, vreau doar să spun…

— Nu ţip la tine. Mă duc la familia Carmichael. Să văd ce pot face acolo şi mă întorc.

El a plecat, şi Alice a rămas în hol. Ea îl chemase pe Gilbert, ca să-l vadă şi el pe Lewis în halul acela, dar lucrurile nu ieşiseră cum sperase – Gilbert se speriase şi-atât.

Pe Kit o dureau coastele când respira, dar nu credea să fi avut ceva rupt pe dinăuntru. O mai duruseră în felul ăsta, şi nu fuseseră decât nişte vânătăi, care se vindecaseră. O durea şi capul, pe sub păr, unde se

lovise cu el de podea, şi asta o făcea să şi-l simtă pe tot plin de lacrimi, de care nu putea scăpa, fiindcă nu-i venea să plângă.

Bătaia încasată de la taică-său şi sentimentul de singurătate i se păreau mult mai rele acum, şi erau şi mai greşite, pentru că Lewis o ţinuse de mână, şi pentru c-o ţinuse în braţe într-un fel anume când dansaseră. Se purtase cu ea delicat, şi ea fusese cât pe ce să-i spună şi cele mai dificile secrete ale ei.

Tamsin i-a adus lui Kit în camera ei o tavă cu cina, şi a pus-o pe pat, şi s-a uitat la ea cum stătea făcută covrig pe scaunul de la fereastră.

— Hai, c-arăţi foarte bine! a zis ea. Mie mi-ai văzut faţa?

— Te doare?

— Nu cine ştie ce. Cum se face că singura dată când mă bate şi pe mine, mă loveşte în aşa fel, încât să se vadă? Pe tine nu te bate niciodată aşa.

Kit a ridicat din umeri. N-avea curaj să întrebe ce păţise Lewis.

— Eşti slabă de înger, a zis Tamsin. Ar trebui să coborî şi să-ţi ceri iertare.

A ieşit apoi, şi a trântit uşa după ea. Kit a început să plângă, dar s-a oprit. A tras aer în piept şi l-a ţinut o clipă, uitându-se la feţele de pe copertele discurilor aliniate în jurul camerei şi închipuindu-şi că ele îi dădeau curaj, apoi s-a forţat să mănânce din ce se găsea pe tavă. Erau câteva sendvişuri, şi o farfurie cu biscuiţi, şi gustul lor i s-a părut oribil, dar s-a forţat să le mănânce, pentru că întotdeauna crezuse că-şi putea câştiga bătălia, fie şi parţial, dacă avea grijă de ea însăşi, dacă rămânea genul de om care se îngrijeşte de cum arată. A mâncat un sendviş, apoi un biscuit, şi a băut apa, şi, după ce a mâncat, s-a dus înapoi la fereastră şi a ieşit afară pe acolo.

S-a refugiat în tufele de pe marginea aleii, când a văzut venind maşina domnului Aldridge. S-a şters pe faţă cu mâna, şi avea mâna murdară de la ieşitul pe fereastră, şi murdăria de pe mână şi-a trecut-o pe faţă. Şi acum o usturau picioarele de la juliturile pe care şi le făcuse când sărise pe iarba uscată. A stat ascunsă cât de bine a putut, şi apoi a

luat-o spre sat, şi spre staţia de poliţie, ca să afle dacă-l putea vedea pe Lewis acolo, sau măcar să afle ceva despre el. Ştia că nu trebuia s-o vadă nimeni şi s-a gândit să încerce să se uite pe ferestrele din spate, unde clădirea dădea spre terenul de golf.

Încă mai plutea în aer căldura zilei, şi ea se zgâriase pe picioare în tufele pline de ţepi prin care trecuse, şi încă o mai durea capul de la bătaia încasată. Ştia că făcea un lucru iraţional. Pentru prima dată în viaţa ei, voia să se predea; să se predea faţă de Lewis, şi să-l pună pe el s-o ţină în braţe, şi ea să fie slabă în braţele lui. Avea nevoie să simtă asta: pe Lewis ţinând-o în braţe. Avea nevoie de un refugiu.

Capitolul nouă

Alice a aşteptat până când s-a simţit cât de puternică şi de calmă a putut, şi apoi a urcat.

Când a deschis uşa băii, l-a văzut pe Lewis aşezat pe marginea căzii. Încerca să-şi clătească braţul sub robinet şi să ţină totodată şi bandajul. I s-a părut neîndemânatic şi a văzut iar copilul din el. Nu ştia dacă avea să-l vadă vreodată la vârsta pe care o avea cu adevărat. S-a întrebat dacă aşa trebuia să simtă o mamă. Nu credea că avea să afle vreodată.

El s-a oprit când a văzut uşa deschizându-se, şi nu s-a mai mişcat. Ea a închis robinetul şi s-a aşezat lângă el pe marginea căzii.

— Ştiu că nu i-ai făcut niciun rău prostuţei de Tamsin, a zis ea.

El a scuturat din cap, dar şi-l ţinea tot plecat, ca să nu-i vadă ea faţa. Alice a privit sângele şters de pe plăcile de faianţă, şi sângele de pe braţul său, care era închis la culoare şi mânjit, dar uscat.

— Ce-ar fi să coborâm şi să te curăţ acolo? a zis ea.

Jos, Ta pus să se aşeze pe scaunul de lângă uşile care dădeau spre grădină, şi a venit cu un lighean cu apă, şi cu dezinfectant, şi cu vată, şi i-a desfăcut bandajul. El o urmărea cu privirile şi se simţea mai liniştit, şi-şi mai revenise în simţiri, dar nu-şi făcea niciun fel de speranţe.

Ea s-a pus în genunchi în faţa lui, şi i-a şters sângele uscat, şi a trecut cu mare grijă tamponul de vată de-a lungul liniilor drepte ale tăieturilor şi prin locurile în care liniile se intersectau. L-a întrebat:

— Asta-i cea mai rea, nu-i aşa?

El îşi ţinea braţul întins şi nemişcat, şi degetele îi tremurau în timp ce ea i-l curăţa de sânge. Când a terminat, i-a înfăşurat bandajul curat în jurul braţului, foarte strâns, şi l-a legat, tăindu-i capătul în două fâşii pe care le-a înnodat.

— Îmi pare rău, a zis el, uitându-se la creştetul capului ei, care stătea în genunchi în faţa lui.

— Nu fi caraghios.

— S-ar zice că suntem ca-n vremurile bune.

Ea şi-a ridicat ochii la el, şi avea o privire caldă, şi apoi faţa ei parcă s-a descompus, şi el a văzut-o lăsând capul în jos, ca să nu i-o mai vadă el.

— Ce-o să mă fac? a întrebat ea.

— Nu sunt eu propriu-zis cel pe care să-l întrebi.

Nu şi-a mai ridicat ochii, şi atunci el i-a pus o mână pe obraz, ca s-o facă să se uite la el.

— Nu suport să mă văd în oglindă, a zis ea.

Era, deci, la fel ca şi el. Şi-a rezemat faţa de palma lui şi el, dacă a văzut-o făcând astfel, s-a simţit puternic. S-a aplecat spre ea, şi i-a ridicat faţa, şi a sărutat-o pe obraz, şi ea şi-a închis ochii şi i-a pus lui o mână la spatele capului, ca şi cum l-ar fi ţinut în braţe, şi ca să-i întărească sentimentul că nu era singur şi că mai era iertat cel puţin pentru o vreme.

Lewis găsea ciudat faptul că fusese atât de pierdut, şi acum îşi găsea, iată, alinarea, şi nu-i venea să se încreadă în ea, dar faptul că erau buni unul cu celălalt îi crea o senzaţie plăcută şi bunătatea lor unul faţă de altul – chiar şi după ce făcuseră ce făcuseră – era în sine un lucru preţios.

Kit venise printre copaci, şi din cauza copacilor nu vedea cu totul spatele casei, şi-i zărea pe ei prin uşile deschise, dar abia când a ieşit pe

pajişte i-a văzut mai bine. Înainte de orice altceva, i-a trecut prin minte că dădea buzna peste ceva ce nu trebuia să vadă – abia după aceea s-a gândit în mod conştient cât de greşit era faptul că se ţineau îmbrăţişaţi în felul acela. Alice era îngenuncheată la picioarele lui, şi poziţia ei, şi felul cum îşi ţinea mâna după capul lui, cum îşi atingeau feţele – totul era greşit. Mergea spre ei încet, fără să-şi dea seama că mergea, şi i-a văzut stând nemişcaţi, şi a văzut că Alice avea ochii închişi. Faţa lui n-o vedea, pentru că Lewis îşi ţinea capul de partea cealaltă a ei, dar mâna lui o mângâia pe Alice pe păr, şi Kit s-a gândit: foarte bine, o consolează – dar apoi s-au întors amândoi, şi au văzut-o, şi ea şi-a dat seama că nu era deloc bine. Ei au tresărit, şocaţi şi ruşinaţi că fuseseră văzuţi de cineva, şi nu şi-au putut ascunde reacţia. Lewis a privit-o drept în ochi, şi Kit a scăpat-o din vedere pe Alice, pentru că nu mai avea ochi decât pentru Lewis şi încerca să-şi dea seama dacă era încurcat cu ea şi cum.

El s-a ridicat şi a pornit înspre ea, şi Kit nu ştia ce şi-ar fi putut spune unul altuia, şi nu voia să-i spună lui ce-i trecea prin minte, aşa că s-a întors şi a rupt-o la fugă. El a prins-o din urmă şi a apucat-o de încheietura mâinii. A prins-o foarte tare de încheietura mâinii, şi-a durut-o, şi s-a simţit foarte speriată. Nu mai fusese niciodată speriată de el, doar că de astă dată văzuse ce văzuse.

Şi-a smuls braţul din mâna lui, şi el a văzut-o că se temea, şi nu s-a mai ţinut după ea. Mai avea puţin şi ajungea la copaci, şi-ar fi putut scăpa, dar ea s-a oprit, pentru că trebuia să ştie.

— Tu şi cu ea? Asta faceţi?

— Da.

A urmat un moment scurt de tăcere, şi apoi pe Kit a cuprins-o disperarea şi a strigat în gura mare:

— Dar e mama ta vitregă! E ca şi cum ar fi… cum ar fi…

— Ba nu! Nu-i aşa!

A ţipat şi el, pentru că nu putea suporta să audă aşa ceva, dar ea s-a speriat de el din nou, şi atunci el a început să vorbească doar ca să spună ceva:

— Kit, s-a întâmplat o dată, atâta tot, o singură dată. N-am vrut… eu… era…

Kit s-a întors cu spatele la el şi s-a cuprins cu amândouă braţele.

El a rămas nemişcat, deznădăjduit, privindu-i spatele, în timp ce ea se lupta cu scârba; când s-a întors iar cu faţa la el, era calmă, şi liniştită, şi închisă în ea.

— Venisem să-ţi spun să nu-ţi faci griji, a schiţat ea un zâmbet amar, pentru că n-or să-ţi facă nimic în legătură cu Tamsin. De lovit, a lovit-o tata. Eu te-am făcut să vii cu mine la Londra, pentru că ştiam c-aveau de gând să dea vina pe tine că fusese ea lovită, şi am vrut să fac în aşa fel, încât să pară imposibil. Pentru că erai cu mine. Dar nu mi-a ieşit figura.

S-a frecat la frunte cu dosul palmei, şi părea obosită şi confuză.

— Tatăl tău?

— Da. De obicei, numai pe mine mă bate. Nu l-am spus niciodată nimănui. Voiam să ştii tu despre asta. Nu ştiu de ce.

— Adică te bate?

— Or să vrea să facă totul uitat, şi asta cât mai repede.

— Când… când te bate?

— Ei, aproape tot timpul.

Şi-a desfăcut nasturii din mijloc ai rochiei de bumbac şi i-a arătat lui urmele proaspete ale loviturilor de baston de pe piele.

Lewis a rămas încremenit, şi lumea toată parcă explodase în jurul lui, şi el se uita la fata frumoasă din faţa lui, pe care o crezuse neatinsă, şi a fost năucit de felul cum se schimbase totul brusc.

Şi-a ridicat o mână într-un gest de uimire. Nu-i venea să creadă. A întins mâna spre ea, pentru c-o văzuse atât de chinuită. Kit a scuturat din cap.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, a zis ea.

Şi s-a îndepărtat de el, şi Lewis a rămas acolo unde era. Kit se făcuse nevăzută în pădure, şi el rămăsese iar singur.

Lewis a rămas nehotărât, între pădure şi casă, şi ar fi putut s-o ia ori spre pădure, în sus, ori în jos, înapoi spre casă. A auzit o portieră de maşină trântită şi l-a văzut pe taică-său venind pe după colţul casei. A avut o reacţie de copil: s-a gândit că tatăl său l-ar fi putut ajuta şi a fugit prin grădină spre el…

— Tată!

Gilbert se întorcea de la discuţia cu Dicky. Îi ceruse scuze, şi Dicky îi făcuse şi mai grea situaţia care nu era deloc uşoară, şi la plecare o zărise pe Tamsin – îi văzuse faţa – chiar când ea închisese uşa de la salon. Nu-şi putea scoate din minte figura ei, cu vânătaia oribilă din jurul ochiului şi de pe obraz, şi când a mai văzut-o şi pe sora ei mai mică fugind de fiul său printre copaci, s-a speriat urât de tot şi s-a înfuriat. Lewis şi cu el s-au întâlnit pe terasă.

— Unde mama dracului te crezi? Treci în casă!

— Am de vorbit ceva cu tine.

— În casă! N-ai voie să mai ieşi din casa asta!

Obiceiul de a respecta poziţia de superioritate a tatălui său era foarte adânc înrădăcinat în Lewis, aşa că l-a urmat pe Gilbert în salon. Alice nu era acolo. Gilbert s-a dus la dulapul cu băuturi şi a început să înghesuie sticlele din el în bufetul de dedesubt, ciocnindu-le între ele. Lewis îl urmărea şi se gândea, ca un copil, că, dacă i-ar fi putut explica, totul s-ar fi limpezit, şi tatăl său ar fi făcut ceva, ce ştia el, şi s-ar fi făcut dreptate. Vedea că taică-său nu înţelegea şi simţea nevoia să-i explice.

— Ai fost la familia Carmichael? a întrebat el.

— Da, la ei am fost, şi niciodată nu m-am simţit atât de umilit. M-am lăsat umilit pentru tine – pentru ceva ce tu ai făcut! A trebuit să-l las pe Dicky Carmichael să-mi arunce-ntre ochi cu toată mizeria ta.

— Cu Tamsin? Nu i-am făcut nimic. Ea s-a…

Dar nu voia să devieze de la povestea principală. Se gândea la Kit, şi simţea nevoia s-o ajute, şi nu ştia cum. Îi era teamă să nu se piardă iar cu firea, şi trebuia neapărat să se explice şi să nu-şi piardă concentrarea pe lucrurile cu adevărat importante. Îşi simţea bandajul strâns legat pe

tăieturi, şi a scuturat din cap – şi-a închis ochii doar o clipă –, ca să poată gândi. Gilbert încerca să închidă uşile bufetului şi să le încuie.

— Deci minciuna sfruntată şi înşelătoria sunt ultimele tale păcate?

Gilbert s-a îndreptat după ce încuiase băuturile în bufet, şi Lewis a înţeles bine semnificaţia încercării lui de a pune sticlele sub cheie: ascundea băutura, ca să nu-i mai fie lui la îndemână, dar acum Lewis nu se gândea la băutură, nu se gândea la nimic altceva decât la Kit, şi încerca să se facă ascultat, şi Gilbert nu-l asculta, ci îl înfrunta, şi ţipa la el, şi încerca să-l ţină la respect, aşa cum făcea mereu, să-l ţină la respect, şi să-l ţină la pământ, şi să-l ţină bine, ca să nu poată face nicio mişcare…

— Am avut parte de violenţă, i-a spus Gilbert, şi vocea îi tremura din cauza furiei aberante care-l mâna, am avut parte de alcoolism, am avut parte de o formă bolnavă de auto-mutilare, pe care majoritatea oamenilor nici nu şi-o pot închipui, şi acum ai…

— Nu eu am lovit-o!

Lewis încerca să ţină şirul evenimentelor în minte, şi să nu-şi lase furia să-i facă din ele un talmeş-balmeş, dar Gilbert ţipa la el:

— Dacă tu crezi c-am să te primesc înapoi în casa mea, ca să-mi distrugi viaţa cu…

Chiar atunci Lewis a sărit la taică-său – şi Alice a intrat în cameră exact în timp ce el repezea la tatăl său – şi l-a văzut pe Gilbert înfricoşat, şi frica lui a lăsat-o rece. Lewis l-a prins pe taică-său de mână. L-a prins de mână, şi l-a apucat de gât, de gulerul şi de reverul hainei. Gilbert s-a simţit fără vlagă în mâinile lui, şi mâinile lui păreau atât de mari când l-a trântit la podea. Lewis era încă destul de stăpân pe sine ca să nu-şi mai lovească tatăl, în schimb a tras un picior în bufetul cu băuturi, în partea din faţă, şi lemnul s-a crăpat în urma loviturii. Tatăl său a căzut la podea şi uşile uşoare, ornamentate, ale bufetului s-au rupt în bucăţi, şi sticlele dinăuntru s-au făcut ţăndări, şi mirosul de băutură, mirosul amestecat şi dulceag de alcool, s-a ridicat şi l-a izbit în nări, şi atunci Lewis a ieşit pe uşă, iar Alice i-a făcut loc să treacă, lipindu-se de perete.

Aerul părea vâscos în timp ce Lewis îşi croia drum prin el. Alergase pe poteca de la marginea copacilor, şi de acolo în grădina ei. Curgeau apele pe el, şi mirosul plăcut de iarbă cosită şi aerul impunător şi liniştit al casei păreau malefice în mintea lui. A început să-i strige numele şi a parcurs în fugă toată lungimea casei, în căutarea ei, şi nu însemna nimic pentru el că în timp ce alerga, şi în timp ce striga după ea, în tot acest timp, izbea cu pumnul în ochiurile de geam lucitor ale ferestrelor. I-a strigat să vină, dar ea n-a venit la el. Nu simţea cum se încovoiau şinele de plumb dintre ochiurile de geam, când le lovea cu pumnul, dar o striga pe Kit şi se gândea că nu se putea să nu vină la el.

S-a oprit, şi i-a mai strigat o dată numele spre casa parcă nelocuită, dar nu i-a răspuns nimeni. A văzut un bărbat – nu pe Dicky, un alt bărbat – venind pe după colţul casei, şi a auzit ţipete dinăuntru, şi l-a auzit pe Dicky strigând, şi apoi a văzut-o şi pe Kit. Se uita la el de sus, de la o fereastră de deasupra lui, şi nu se mişca. Vederea ei l-a făcut să nu mai fie atent, şi bărbatul pe care-l văzuse a ajuns până la el, şi l-a izbit cu umărul în piept, şi l-a trântit pe jos. L-a ţinut la pământ, şi a încercat să-l facă să se uite într-o parte, punându-i un genunchi pe piept. Lewis şi-a arcuit corpul şi l-a lovit cât a putut de tare cu piciorul în faţă pe bărbatul acela, fără să stea pe gânduri, şi s-a ridicat când a putut. L-a văzut pe Dicky ieşind din casă, dar nu s-a putut repezi la el, pentru că avea o puşcă în mână. Lewis a văzut că bărbatul pe care-l pocnise era Preston, şi l-a văzut sângerând şi ducându-şi mâinile la faţă, aşa cum rămăsese, trântit la pământ. Ţipetele nu încetaseră. Lewis a rupt-o la fugă spre copaci. S-a auzit o împuşcătură, dar el se pierduse deja printre copaci, şi focul de armă fusese mai mult ca să-l sperie, şi nu îndreptat spre el.

Pădurea era foarte deasă şi întunecoasă, de parcă ar fi fost sub apă, şi mirosea puternic a usturoi sălbatic, şi a urzici, şi a sevă de la copaci. Lewis a părăsit cărarea şi a luat-o prin tufişuri şi peste frunzele moarte, care zăceau acolo de ani buni. Când a ajuns într-un loc de unde nu se

mai vedea niciun drum înainte, s-a oprit şi s-a odihnit, sprijinindu-se cu o mână de un copac şi trăgându-şi sufletul.

A închis ochii şi a văzut-o foarte limpede pe Kit. Îşi simţea trupul tot amorţit, şi uşor, şi se gândea într-una la Kit, şi la cum o iubea, şi la cum înţelesese, în sfârşit, c-o iubea.

Parcă o vedea zâmbindu-i în maşină, la Londra, şi-şi amintea cum dansase cu ea şi cum îi simţise trupul pe trupul lui. Îşi amintea cum stătuse ea sprijinită de un copac, într-o după-amiază însorită, şi cum avea rochia udă, şi vorbise cu el, dar îi lăsase şi clipele lui de tăcere. Se gândea la cât de drăguţă era. I se părea o prostie că se simţea fericit gândindu-se la ea, dar, când o vedea în mintea lui, aşa se simţea, fericit – sau măcar îşi putea imagina fericirea. Se gândea că simpla idee de a lovi o asemenea fată era ceva de neconceput, şi că să laşi o asemenea fată să fie bătută era ceva totuna de rău.

A simţit înţepături în mâna dreaptă, şi s-a uitat la propria lui mână, şi nu pricepea de ce avea aşchii de sticlă înfipte în partea din afară şi în podul palmei, aproape de încheietură, şi apoi şi-a amintit de ferestre.

S-a aşezat pe jos, rezemat de copac, şi a încercat să-şi scoată cioburile, şi mâna îi tremura din ce în ce mai tare, şi rănile acelea mici îi dădeau arsuri.

Şi-a lăsat capul pe dosul mâinii rănite o vreme, şi a încercat să se gândească la ce avea de făcut. Îi venea greu să se concentreze.

Nici vorbă s-o lase pe Kit acolo.

Dacă ar putut vorbi cu ea, poate că lucrurile s-ar fi îndreptat. Era o idee simplă şi prostească, dar îi oferea un scop de care să se agaţe.

Capitolul zece

Kit rămăsese în camera ei când Lewis venise după ea, şi-l auzise strigând-o, şi auzise izbiturile în geam şi pe Tamsin urlând. Atât de înfricoşată era, încât îi tremura tot corpul, aşa cum îi tremura când o bătea tatăl ei; simţea oroarea fizică a bătăilor şi o punea în legătură cu Lewis, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Pentru ea, Lewis fusese

întotdeauna sinonim cu bunătatea. Îl crezuse întotdeauna bun, şi acum uite că voia să fugă de el. Voia să-şi încuie uşa camerei, să se baricadeze înăuntru, să se ascundă de el. Era mult prea speriată, ca să se mişte de la fereastră în timp ce el striga după ea, şi, când el a văzut-o, şi i-a strigat numele, şi ea l-a văzut pe Preston încercând să-l ţină şi pe Lewis lovindu-l cu piciorul în faţă, i se făcuse scârbă. Scârba şi frica mergeau mână-n mână cu sexul în mintea ei – cu sexul pe care-l făcuse Lewis cu Alice, şi cu sexul pe care-l intuia la tatăl ei – şi, când se gândea la lucrurile astea, i se păreau de nesuportat şi atât de întunecate, încât ea nici n-avea cuvinte să le descrie.

Pentru Kit, ideea de sex era ceva nou şi delicat, şi când visa despre sex, ori când se gândea la el, sexul era pentru ea ceva dulce şi incitant, şi avea legătură cu dragostea şi cu promisiunile. Dar ideea că Lewis şi Alice… şi frica pe care Lewis i-o inspira în momentele acelea ţineau de un loc viciat. Se gândea la femeia de la clubul de jazz, care-i mângâiase faţa. Se gândea la Tamsin care fugea desculţă, având rochia cât desfăcută, cât ruptă. Acum Lewis nu i se mai părea delicat. Şi nu ştia în ce se transformase.

După ce el se făcuse nevăzut în pădure, ea se întorsese în pat şi rămăsese acolo vreme îndelungată.

Se auzeau voci de jos, şi erau mai mulţi oameni, şi s-a auzit vocea tatălui ei, şi apoi, după o vreme, s-au auzit bătăi cu ciocanul în lemn şi metal. Kit s-a dus la fereastră şi a văzut nişte bărbaţi care acopereau ferestrele sparte cu scânduri negeluite. Bocănitul de ciocane a continuat destul de mult, până când cerul s-a întunecat, şi dincolo de fereastra ei nu se mai vedea nimic. Era foarte multă gălăgie, şi parcă nu se mai oprea, şi, după ce totuşi s-a oprit, parcă răsuna tăcerea.

Kit şi-a aprins veioza de pe noptieră. Şi-a rotit privirile prin cameră, şi s-a uitat la friza făcută din toate discurile ei proptite de plintă, şi feţele de pe ele au rămas mute. Nu-l mai avea pe Lewis la care să se gândească, nu mai avea niciun cântec pe care să-l asculte. Toate iubirile ei o părăsiseră.

Apoi au răsunat paşi pe coridor, numai că nu era taică-său, aşa că nu s-a ridicat din pat.

Tamsin a deschis uşa. I se vedea urât vânătaia pe fundalul tenului şi al părului deschis la culoare; s-a rezemat de uşă, aruncând o privire foarte suficientă spre Kit.

— Care-i treaba, copilo?

Kit se şi simţea ca o copilă, şi ar fi vrut ca Tamsin să fie bună cu ea.

— Au terminat cu ferestrele?

— Da. Nu-i aşa că-i groaznic? Bătute în cuie până mâine, când o să vină cineva să le repare aşa cum trebuie. De ce striga după tine?

— Ce?

— Lewis. De ce striga după tine?

— În loc să strige după tine, vrei să zici?

— Nu fi proastă. Nu. Ce dracului a fost asta, vreau să zic.

— Vrea să ştie tata?

— Ai fost afară? Te-ai văzut cu Lewis după ce i-au dat drumul?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat când a luat maşina?

— Nimic.

— Păi… şi atunci, de ce a venit după tine?

— Nu ştiu.

— I-ai spus?

— Ce să-i spun?

Tăcere.

— I-ai spus? Ştii ce vreau să spun, despre toate… I-ai spus de tata?

— Bineînţeles că nu.

— În orice caz, nimeni nu l-ar crede pe unul ca el.

— Ştiu.

— Ei, bine, atunci.

Tamsin s-a dus la fereastră şi s-a uitat afară, dar se făcuse întuneric şi pădurea nu se mai vedea. S-a întors de la fereastră, şi s-a aşezat pe marginea patului, alături de Kit, şi parcă nu se simţea în largul ei stând acolo.

— Oribil a fost, nu-i aşa? a zis ea.

Kit a dat din cap.

— Ştii c-au lăsat un poliţist să supravegheze casa? a zis Tamsin. Suntem în siguranţă cu toţii înăuntru – şi i-a zâmbit, şi era toată numai căldură şi arăta cu adevărat ca o soră mai mare. De ce nu coborî şi tu, să stai cu noi? a zis ea. Suntem în salon. Nu e cazul încă de cină, pentru că totul e întârziat. Haide. Probabil că mama o să-ţi dea să bei un sherry, că e o zi dintr-aia, şi practic ai şaisprezece ani.

I-a întins o mână, şi Kit a luat-o de mână şi au mers împreună pe coridor, şi pe scări în jos, şi de acolo în salon.

Dicky şi Claire stăteau pe canapea şi s-au întors către cele două fete, când au intrat.

— Iată-vă, a zis Dicky, zâmbind.

— Uite, a zis Tamsin, uite-ţi pisoiul. Nu ştiu cum a intrat înapoi. M-am jucat şi eu cu el. Uite, încearcă să-i dai asta, îi place la nebunie.

I-a dat drumul de mână lui Kit, şi a ridicat de jos un ghem de lână dintre cele folosite de Claire la goblenul ei, şi i l-a întins. Kit l-a luat, şi s-a trântit la podea lângă pisoi şi lângă maică-sa. Tamsin şi Dicky au schimbat priviri, şi Tamsin a schiţat un zâmbet, şi Dicky a încuviinţat din cap, şi s-a întors la ziarul lui. Familia reunită a rămas în salon, aşteptând să se termine odată pregătirea cinei.

Poliţistul Wilson a venit să stea de vorbă cu Gilbert. Alice a mers în camera ei şi a rămas acolo. Dacă ar fi auzit ce se spunea despre Lewis, ar fi plâns de frică şi s-ar fi trădat că se simţea vinovată. Stătea întinsă pe pat, ca o fetiţă care s-ar fi prefăcut că avea temperatură, şi asculta vocile de bărbaţi care se auzeau din salon, dar nu avea importanţă că de fapt nu auzea vorbele propriu-zise. Vorbeau despre cum să-l găsească pe Lewis, şi despre ce făcuse, şi despre faptul că de-acum întrecuse orice limită, ca să mai fie tolerat şi iertat – de taică-său şi de toată lumea.

Lewis era în pădure, ascuns, şi supraveghea casa lui Dicky Carmichael. Un bărbat se plimba prin dreptul ferestrelor. Fâşii de

lumină treceau printre scânduri şi cădeau pe el în timp ce trecea prin faţa lor.

Dacă Lewis ar fi putut ajunge mai aproape de casă şi i-ar fi putut atrage atenţia lui Kit, poate c-ar fi ieşit şi-ar fi venit la el. Ştia că nu exista explicaţie pentru ce se întâmplase între el şi Alice, mai ales pentru inima ei de fetiţă. Dar trebuia să încerce.

A aşteptat ca bărbatul care păzea să se îndepărteze de el şi să treacă pe partea cealaltă a casei, şi apoi a fugit cât a putut de repede spre salon, peste iarba întunecată.

Acum o vedea. Stătea pe covoraşul de lângă şemineu, şi se juca de zor cu un pisoi, şi era absorbită cu totul. Stătea cu picioarele îndoite sub ea, şi el ar fi vrut s-o ia în braţe aşa cum stătea, cu trupul adunat, şi s-o ţină strâns. A fixat-o cu privirile, ca s-o determine mental să ridice capul.

Tamsin i-a spus ceva lui Kit, dar Lewis n-a auzit ce anume, şi Kit s-a ridicat şi s-a îndepărtat de restul familiei. Lewis a mers după ea pe întuneric, şi a văzut-o cum s-a oprit la celălalt capăt al camerei, în dreptul aparatului de radio. S-a aplecat spre scala luminată şi a început să caute programe. Era la doar câţiva paşi de el, dincolo de fereastra distrusă. Lewis a aruncat o privire spre dreapta, pe unde ar fi trebuit să-şi facă apariţia, dintr-o clipă într-alta, omul care făcea de pază. Kit se încrunta la radio în timp ce căuta vreun post oarecare. A găsit Programul Trei şi a mai răsucit butonul scalei de câteva ori, şi apoi s-a auzit vocea lui Tamsin din partea cealaltă a camerei, şi Kit şi-a ridicat ochii – şi l-a văzut pe Lewis.

A rămas cu privirile aţintite spre el. Era schimbată. Lewis ştia că bărbatul urma să apară de după colţ, dar nu se putea mişca. Stătea şi se uita la cât de diferită era, şi se gândea că el o făcuse să se schimbe.

Apoi, Kit a deschis încet gura. A tras aer în piept şi a zis: – Uite!

Lewis n-a mai aşteptat; a luat-o la fugă – până să fi apucat poliţistul să dea un ocol complet casei, până să fi apucat Dicky să ajungă din celălalt colţ al salonului la Kit, şi să-şi treacă un braţ pe după umerii ei,

şi s-o întrebe ce văzuse, şi s-o ţină în braţe, în timp ce se uitau amândoi spre grădină.

* * *

De astă dată, au venit după el. Nu era de mult în pădure, când a auzit forfotă în spatele lui, şi voci. S-a uitat peste umăr şi a văzut lumini, care pâlpâiau de câte ori treceau prin dreptul copacilor.

A ieşit de pe potecă şi a încercat să iuţească pasul, dar era mult prea întuneric. Nu vedea nici la o întinsoare de braţ în faţa lui, nu vedea nici copacii din jur. Era ca şi cum ar fi fost orb, numai că, atunci când se întorcea, vedea luminile pornite în urmărirea lui. Ceilalţi mergeau mai repede, pentru că vedeau, şi el era oarecum nevăzător şi nu putea fugi la fel de repede pe cât îl puteau ei urmări. Nu-l văzuseră încă, dar se apropiau. A intrat în panică. Alerga şi cădea, şi, de câte ori cădea, încerca să se târască mai departe, pentru că oricum nu era nicio diferenţă, fie că umbla pe picioare, fie că se târa pe brânci.

Jur-împrejur erau tufişurile, şi trunchiurile copacilor, şi ferigile, şi adânciturile, şi el nu ştia pe ce se sprijinea. Oamenii care-l urmăreau se apropiaseră şi mai mult, şi Lewis a căzut iar, s-a împiedicat de un copac doborât, şi s-a lăsat la pământ, s-a lăsat cât de jos a putut, ba chiar s-a băgat sub copacul doborât, încercând să nu se mişte şi să nu facă zgomot.

Îi auzea venind.

Îl înfricoşau, dar şi mai rău decât atât era faptul că erau nişte fiinţe umane, şi se simţeau îndreptăţiţi tocmai din pricina asta. Măcar ei ştiau cum şi unde stăteau – făceau parte din ceva şi asta le dădea siguranţă, îi auzea din ce în ce mai aproape, îşi dorea să-l găsească odată, dar asta ar fi însemnat să fie pus iar la pământ, iar să fie lovit. Se gândea la cum ar fi fost scos cu forţa de acolo, şi se gândea la cum ar fi fost iar închis, şi atunci şi-a acoperit gura cu o mână, ca să nu-l apuce plânsul, ca să nu-i vină să strige la ei, şi s-a lipit şi mai vârtos de pământ.

O rază de lumină a trecut pe lângă el. A văzut copacul doborât, lăstărişul straniu luminat şi apoi din nou întuneric, şi mai compact decât înainte. Şi-a închis ochii, ca să rămână în propriul său întuneric.

Vorbeau unii cu alţii, absolut fără nicio reţinere şi hotărâţi, dar neştiind în ce direcţie s-o apuce. Câteva clipe s-a lăsat liniştea, şi Lewis a deschis ochii, şi în jur se vedeau luminile cum străpungeau întunericul, dar nu lângă el. Unul dintre ei a zis:

— Aici!

Nu era cel care ajunsese foarte aproape de Lewis, ci altul, iar cel de lângă Lewis a plecat mai departe, a trecut chiar pe lângă el şi Lewis i-a simţit foarte aproape călcătura apăsată.

S-au dus mai departe. Vorbeau, şi nu tot timpul despre el, uneori şi despre alte lucruri, despre lucruri normale, şi el iarăşi i-a invidiat, şi chiar şi după s-au îndepărtat el a rămas tăcut şi a stat întins acolo unde era.

S-a şters pe faţă şi a descoperit că plânsese. Să stai aşa, cu faţa în pământ, şi să plângi de frică, şi nici măcar să nu simţi, pentru că eşti înspăimântat – ce poate fi mai rău de atât? Şi Kit se uitase la el cum se uitase. În tot acest timp, ea fusese bătută, şi el nu ştiuse, şi nici măcar nu văzuse asta la ea, şi se simţea ruşinat. Avea să fie închis, şi n-ar mai fi putut s-o ajute.

S-a ridicat în picioare.

Îşi pierduse de multe ori echilibrul în bezna totală, dar acum vedea că înaintea lui era o diferenţă între pământ, şi copaci, şi cer. S-a dus înspre locul în care întunericul nu era chiar desăvârşit. Nu ştia dacă era liziera pădurii sau doar un luminiş în mijlocul ei – până a dat de râu.

Curentul de aer îi mângâia pielea. Râul avea străluciri, care i se trăgeau de la cerul plin de stele. S-a uitat în sus, către ele. Dădeau o lumină palidă, care scălda totul, şi nu era albă, ca lumina de lună, dar tot se vedea râul cum se ducea înainte şi pădurea jur-împrejur de luminiş.

Băiatul de zece ani din el a recunoscut locurile primul şi s-a gândit: era porţiunea de râu pe care se găsea epava. S-a dus până la marginea apei, unde stătuse şi o privise pe mama lui cum înota.

„Las', că vedem noi… blestemata de cârmă. O scot eu de-acolo."

Râul era liniştit, dar el auzea pleoscăitul apei. Simţea cum în jurul lui se amestecau apa şi aerul fierbinte, şi apoi din ce în ce mai puţin aer, şi numai apă, şi a întins o mână, dar mâna lui era pe pământ, pentru că Lewis căzuse în genunchi; ţinea ochii deschişi larg şi transpiraţia usturătoare i-a intrat în ei, şi a simţit pe faţă nisipul şi pietrele, îşi auzea respiraţia.

Lewis a dormit şi a visat, dar nu ştia că dormea şi, când şi-a reamintit mai târziu, nu i s-a părut c-ar fi visat, ci c-ar fi fost ceva ce i se întâmplase, cu toată limpezimea şi cu frumuseţea adevărului, poate chiar mai limpede şi mai frumos de atât.

Lewis nu-şi văzuse mama de nouă ani. Îşi ascunsese bine în minte partea care-i ducea dorul, şi-şi ascunsese şi partea care şi-o amintea, aşa încât, atunci când mama lui a ieşit dintre copaci şi a venit spre el, a fost şocat de faptul c-o recunoştea, mai degrabă decât surprins c-o vedea. Trecuse atât de mult, foarte mult timp de când n-o mai văzuse, şi venea spre el cu pasul pe care i-l ştia prea bine. Purta o rochie cu mâneci scurte, cu un desen roz pe fond verde. Probabil că el zăcuse la pământ, pentru că atunci când a ajuns la el, mama lui a îngenuncheat. El i-a văzut obrazul şi părul castaniu, prins la spate. S-a uitat în ochii ei. Şi-a dat seama că şi ea, şi el aveau aceeaşi culoare a ochilor. Mai demult nu observase. Era suficientă lumină cât s-o vadă, şi nu-şi dădea seama cum era posibil aşa ceva, de vreme ce era încă noapte. Probabil că din pricina tuturor stelelor de care era spuzit cerul, s-a gândit el.

Mama lui i-a luat mâna în mâinile ei, şi avea mâinile ferme, şi lui întotdeauna îi plăcuse că erau nişte mâini puternice, şi nu fragile. L-a ţinut de mână, şi s-a aplecat peste el, şi era chiar mama lui, şi se uita la el. Avea la gât şiragul ei de perle, şi ele s-au legănat la gâtul ei, când s-a

aplecat. L-a sărutat pe Lewis pe frunte. Apoi s-a îndreptat şi era foarte fericită şi foarte normală.

N-a plecat imediat; a stat cu el acolo şi a aşteptat, şi el era prea obosit ca să se uite într-una la ea, deşi ar fi vrut, şi a închis ochii. L-a mai ţinut puţin de mână, şi apoi şi-a tras uşor mâna de pe mâna lui, şi când el s-a trezit, păsările cântau de zor, şi roua mustea, şi soarele proaspăt răsărit, care abia se ivise, pătrundea pieziş printre copaci.

Cerul era de un albastru foarte palid.

S-a ridicat în picioare. Îi era frig, şi avea o senzaţie neplăcută fiindcă hainele de pe el musteau de năduşeală, şi de rouă, şi de glodul din pădure. A rămas lângă apă şi a ascultat păsările cum cântau; erau mierle şi o mulţime de alte păsări, pe care nu le cunoştea. Era conştient cât de neplăcut se simţea, şi cât de murdar, şi s-a dezbrăcat şi a intrat în râu. Apa era rece ca gheaţa, şi s-a abţinut cu greu să ţipe, şi a înotat puţin, ca să nu stea nemişcat, şi apoi şi-a băgat capul sub apă, şi l-a scos imediat, s-a scuturat de apă şi s-a spălat pe faţă. A băut apă din râu. Avea un gust minunat, şi rece, şi plăcut. A sperat că era destul de curată cât să bea din ea şi să nu i se facă rău.

Şi-a tras cămaşa de pe mal, şi a spălat-o, şi apoi a stors-o de apă şi a agăţat-o de un copac, la lumina soarelui încă neînălţat. Şi-a pus pantalonii, şi s-a scuturat cât de bine a putut de frunzele şi glodul de pe ei. Bandajul de pe braţ i se udase de când se băgase în apă, dar nu se vedea sângele prin el.

Îi era foame. Avea portofelul în buzunarul de la spate, dar s-a gândit că n-ar fi fost o idee prea bună să intre în sat – şi nici într-un alt sat. Şi-a numărat ţigările. Mai avea şase – nu foarte multe. Şi-a aprins una, dar avea degetele ude, şi hârtia s-a îmbibat de apă.

Îi era frig, aşa că s-a dus unde era cel mai mult soare, ştergându-şi iar mâinile de pantaloni, şi a rămas acolo, şi a fumat, şi s-a gândit ce să facă. De frig, totul era luminos şi limpede. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să nu se lase prins.

Şi-a pus pe el cămaşa udă şi a pornit înapoi printre copaci. Foarte frumos arăta pădurea dis-de-dimineaţă, şi aerul era atât de curat. Cămaşa i se usca văzând cu ochii în timp ce mergea.

Capitolul unsprezece

Lewis era cocoţat printre crengile unui stejar aflat la vreo zece paşi de liziera pădurii, de unde se vedea foarte bine casa lui Dicky Carmichael.

Era bine ascuns, şi creanga pe care se afla era destul de lată şi de solidă ca să poată sta confortabil, cu picioarele întinse în faţă şi spatele rezemat de trunchi, şi tot să vadă. La început fusese neliniştit că Tar fi putut descoperi cineva, dar era bine ascuns de copac, şi nimeni nu venea în fundul grădinii, care nu era amenajat, aşa că şi-a petrecut ziua trăgând cât putea de mult de ţigări, şi privind, şi gândindu-se. Luni trebuia să fie în Kent, pentru convocarea la Serviciul Naţional. Acum era vineri.

Nu s-au întâmplat prea multe dimineaţa devreme. A venit grădinarul şi a plivit răzoarele din preajma casei, oferindu-i ceva de privit pentru o vreme, şi pe la ora zece Dicky a plecat. Lewis l-a auzit închizând uşa din faţă, şi a văzut Rolls-ul întorcând în faţa casei, şi apoi îndepărtându-se pe alee. După aceea, Lewis a stat mult mai liniştit, şi, în afară de faptul că aştepta s-o vadă pe Kit, nu s-a preocupat prea tare de casa propriu-zisă, ci şi-a lăsat gândurile să-i zburde.

S-a gândit la Dicky. S-a gândit mult la cum ar fi vrut să-l omoare, dar a şi încercat să priceapă cum o fi funcţionând mintea unui astfel de om. S-a tot abţinut să-şi imagineze cum ar fi putut Dicky s-o facă pe Kit să sufere, pentru că trebuia să rămână calm şi să judece raţional în continuare, dar şi-a îngăduit să se gândească la alte lucruri: cum se putea justifica Dicky faţă de sine însuşi, cum putea să ţină secret aşa ceva. S-a gândit la Kit, care zicea că nu spusese niciodată nimănui, şi la cât de urâte erau vânătăile de pe corpul ei. Era foarte mândră, şi el o iubea pentru mândria ei, dar era o mândrie prostească, dacă nu ceruse

ajutor nimănui şi dacă taică-său continua de atâta timp s-o bată. Şi-a închipuit-o la şcoală, şi s-a întrebat cui ar fi putut să-i spună acolo, şi apoi s-a gândit că, dacă era ca el, atunci n-ar fi putut spune nimănui. Ştia prea bine că lucrurile atât de dure erau cu neputinţă de spus. S-a gândit că poate se simţea oarecum ruşinată şi a sperat, în sinea lui, că nu era. O fată adorabilă ca ea nu trebuia să se simtă aşa. S-a întrebat ce-i făcuse Dicky lui Tamsin. N-o mai văzuse pe Tamsin de atunci, din pădure, şi, chiar dacă nu-l interesa Tamsin în mod special, nici ea nu merita să fie bătută, şi a sperat că nu fusese lovită prea tare. Şi-a amintit de pantofii ei de culoare albastru deschis, rămaşi în pădure, după ce fugise de el. Atunci îl înfuriase, dar acum nu mai conta. Ea nu-l înţelegea pe el, aşa cum el n-o înţelegea pe ea. Înainte, nu-şi lămurise în minte acest lucru. Acum, vedea mai limpede.

A auzit un telefon sunând şi, la puţin timp după aceea, a sosit o camionetă, care a fost trimisă în spatele casei, şi s-a auzit motorul mai surd, îndepărtându-se, şi apoi din nou mai tare, în curtea fostelor grajduri. Lewis şi-a aprins a treia ţigară, şi, după câteva minute, a văzut ivindu-se nişte muncitori, însoţiţi de majordom şi de Claire, care au început să se uite la ferestrele stricate. Unele dintre ele erau sparte, şi stinghiile de plumb erau îndoite în câteva locuri. După ce s-a simţit expus, şi şi-a stins ţigara de trunchiul copacului, şi-a dat seama că nu aveau cum să-l vadă şi s-a bucurat că el putea să-i urmărească. A regretat că intrase în panică şi că irosise o ţigară. Nu mai avea decât trei, şi nu era nici ora prânzului. I-a părut rău că se gândise la prânz. I-a privit pe lucrători cum aduceau foile de geam şi cum le tăiau la dimensiunile potrivite. Voia s-o vadă pe Kit. Voia s-o vadă ieşind. Apoi chiar a ieşit, de parcă l-ar fi auzit.

Avea o carte, şi un măr, şi pisoiul sub braţ, dar pisoiul a fugit de îndată ce l-a pus jos. A coborât scările terasei înspre el, şi s-a oprit pe iarbă, şi s-a întins pe burtă, şi a început să citească, legănându-şi picioarele din când în când şi muşcând din măr. Lucrătorii îşi vedeau de treabă în spatele ei, şi ea stătea la soare, citind, şi era la vreo treizeci-patruzeci de paşi de Lewis, şi el putea să se uite la ea în voie.

Purta pantaloni scurţi, şi o cămaşă care ar fi putut face parte din echipamentul ei de sport de la şcoală, şi era desculţă. Îi plăceau la nebunie urechile ei. A observat felul în care-şi ţinea mărul, cu toată mâna, şi muşca din el câte o gură întreagă. A încercat să vadă ce carte citea, dar n-a reuşit. Era bronzată, şi pielea ei arăta netedă, şi fiecare porţiune din ea se potrivea cu toate celelalte. Avea un trup foarte bine făcut, s-a gândit el, genul de trup care arăta mai bine gol decât îmbrăcat – arăta bine şi cu haine, dar şi mai bine fără. A încercat să nu se gândească la ea cum ar fi arătat goală, pentru că ea nu ştia că el era acolo şi nu era cinstit. A închis ochii. Voia să-i mângâie picioarele în spatele genunchilor, unde era pielea fină. Voia să afle cum i-ar fi simţit în palmă osul şoldului, dacă şi-ar fi pus mâna pe el, şi pe spatele ei, ca să i-l simtă cum se unduia spre talie, şi ce consistenţă avea pielea ei. Voia să-i simtă iar părul, cum i se lăsa moale pe gât în jos, păr tuns ca la băieţi, dar nu ca de băiat.

Nu reuşea să nu se gândească la trupul ei, aşa încât a deschis ochii şi a încercat să se gândească la altceva. S-a gândit la ce ar fi putut face ca s-o ajute, şi asta l-a făcut să-şi aducă aminte că ea nu voia niciun ajutor de la el. Poate că-l voise mai demult, dar acum nu-l voia. Acum aflase despre Alice, şi din cauza asta nici nu se mai gândea să-l iubească, şi el trebuia să uite cu totul de treaba asta. Pentru el, nu era nimic nou în faptul că nu era iubit, dar i se părea cumplit că mai demult Kit îl iubise, şi acum, dacă aflase, nu-l mai iubea. S-a forţat să nu se gândească la cum ar fi putut sta lucrurile între ei, dacă el ar fi fost mai bun. Ştia că nu era perechea potrivită pentru o astfel de fată. Avea de gând să fie drăguţ cu ea, să fie delicat şi liniştit cu ea – dar trebuia să-şi amintească mereu că ea nu era pentru el. Nu era pentru el, dar trebuia neapărat s-o ajute, dacă putea.

Casa ei se înălţa dincolo de locul unde se oprise ea să citească. Totul era diferit. Casa încetase de a mai fi un loc bun şi protector, şi devenise un loc malefic. Lewis avea impresia că reparaţiile care i se aduceau chiar atunci erau ca nişte reparaţii aduse unei fortăreţe într-un moment de odihnă din toiul unei bătălii. Totuşi, un moment de odihnă era chiar

atunci, şi era cald, şi Lewis avea senzaţia că nimic rău nu se putea întâmpla măcar o vreme, aşa încât s-a mai uitat puţin la Kit, şi i-a făcut plăcere să se uite la ea, şi s-a bucurat de propria lui plăcere.

Claire ieşea din când în când şi-i verifica pe lucrători, care la ora unu s-au oprit şi au plecat. A bătut gongul de prânz, şi Kit s-a ridicat de pe iarbă, şi s-a întins, şi a luat-o prin grădină spre casă.

De-acum, Lewis nu mai avea la ce să se uite, şi, cum se simţea încălzit, şi-a îngăduit să aţipească. Nu era un somn adevărat, era un somn doar pe jumătate, şi, în timp ce dormita, prin mintea lui se derulau într-una lucrurile care-l preocupau, şi le schimba, şi a început să reconstruiască imaginea pe care şi-o făcuse despre lume. Mintea lui, eliberată prin faptul că Lewis nu mâncase nimic, părea să-şi piardă punctele de sprijin, drept care a ajuns la concluzia că întotdeauna făcuse nişte false presupuneri, care se spulberau când le cerceta ceva mai atent. Gândurile îi fugeau, şi pluteau în derivă, şi creau imagini.

Era un sentiment ciudat, un sentiment pe care-l avea că se afla în spatele unei oglinzi, că toată viaţa lui se aflase de-o parte a peretelui de sticlă, şi tot restul lumii de partea cealaltă, şi acum sticla se spărsese, şi cioburile groase zăceau la picioarele tuturor.

În dimineaţa aceea, Gilbert se dusese la serviciu la ora lui obişnuită, dar nu stătuse la birou decât o oră, după care plecase la întâlnirea cu doctorul Bond. Luase un taxi până pe strada Harley şi s-a surprins de unul singur verificând că nu-l vedea nimeni cum intra în clădire.

Era un lift cu o uşă de metal care se deschidea într-o parte, şi în timp ce urca la etajul al treilea, se uita la covorul roşu de pe fiecare palier care cobora pe dinaintea lui. Teribil de jenat s-a simţit când a trebuit să-şi dea numele persoanei de la recepţie, şi nu i-a plăcut deloc faptul c-a trebuit să aştepte. Se uita la uşa închisă şi la plăcuţa de alamă pe care scria „Doctor W. Bond". Din cabinet a ieşit o femeie şi, când a trecut, Gilbert a văzut că ţinea în dreptul ochilor o batistă. Purta costum, şi o pălărioară coborâtă peste faţă, şi Gilbert n-a înţeles dacă batista îi folosea doar ca să-şi ascundă faţa, pentru că nici ea nu dorea să fie

văzută, sau dacă plânsese. Întreg locul acela părea fals; se pretindea respectabil, când era, de fapt, plin de stricăciune; se pretindea deschis, când era, de fapt, plin de ruşine.

Gilbert s-a foit, şi a aşteptat, şi s-a enervat că trebuia să aştepte. Când i-a venit rândul să intre, în cele din urmă, a fost surprins de cât de mare era camera. Draperia mare de la fereastră, dintr-un material ca o plasă, era strălucitor de albă de la soarele care pătrundea difuz, şi aerul era stătut. S-a aşezat faţă în faţă cu doctorul Bond, care era luminat din spate, aşa că faţa lui nu se vedea foarte clar. Gilbert şi-a lăsat servieta jos.

— Este vorba despre fiul dumneavoastră, domnule Aldridge, nu-i aşa?

— Da, despre Lewis.

— Povestiţi-mi despre Lewis.

— Ăăă… cum adică?

— Trece prin momente grele?

— Da. De curând… — Şi acum i se părea oribil să spună cu voce tare: De curând a ieşit de la închisoare. A fost închis doi ani. Pentru incendiere. Acum are nouăsprezece ani. Când s-a întors acasă, la început mi s-a părut că era mai bine. Mi s-a părut că voia să se poarte cum trebuie, şi-a găsit o slujbă – adică eu i-am găsit o slujbă.

— Când a fost asta?

— În urmă cu două săptămâni şi câteva zile.

— De ce spuneţi că „era mai bine”?

— Are probleme. Bea…

— Cât de mult bea?

— Bea pe ascuns. La început, nu bea. Apoi a început să bea. Dar nu v-am explicat.

— E foarte bine, domnule Aldridge, luaţi-o mai încet, vă descurcaţi foarte bine.

Gilbert s-a simţit luat de sus, şi iritat, şi s-a întrebat dacă omul din faţa lui avea calificarea corespunzătoare. Părea destul de profesionist, avea mai bine de cincizeci de ani, şi părul cărunt, şi un costum elegant,

şi-şi ţinea ochelarii într-o mână, iar cu cealaltă lua notiţe. Gilbert s-a simţit el însuşi privit cu un ochi scrutător, şi judecat, şi ar fi vrut să spună: Ia nu te mai uita la mine, acum vorbim despre fiul meu. Îl cuprinsese o spaimă ridicolă, că doctorul avea să-l acuze brusc pe el de cine ştie ce problemă de ordin mental, şi că avea să-i recomande să se trateze imediat.

— Trebuie să vă explic. El… când era mai mic, îşi făcuse un obicei din, ăăă… când lucrurile îi mergeau cătuşi de puţin prost… se tăia de unul singur. Cu un brici. Pe braţ.

— Înţeleg. Nu la încheieturi?

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Aici – şi i-a arătat el doctorului –, pe braţ.

— Când era mai mic, spuneţi.

— Da. Cât timp a stat închis, credem că nu s-a tăiat. Se pare că n-a mai produs nicio tulburare acolo. Apoi, chiar acum, de curând, a început iar să se taie, şi încă foarte rău.

— Ştiţi cumva ce l-ar fi putut împinge să se taie din nou?

— Cum adică?

— Mă rog, dacă s-a întâmplat ceva care să-l facă s-o ia de la capăt.

— A fost arestat. Asta s-a întâmplat după ce i-au dat drumul. A dus o fată în pădure, şi a… lovit-o… în fine, n-a… mă rog, n-a fost chiar aşa, cel puţin eu nu cred, dar a… i-a învineţit un ochi, şi pe urmă a fugit, a furat o maşină, şi a fugit cu o altă fată… sora celeilalte, care e foarte mică… şi iar a fost arestat.

— Şi apoi eliberat?

— Fata n-a vrut să depună plângere contra lui. Suntem vecini cu familia ei. Tatăl ei este un om foarte influent. Putea să fie şi mult mai rău. S-au arătat extrem de înţelegători. Dar acum Lewis a fugit…

— Să ne întoarcem puţin înapoi. Când credeţi că şi-a făcut acest obicei? Ce fel de băiat a fost?

Gilbert s-a simţit iar nerăbdător; astea erau genul de aiureli la care se aşteptase.

— A fost un băiat normal. Ca orice alt băiat.

— Până când?

— Nu ştiu. Părea în regulă. Mama lui a murit acum câţiva ani. Bineînţeles c-a fost afectat.

— Câţi ani avea când a murit mama lui?

— Zece.

— Şi cum a murit?

Gilbert n-avea timp de aşa ceva.

— S-a înecat. Într-un râu care curge prin apropiere de casa noastră. Lewis a fost singurul martor. Nu ştim ce s-a întâmplat.

— Îmi închipui c-a fost un şoc teribil.

— Bineînţeles.

— Credeţi că după acest eveniment nefericit a devenit Lewis un copil dificil?

— Propriu-zis nu. Era liniştit. A rezistat cu bine. Eu m-am recăsătorit. Abia când a făcut paisprezece sau cincisprezece ani a devenit de necontrolat, cu toate lucrurile pe care le făcea, şi cu băutul.

— A fost un eveniment teribil. Înecul… Povestiţi-mi despre soţia dumneavoastră.

— Nu văd motivul.

— Trebuie să fi fost foarte greu.

— Bineînţeles.

— Spuneţi că Lewis a fost singurul martor.

— Da.

— N-a povestit niciodată cum s-a întâmplat?

— Nu mai vorbea. Era tăcut. Era tăcut într-un mod ciudat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu vreau să spun nimic.

— Păreţi a insinua că evenimentele au fost misterioase într-un fel anume.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu misterioase. A fost ceva foarte trist. Lewis era un băieţel. Era şi un înotător foarte bun. Apa nu era foarte adâncă. Nu ştiu. N-am fost acolo.

— Păreţi supărat.

— Nu sunt deloc supărat. Fiul meu lipseşte. S-ar putea duce înapoi la închisoare. Acum nu mai e copil. Are nouăsprezece ani, şi e violent, şi e beţiv, şi loveşte oamenii, şi am impresia că dumneavoastră vreţi să vorbim despre un eveniment neplăcut, care s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Nu vreau să vă supăr.

— Aş vrea să rămânem la problema noastră.

— Vă simţiţi bine?

— Vă rog foarte mult!

— Vreţi nişte apă? Vreţi să beţi ceva?

Gilbert s-a uitat la ceas.

— Poate un brandy? a zis doctorul Bond.

Gilbert a primit băutura şi s-a gândit cât de bine era că băutul în scopuri terapeutice în cabinetele doctorilor încălca regula abstinenţei înainte de ora prânzului. S-a simţit ceva mai bine. I-a povestit doctorului Bond despre cum atacase Lewis casa lui Dicky Carmichael, şi despre faptul că dispăruse. I-a povestit despre sângele cu care stropise peretele băii, şi despre cât de şocat fusese când o văzuse pe Tamsin. I-a povestit despre Lewis, cum era în general apatic şi despre furiile lui bruşte şi neprovocate.

— Nu ştim unde este, a zis el. Asta s-a întâmplat ieri. După aceea, a fugit, şi nu ştim unde este acum, sau ce se va întâmpla cu el dacă va fi prins.

— Dumneavoastră ce credeţi despre asta?

Întrebarea era încărcată de semnificaţie. Gilbert s-a simţit copleşit de emoţie dintr-odată şi i-a venit greu să răspundă.

— Îmi fac foarte multe griji pentru el.

— Şi?

— Îmi fac foarte multe griji pentru soţia mea. A doua soţie. Şi pentru cealaltă familie despre care v-am vorbit, pentru vecinul meu şi pentru fetele lui.

— Când spuneţi că vă faceţi griji…

— Mă tem pentru ei.

— Credeţi că fiul dumneavoastră e un pericol pentru el însuşi?

— Da.

— Credeţi că este un pericol pentru ceilalţi?

— Ăăă… da.

— Uneori… când o persoană nu acceptă ideea c-ar avea nevoie de tratament, o dispoziţie de internare poate fi o cale de a iniţia procesul.

Gata, în sfârşit a zis-o; atât aşteptase Gilbert de la doctor să spună, dar acum, că spusese, tot el se simţea scârbit de sine şi speriat. A rămas cu privirile coborâte spre pahar şi a aşteptat. Vocea doctorului era foarte blândă.

— Este o cale perfect legitimă de urmat.

Gilbert a încuviinţat din cap, fără să se uite la el.

— Nu vă trădaţi fiul, domnule Aldridge.

— Ăăă… nu.

Pentru Lewis, dormitul a fost de parcă ar fi plonjat în ceva. Straturile se tot dădeau la o parte, mintea lui se prăbuşea, din ce în ce mai adânc, şi, când s-a trezit, s-a trezit brusc şi era mult mai cald. Nu se mai simţea împăciuit, se simţea neliniştit. Lucrătorii continuau să repare ferestrele, şi lui i s-a părut că felul în care puneau la loc fiecare ochi de geam pe care-l spărsese el era de o perseverenţă stupidă.

Avusese întotdeauna impresia că, într-un fel anume, greşise. Dar nu greşise. Inima i-a luat-o mai repede şi s-a simţit slab şi puternic în acelaşi timp. Voia s-o scoată pe Kit de acolo şi nu ştia nici dacă ar fi avut curajul, nici cum să procedeze. Şi-a privit mâna care-i tremura dinaintea ochilor şi s-a concentrat, ca s-o facă să nu mai tremure, şi tremuratul s-a oprit, şi el şi-a aprins penultima ţigară cu o mână fermă.

Fuma şi încerca să se mulţumească şi cu atât, ca să nu-i mai fie atât de foame, şi privea fumul şi se gândea la taică-său, cum era el în biroul de la serviciu şi ce făcea el acolo.

Când era copil şi se gândea la serviciul tatălui său, i se părea ceva impresionant, îşi imagina un birou îmbrăcat în piele, şi documente importante care-i solicitau atenţia, dar, când mai crescuse, îşi mai

pierduse din respectul pe care i-l nutrea. Ţinea minte că, într-una din zile, când avea şaisprezece ani şi fusese acasă la Jeanie, se dăduse jos din patul ei după-amiază şi ieşise pe stradă. Plecase de la ea şi mersese înspre St. James, şi-şi cumpărase o sticlă de gin dintr-un magazin de băuturi de pe acolo. Şi-o pusese în buzunar, şi chiar atunci îl văzuse pe taică-său ieşind de la clubul lui, după masa de prânz. Se oprise la un colţ, cu sticla de gin în buzunar, şi cu Jeanie în mintea şi pe trupul său, şi-şi privise tatăl, în costum şi cu pălărie, cum stătea de vorbă cu nişte persoane. Îl văzuse luându-şi rămas-bun şi urcându-se într-un taxi, şi taică-său nu-l văzuse pe el, şi atunci el se întorsese în patul lui Jeanie şi rămăsese cu ea până la căderea nopţii. Stătuse aşa, întins în pat, în timp ce ea dormea lipită cu spatele de el, şi se simţise desăvârşit de singur. Nu ştia nimic despre cum avea să arate viaţa lui, şi se îngrozea la gândul că nu ştia, dar ştia că nu putea să fie ca viaţa tatălui său, chiar dacă el asta şi-ar fi dorit.

Când era la închisoare şi-şi lăsa mintea să-i zburde, se gândea la vieţile pe care le văzuse ori la vieţile despre care auzise; om de afaceri, barman, muzician, om de serviciu, gardian, poliţist; dar, când se uita spre viitor, nu vedea nimic înaintea ochilor. Nu exista niciun loc pentru el. Era deja o epavă de om.

Singura diferenţă era că toată viaţa lui crezuse că taică-său, şi Dicky, şi Alice, şi Tamsin, şi toţi oamenii care se descurcaseră pe lume nu erau nişte epave, iar acum ştia că erau. I se părea că toţi trăiau într-o lume stricată şi rea, care li se potrivea de minune.

Kit, însă, nu era. Kit era prea frumoasă, şi prea sfioasă – şi atunci şi-a pierdut şirul gândurilor.

Gilbert a revenit la birou după întâlnirea cu doctorul Bond. A lucrat din greu şi a luat trenul obişnuit spre casă. Când a intrat el în hol, Alice era în salon, ca de obicei, lângă bufetul cu băuturi, care avea uşile sparte. Gilbert nu s-a simţit în stare să intre şi să dea ochii cu ea. S-a aşezat pe un scaun de lângă uşa de la intrare, şi-a pus servieta pe genunchi şi, după o vreme, ea şi-a dat seama şi a ieşit.

— Gilbert?

— Da…

— Ai venit.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

El s-a ridicat şi s-a dus în salon, şi ea l-a urmat şi i-a dat un pahar cu băutură.

— Ai fost la doctor?

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-a zis?

— Ei, mi-a dat un formular să-l completez. Am vorbit despre Lewis.

— Ce formular?

A făcut un gest cu mâna spre servietă, şi-a luat paharul şi s-a aşezat lângă şemineul gol. Ea s-a dus la servietă, şi i-a deschis-o, luptându-se cu încuietoarea, pentru că nu era obişnuită cu ea, şi a scos nişte foi de hârtie capsate. S-a lăsat chiar acolo în genunchi şi s-a pus pe citit.

— Ce avem la cină? a întrebat el.

— Gilbert… astea-s ca să-l internezi. Nu se poate să-l internezi. Gilbert?

— Pentru Dumnezeu, ce vrei?

— Nu se poate să faci aşa ceva.

— Nu. Mai întâi, trebuie să-l găsim naibii odată. Cică s-ar putea să se fi dus la Londra…

— Când s-a tăiat ultima dată…

— Nu-i numai asta!

— Ştiu sigur că n-a lovit-o el pe Tamsin.

— Ai văzut-o cum arată?

— Te rog să nu mai ţipi. Nu poţi să-i faci aşa ceva, Gilbert. O să-l distrugi.

— E distrus de pe-acum.

— Gilbert…

— Alice, nu discut cu tine treaba asta. Nu eşti mama lui şi nu e decizia ta. Treci la un alt subiect, te rog. Sau, dacă nu găseşti niciunul, ce-ar fi să te duci în camera ta până e gata cina? — La care Alice, ţinând mai departe hârtiile în mână, s-a ridicat de pe jos, iar el a zis: Deci, cum rămâne?

— Când ne-am cunoscut – a zis ea, şi n-avea de gând să plângă –, şi tu, Gilbert, erai foarte trist, am crezut că pot să te fac s-o uiţi şi să fii fericit. Dar tu ţi-ai păstrat bine ascunsă nefericirea, nu-i aşa? … Ai lăsat-o să-ţi întunece sufletul. Nu pricep cum de poţi să trăieşti cu mine, şi să fii atât de dur şi de rece. Eu ţi-am făcut asta? Dădeam vina mereu pe mine… şi pe Lewis. Dar poate că nu e decât vina ta. Poate că tu eşti de vină, şi cu asta basta.

Gilbert nu s-a uitat la ea, ci a făcut doar un gest iritat cu mâna, şi ea s-a întors şi a ieşit din cameră, şi s-a dus în camera ei, aşa cum îi ceruse el.

Capitolul doisprezece

Se întunecase de-a binelea, şi casa lui Dicky Carmichael se vedea luminată ca o casă de păpuşi. Lewis îşi propusese să aştepte până când toată lumea se ducea la culcare, ca să se poată întoarce acasă la tatăl său şi să încerce să găsească de mâncare. Trebuia să intre neştiut de nimeni, fără să fie prins. Acum, toată familia Carmichael era în salon. Le vedea pe servitoare şi pe menajeră cum intrau şi ieşeau din camere, şi cum făceau diverse treburi. Puţin mai târziu, s-au aşezat cu toţii la cină şi Lewis a coborât din copac, fiindcă voia să vadă mai bine. I-a văzut mâncând, şi el şi-a fumat ultima ţigară, aşteptând-o pe Kit să meargă la culcare. Noaptea era întunecată şi plină de viaţă în jurul lui. Îi era teamă pentru ea, şi scârbă, şi nu putea să plece până când nu vedea lumina din camera ei stingându-se şi n-o ştia în siguranţă. Când a văzut fereastra din camera ei făcându-se neagră, abia atunci a pornit şi el înapoi printre copaci.

Kit stătea nemişcată şi tăcută în pat. Toate seara nu-şi dorise nimic altceva decât să fie numai ea cu gândurile ei şi să plângă, dar acum, că era singură, nu-i venea să plângă, şi se simţea neînsemnată, şi-i era greu, de parcă nu mai rămăsese nimic din ea. Trebuia să se obişnuiască fără Lewis în inima ei de atunci înainte. Voia să nu se mai gândească la el, dar se gândea la el tot timpul. Nu ştia unde era, şi asta era ceva ce o obseda – faptul că nu ştia –, ceva ce i se tot învârtea prin cap: se temea de el, se temea pentru el, se temea că avea să fie prins, şi se temea că avea să se întoarcă. Parcă nu putea să se adapteze la această nouă realitate. Înainte nu ştiuse că era fericită, cu iubirile ei, şi cu lumea ei de vis, şi cu Lewis în minte – adică aşa cum şi-l închipuise ea.

Trebuie să existe şi altceva pentru ea, în afară de asta. Într-o lună, avea să fie în Elveţia. Se dădeau şi acolo vacanţe, însă, şi atunci ea s-ar fi întors acasă, şi-ar fi luat-o de la capăt. Pe de o parte şcoala, pe de altă parte vacanţele de acasă cu tata. Îşi pierduse voinţa de a-şi mai închipui vreo schimbare.

Cărarea spre casă era bătătorită, şi Lewis o ştia dintotdeauna, dar se simţea de parcă nu mai păşise niciodată pe ea. S-a oprit la marginea grădinii, la adăpostul copacilor, uitându-se spre casă în jos. Nu se vedea nicio lumină aprinsă, şi niciun semn c-ar fi fost cineva înăuntru, şi atunci a ieşit din pădure pe pajiştea netedă. S-a apropiat încet de casă, până când a ajuns lângă ea şi nu mai vedea cerul. Se simţea urmărit de ferestre şi ştia că trebuia să pornească mai departe, dar nu s-a mişcat, nemaisimţind nimic altceva decât sângele îngheţat din vene. Se întorsese acasă.

Cât fusese vara de lungă, ferestrele rămăseseră deschise noaptea, ca să intre aerul răcoros înăuntru, dar acum erau toate ferecate. Toate ferestrele erau închise, şi de la salon, şi de la sufragerie. A mers de jur-împrejurul casei. Şi uşa din spate era încuiată, numai fereastra bucătăriei rămăsese crăpată, şi Lewis a deschis-o larg, şi s-a căţărat înăuntru. S-a oprit în bucătărie, şi se simţea ca într-un loc străin, ca un

animal care dăduse buzna nechemat, ca un obiect nelalocul lui. Îşi auzea bătăile inimii.

S-a dus la cămară, şi a tras uşa, care s-a deschis fără zgomot. Erau acolo feluri de mâncare acoperite, şi Lewis a dat la o parte capacele. Era o salată de orez, şi a mâncat puţin din ea, şi apoi a luat un cuţit şi a tăiat câteva bucăţi de şuncă, şi le-a mâncat în picioare. În coşul de pâine a găsit o pâine, şi a muşcat direct din ea, nu s-a mai deranjat s-o taie, pentru că avea de gând s-o ia cu el. A încercat să nu înfulece prea repede, să nu-şi umple gura prea mult, dar şunca era tare, şi foarte uscată împreună cu pâinea, şi s-a dus la robinet, şi s-a aplecat să bea direct de la el. Faptul că mânca îi dădea o senzaţie ciudată, de parcă trecuseră mai mult de două zile. A stat apoi pe întuneric, şi a ascultat, şi puterile i-au mai revenit. A început să observe mai bine casa, şi s-o audă, şi s-o simtă. Asculta, şi nu auzea nimic altceva decât bâzâitul frigiderului. Casa i se părea mică, după ce stătuse atâta timp în pădure, i se părea un lucru prefăcut, cu pereţii ei subţiri, care închideau o parte din noaptea largă de afară.

Era foarte întuneric, iar în hol era şi mai întuneric, şi abia se vedea balustrada albă, care făcea o curbă mare în sus, către locul unde se găseau Alice şi Gilbert. Se temea că făcuse prea mult zgomot cu apa de la robinet, şi a stat nemişcat o vreme, înainte să mai facă şi altceva. Sus, în camera lui, erau valiza şi ţigările, şi avea nevoie şi de briciul de ras, şi de o cămaşă. Trebuia să şi le ia.

S-a dus în hol şi a pornit foarte încet pe scări în sus, ţinându-şi privirile aţintite pe uşa de la camera părinţilor lui, în timp ce urca.

Când ieşise de la închisoare, se simţise ca şi cum nici n-ar fi fost plecat, doi ani i se păruseră un timp foarte scurt. Cele trei zile cât lipsise acum parcă fuseseră mult mai lungi.

Se uita la uşa tatălui său, în timp ce urca scările spre camera lui. Senzaţia de frig îl părăsise, şi mintea lui părea să se încălzească pe măsură ce se umplea cu amintiri şi senzaţii care i se îmbulzeau în spatele ochilor.

Avea şapte ani, şi fusese dat afară din cameră. Avea zece ani, şi fusese trimis în camera lui ca pedeapsă. Avea doisprezece ani, şi stătea pe scări, şi încerca să nu facă zgomot, şi nu ştia unde să se ducă în casă, pentru că totul i se părea că nu era unde ar fi trebuit. Avea cincisprezece ani, şi se ducea sus ca să scape de ei, şi să bea, şi să încerce să nu se taie.

I se părea dureros faptul că-i trecea toată viaţa deodată prin minte, şi sentimentul de tristeţe, de rău, era foarte puternic. Şi-o amintea pe mama lui alergând pe scări în sus; întotdeauna părea să alerge, întotdeauna părea să caute ceva ce uitase, şi striga la ceilalţi ori în sus, ori în jos, în timp ce alerga. Cu ea, nu exista să fie tăcere. De atunci, casa devenise tăcută.

Când a ajuns în capul scărilor, a rămas nemişcat în faţa uşii lor; i se părea că mintea lui făcea prea multă gălăgie, şi că făcea să vibreze aerul încremenit din casă, şi că precis tatăl său avea să-l audă şi să iasă. Nu ştia dacă voia să-l vadă ieşind, sau îi era teamă c-ar fi putut să iasă din cameră, pentru ceea ce ar fi putut face. Dar nu s-a întâmplat nimic. N-a ieşit. Uşa de la camera părinţilor lui a rămas închisă.

Lewis a intrat în camera lui, şi-a luat valiza din dulap şi a pus-o pe pat. Şi-a luat cămaşa albă de pe umeraş, apoi lenjerie din comodă, şi ţigările, şi ordinul de încorporare din sertarul noptierei.

A ieşit pe palier, şi s-a dus în baie, şi-a luat de acolo briciul şi un săpun, şi le-a băgat în buzunarul cu elastic de pe latura mică a valizei.

Încuietorile valizei nu le-a mai închis, pentru că făceau zgomot, ci a luat-o pe scări în jos, cât de uşor a putut, şi de acolo înapoi în bucătărie.

A pus valiza pe masă, şi a mai luat nişte şuncă din cămară, şi nişte brânză, şi nişte pâine, şi le-a învelit bine în şervete, şi le-a pus şi pe ele în valiză, în buzunarul de pe interiorul capacului.

Nu ştia ce ar mai fi putut face. Toate sentimentele erau în continuare în mintea lui, şi-i umpleau inima, şi nu voia decât să plece din casă pentru totdeauna.

S-a oprit unde era, în bucătărie, lângă valiza deschisă, şi-a lăsat capul în jos şi a încercat să se concentreze. Şi-a observat bandajul murdar de

pe braţ. Trebuia neapărat să şi-l scoată. Uitase cu totul de el, şi s-a oprit să şi-l scoată.

Nodul era mic şi strâns, şi se udase, şi se uscase la loc, şi a trebuit să tragă de el cu dinţii, ca să-l desfacă. După ce l-a slăbit, şi-a desfăşurat bandajul, şi braţul i-a ieşit încet la iveală de sub el. Tăieturile se vindecau bine, şi nu arătau deloc rău, doar puţin iritate, şi umede, şi aveau nevoie de aer ca să se vindece de tot. S-a uitat la braţul său şi s-a întrebat cât ar fi putut dura până să i se vindece toate tăieturile, până să-i dispară complet cicatricele. Timp de doi ani, cât stătuse la închisoare, nu se tăiase, şi cicatricele dinainte abia dacă se mai vedeau – asta până ajunsese acasă. Nu-şi imagina cum avea să fie peste încă doi ani. Şi-a răsucit braţul şi a simţit cum îl ţineau tăieturile briciului, şi s-a gândit câtă suferinţă îndurase, şi câtă singurătate.

— Lewis…

S-a întors. Gilbert stătea în uşa bucătăriei. Lewis avea bandajul în mână şi l-a pus jos.

— Bună, tată.

— Pe unde ai mai umblat? a zis tatăl său, cu o voce tremurată.

Lewis a tăcut şi a rămas unde era, dar în aer plutea o primejdie pe care o simţeau amândoi.

— Pe undeva. Mă gândeam să mă întorc tot acolo.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Ţi-ai făcut? a zis Lewis, care nu credea să fie adevărat.

— Nu vrei să stăm jos şi să vorbim despre asta? a zis Gilbert.

Atât de evident era, încât i s-a părut şi lui o prostie.

— Ai şi dat telefon?

— Poftim?

— Cine vine după mine acum? Poliţia? Doctorii? De data asta, la ce să m-aştept?

Gilbert a tras aer în piept:

— Iar ai…

— NU!

L-a văzut pe Gilbert amuţind, şi, dacă tot amuţise, parcă nici nu mai respira şi nu mai putea să se mişte. Îl redusese pe taică-său la tăcere, şi acum voia să plece odată. S-a întors, ca să-şi ia lucrurile de pe masă, şi Gilbert a tresărit, şi Lewis a văzut că se temea de el.

— Ce? a zis el, făcând un pas către taică-său, copleşit de nevoia de a da în el. Ce e? Ce crezi c-am de gând să fac? Crezi c-am de gând să te lovesc? Asta crezi că vreau? Mi-ar plăcea să te omor…

A făcut mari eforturi ca să se liniştească, dar până la urmă şi-a găsit cuvintele şi i-a venit foarte greu să le spună:

— Nimic n-ai făcut pentru mine, a zis el – şi nu şi-a dat seama de ce urma să spună, până când n-a spus, şi atunci cuvintele parcă ieşeau din străfundurile inimii lui –, şi eu în tot acest timp am încercat să-ţi fiu pe plac. Mi-a ajuns. Din cauza mea o să-ţi pierzi slujba? Mă bucur. O să-ţi pierzi casa? O să-ţi pierzi nevasta? Din partea mea, poţi s-o pierzi. N-o meriţi, iar eu m-am săturat să mă tot simt vinovat.

— Lewis…

— De ce n-ai putut să ai încredere în mine? Doar atât, un strop de încredere în mine? De câte ori nu m-ai încuiat în cameră, nu m-ai ameninţat, nu mi-ai spus că nu-s bun de nimic, că nu sunt normal… eram copil, eram un biet puşti… dac-ai fi crezut măcar o clipă în mine, dac-ai fi fost de partea mea – dar nu, tu n-ai putut. Da, beau; da, mă tai – Dumnezeule mare, n-ai vrut nici măcar să m-ajuţi!

Se scursese din el toată violenţa, şi se simţea slăbit după ce spusese tot ce avea pe suflet, de parcă ar fi plâns, şi trebuia neapărat să plece de acolo. S-a întors iar spre valiză şi a închis-o.

— Prea erai obişnuit cu multă dragoste când erai copil. Te-a răsfăţat.

— Da, şi tu ai avut grijă să-i pui capăt.

Lewis a pornit spre uşa care ducea spre casă. Gilbert încerca să vorbească, şi se uita în jos, şi părea să se lupte cu sine, şi Lewis ştia cum era când făceai asta, şi se detesta de unul singur pentru că i se făcea milă de omul ăsta, care-i făcuse atât de mult rău atât de mult timp.

— Nu-i vorba că n-am vrut să te ajut, a zis Gilbert, şi-i tremura bărbia. Din ziua în care a murit, n-am… pur şi simplu, n-am putut să

mă mai uit la tine, Lewis. Atât de mult semănai cu ea… şi erai atât de plin de propria ta durere. N-aveai nevoie de prezenţa mea.

Despre asta era vorba, deci. Aşa se explica totul. Dintr-odată, Lewis a simţit cum se detaşa de toată povestea, cum nimic nu mai conta din ea.

— Trebuie să-ţi fi fost al naibii de greu, tată. În fine. Poţi să uiţi, de-acum. În curând, plec din nou.

Apoi şi-a adus aminte şi s-a oprit în uşă:

— Nu mai suna pe nimeni. Lasă-mă în pace. Înţelegi?

A ieşit din casă pe uşa din faţă, şi a lăsat-o deschisă, şi Gilbert l-a privit plecând şi i-a auzit zgomotul paşilor, cum se stingea. Se simţea slăbit şi s-a aşezat pe un scaun din bucătărie. Alice l-a auzit pe Lewis plecând, şi a coborât, şi s-a oprit în uşa bucătăriei, unde l-a găsit pe Gilbert stând pe scaun.

— Lewis, a zis el. A fost aici Lewis, şi a…

Şi a început să plângă. Era înfrânt şi copleşit de cum îi venea să plângă. S-a agăţat de Alice, apucându-i cămaşa de noapte cu amândouă mâinile şi îngropându-şi faţa în ea, ca să plângă. Alice i-a luat capul în braţe lui Gilbert, şi l-a mângâiat, şi a închis ochii. Şi l-a imaginat pe Lewis îndepărtându-se în noapte, şi i-a fost recunoscătoare, şi a sperat să nu-l mai vadă niciodată revenind.

Capitolul treisprezece

Lewis a dormit în pădure, lângă un copac din apropierea apei, în locul în care se înecase mama lui. Şi-a pus valiza cât de sus a putut printre crengi, ca să nu atragă vulpile.

S-a culcat cu mintea plină de gânduri despre taică-său şi încercând să se gândească la ce ar fi putut face pentru Kit, şi peste noapte mintea lui a lucrat, iar atunci când s-a trezit, totul îi era limpede. Ştia ce avea de făcut.

S-a dus iar s-o supravegheze pe Kit şi a simţit că făcea treaba asta de mult timp, că devenise pentru el un obicei să vegheze asupra ei. După-

amiază, Kit a ieşit iar cu cartea în grădină, şi el a privit-o, şi a visat la ea, dar de astă dată a fost mai rău, şi trist, pentru că ştia ce avea de gând să facă şi voia să-i spună că-i părea rău, şi să-i explice că nu exista nicio altă soluţie. Nu credea c-ar fi văzut lucrurile ca el. Şi-ar fi dorit să găsească o altă ieşire, dar nu reuşea. I se părea şi frumos, şi straniu, s-o urmărească aşa, cu privirile, ştiind că renunţa de bunăvoie să-şi mai facă orice speranţă în privinţa ei, dar simţindu-se oricum ca pe jar de cât de incitat era de ea.

Când s-a întors la locul lui de la râu, n-a mai dormit. S-a gândit că era ultima lui noapte în libertate. Nu ştia dacă avea să fie închis iar, sau dacă reuşea să ajungă până la unitatea militară, sau dacă era vreo diferenţă între una şi alta, şi s-a bucurat de noaptea petrecută singur, şi de sentimentul de libertate, care pentru el încă era ceva nou.

Nu-l avusese la ieşirea din închisoare. Nu-l mai avusese până acum.

Duminică dimineaţa, soarele a răsărit încet, după foarte multă vreme de întunecime, şi cerul a rămas palid o veşnicie, până să se cheme că se luminase cu adevărat. Îi fusese destul de cald, mai puţin chiar înaintea zorilor şi în zori, când se lăsase un frig tăios, combinat cu ceaţă. Soarele a risipit ceaţa foarte repede, şi totuşi apropierea lunii septembrie se simţea chiar şi în dogoarea lui, şi în uscăciune, şi lumina era mai densă, şi nu la fel de orbitoare ca înainte.

S-a spălat în râu, şi a aşteptat să se liniştească apa, şi, când s-a făcut ca oglinda, el şi-a scos briciul şi săpunul, şi s-a bărbierit cu grijă, trăgând aer în piept deasupra apei, şi ţinându-şi respiraţia cât îşi trecea briciul peste faţă, şi dând aerul afară înspre copaci, ca să nu-şi tulbure imaginea reflectată în apă.

Şi-a clătit apoi briciul, şi l-a şters de cămaşa veche, l-a închis şi l-a pus înapoi în valiză. Şi-a udat părul, şi, cum nu avea pieptene, şi l-a netezit cu palmele, şi apoi şi-a scos cămaşa albă curată, care era împăturită frumos şi fără pliuri, şi pantalonii curaţi, şi s-a îmbrăcat. Şi-a strâns toate lucrurile, şi-a luat valiza cu el şi a pornit agale înapoi prin pădure.

Clopotele bisericii au început să bată în timp ce Lewis urmărea cum se aduna familia Carmichael ca să-şi ia micul-dejun. Diversele tonuri ale muzicii clopotelor s-au împrăştiat peste întreg ţinutul, şi Lewis şi-a imaginat cum se aşeza toată lumea la micul-dejun şi le asculta.

Clopotele bisericii băteau, şi Tamsin s-a ridicat de la masă, şi Lewis l-a văzut pe Preston aducând maşina în faţă, şi s-a gândit, pentru o clipă, că precis nu i se ivea ocazia, dar apoi Kit şi Claire s-au ridicat, şi Dicky a rămas de unul singur în sufragerie, şi Lewis a înţeles că nu avea prea mult timp la dispoziţie.

A traversat peluza cât a putut de repede, şi a pătruns în cameră pe fereastra deschisă, chiar lângă masă, şi Dicky a dat să strige ceva, dar Lewis a făcut un pas înspre el, şi atunci a renunţat.

Sufrageria cufundată în linişte, şi tot ce fusese pe masă la micul-dejun, şi Dicky care avea un şervet îndesat sub bărbie – totul a înlemnit, aşteptând să se întâmple ceva. Trebuia neapărat să nu vadă nimeni nimic. S-a repezit la uşă, a închis-o şi mişcarea lui bruscă l-a îmboldit pe Dicky să vorbească:

— Ieşi din casa mea! Ieşi afară!

Şi-a smuls şervetul de la gât, Ta trântit pe masă şi s-a ridicat în picioare. Lewis a crezut că voia să strige după cineva şi i-a vorbit calm.

— Uite ce bărbat solid eşti… şi Kit e cu cât, cu un cap mai mică decât tine? — La care Dicky a rămas interzis, şi Lewis a mai făcut un pas înspre el, vorbindu-i cu jumătate de glas: Asta da provocare, să baţi o fată ca ea.

— Cum îndrăzneşti…?

— Ce mai face Tamsin?

— Nu! Să nu-ndrăzneşti să rosteşti numele fetii mele…

— Numele lui Tamsin? De ce să nu i-l rostesc? Nu i-am pocit eu faţa. Nici nu m-am atins de ea.

S-a oprit. L-a văzut pe Dicky pendulând între teamă şi furie, încercând să opteze pentru o cale de urmat. Lewis şi-a ascultat bătăile inimii, şi le-a numărat, şi apoi a zis:

— Cu toate că mai avea puţin şi sărea pe mine.

Era uşor. Dicky a început să se foiască, ezitând să se repeadă la el. Nici nu se mai gândea c-ar fi putut chema pe cineva în ajutor, uitase totul, mai puţin imaginea lui Tamsin, care-i rămăsese în minte, şi Lewis a înţeles că-i găsise punctul nevralgic.

— Tu să…

— O fată aşa drăguţă e şi clar că se poartă-ntr-un fel anume… că ştie să fie o scumpă.

Dicky şi-a ridicat pumnul, iar a ezitat, apoi a mai făcut un pas înainte. Acum, s-a gândit Lewis, dă-i drumul acum…

— De ce nu dai? a zis el. Hai, dă-i drumul…

Dicky şi-a cântărit opţiunile. Lewis avea privirea goală pe care i-o ştia dintotdeauna, ca de hipnotizat, ascuns în sine – dar era şi periculos, mai fusese violent şi în trecut, şi Dicky nu era sigur pe el.

— Hai, dă-i drumul, a zis Lewis pe un ton suav.

Aşa că Dicky l-a lovit. L-a izbit pe Lewis cu pumnul în plină faţă, tare de tot, şi a simţit cum i-au trosnit oasele în pumn, şi cum i s-a smucit braţul din umăr – a avut o revelaţie a frumuseţii când l-a lovit.

Lewis, în schimb, a simţit cum i s-a răsucit capul într-o parte, şi s-a dat câţiva paşi înapoi, şi Dicky şi-a revenit în urma loviturii şi a făcut şi el un pas înapoi, speriat şi cuprins de o senzaţie de uşurinţă, cu mâinile ridicate, ca să se apere. Atâta doar, că Lewis nu s-a repezit la el, n-a făcut nimic de fapt, ci a rămas unde era, şi a clipit puţin din ochi, şi s-a uitat la Dicky cu aceeaşi privire năucă.

— Asta-i tot ce poţi? a zis el. Atâta tot?

Avea sânge în gură, Dicky i-a văzut dinţii mânjiţi de sânge, dar nu şi-a dus mâna la gură să verifice, aşa cum ar fi făcut orice om normal.

Lui Dicky îi venea greu să gândească limpede. Îl durea mâna cu care-l pocnise pe Lewis, şi i se părea o necuviinţă, când toţi ai lui erau acasă, el să stea în sufragerie cu băiatul ăsta de care se temea toată lumea şi care venise numai ca să încaseze o bătaie de la el. S-a prefăcut că stătea pe gânduri, dar apoi s-a repezit la el, ca să-l prindă cu garda jos, una cu stânga, una cu dreapta, ca la box, aşa cum fusese învăţat la

şcoală, şi Lewis iar s-a dat înapoi. Nici nu era nevoie să se grăbească; băiatul ăsta nici măcar nu-şi ridica mâinile. Pumnii lui cădeau exact acolo unde ţintea el, peste gura cu care zisese „Tamsin", şi peste ochii cu care se uitase la ea.

Dicky şi-a scuturat mâinile, trăgându-şi răsuflarea. Îl dureau, de cât îl tot lovise pe Lewis în faţă, şi încă atât de tare. Şi chiar că de-acum arăta tumefiat şi ameţit, dar uite că tot el şi-a deschis larg braţele şi a venit înspre Dicky.

— Mai dă, a zis el. Haide, mai dă.

— Eşti nebun de legat, a zis Dicky, pentru că de multe ori se întrebase – şi acum era încântat de confirmare – dacă Lewis nu era, pur şi simplu, nebun. Şi acum se lăsa bătut în halul ăsta, şi putea fi dus undeva unde să nu-l mai ştie nimeni, şi uitat acolo.

— Haide, a zis Lewis, te simţi bine?

Aşa că Dicky l-a lovit din nou, şi era destul de excitat de propriile lovituri, încât să nu mai simtă cât de tare îl dureau mâinile, dar începuse de-acum să obosească şi nu-şi mai coordona mişcările, şi simţea că trebuia să se oprească.

Lewis era din ce în ce mai aproape de ce-şi dorise să obţină. De durere, i se înceţoşaseră privirile, şi s-a lăsat în genunchi, fiindcă nu mai reuşea să se ţină pe picioare. Dicky stătea deasupra lui, gâfâind, şi simţea că avea limba umflată şi fierbinte în gură. A revăzut-o în minte pe Kit, stând în genunchi de fiecare dată când el o trântea la pământ, şi s-a gândit că trebuia neapărat să aibă grijă cu ea, ca să nu-i lase urme şi să nu-i rupă ceva; dar cu băiatul ăsta, care era mare, nu era nevoie să fie precaut, putea să încerce să-l facă zob. S-a şters de sudoare pe faţă şi s-a uitat în jos către Lewis.

Nu părea să aibă habar unde se afla Dicky, ba chiar avea dificultăţi în a-şi ţine capul drept.

— Ce? Nu mă mai vezi, băiete? Aici…

Lewis şi-a înălţat capul, şi s-a uitat la Dicky, şi, chiar şi aşa, plin de sânge şi cu faţa distrusă, Dicky l-a văzut zâmbind.

— Du-te dracului, a zis el şi cu asta s-a terminat – i-a mai tras un şut în stomac şi unul în cap, şi Lewis a căzut la podea şi a rămas nemişcat. Îl terminase.

Dicky a stat şi s-a uitat. Şi-a umezit limba, ca să scape de senzaţia de fierbinţeală, şi a înghiţit. Şi-a aranjat haina, şi-a netezit părul şi s-a dus la uşă.

Acolo s-a oprit, însă, gândindu-se brusc la ce urma să le spună celor din casă. Nicio problemă, nu erau decât servitorii, şi, dacă l-ar mai fi găsit pe băiat acolo după ce se întorcea de la biserică, urma să cheme poliţia să-l ia. Poate că-i dădeau şi o medalie.

Dicky a ieşit în hol şi a închis uşa după el. Şi-a scos batista şi s-a şters pe mâini. A ieşit din casă şi maşina îl aştepta afară, cu Claire şi fetele aşezate în spate, şi el s-a urcat lângă Preston şi a tras portiera după el. S-a uitat la Preston.

— Gata, să mergem, a zis Dicky, şi maşina s-a urnit de pe loc.

Şi-a ţinut ascunse mâinile, care-i zvâcneau şi erau învineţite. Preston mai avea şi acum compresa pe nas, unde-l pocnise Lewis cu piciorul, şi lui Dicky îi venea să-şi arate mâinile, şi să spună: „I-am arătat eu lui!", şi să râdă cu Preston de ce făcuse; dar a tăcut, şi s-a gândit să-şi ţină strâns batista, şi s-a uitat pe fereastra maşinii, şi s-a străduit să gândească raţional. De mult nu mai fusese atât de înfricoşat; era de înţeles, doar fusese un şoc pentru el să-l vadă pe Lewis intrând în cameră pe fereastră, chiar în faţa lui, şi arăta periculos, ăsta era adevărul.

Dicky privea tufişurile care treceau pe lângă ei, şi le-a lăsat pe Tamsin şi Claire să-i dea înainte cu discuţiile lor prosteşti în spate. Abia se mai putea abţine să se strâmbe de durere. Îi zvâcneau mâinile din ce în ce mai tare de la bătaia pe care o încasase Lewis, de la el, şi toate i se păreau strălucitoare, şi pline de viaţă, şi minunate. Îl lăsase pe Lewis căzut grămadă în sufrageria lui, şi nu ştia dacă era viu sau mort, sau dacă nu orbise cumva, sau dacă nu-i rupsese el ceva pe dinăuntru. Spera să-i fie cât mai rău.

Apoi s-a văzut biserica, şi Dicky şi-a scos batista şi s-a şters pe mâini, şi şi-a ascuns mâinile între picioare şi a tras cu ochiul, ca să verifice cât erau de tumefiate.

Preston a oprit maşina la poarta de unde începea curtea bisericii, şi a lăsat motorul pornit, apoi a coborât, ca să le deschidă mai întâi doamnelor, şi apoi capului familiei. Dicky şi-a băgat mâinile în buzunare, şi a trecut printre cei strânşi acolo, zâmbind şi râzând ca de obicei, dar a făcut tot posibilul să intre cât mai repede în biserică, şi să stea jos, şi să savureze momentul în tihnă. L-a văzut pe Gilbert, şi ar fi vrut să-i spună ce bătaie mâncase Lewis de la el, şi să-i râdă în faţă, dar şi-a dat seama că nu se putea uita în ochii lui. Îl compătimea pentru fiu-său cel nebun, şi pentru nevastă-sa moarta, şi pentru că atât de slab era, încât o lăsa pe Alice să bea de faţă cu toată lumea, în halul în care bea. Cum era bancul ăla vechi? O nevastă beţivă se poate numi ghinion, dar două… Ar fi vrut să-i spună ce făcuse, şi să-l bată pe spate, şi să-şi ceară scuze, şi să-i spună unde şi-l găsea pe Lewis, ca să şi-l ia de acolo, sau să cheme pe cineva de la vreo casă de nebuni, care să vină şi să-l adune de pe jos.

Dicky s-a dus la strana lui, în faţă, şi s-a dat la o parte, ca să se aşeze femeile întâi, şi i-a spus bună-dimineaţa vicarului, şi apoi s-a aşezat şi el. S-a gândit iar la toată povestea, la cum se simţise când îl bătuse pe Lewis, mai puţin ruşinat de cât de tare îl excita, decât atunci când o pedepsea pe Kit, pentru că în acest act brutal fusese ceva pur, şi mult mai onorabil, şi era normal să te exciţi în faţa unei asemenea violenţe – asta însemna să fii bărbat. Îşi tot repeta în minte acest lucru, în timp ce lumea se aşeza în spatele lui: îl bătuse pe Lewis, care era mai tânăr decât el, şi mai înalt, şi-l pocnise peste faţă, şi peste tâmple, şi peste gură, cu pumnii lui care acum îi sângerau, şi îngenunchease.

— Dragule… a zis Claire, şi i-a dat un ghiont cu cotul.

Orga începuse să cânte, şi el uitase că trebuia să se ridice în picioare.

Capitolul paisprezece

Lewis a simţit cum îi bătea soarele peste faţă pe fereastră. Senzaţia covorului pe obraz îi era cunoscută, îi amintea de copilărie. A făcut o mişcare, şi i s-a părut că se prăbuşea în beznă, şi apoi că se trezea iar în cameră, şi iar se prăbuşea în gol. A rămas nemişcat o vreme, apoi şi-a pipăit dinţii cu limba şi i-a găsit pe toţi la locurile lor. Cu mintea îi simţea jucându-i în gură, dar, încercându-i cu limba, nu i se părea c-ar fi mişcat. Era ca şi cum craniul său, şi tot ce-l ţinea la un loc, liantul de care nu fusese niciodată conştient, era zdrobit şi mutat din loc. Dar nu avea nimic rupt. Avea toţi dinţii. A deschis ochii. Şi ochii erau la locurile lor. Vedea cu ei. De unul dintre ochi, cel puţin, era sigur că-l avea, celălalt îi ardea, şi, când a clipit, nu i s-a mişcat. A mai stat puţin, apoi şi-a dus mâna – care nu-l durea, şi pe care şi-o simţea liberă şi uşoară – la ochi. Era foarte mare, şi degetele lui n-au dat peste o gaură, sau o scobitură, sau peste ceva înspăimântător, ci doar peste o umflătură mare şi cleioasă. Avea ochiul plin de sânge. A încercat iar să clipească, şi ochiul i s-a deschis, şi vedea foarte ceţos cu el, dar vedea, nu-i orbise. Îi sângerase peste el sprânceana, care era despicată larg. S-a ridicat în capul oaselor şi a stat o vreme aşa, până nu s-a mai clătinat podeaua cu el, apoi s-a ridicat în genunchi, şi în picioare, şi s-a ţinut de spătarul unui scaun din sufragerie, ca să reuşească să se ridice. Îl durea foarte tare faţa într-o parte, la unul dintre pomeţii obrajilor, de parcă ar fi fost lovit cu un drug de fier, şi, când a încercat să-şi ducă mâna la obraz, l-a durut atât de tare, încât i s-a întunecat vederea. S-a ţinut bine de scaun şi a aşteptat. Apoi uşa s-a deschis, şi a intrat servitoarea să strângă de pe masă, şi l-a văzut, şi a scos un ţipăt scurt.

— Scuze, a zis Lewis, şi fata a ieşit.

După o clipă, s-a întors, fiindcă lăsase uşa deschisă, a închis-o, şi Lewis a auzit-o cum se îndepărta, şi apoi cum ţipa. I-a venit să râdă, însă nu voia să-i dea feţei lui niciun motiv să se mişte. A urmat un moment ciudat, când şi-a văzut chipul reflectat, şi nu ştia că era şi o oglindă pe acolo, şi a fost cât pe ce să ţipe şi el. Arăta destul de rău. Simţea nevoia să scuipe nişte sânge, dar nu voia să păteze covorul. Apoi şi-a amintit că era covorul lui Dicky, aşa c-a scuipat pe el sângele

din gură, şi pe urmă a mai scuipat o dată. Îi curgea sânge din buze, dar el avea senzaţia că i se aduna în gură dinăuntrul capului, de parcă tot capul i-ar fi fost plin de sânge. Acum nu-l mai durea propriu-zis. În afară de pomeţi, care-l dureau atât de tare, de vedea o lumină albă înaintea ochilor, în rest se simţea bine şi altfel decât în cazul altor bătăi, pentru că nu-l dureau mâinile. De obicei, îl dureau mâinile. Jeanie îi pusese mâna într-un castron cu apă cu gheaţă, când se bătuse odată, dar lui i se păruse ca un fel de închisoare, şi asta nu era bine; şi apoi s-a gândit la o bătaie cu cuţite, la care asistase în puşcărie, când un bărbat se alesese cu obrazul despicat, de i se vedeau dinţii prin el, şi parcă vedea iar cum îi dăduse el un pumn lui Ed, şi ce zăpuşeală era în pădure, cu soarele care bătea din greu printre copaci, şi mai apoi pe câmpurile încinse, şi cum i se făcuse somn şi ar fi vrut să se întindă pe mirişte la soare, şi să se odihnească. Apoi clopotele bisericii au încetat să mai bată. Nici nu remarcase că băteau, până când nu s-au oprit, şi atunci şi-a adus aminte de ce venise el acolo.

* * *

A ieşit din casă pe uşa dinspre grădină. Îi făcea bine să meargă, şi aerul care-i învăluia faţa îi făcea bine, şi s-a dus pe alee în jos, şi de acolo a ieşit pe drum, şi a luat-o spre sat, mergând drept, şi totuşi destul de încet, pentru că nu vedea foarte bine şi-şi simţea capul plin de sânge.

Kit stătea lângă Tamsin, şi cânta imnul, şi auzea vocea puternică a lui Dicky acoperind vocile celorlalţi. După ce s-a oprit orga şi ecourile vocilor amestecate s-au risipit, toată lumea s-a aşezat. Vicarul a început să vorbească, şi Kit nu-l asculta, ci se uita în jos, la mâinile ei, şi prin minte au început să i se învârtă diverse lucruri: reuniuni şcolare, verbe franţuzeşti, Alpii elveţieni, lacuri, şi somn, şi singurătate – şi că i se făcuse frig după căldura de afară. Şi Lewis. Da, Lewis. Vocea vicarului părea un zgomot de fundal, şi cineva şoptea ceva în partea din spate a bisericii, şi o fetiţă a chicotit, şi apoi uşile bisericii au răsunat şi s-au

deschis de perete. Toată lumea s-a întors ca să vadă ce era, şi s-a întors şi Kit, poate puţin mai târziu decât ceilalţi, şi l-a văzut pe Lewis. Toată lumea l-a văzut, şi, la vederea lui în uşă, toţi au tras aer în piept; n-a scos nimeni nicio vorbă, era o stare totală de şoc.

Oamenii de lângă el s-au dat înapoi. Lewis a înaintat pe culoarul dintre stranele bisericii, şi nimeni n-a avut nimic de zis. O căuta pe Kit, şi, când a văzut-o, s-a repezit, şi s-a întins peste taică-său, şi a tras-o spre el. Dicky s-a lăsat pe spate, şi nu şi-a dat seama că Lewis o apucase pe Kit şi o trăgea spre el, decât după ce o scosese cu totul din strană.

Lewis a prins-o pe Kit pe după talie, ca şi cum ar fi vrut s-o ia ostatică, aşa c-o ţinea cu faţa spre ceilalţi. Cum stătea, cu spatele lipit de el, Kit i-a văzut faţa de aproape încă dinainte s-o întoarcă spre el, dar n-a înţeles ce se citea pe faţa lui, de cât de tumefiată era, şi arăta înspăimântător, şi nu semăna cu Lewis deloc. Kit se simţea fără vlagă, şi se uita la feţele din jur, care o priveau fix, cu o senzaţie de ireal. Aveau toţi aceeaşi expresie pe faţă: mama ei, Tamsin, Dicky, toţi cunoscuţii, se holbau la ea, şi Lewis o strângea la piept în plină biserică, în faţa tuturor, şi nimeni nu mişca un deget şi nu scotea o vorbă. Le citea frica pe chipuri, şi o parte din ea voia să spună: „E totul bine şi frumos, ăsta-i Lewis", dar şi ea era şocată, şi nu putea să vorbească, şi nu putea să respire ca lumea de cât de strâns o ţinea el. Şi în timp ce-o ţinea, i-a simţit obrazul apropiindu-se de al ei, şi faţa lui s-a lipit de capul ei, şi Lewis i-a şoptit la ureche:

— Îmi pare rău. Foarte rău…

Apoi de îndată a fost mult mai rău, pentru că Lewis i-a prins bluza, şi i-a smucit-o din cordonul de pe talie, şi i-a ridicat-o în sus pe corp, ca să i-l dezvăluie, şi ea şi-a închis ochii. S-a înmuiat de tot, ca un animal care este atât de speriat, încât nu se mai poate mişca, şi a rămas cu ochii închişi, simţindu-şi trupul dezgolit. A înţeles că Lewis nu voia să-i facă niciun rău. Totuşi, nimeni n-a zis nimic, şi Kit s-a simţit întoarsă de Lewis cu faţa spre el, ca s-o expună, ca să le-o arate tuturor, şi toată lumea s-o vadă. El se încinsese, tot stând lipit de spatele ei şi ţinând-o strâns cu braţul, şi, când a întors-o, lui Kit i s-au părut atât de mari

mâinile lui pe trupul ei, şi a simţit aerul mai rece pe pielea dezgolită, pe care Lewis le-o arăta, s-o vadă cu toţii.

— Nu mai este un secret, a zis el apoi.

Kit a simţit cum o lua greaţa, şi n-ar fi putut să-şi deschidă ochii cu niciun chip, şi Lewis a trebuit s-o ţină, ca să nu cadă din picioare, şi braţele lui păreau atât de puternice…

— Tatăl ei face asta… El i-a făcut ce vedeţi. El a lovit-o pe Tamsin – apoi, mult mai calm, aplecându-se iar spre urechea ei: N-are voie să-ţi mai facă aşa ceva niciodată.

Kit a simţit vocea lui blândă, şi delicată, şi apropiată de ea.

— Tamsin! a zis apoi Lewis, şi Kit a deschis ochii şi a văzut-o pe sora ei uitându-se la ei doi. Tamsin! a repetat Lewis. Nu-i aşa că tatăl tău ţi-a făcut aia, ce ai pe faţă?

Tamsin rămăsese cu privirile aţintite spre Lewis şi n-a spus nimic. Apoi s-a uitat în pământ.

— Dă-i drumul fiicei mele.

Vocea lui Dicky a răsunat puternică şi tare, şi Lewis i-a tras bluza în jos lui Kit, şi i-a netezit-o cu palmele.

În jur, oamenii au început să se foiască, şi se pregăteau să reacţioneze cumva – urma să se întâmple ceva. Lewis a făcut un pas înapoi cu tot cu Kit, care l-a văzut pe tatăl ei cum se făcuse parcă şi mai mare, şi a venit înspre ea, şi a întins mâna spre ea. Kit s-a ferit de mâna lui, care se întindea spre ea.

Lewis o ţinea în continuare de talie, şi se retrăgea cu tot cu ea, şi Kit a văzut că tatăl ei avea mâna plină de tăieturi şi vânătăi. Kit i-a văzut-o. Toată lumea i-a văzut-o, şi a văzut cum se ferise Kit de mâna lui. Dicky s-a uitat brusc în jur, la feţele tuturor, şi s-a văzut că era înfricoşat.

Kit a simţit că Lewis n-o mai ţinea chiar atât de strâns, şi un fior a străbătut-o din cap până în picioare, ca nişte ace, de parcă sângele i se pusese iar în mişcare, şi s-a smucit de lângă el. N-a încercat s-o reţină, şi atunci ea a rupt-o la fugă din biserică.

Lewis a rămas de unul singur. S-a uitat la Dicky, şi apoi în jur – la feţele cu ochii pironiţi la el –, şi iar la Dicky.

Apoi s-a dus după Kit.

Toată lumea l-a urmărit pe Lewis până a ieşit din biserică, şi apoi s-a întors către Dicky, şi iar a urmat un moment de linişte. Dicky s-a simţit privit, examinat. A încercat să le întoarcă privirile; n-a putut; Claire şi Tamsin se ridicaseră în picioare şi stăteau tăcute, fără să protesteze.

* * *

Lewis a ieşit din biserică, şi afară totul era luminos şi liniştit. Nu mai era nimeni care să se uite, numai Kit care se îndepărta, şi mormintele, şi lumina puternică. S-a dus după ea, dar încet. Când a ajuns la drum, Kit s-a oprit şi s-a întors către el. Se ţinea singură în braţe şi plângea.

— Cum ai putut? Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— N-aveam altă soluţie! Nu puteam face nimic altceva. Trebuia să te apăr cumva.

— Să mă aperi!

— Trebuie să plec.

— Ce?

— Serviciul militar. Mi-a venit ordinul de încorporare, şi am de ales: ori acolo, ori înapoi la închisoare – şi nu ştiam ce să fac.

— Te-am aşteptat! Doi ani te-am aşteptat şi te iubesc de când mă ştiu! Am vrut să cresc doar ca să fiu bună pentru tine, şi acum, uită-te la tine cum arăţi.

— Îmi pare rău.

— Nu eşti în stare de nimic altceva decât să provoci haos şi dezgust. Şi, Dumnezeule mare, Lewis, cum ai putut… să te culci cu ea?

El se simţea foarte liniştit. Ştiuse că asta-l aştepta, dar uite că tot suferea.

— N-a fost aşa simplu, a zis el.

— Nu eşti omul care credeam eu că eşti.

Nu i-a răspuns nimic în prima clipă. Apoi a zis:

— Nu. Nu sunt bun de nimic. Şi nici lumea nu e bună de nimic. Dar tu, Kit… eşti altfel. Ascultă-mă, Kit. Eşti singura fiinţă bună, pe care am

întâlnit-o vreodată. Felul în care vezi lucrurile – fie şi atât şi le face mai bune, şi am crezut c-o să mă faci mai bun şi pe mine, dar nu poţi. Şi am crezut c-o să te pot salva. Dar nu pot. Se pare că nu pot.

— Ba nu! Mi-e foarte bine!

Şi, spunându-i asta, şi-a ţinut capul sus, şi i-a ţinut lui piept, şi Lewis ar fi vrut să-i dea o medalie, dar i-a spus numai atât:

— Ba nu ţi-e bine, Kit. Eşti doar curajoasă.

Kit s-a întors cu spatele. El s-a uitat la spatele ei, şi la cât de puternică încerca să pară, şi la gâtul ei gol.

— Eşti frumoasă. Şi meriţi tot ce e mai bun. Am vrut să-ţi spun asta… Şi că te iubesc.

Nu s-a întors. El a aşteptat. Era convins că nu s-ar fi întors, şi c-o pierduse, şi se simţea obosit, şi acum, că se terminase totul, îl durea din nou.

— Ei, am făcut-o şi pe-asta! a zis el.

Clopotele bisericii au început iar să bată, şi lumea a ieşit din biserică, şi Kit n-a mai aşteptat, ci s-a îndepărtat de Lewis, şi de toţi ceilalţi, şi a luat-o înapoi spre casă.

Lewis a privit-o plecând. Nicio bătaie nu l-ar fi absolvit.

Pe urmă, totul a fost foarte ciudat, pentru că oamenii au ieşit din biserică, şi n-au avut loc scene, sau ţipete, sau altercaţii care să implice poliţia, şi toată lumea s-a prefăcut că nu-l vedea, toţi şi-au văzut de treabă ca de obicei. Lewis nu ştia unde să se ducă sau ce să facă. Nu se gândise atât de departe. Era vag interesat să afle dacă urma să fie arestat, pentru că-i distrusese casa lui Dicky – în definitiv, pentru asta era căutat –, dar nimeni n-a vorbit cu el, şi poliţistul Wilson n-a venit la el cu cătuşele, ba chiar nimic nu demonstra c-ar fi fost măcar de faţă. Lewis a rămas în cimitir, în timp ce lumea pleca spre casă, şi ar fi putut foarte bine să fie şi o fantomă în locul lui, prea nu l-a băgat nimeni în seamă. Le-a văzut pe Claire şi pe Tamsin cum îl urmau pe Dicky spre maşină, şi s-a gândit că totul fusese mai mult ca sigur în zadar. O lume

întreagă sărise în aer, dar prânzul de duminică mergea înainte ca de obicei.

A văzut că tatăl său nu plecase. El şi Alice aşteptau lângă zidul bisericii, şi-şi vorbeau în şoaptă, şi nu se uitau la prietenii lor care treceau pe lângă ei. După o vreme, Gilbert a venit la el şi au schimbat câteva cuvinte. Nu s-a tras nicio concluzie, nu s-au regăsit, nu şi-au afirmat nicicum loialităţile. Gilbert l-a întrebat dacă se simţea bine, şi a vrut să ştie dacă să-l aştepte acasă, şi Lewis i-a spus că nu, dar că eventual ar fi putut rămâne peste noapte, şi că avea ordinul de încorporare la el – după care Gilbert şi Alice au plecat. Lewis a rămas fără nici măcar un suflet în preajmă. A mai aruncat o privire spre mormântul mamei lui înainte să plece, dar, cum ea nu fusese niciodată cu adevărat acolo, mormântul nu însemna nimic.

A pornit pe mijlocul drumului, spre marginea satului, şi spre casa tatălui său şi cea a familiei Carmichael. N-ar fi contat nimic, dacă n-ar fi fost Kit. Se gândise că, poate, dacă ar fi reuşit să arunce o lumină peste ele, întunecimile vieţii ei ar fi dispărut, dar se gândise greşit. Nimeni nu voia să se uite.

— Lewis?

El s-a întors şi l-a văzut pe doctorul Straechen. Stătea pe trotuar, şi se uita la el, şi Lewis şi-a imaginat cum trebuie să fi arătat, mergând pe mijlocul străzii, cu cămaşa plină de sânge şi fără să fie în stare măcar să meargă drept.

— Ce-ar fi să vii cu mine la cabinet?

— N-am nimic.

— Eu cred c-ar trebui.

Au luat-o pe strada principală, spre casa doctorului, care în faţă avea cabinetul, şi Lewis a simţit miros de mâncare gătită, şi a auzit-o pe doamna Straechen fâţâindu-se prin bucătărie, dincolo de uşa vopsită cu alb, de la capătul culoarului.

Au intrat în camera de consultaţii. Doctorul Straechen a închis uşa.

— Nu vrei să iei loc? Să te curăţ măcar un pic – rana de deasupra ochiului arată destul de urât.

Lewis a luat loc pe un scaun metalic, lângă perdeaua care se trăgea, ca să împărţi camera în două. L-a urmărit pe doctor cum se învârtea prin cabinet ca să adune vată şi ce-i mai trebuia. Era cărunt şi purta un costum cu dungi subţiri, destul de uzat cât să pară neted. A pus lucrurile pe o măsuţă de alături, şi-a tras un alt scaun şi s-a aşezat lângă Lewis, uitându-se atent la faţa lui.

Se simţea foarte obosit. Doctorul nu vorbea, ci îl privea scrutător, şi Lewis a început să se uite prin cabinet. Pe biroul doctorului erau nişte fotografii înrămate, cu fiii şi cu soţia lui. Erau şi nişte flori care se cereau schimbate, şi un cuier pe care stăteau atârnate pălăria şi halatul doctorului.

— Eu te-am adus pe lume.

— Poftim? — Şi s-a uitat şi el fix la doctor.

— Eu te-am adus pe lume. N-o s-o uit niciodată pe mama ta, felul cum s-a comportat. Nu era foarte speriată, ca multe mame la primul copil; foarte curajoasă era, şi-mi tot repeta că nu mai putea de nerăbdare să te cunoască. Taică-tău era jos, aştepta, şi era teribil de neliniştit, bineînţeles. A fost un travaliu normal, fără niciun eveniment, exact aşa cum îmi plac mie, şi mama ta, Lewis, aşa să ştii tu de la mine, că mama ta s-a purtat ca o femeie adevărată. Şi-acum, să ne uităm puţin la tine.

S-a uitat, şi i-a curăţat rănile de sânge în timp ce se uita, şi l-a întrebat unde-l durea mai tare.

— Îmi închipui c-ai avut o comoţie. Probabil că ţi-ai fracturat oasele pometelui. Dacă vrei, pot să-ţi pun copci la ochi. Mai ţii minte ziua aia?

— Ce zi?

— Ziua când am venit – de la biserică – să te văd în arestul poliţiei.

Lewis a dat din cap că ţinea minte.

— Am fost tulburat să te găsesc în starea aceea… Am şi eu doi băieţi. Mai mari decât tine, bineînţeles. Amândoi sunt însuraţi acum. Fiul meu cel mare este în Egipt, cu ambasadorul britanic de acolo. Cel mic

lucrează în City[16]. Când erau mai tineri, nu întotdeauna s-ar fi zis că lucrurile aveau să le meargă prea bine. Dar în cele din urmă toate s-au aranjat, nu ştiu dacă mă-nţelegi.

— Da. Mulţumesc.

— Întotdeauna mi s-a părut că eşti un băiat bun.

Lewis a dat să râdă.

— Nu eşti un băiat bun? Adică, mie întotdeauna mi-a plăcut de tine.

Lewis a lăsat ochii în jos, pentru că-i venea să plângă şi se simţea caraghios.

— Să ştii c-ar trebui să te duci la spital pentru asta.

— N-are importanţă.

— Ba da, Lewis, are importanţă. Uită-te la mine… — Şi i-a trecut mâna prin păr, şi l-a frecat pe cap, şi apoi l-a ţinut de ceafă, privindu-l în ochi şi făcându-l să-i întoarcă privirea. Are importanţă, a repetat el.

L-a pus apoi să se întindă pe patul de metal din cabinet, care semăna cu un pat de spital, numai că avea o pătură de bumbac, şi i-a pus patru copci la arcadă. I-a dat şi nişte calmante, şi pe Lewis l-a pălit somnul aproape instantaneu, iar doctorul a ieşit din cabinet şi s-a dus la masa de prânz.

Masa lungă de oaspeţi din casa familiei Carmichael fusese întinsă cât era de lungă. În timpul dimineţii, fuseseră întinse argintăria, porţelanurile şi pânzeturile pentru şaisprezece persoane, şi din grădină fuseseră tăiate flori şi puse în vaze mici de-a lungul mesei. Erau flori galbene de august, şi pe masa lustruită picase polen.

Când familia s-a întors de la biserică, a fost un moment ca de neant, o tăcere, o regrupare. Claire şi Dicky s-au dus în salon, unde erau şi mai multe flori galbene, şi Tamsin a rămas în hol. Kit s-a dus în camera ei, dar s-a oprit pe coridor şi s-a aşezat pe scaunul cu spătar înalt, pe care nu mai stătuse niciodată. S-a uitat la un tablou care înfăţişa un copil cu

16 Denumire dată unei zone ce constituie, alături de Westminster, nucleul istoric al capitalei britanice, de la care s-a dezvoltat metropola modernă. Astăzi, în City, denumită şi „Mila Pătrată", datorită formei relativ pătrate şi unei suprafeţe de circa o milă pătrată (2,6 km2), se află sediile celor mai multe instituţii financiare şi de afaceri londoneze.

un câine. La dreapta era coridorul care ducea spre camera ei, şi la stânga scările, şi ea nu era nicăieri, aştepta şi atât.

În hol, Tamsin şi-a scos încet mănuşile. A sunat telefonul. Tamsin a ridicat receptorul.

— Guildford 237?

Era Mary Napper, care anula invitaţia la prânz. Joanna venise înapoi acasă pe neanunţate. Le părea rău. Îndată ce Tamsin a pus receptorul jos, a sunat Dora Cargill, ca să spună că nu se simţeau bine nici ea, nici sora ei, şi că nu puteau să mai vină la prânz. Apoi a sunat majordomul familiei Turnbull, şi apoi David Johnson, şi apoi familia Pritchard. Tuturor le părea teribil de rău.

Familia Carmichael s-a aşezat la un capăt al mesei celei lungi şi le-a fost adus prânzul. Menajera şi servitoarea au adus împreună la masă halca de vită pregătită pentru şaisprezece persoane. Au depus-o în faţa lui Dicky, care a luat cuţitul de carne.

Servitoarea a rămas, ca să adune vesela şi tacâmurile de la celelalte locuri de la masă, şi, când a terminat, a ridicat ochii şi privirea ei s-a încrucişat cu cea a lui Dicky. Nu-şi propusese ca el s-o vadă uitându-se la el, dar, dacă tot a prins-o, ea nu şi-a mutat privirea în altă parte – până nu şi-a mutat-o el, în tot cazul.

Menajera s-a întors cu legumele.

— Lasă-le pe masă, ne descurcăm şi singuri, i-a spus Claire, şi atunci ea i le-a pus alături, pe masă, şi au ieşit, şi ea, şi servitoarea, şi au închis uşa după ele. În sufragerie, aerul era nemişcat şi înăbuşitor.

— Ştiaţi, a zis Tamsin, am auzit la radio că n-a mai plouat de pe şaisprezece iunie.

— Teribil de uscat a fost, dar nu ştiam că n-a mai plouat chiar de-atunci, a zis Claire.

— Grădina arată complet uscată.

— Am făcut tot ce-am putut pentru ea.

— Nu e destulă umezeală în aer pentru o furtună.

— Nu, într-adevăr, mare secetă.

Lucrurile au continuat la fel o vreme, între Claire şi Tamsin, cu intervenţii sporadice ale lui Dicky, şi toţi trei schimbau între ei zâmbete – zâmbete care n-aveau nimic de-a face cu discuţia.

— E destul de cald să faci baie, a zis Kit. După masă pot să merg să înot?

— Cică seacă bazinele de apă, a zis Dicky, fără să ridice privirile din farfurie.

Îl dureau mâinile, dar nu se lăsa, şi tăia mai departe mâncarea.

— Ei, sper că n-or să-nceapă cu prostia aia de care am auzit, să raţionalizeze apa, a zis Claire.

— Mama? Pot să merg să înot?

— Ţii minte în '38, când nu ne dădeau voie să facem baie?

Tamsin a râs. Pe Kit a cuprins-o disperarea. Poate că n-o auzeau.

— Am întrebat dacă pot să merg să înot după masă.

S-au oprit cu toţii, şi Dicky, şi Claire, şi Tamsin, şi s-au uitat la ea. Pe urmă au continuat:

— Robins a vorbit cu băiatul care vine marţea s-aducă legumele, şi zicea…

Kit s-a ridicat de la masă, şi ei n-au dat vreun semn c-ar fi băgat de seamă că se ridicase de la masă. Kit s-a uitat la ei. S-a gândit c-ar fi trebuit să înceapă să râdă – ar fi fost şi cazul să râdă, pentru că erau ca fetele de la şcoală, pentru că erau atât de prosteşte răi cu ea, dar, cine ştie de ce, nu i-a venit să râdă. Şi-a împins mai în spate scaunul şi a ieşit din cameră.

A luat-o pe scări în sus, şi în coşul pieptului simţea o fierbinţeală, şi senzaţia i s-a tot amplificat, şi a înţeles că erau toate lacrimile pe care nu le vărsase şi de care nu fusese conştientă, şi s-a simţit disperată, pentru că nu trebuia să le verse, şi nu trebuia să se gândească la cât de mult o detesta propria ei familie, sau la ce i-ar fi putut face taică-său, dacă ar fi găsit-o singură, sau la ce făcuse Lewis, şi la cât de rău fusese bătut, şi la cum nu mai avea el nicio speranţă… Nu voia să se gândească la toate astea, ci voia să fie puternică, şi să le îndure pe toate, şi să se ascundă, şi

să fie curajoasă. Da, putea să fie curajoasă, dar asta nu însemna că-i era şi bine. S-a dus în camera ei, a intrat şi a tras uşa după ea.

S-a dus lângă pat, şi s-a lăsat pe jos, şi a început să ordoneze discurile stivuite acolo. S-a pus în genunchi, le-a adunat şi a încercat să nu se mai gândească la cât de dură era lumea, şi cât de prost alcătuită, sau că ea era singură, şi îngenuncheată, şi nu era nimeni care s-o ajute. Nu era nimeni, şi se simţea slabă şi fără credinţă. Lacrimile i s-au părut fierbinţi, şi i-au dat usturimi la ochi, şi era furioasă şi împiedicată, şi tot încerca să nu le simtă, şi tot pierdea bătălia.

Uşa s-a deschis. Kit s-a ridicat de pe jos. Era maică-sa. Claire a rămas în uşă, cu o mână pe clanţă, parcă nevrând să fie acolo. S-a uitat prin cameră, şi privirea ei a fost ca o invazie ruşinoasă.

— O să pleci mai devreme la Sainte Felicite, a zis ea. Şi o să rămâi acolo doi ani. Am vorbit la telefon chiar înainte de masă. Miercuri ai tren. Nu te aşteptăm acasă în vacanţe. La sfârşitul şederii acolo, vei avea aproape optsprezece ani. Ai înţeles?

Kit şi-a privit mama şi nu s-a pierdut în faţa ei.

— Perfect, a zis ea. Dar, după ce plec eu, nu crezi că iar o să-ţi vină rândul ţie, mamă?

Claire s-a uitat lung la ea. N-au mai zis nimic niciuna, nici cealaltă. Kit şi-a încleştat pumnii, şi a aşteptat să plece Claire şi să închidă uşa după ea, şi apoi s-a aşezat pe marginea patului.

Pleca peste două zile. Nu cândva în viitor, nu peste câteva săptămâni, ci peste două zile, şi nu se mai întorcea.

A rămas aşezată pe pat, şi a simţit cum puneau sentimentele stăpânire pe ea, şi s-a predat. Şi-a îngropat faţa în pernă, şi lacrimile ei au făcut leoarcă faţa de pernă şi au lăsat dâre negre pe ea, şi Kit a rămas aşa, plângând în pernă, ca să n-o audă nimeni. Se abandonase plânsului şi suferea. Dar, în suferinţa ei, Kit găsea şi uşurare, pentru că scăpa. După ce-i făcuse Lewis, în sfârşit scăpa.

Lewis şi-a petrecut ultima seară de acasă în grădină, în timp ce Alice şi Gilbert îşi îndeplineau ritualul de seară în salonul puternic luminat. El a rămas afară, unde se simţea mai mult acasă.

Îşi tot spunea că nu mai era mult până a doua zi, şi că urma să plece de tot, şi să lase în urmă toate astea, şi să le privească pe toate ca pe ceva ce i s-a întâmplat cândva, cum se gândea la Jeanie, sau la şcoală, ca pe ceva ce i s-a întâmplat cândva şi atât, şi care nu era nici pe departe totul, aşa cum simţea în momentul acela.

Nu se putea să-i fie întotdeauna la fel de rău. Nu se putea să fie întotdeauna ca o moarte. Încă îl mai durea faţa, dar îşi făcea socoteala că i se repara şi ea, ca toate celelalte lucruri peste care treci în viaţă. Nu-şi găsise mântuirea de care avea nevoie. Nu-i venea să creadă că şi-ar mai fi putut-o găsi cândva.

Şi-a imaginat-o pe Kit, cu toată viaţa ei, începând cu copilăria – toate momentele pe care le văzuse el –, şi fusese adorabilă, şi apropiată, şi puternică, şi el îşi dorea s-o păstreze pentru totdeauna în minte aşa. Nu voia s-o uite. Îşi uitase mama – sau măcar nu fusese în stare să-i păstreze imaginea în minte.

Când s-a întunecat, s-a dus până în pădurea din spatele casei familiei Carmichael, ca să-şi recupereze valiza, dar la casa lor nu s-a mai uitat. Întors acasă la el, şi-a făcut bagajul şi s-a pregătit de plecare. S-a uitat în jur, în cămăruţa lui albă, la toate lucrurile cunoscute; la cărţile de pe rafturi, şi la comoda cu sertare, şi la crăpătura din tavan. Nu era viaţă, în camera aceea.

S-a aşezat apoi pe marginea patului, cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în palme. Mintea lui nu mai avea motive de furie, nu i se mai învârtea şi nu se mai chinuia cu dorinţa de a-şi face un rău, şi totuşi era trist, şi-i era dor de Kit, şi ratase ocazia, şi abia atunci singurătatea ajunsese să-l doară foarte tare. Era surprinzător cât de tare îl durea; şi el, care crezuse că fusese înfrânt mai înainte.

Noaptea s-a dovedit lungă; n-a dormit, ci a aşteptat până dis-de-dimineaţă, şi apoi a coborât, ca să plece.

Când să deschidă uşa din faţă, holul s-a luminat brusc, şi Gilbert a coborât scările şi s-a îndreptat spre sufragerie. Era ca şi cum s-ar fi întâlnit din întâmplare la el la birou sau la club; s-a oprit şi a dat mâna cu Lewis, fără să se uite la el în mod special.

— Succes, i-a spus, apoi şi-a luat ziarul de pe măsuţa din hol şi s-a dus în sufragerie.

Lewis a ieşit din casă şi a luat-o spre drum. În urma lui, s-a auzit uşa deschizându-se.

— Lewis…!

Alice a venit spre el în fuga mare, desculţă şi în cămaşă de noapte, peste aleea cu pietriş. Avea părul răvăşit. S-a oprit în faţa lui, şi s-a uitat peste umărul lui, ca o şcolăriţă scăpată din casă, gâfâind şi neştiind cum să-i spună ce avea de spus. Au rămas aşa, privindu-se în ochi, şi chipul ei, cu toate dorinţele şi speranţele înscrise pe el, i-a mers la suflet, aşa cum îi mersese întotdeauna. A simţit ceva ce s-ar fi putut numi dragoste.

— Dacă scrii, a zis ea, scrie pe adresa apartamentului. O să plecăm din casa asta.

— N-o să scriu.

— Atunci nu. La revedere.

L-a sărutat cu multă grijă pe obraz, ridicându-se pe vârfuri până la el, şi Lewis a cuprins-o cu braţul pe care-l avea liber şi a ţinut-o strâns o clipă.

— E bine? a zis el, îngrijorat.

Ea a dat din cap că da. El chiar a crezut-o. Ea s-a întors în casă, şi el n-a mai aşteptat, nici nu s-a uitat după ea, ci şi-a continuat drumul pe care pornise.

Kit şi-a pus o rochie bleu, pentru care aşteptase ani buni să crească, şi a descoperit că i se potrivea. S-a spălat pe faţă şi pe dinţi în baie, şi-a trecut mâinile ude peste păr şi pe gât, ca să se răcorească, şi apoi a coborât şi a luat micul-dejun în bucătărie. Şi-a chemat pisoiul, şi l-a hrănit, şi l-a enervat când l-a ridicat în sus de ceafă, cu lăbuţele

atârnându-i, ca să-l sărute. Şi-a pus pantofii de lângă uşa bucătăriei şi a ieşit din casă. A mers încet prin pădure, spre casa familiei Aldridge şi, când a ajuns acolo, a luat-o prin grădină până la uşa din faţă şi a bătut. I-a răspuns Mary, nu Alice, şi, când a venit şi Alice, niciuna dintre ele nu putea s-o privească pe cealaltă. Kit se uita în jos, şi le-a întrebat de Lewis, şi nu şi-a ridicat privirile decât atunci când Alice i-a spus că plecase.

— A plecat? a zis ea. Cum a plecat?

Lewis îi urmărea pe ceilalţi călători cum se urcau în tren. Nu era cursa obişnuită a navetiştilor de Londra, ci una locală, şi nu erau prea mulţi oameni care s-o ia. După ce trenul a plecat, numai Lewis a rămas pe peron, şi s-a uitat cum se schimbau semnalele, şi l-a văzut pe şeful de gară uitându-se lung la el timp de câteva momente şi apoi întorcându-se în clădirea gării. Se făcuse linişte. Se auzea cântecul păsărilor şi murmurul din ce în ce mai stins al trenului care se îndepărta în lungul liniei. S-a dus la marginea peronului, şi-a lăsat ţigara să-i cadă şi a trimis-o cu vârful piciorului pe pietrele de lângă şine. De-acum auzea locomotiva trenului pe care-l aştepta el, îi auzea cadenţa, şi legănatul, şi ecourile metalice ale trecerii sale prin vale. Apoi a văzut şi aburul, un fuior lung, alburiu, proiectat pe cerul albastru, şi apoi a auzit o voce de fată, şi s-a uitat în lungul peronului şi a văzut-o pe Kit, i-a văzut rochia bleu ieşind pe uşa gării, pe care intrase mai devreme şeful de gară. Kit i-a strigat ceva, dar el n-a auzit ce. Nu-i venea să creadă că era chiar ea, dar ea era, şi alerga spre el. A pornit şi el spre ea, şi acum o vedea limpede, chiar dacă alerga, şi purta rochia bleu care o făcea să arate mai degrabă ca o închipuire de Kit, nu ca o persoană reală, până când a auzit-o strigând, şi a văzut-o încruntându-se, şi a ştiut că ea era…

— Ce? a zis el, şi ea a strigat din nou, dar avea o voce de fetiţă, şi el n-avea cum s-o audă. Ce?

— Eşti bun! şi s-au oprit amândoi, numai pentru o clipă. Trebuia să-ţi spun… — Şi au ajuns unul lângă altul, şi el a luat-o în braţe, şi ea l-a luat pe el de gât. Ai spus că nu eşti bun de nimic, dar eşti…

Lewis a strâns-o în braţe, şi i-a sărutat faţa, şi nu-i venea să creadă că era chiar acolo, dar era, şi-atât de curat şi de frumos mirosea…

— Îmi pare rău, a zis el. Îmi pare rău…

— Nu, nu, e-n regulă…

— O să fiu mai bun pentru tine, îţi promit…

— Nu, te iubesc. Am zis…

— Ah, ce frumoasă eşti!

A sărutat-o iar, şi a strâns-o în braţe, şi s-au sărutat o veşnicie, şi-au dat unul altuia un sărut adevărat, plin de dorinţă şi de pasiune.

— Vino cu mine.

— Nu pot.

— Nu pot să te las aici.

— Nu-i nicio problemă, plec, vor să mă trimită în Elveţia mai devreme, o să plec şi nu mă mai vor înapoi.

— O să vin eu acolo, o să vin să te iau.

De-acum trebuia să vorbească mai tare, ca să acopere zgomotul locomotivei, pentru că trenul intrase în gară, şi era mare şi gălăgios, şi sirena îi şuiera de zor.

— Stai! Fii atentă… — Şi Lewis şi-a băgat mâna în buzunar, s-a căutat de un creion, şi trenul ajunsese chiar lângă ei, şi el n-avea creion, şi atunci a scos ordinul de încorporare şi i l-a împins ei în mână.

— Uite, aici o să fiu, după asta nu ştiu unde or să mă trimită…

— Nu-ţi face griji…

— Nu-mi fac. Şi tu nu fi tristă…

— Nu sunt tristă, a zis ea, plângând.

Trenul s-a oprit, şi conductorul a fluierat iar cât a putut de tare. Îi venea prea greu să se urce în tren şi s-o părăsească. Au rămas îmbrăţişaţi, şi pe urmă el s-a urcat cu valiza, şi a închis uşa, şi s-a aplecat pe fereastră ca s-o mai sărute puţin, şi nu le venea să se dezlipească unul de altul. La ea totul era bine, sentimentul pe care i-l

trezea, puterea şi blândeţea ei, şi faptul că era o copilă, dar atât de matură. Lui nici acum nu-i venea să creadă că ea îl cunoştea, şi, cu toate că-l cunoştea, se agăţa de el şi-l săruta în felul acela, şi i-a simţit mâna pe obraz – pe obrazul sănătos – şi braţul pe după gât, şi a mai sărutat-o încă o dată, şi din toată lumea n-a mai rămas nimic altceva decât asta. Uitaseră să se dezlipească unul de celălalt, dar trenul pornise, şi Kit o pornise la pas pe lângă el, şi pentru o clipă a fost amuzant, dar apoi n-a mai fost. A început să alerge. El i-a dat drumul. Nu se mai atingeau. Ea s-a oprit şi s-a uitat în ochii lui, şi el s-a uitat în ochii ei, adorându-i simpla imagine.

— Lewis! a zis ea, desfăcându-şi larg braţele. Suntem salvaţi!

Trenul a luat viteză, şi foarte curând Kit a devenit doar o siluetă îndepărtată, dar el a rămas cu capul scos pe fereastră până când rochia ei bleu a dispărut cu totul, şi abia apoi s-a tras înăuntru şi s-a rezemat de peretele vagonului.

Totul era numai calm şi tăcere; în ciuda trenului care luase viteză şi a zgomotului pe care-l făcea, totul era foarte paşnic. I se făcuse cald. Şi-a desfăcut nasturii de la manşete şi, fără să-i mai pese că i se vedea braţul, şi-a suflecat mânecile, ca să-i fie mai răcoare.

Kit a rămas pe peronul pustiu şi s-a uitat după tren până când nu l-a mai văzut. După ce a dispărut, ea tot a mai rămas o vreme. Simţea pe trupul şi pe buzele ei cum o ţinuse Lewis în braţe, şi cum o sărutase, şi cât de fermă şi de blândă i se păruse atingerea lui. Se simţea o fată diferită, chiar dacă aceeaşi. Se simţea dorită. Ştia că mai târziu avea să sufere la gândul plecării lui, dar acum nu simţea nimic altceva decât bucurie. După un timp, a auzit cum soseau maşini, şi a auzit paşii navetiştilor care se îndreptau spre peron, şi, cum nu voia să vadă pe nimeni altcineva în acel moment, a luat-o spre celălalt capăt al peronului, cât mai departe de lume, şi a coborât scările cele mici, şi de acolo a păşit pe iarbă. Avea de gând s-o ia înapoi spre casă încet, peste câmp.

Lewis a stat rezemat de peretele vagonului până a trecut conductorul şi i-a verificat biletul. Era un bărbat înalt, bătrân, care mergea şchiopătat, de parcă ar fi avut o proteză, şi s-a uitat la el ciudat, şi o vreme Lewis n-a reuşit să priceapă de ce; era obişnuit să-l privească aşa oamenii pe care-i cunoştea, dar conductorul era un străin. Apoi şi-a dat seama cum trebuia să fi arătat, de parcă s-ar fi întors de la război, cu toată faţa răvăşită, şi braţul crestat în toate direcţiile, şi zâmbind ca şi cum toate ar fi fost în perfectă regulă, ca şi cum lumea l-ar fi aşteptat cu braţele deschise. Şi-a făcut socoteala că omul acela n-avea de unde să ştie cum se poate să fii atât de stricat şi, totuşi, mulţumit.

I-a întins biletul conductorului, şi a încercat să fie politicos, ca să nu-l sperie, şi apoi s-a dus să-şi caute un loc. N-a stat să aleagă – s-a dus glonţ la un loc îndreptat cu faţa înainte, ca să vadă încotro mergea.

Mulţumiri

Le aduc mulţumiri Clarei Farmer şi tuturor celor de la Chatto and Windus, pentru dăruirea lor faţă de această carte.

Le mulţumesc, de asemenea, Carolinei Wood, pentru încrederea şi fidelitatea ei, şi lui Jodi Shields, care a crezut în şansa Proscrisului în toate formele sale.

Dragoste şi mulţumiri pentru soţul meu, Tim Boyd, pentru familia mea şi pentru Becky Harris.